

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΑ

ΑΛΑ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΑΛΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ ΕΡΓΑ ΤΩΝ :

Λισθματικού.
 'Αλεξανδρίδου Εὐρυδίκης.
 'Αρματωλῆς.
 'Απολογητοῦ.
 'Αποστολίδου Γεωργίου.
 'Αποστολίδου Σιμωνος.
 'Ασημακοπούλου 'Αν.
 Βαβῆλ Νικολάου.
 Βαλαλά 'Θωμῆ.
 Βασιλειάδου Νικολάου.
 Βαβῆλ Δημ.
 Γιαννακοῦλου Πιόθου.
 Δρουσίου Γεωργίου.
 'Επισκοποπούλου Νικολάου.
 'Ιωάν.
 Ζαφροῦ Νικητῆς.
 Θ. Κ. Μ.

Θύμου.
 'Ιωσηφίδου Δόμνης.
 Καλλινίκου Κωνσταντίνου.
 Καρβουκίδου Χαρυκλείας.
 Καράλη 'Ιουλίας.
 Κυπριανῆ Πολυβίου.
 Λάσκου Νικολάου.
 Lemaître Jules.
 Μανῆ.
 Μεταμόρφου Ζωῆς.
 Μισογόνου.
 Mitzechke Παύλου.
 Μνήμονος.
 Μαρματίνου Τιμου.
 Μουσταῖδου Μανώλης.
 Νεώνυμφος.
 Οὐλῆ Νίκου.

Παπαδασκελίου Δημητρίου.
 Πατ... 'Αντ...
 Παπαδοπούλου 'Ιωάννου.
 Παχτίκου Γεωργίου.
 Πολιτάκη 'Εσπ.
 Πρακτικού.
 Σμέρντς Χρυσόστομου.
 Στασιναποῦλου Στεφάνου.
 Στεφανίδου Κωνσταντίνου.
 Σωφρονιάδου Μιχαήλ.
 Τεμπυαση.
 Τσέχωρ.
 Φαρεκίδου.
 Φρίμμελ 'Αλβέρτου.
 Χουδαφερδούλου Σωφροσύνης.
 Χρονογράφου.

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑΙ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

'Αντωνιάδου Σοφοκλέους.
 Βελιδάκη Νικολάου.
 Γραβιλή Γεωργίου.
 Δημητριάδου 'Φωκίωνος.
 Θεοδωρίδου Κ...
 Καστανόκη Νικολάου.

Κουριόπου Γρηγορίου.
 Ρηγοπούλου 'Αλεξάνδρου.
 Σιαφῆ.
 Γροῦς.
 Κολιτσάκης.
 Κορμυ.

Leake.
 Le Comte de Nory.
 Roganeau F. M.
 Rozyski.
 Thiamann.

ΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑΙ
 ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

'Απαραίτητοι διὰ τὴν οἰκογένειαν.

καὶ τὸ ἐργαστάσιον.

Πώλησις τοῖς μετρητοῖς καὶ ἐπὶ πιστῶται.

'Αποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις.

Ζητεῖτε τὸ ἑνὸς Σήμα
 τοῦ 'Εργασταρίου.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ.

Κυρία,

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.

ΑΝΑΓΝΩΣΑΤΕ ΤΗΝ
 359 ΣΕΛΙΔΑ

ΣΑΣ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

'Ασ' Όλα

Τὸ σῦμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΛΤΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16 Ἀριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 981, Ρόγα.	ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ Ἑσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 30 Ἐξωτερικοῦ ἔτησίᾳ φρ. 10 ἑξάμην. * 20 ἑξάμην. * 6 ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ Ἑσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 54 Ἐξωτερικοῦ φρ. 18 ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 20 ΠΑΡΑΔΕΣ	ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ: 12,000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ
--	---	---

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Εἰς τὸ ταξεῖδι τῆς ζωῆς,
Ἐκεῖ ποῦ θ' ἀρμενίσῃς,
Ἐμπρὸς θὰ φαίνεται ἡ Ἑλπίς
Κί' ὀπίσ' αἱ Ἀναμνήσεις.

Μακάρι, ὅσο προχωρεῖς
Κί' ὅσ' ὁ καρπὸς διαβαίνει,
Πάντα μὲ πόθο νὰ μπορῇς
Πρὸς τὰ ὀπίσω νὰ γυρνᾷς
Καὶ ἡ Ἑλπίς ὅσο γερνᾷς
Πάντα ἔμπρὸς νὰ μένῃ.

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

ΕΠΑΝΕΛΘΩΜΕΝ

Η ΚΟΥΣΑΤΕ, ἴσως, ποτὲ τὸ παρά-
πονον τοῦ ξενιτευμένου.

Ἐνῶ γύρω του τὰ πάντα εἶναι
ἀνέσις, πλοῦτος, ἀρθρονία, νοσχέλεια,
ἐκεῖνος, μὲ βλέμμα, εἰς τὸ ὁποῖον δυσκολώ-
τατα ἀποκρύπτεται ἡ θλίψις, σὰς λαμβάνει
ἀπὸ τὴν χεῖρα, σὰς ὁδηγεῖ κάπου παράμερα,
καὶ σὰς λέγει:

— Δὲν εἰμπορῶ πειὰ νὰ μείνω ἐδῶ· δὲν
ἀντέχω, κἀτί μοῦ λείπει, θέλω νὰ φύγω, νοί,
νὰ φύγω· θ' ἀφήσω ὅ,τι ἔχω καὶ θὰ ἐπι-
στρέψω εἰς τὴν πατρίδα μου, ἐκεῖ, εἰς τὸ
πατρικό μου σπίτι θὰ ἡσυχάσω, θ' ἀνα-
παυθῶ, θὰ εὕρω τὴν εὐτυχίαν, ποῦ ἀφήκα...

Καὶ ἐνῶ σὰς λέγει αὐτά, τὰ μάτια του
ὕγραίνονται ἀπὸ τὸ πικρὸν δάκρυ τῆς νοσταλ-
γίας καὶ κλαίει.

Σεῖς, τότε, στρέφετε γύρω τὸ βλέμμα· ἡ
αὐτὴ εἰκὼν τῆς εὐμαρείας παρουσιάζεται πρὸ
ὑμῶν, ἡ αὐτὴ λαμπρὰ σκηνικὴ διάταξις καὶ
ἀπορείτε:

— Πῶς; δὲν τοῦ ἀρέσει ἡ πόλις μὲ τὴν
δαιδάλην της, μὲ τὴν φρενιτιώδη ζωὴν της,
ἀφοῦ οὐδὲν τοῦ λείπει διὰ νὰ ζήσῃ ἀπο-
λαυστικά;

Καὶ ἡ ἀπορία σας καθίσταται μεγαλειτέρα,
ὅταν ἀναλογισθῆτε, ὅτι ἡ πατρίδα του, τὴν
ὁποῖαν τόσον ὑπερεκταίνει, δὲν εἶναι ἢ ἐν μικρὸν
ναρκωμένον χωριουδάκι, τὸ ὁποῖον μόλις
ἀναρριχᾶται εἰς τὰς κλιτῆς ἐνὸς λόφου, τὸ
δὲ πατρικό του σπίτι ἐν μικρὸν ξύλι-
νον ἢ πλίνθινον σπιτάκι, καλύβη μᾶλλον πρὸ
τῶν κολοσσῶν τῶν μεγαλουπόλεων.

Καὶ ὅμως ὁ ξένος μας, ὁ ὁποῖος ἦτο δυνα-
τὸν νὰ ζήσῃ μ' εὐμαρείαν καὶ μὲ χλιδὴν,
ἀφίνει ὅλ' αὐτὰ τ' ἀγαθὰ, ἀφοῦ τὰ ποτίζει
τὸ φαρμάκι τῆς ξενιτειᾶς, καὶ προτιμᾷ νὰ
ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, παρὰ τὰς
στερησεις τῆς περιορισμένης ζωῆς της. Εἰς
αὐτὴν θὰ εὕρῃ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποῖαν
ἀπέβαλε, διότι ἐξ αὐτῆς ὠρμήθη...

★

Μὴ νομίζετε, ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶναι
μονομερές, μὴ φαντασθῆτε, ὅτι ἀνήκει εἰς
ὀρισμένας ἐποχὰς ἢ ἀναφαίνεται εἰς ὀλίγας
περιπτώσεις. Ἀπὸ τοῦ πλάνητος ἥρωος Λαερ-
τιάδου μεχρι τοῦ σημερινοῦ ξενιτευμένου
ἀστυ, ἡ αὐτὴ διάθεσις κυριαρχεῖ τῶν ψυχῶν,
ἡ αὐτὴ, ἀμετάβλητος. Ὑπάρχει αὐτὸ τὸ
παράδοξον, ὅτι ὁ νοσταλγὼν ξένος, μόνος,
αὐτὸδόμητος, χωρὶς οὐδὲν νὰ τὸν διώκῃ ἐκεῖ-
θεν, ἀλλὰ μὲ τὸν πόθον νὰ γνωρίσῃ ἄλλους
τόπους, ἀλλὰ ἦθῃ, ἄλλο περιβάλλον, ἄγνωστον
καὶ λαμπρόν, ἀφήκε μίαν ὥραϊαν πρωίαν
τὴν πατρίδα του, ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι οὐδέ-
ποτε θὰ τὴν ἐπανίδῃ, διὰ νὰ εὕρῃ ἄλλοῦ τὰ
θέλητρα, τὰ ὁποῖα ἡ ἀκόρεστος ψυχὴ του
ἐφαντάζετο καὶ ὥκοδόμει.

Ἡ εὐχὴ του ἐξεληρώθη. Ἡ πατρίς του
ἐχάθη ὀπίσω ἀπὸ τὰς πτυχὰς τῶν βουνῶν
καὶ τῶν θαλασσῶν τὰς ἐκτάσεις. Εἰς τὸν
ξένον, ὁ ὁποῖος ζῇ τώρα εἰς νέους ὀρίζοντας,
δὲν εἶναι, παρὰ μόνον ἀπλὴ καὶ ὠχρὰ ἀνά-
μνησις...

Καὶ ὅμως ἔρχεται ἡμέρα, καθ' ἣν, ὡς

ὁ μεθύων, ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπηλ-
λαγμένος δὲ τῆς θαμβωτικῆς ψυχώσεως,
αἰσθάνεται τὸ κενὸν καὶ τὴν ἐρήμωσιν, ἡ
ὁποῖα πραγματικῶς βασιλεύει περὶ αὐτόν,
ζητεῖ ν' ἀναπνεύσῃ, πλὴν δὲν εὕρισκει ἀέρα
ζωογόνο, ζητεῖ κάπου νὰ στηριχθῇ, πλὴν
τὰ πάντα ὑποχωροῦσιν ὑπὸ τὸ βάρος του.

Ὅ,τι ἐνόμισεν ὡς χρυσόν, ἀπεδείχθη θλι-
βερὰ ὀφθαλμαπάτη, ὅ,τι ἐφαντάσθη ὡς εὐτυ-
χίαν, ἀπεκαλύφθη οἰκτρὰ ἄρνησις. Καὶ ἀμέσως
ἐκτιμᾷ καὶ κατανοεῖ τὴν ἀληθινὴν εὐτυχίαν,
τὴν ὁποῖαν ἔχασε, τὴν ἥριμον καὶ ἀκύμαντον
ζωὴν, τὴν ὁποῖαν ἦγεν εἰς τὸ πλευρόν τῶν
ἀγαπητῶν του ὑπάρξεων, εἰς τὸ μεῖδιμα
τῶν ὁποίων ἦντλει τὴν χαρὰν καὶ εἰς τὸ
δάκρυ τὴν συμπάθειαν.

Καὶ ὁ ξένος μας ἐπαναλαμβάνει τὸν αἰώνιον
στίχον τοῦ Ὀδυσσεύς, καλῶν εὐτυχίαν του
ἔστω καὶ ἂν μόνον καπνὸν ἀναθρόσκοντα ἐκ
τῆς πατρίδος ἀτενίσῃ...

★

Εὐφάνταστοι νέοι, διώκται ὀπισθεν φευ-
γαλέων σκιῶν, ἀφίνομεν σιγὰ-σιγὰ τὴν γλυ-
κεῖαν πατρίδα μας, τὴν θρησκείαν, μὲ τὰ
ἀγνὰ της θέλητρα καὶ τὰς ἱεράς της παρα-
δόσεις, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἐλίκνισαν. Κάποιον
νοσηρὸν πνεῦμα κολπώνει τὰ ἱστία τοῦ
ὀλισθηροῦ πλοιαρίου μας καὶ φεύγομεν,
φεύγομεν μακράν, καθὼς ὁ ἑκαπτεὶς ἐκεῖνος,
μειδιώντες ἴσως διὰ τὴν ἀφέλειάν μας, καὶ
σπεύδοντες πρὸς νέας θεωρίας καὶ ἀρχάς,
αἷτινες μᾶς φαίνονται τοσούτῳ μᾶλλον περι-
λαμπροί, ὅσον πλέον πολυδαίδαλοι παρουσιάζ-
ονται. Ἡ θρησκεία μας, τὸ ἀφελὲς χωριου-
δάκι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθημεν, δὲν ἱκα-
νοποιεῖ τώρα τὰς ὀγκωθεῖσας ἀπαιτήσεις
μας, καὶ ἡ ἀπλότης της ἡ ἀπερίφραστος θίγει
τὸ εὐφάνταστον πνεῦμά μας. Καὶ ξενιτευό-
μεθα εἰς τὸν ὠκεανόν, ὁ ὁποῖος μᾶς φαίνεται
ὠραῖος, ὑπερόχως γλυκὺς καὶ μεστὸς ἀγνώ-
στων θελητῶν. Ἐφ' ὅσον κατεχόμεθα ὑπὸ

τῆς μέθης τοῦ ἑκαπτερισμοῦ, ἐφ' ὅσον τὸ
πνεῦμά μας κυρμεύει ἡ μαγία αὐτῆ καὶ τὸ
πηδάλιον στρέφεται πρὸς τ' ἀντικεῖ, ἐξακο-
λουθεῖ ἡ ἀπάτη διὰ τὸ περιβάλλον, ἀλλὰ καὶ
ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς ἀφειρησίας αὐξάνει
καταπληκτικῶς. Ὅτε, μίαν ἡμέραν, ἀνανή-
φοντες, ἀντιλαμβάνομεθα τῆς ἀπάτης μας.
Γύρω, ὁ ὠκεανὸς τῆς ἀμφιβολίας μᾶς περι-
βάλλει. Οὐρανὸς θολὸς καὶ πνικτικὸς πιέζει
τὰ στήθη μας. Ποῦ εὕρισκόμεθα; Ξηρὰ καὶ
λιμὴν οὐδαμοῦ τοῦ ὀρίζοντος διαφαίνονται.
Ἡ ἀπελπισία καταλαμβάνει τὴν ψυχὴν μας
καὶ ἡ ἐπίγνωσις τῆς ἀπάτης παραλύει τὰ
νεῦρά μας.

— Ἐδῶ λοιπὸν μᾶς ἔφερκεν ὁ πόθος τῆς
κατακτήσεως νέων ἰδεῶν καὶ τῆς γνωριμίας
νέων ὀριζόντων; Αὐτὴν τὴν οἰκτρὰν διώ-
ψην μᾶς ἐπεφύλασσαν οἱ πόθοι μας;

— Στρέψατε τὸ πηδάλιον πρὸς τὰ ὀπίσω,
ἡ πρῶρα τοῦ σκάφους ἄς στραφῇ μὲ κατεύ-
θυνσιν πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἐξ ἧς ἀπηνῶς ἀππη-
κρύνθημεν.

Ἀλλὰ πολλῶς τὸ πλοιαρίον μας, τὸ δια-
νύσαν τόσον μακρὰς θαλασσίας ἐκτάσεις,
εἶναι ἀνίσχυρον πλέον νὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ
εἰς τὸν παρήγορον λιμένα, ἐξ οὗ ὠρμήθημεν,
καὶ ἀποσυντίθεται εἰς ἄμορφα λείψανα, ἡμεῖς
δ' ἀπομένομεν ναυάγια ἀνάξια καὶ τοῦ οἴκτου
αὐτοῦ...

★

Τὸ ἄσμα τῶν Σειρήνων μᾶς ἀπεμάκρυνεν
ἀπὸ τὴν θρησκείαν καὶ τὰς παραδόσεις μας,
ὁ ὕλισμός, ὁ ἐγωισμός, ἡ δὴθεν πρακτικότης
ἀπεδίωξαν ἀπὸ τὴν καρδίαν μας τὴν ὠραῖαν
ποίησιν τῆς θρησκείας καὶ κατέλαβον τὴν
θέσιν της. Εὕρισκόμεθα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν
τῆς μέθης τῶν.

Ἄς ἀνανήψωμεν.

Αἱ ὠραῖαι ἐορταί, τὰς ὁποίας ἄγει κατ'
αὐτὰς ἡ θρησκεία μας, ἐορταί ἀφελείας καὶ
ἀπλότητος, μεγαλοπρεπείας καὶ μυστηρίου,
ἄς χρησιμεύσωσιν εἰς ἡμᾶς ὡς τὰ μαγικά
βότανα, τὰ ὁποῖα ἀποδιώκουν τοὺς ἐπιόλτας
καὶ τὴν μέθην. Οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν,
οἷτινες μὲ τοὺς συνηχισμούς των θὰ δονήσωσι
τὰς ναρκωμένας ἡχοὺς, ἄς ἐξυπνήσωσιν ἐν
ἡμῖν τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀπάτης μας, ἐφ' ὅσον
εἶναι ἀκόμη καιρὸς, διὰ νὰ στρέψωμεν τὸν
οἶκα πρὸς τὰ ὀπίσω, εὐτυχεῖς ἂν δυνηθῶμεν
νὰ ριφθῶμεν πάλιν εἰς τοὺς θερμούς καὶ
λυσιπτόνους τῆς θρησκείας κόλπους.

Ἐκεῖ, ὡς ὁ νοσταλγὼν ξένος εἰς τὴν
πατρίδα του, θὰ γνωρίσωμεν τὴν ἀληθινὴν
εὐτυχίαν, τὴν ὁποῖαν περιστέφει ὁ λίβανος
τῶν ὠραίων παραδόσεων καὶ φωτίζει τὸ
ἄστρον τῆς Βηθλεὲμ...

★

Ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν πατρίδα, ἀπὸ τὴν
ὁποῖαν ἀπεμακρύνθημεν, εἰς τὰς πεποιθή-
σεις τῆς χθὲς, αἱ ὁποῖαι χαρίζουν εἰς τὴν
ψυχὴν τὴν γαλήνην καὶ εἰς τὴν καρδίαν τὰ
εὐγενέστερα τῶν αἰσθημάτων.

Ἄς ἐπανέλθωμεν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Καθυστερήσαντα εἰδύλλια.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ

ΣΤΟΝ ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗ

"Άλλος τερπέλης ἔρχεται νὰ κάνη τὴ δουλειά του
Καὶ μὲ τῆς βασιλόπηταις γεμίζει τὴν κοιλιὰ του.
Κλωτσᾷ τὸν Χρόνο τὸν παλὸ καὶ μὲ ψευτιάς καὶ γέλια
Τάζει παράδες σ' ὅλους μας καὶ φούρνους μὲ καρβέλια.

Η ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΑ

✱

*Ήταν βασιλόπητα
ἡ πτωχὴ καρδιά μου,
*Ήταν βασιλόπητα
ἡ εὐφροσύνη μου.
Τὴν ἀγάπη ἐφύλαγα
μὰς ἐκεί κρυμμένη
στὸ χρυσὸ φλωρί.

✱

Σὺ εἶν βασιλόπητα
τῆς πτωχῆς καρδιάς μου
*Ἐκείνη κ' ἐμοῖρασα
πὶ πάλιν κομμάτια,
Σὺ βασιλόπητα ἔδωκα,
πὶ φηλὰ καλὰ τὰ,
Μὴς τὸ φλωρί.

✱

Μὴ τῆς ἀδικα
τῆς πτωχῆς καρδιάς μου,
Μὴ μὲ βλέπεις ἀφωνή
μὲ ἀλαμμένο μάτι.
Μὴς εἶν, ἀγάπη μου,
πῆρες τὸ κομμάτι
αὐτὸ τὸ φλωρί.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

✱

Μὰς ἦλθεν ἡ πρωτοχρονια
καὶ συντροφιά μὰς φέρνει
Παιγνίδια, γέλια καὶ χαρὲς
ἐπὶ χθὲς δυὸ χαρίσματα.
Κι' ὁλόκληρη στὸν κάθε νηό,
στὴν κάθε κόρη γέρνει
Καὶ τοὺς μοιράζει μυστικά
φιλιά καὶ χαϊρετίσματα.

✱

Καὶ κρύβει στὴ σακκούλα τῆς
λόπη, εὐχαίς, χαρὰ,
Γιὰ κάποια μὰς δυστυχία,
κάποια καλὴ ψυχὴ.
Κρύβει χρυσάφι μπόλικο
γιὰ κάθε ταλαρᾶ
Καὶ ἄλλον κάνει δυστυχό
καὶ ἄλλον εὐτυχό.

✱

Κρύβει καὶ δάκρυα θερμά,
ποὺ στέλλει μὰς μανούλα
Παρηγοριά στὴ λόπη τοῦ,
τοῦ γοιοῦ τῆς ε' ὀρφανοῦ.
Κρύβει κ' ὁλόκληρη καρδιά
γιὰ μὰς μικρὴ ξανθοῦλα,
Ποῦ μοιάζουνε τὰ μάτια τῆς
τὸ χρῶμα τ' οὐρανοῦ.

ΑΙΣΩΠΟΣ

ΑΡΧΙΧΡΟΝΙΑ

*Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονια καὶ ἄλλος χρόνος πάλι
Ἐπέρασε στὴ ράχι μας, καθὼς περάσαν τόσοι,
Κι' ὅμως ἡ φύσις τῶν θνητῶν οἶλον δὲν μεταβάλλει
Κι' ὁ ἀνθρώπος φιλοσοφεῖ χωρὶς νὰ βάλῃ γνῶσι.
Χωρὶς καμμιὰ μεταβολή, τὰ πλήθη τῶν θνητῶν
Ἀκολουθοῦν τὴν τροχίαν, ποῦ ἔχουν πρὸ ἐτῶν,
Κι' ἀκόπως συμμεινόμενα καινούργια ἔγάζουν γέννη,
Χωρὶς ἄλλο συμπέρασμα ἀπ' τὴν ζωὴ νὰ βγαίνει.
Τὸ τικτεῖν εἶναι κι' ἔσεται τοῦ ζῆν ὁ πρῶτος ὅρος
Κι' ὅσον κι' ἂν χειραφετηθῇ ὁ κόσμος, δὲν ἀλλάζει.
Τὸ ἄρρεν πάντα θὰ ζητᾷ τὸ θῆλυ παραφόρως,
Καθὼς τὸ θῆλυ πάντοτε τὸ ἄρρεν θὰ κυττάζει.
Ὡ κόσμε, καθὼς πλάσθηκες τέτοιος καὶ θὰ πεθάνῃς
Καὶ μέσα εἰς τὴν πρόοδον, ποῦ θὰ ζητᾷς νὰ κάνῃς,
Τῶν φύλων τὴν διαφορὰν πάντοτε θ' ἀχῇς κώλυμα
Κι' ἡ πρόοδός σου μοναχὴ θάναι τὸ γεννοδόλημα.

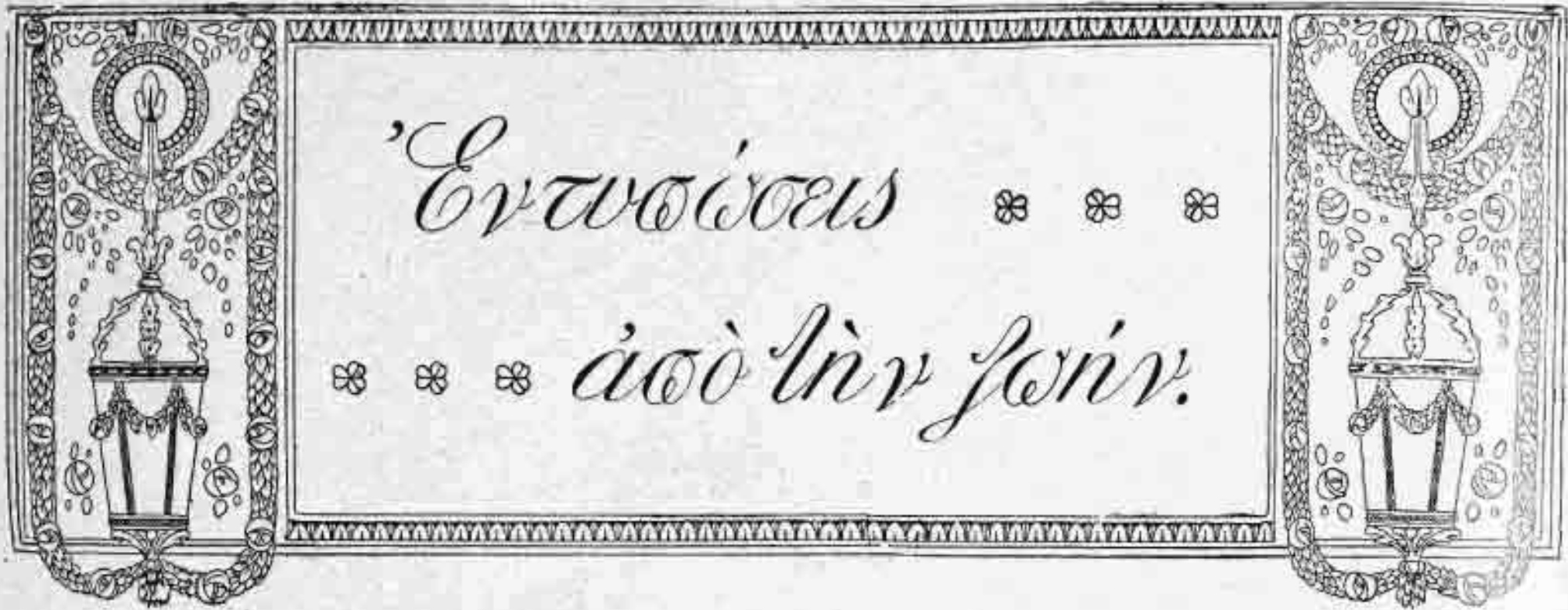
ΜΑΝΗΣ

ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗΣ

*Αη-Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία
Μ' ἓνα σακκούλι ἀδειανὸ στὴς πλάτες κρεμασμένο,
Φαίνεται πᾶς τὸν ρήμαζε δεινὴ ἀπενταρία
Καὶ βιαστικὸς μὰς ἔρχεται μὲ ὕψος ξεπεσμένο.
"Αη-Βασίλη τσελεπῆ, καλῶς νὰ μὰς κοπιᾷσης,
Μὰ μὲ τὴ πτώχεια ποῦχομε θὰ τὸ μετανοήσης,
Ἐδῶ καὶ τὸ σακκούλι σου ἀκόμη θὰ τὸ χάσης,
Κι' ἂν τὸ καλὸ σου ἀγαπᾷς, ὀπίσω νὰ γυρίσης.
Αὐτὸς ὁ χρόνος ἦτανε ἀπ' ὅλους ὁ χειρότερος
Κι' οὐτ' ἓνας ἔμειν' ἀπὸ μὰς, ποῦ νὰ μὴ μουφλουζέψῃ
Κι' ὁ κλέφτης ἐκατήντησεν ὁ πλέον τιμιώτερος,
Γιατὶ δὲν βρίσκει πουθενὰ πεντάρα γιὰ νὰ κλέψῃ.
Γι' αὐτό, Ἄγιε-Βασίλειε, πήγαινε πίσω πάλι,
Κι' ἐγὼ ποῦ θέλω διὰ σὲ νὰ γίνῃ φασαρία,
Θὰ τραγουδήσω ἀρμονικὰ μὲ ὅλο μου τὸ χάλι:
"Αη-Βασίλης ἔφυγε διὰ τὴν Καισαρεία.

ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ

ΜΑΖΙ με τὴν τελευταίαν ἀναλαμπὴν τῆς ὑποτρεμούσης καὶ ἀσθενικῆς ἀκτίνος, μίαν ἐτι δειλὴν, θὰ κυλίσθῃ ἐν ἔτος ἀκόμῃ εἰς τὴν αἰωνιότητά.

Ὅσοι τὸ εἶδον νὰ γεννᾶται, τὸ ἐχαιρέτησαν μετὰ τὰ ὠραιότερα ὄνειρα καὶ τὰς γλυκυτέρας ἐλπίδας. Τὰ ροδοκύανα χρώματα τῆς αὐγῆς τοῦ μετέδωκαν εἰς τὰς ψυχὰς μας τὴν μεγαλειότεραν γοητείαν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἀνέθορον τόσοι πόθοι, τόσοι χίμαιραι...

Καὶ συνωθούντο πυκνά-πυκνά εἰς τὸ στενὸν ἐκεῖνο περιβάλλον, τὸ ὁποῖον διαθέτει ἡ καρδιά μας, μετὰ τὸν πόθον νὰ ἐκπηδήσωσιν ὑπὲρ τὸν χιμαίρικόν ὀρίζοντα εἰς τὸν γαλανὸν οὐρανὸν τῆς πραγματικότητος.

Ἀλλὰ τὸ ἔτος αὐτὸ ἐπλήρωσεν δλους τοὺς πόθους μας;

Ἡ ἀνθρωπίνη φαντασία ἐζήτησε περισσότερα τοῦ δυνατοῦ. Ἐξέθρεψε τόσοις πόθοις, ἐγέννησε τόσας ἐλπίδας, ἔδωκεν εἰς φῶς τόσα ὄνειρα, μετὰ τὰ ὁποῖα ἔστρωσε πυκνά-πυκνά τὸν δρόμον τῆς ζωῆς.

Ἐπ' αὐτοῦ ἐδάδισεν ἐν ἔτος. Ὑπὸ τοὺς βαρεῖς τοῦ ἀρματός τοῦ τροχοῦς συνετρίβησαν πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα μας ἐκεῖνα ἀνθόλλια καὶ ὁ θάνατός των μᾶς ἐξέσχισε τὴν ψυχὴν καὶ μᾶς συνέτριψε τὴν καρδίαν.

Τὸ πικρὸν δάκρυ, ποῦ γεννᾷ ἡ στέρησις καὶ ἡ ἀπογοήτευσις, ἔδρεξε τὰ μάτια μας καὶ ἔρρανε τὸν νωπὸν τάφον τῶν διαφευσοθέντων ὁνείρων μας.

Ἀλλ' ἀρὰ γε εἶναι δίκαιον νὰ κλαίωμεν ἐπ' αὐτῶν; εἶναι λογικὸν νὰ θλιδῶμεθα καὶ νὰ πονῶμεν;

Ὑπὲρ τὴν θλίψιν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά διὰ μίαν ἀποτυχίαν ἢ διὰ μίαν διάφυσιν, ἔρχεται ἡ θλίψις, τὴν

ὁποῖαν δοκιμάζει τὴν ἐπαύριον ἀκριθῶς μίᾳ μεγάλῃ θλίψει, μίᾳ ὀδυνηρᾷ βασάνου.

Τὴν στιγμὴν ἀληθῶς ἐκείνην τῆς ἐπαύριον, καθ' ἣν ἡ ψυχὴ, ἀπηλλαγμένη τῆς ἐντυπώσεως τῆς θλίψεως, ἀνατρέχει εἰς τὸ παρελθόν, κρίνει τὰ πράγματα καὶ σταθμίζει τὰ γεγονότα, ὅταν πεισθῇ περὶ τοῦ ἀδίκου καὶ ὑπερβολικοῦ τῆς θλίψεως, περιπίπτει εἰς νέαν θλίψιν, κλαίονσα διότι ἀφῆκε τὴν ὀδὴν νὰ κυριαρχήσῃ ἐπ' αὐτῆς καὶ τὴν μελαγχολίαν νὰ τὴν περιβάλῃ.

Καὶ ἡ μετάνοια ἐκείνη, δημιουργοῦσα μίαν νέαν ψυχικὴν καχεξίαν, μᾶς φωνάζει μετὰ τὴν ἐκδηλωτικὴν τῆς γλώσσης:

— Ἀνθρώπε, τὰς περισσοτέρας φορές, καθ' ὅς θλιδῆσαι, ἡ θλίψις σου εἶναι ἀδίκος, ἂν δὲν εἶναι τελείως μωρὰ.

Παρατηρήσατε πολλάκις τὴν θλίψιν ἄλλων. Ἐδῶ ἐν νήπιον κλαίει, ὀδύρεται, ὑποφέρει, διότι ἀπεμάκρυναν ἀπ' αὐτοῦ κάποιο στίλβον μέταλλον ἢ ἐν τεμάχιον κρυστάλλου, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐπαιζε. Παρέκει ἕνα παιδάκι αἰσθάνεται τὸ βαρύτερον πένθος, διότι μία μικρὴ γυφίνη κοῦκλα ἔσπασεν, ἐν ᾧ εἰς νεαρὸς φίλος σας, μετὰ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια καὶ τὴν ἀπελπισίαν εἰς τὴν καρδίαν, σὰς ἐκμυστηρεύεται τὸν πόνον του: ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἠγάπησε, δὲν τὸν ἀγαπᾷ.

Σεῖς ἀψηφάτε τὸ κλάμα τοῦ νηπίου, γελᾶτε μετὰ τὴν θλίψιν τοῦ παιδιοῦ, οἰκτεῖτε τὴν λύπην τοῦ νέου...

Ἐν τούτοις, σεῖς, ποῦ θεωρεῖτε ὡς φυσικὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν θλίψιν ἐκείνων τὸ μεϊδίωμα καὶ τὸ γέλιο, πολλάκις βυθίζεσθε εἰς τὴν σκοτεινότεραν κόλασιν, διότι κάτι πολὺ βαρὺ καὶ ἀνεπανόρθωτον σὰς συνέδη.

Καὶ ὅμως ποῖος εἰσπορεῖ νὰ μᾶς βεβαιώσῃ, ὅτι δὲν θὰ εὐρεθῇ καὶ κάποιος ἄλλος ἀνώτερος ἀπὸ τὴν πενθοῦσαν ἐκείνην ψυχὴν, ἡ ὁποία ν' ἀντικρύσῃ τὴν θλίψιν σας αὐτὴν μ' ἐν μεϊδίωμα, καθὼς σεῖς ἀντικρύσατε τὴν θλίψιν τοῦ νηπίου, τοῦ νέου, τοῦ παιδιοῦ;

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἄλλος τις δὲν ὑπάρξῃ, ἡ ἐπαύριον θὰ διαλύσῃ τὰ νέφη, θὰ χάρισῃ τὴν ἀληθινὴν ἐκτίμησιν καὶ θὰ μᾶς ψιθυρίσῃ:

— Ἀδίκως θλιδῆτε τὸ πρᾶγμα ἥτο τόσο ἀπλοῦν!...

Καὶ ὅμως ἡ διαβεβαίωσις αὐτὴ ἔνναι εἰς ἱκανὴ νὰ ἐπουλώσῃ τὰς πληγὰς, τὰς ὁποίας ἐδημιούργησεν ἡ χθὲς, αἵτινες πολλάκις χαινουσιν ἀνιάτοι καὶ ὀδυνηραί. Πόσον θὰ ἡμεῖς εὐτυχεῖς, ἂν τὰς προελάμβανεν ἡ ψυχὴ μας!...

Τὸ ἔτος, τὸ ὁποῖον ἀνατέλλει εἰς τὸν ὀρίζοντα, διὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ἔτος τῆς ἀεροπλοΐας. Μετὰ τὸ ἀεροπλάνον τοῦ ὁ σκώληξ τῆς γῆς ἀναβαίνει εἰς ἄλλα δυσπρόσιτα στρώματα καὶ ἀπ' αὐτῶν πετᾷ πολὺ ὕψηλὰ ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ τὴν ἐμπόρειαν, τὴν ὁποίαν κατοικεῖ, καὶ τὴν ὁποίαν τώρα ἀτενίζει μετὰ κάποια περιφρόνησιν. Ἀν λοιπὸν ἐν ἀεροπλάνον μετὰ δύο πτέρυγας καὶ ἐν πηδάλιον, δύναται νὰ φέρῃ τὸν ἄνθρωπον ὑπεράνω τοῦ βορδῶρου καὶ τῆς ἐλῆς, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε διέσχισε μετὰ τὸ πάλμα του, δὲν εἶναι δυνατόν τὴν ψυχὴν μας μετὰ μίαν ἰδιαίτεραν ἐνίσχυσιν νὰ φέρωμεν ὑπεράνω τῶν θλίψεων, ὑπεράνω τῶν προστριδῶν, ὑπεράνω τῆς ὀδύνης;

Εἰς μίαν γενναίαν ψυχὴν οὐδὲν εἶναι ἀδύνατον. Ὅταν ὁ ἀεροπόρος εἰς ἐν στρώμα τοῦ αἰθέρος συναντήσῃ τὴν θύελλαν, τὴν βροχὴν, δὲν ἔχει, παρὰ νὰ κάμῃ ἕνα χειρισμὸν τοῦ μηχανήματός του καὶ μετ' ὀλίγον εὐρίσκειται ὑψηλότερον τοῦ νέφους, τὸ ὁποῖον ἐγέννη τὸν ὑετόν, ὑψηλότερον τῆς θυέλλης, εἰς περιβάλλον ἀληθῶς γαλήνιον. Τὸ αὐτὸ ὅς κάμῃ καὶ ἡ ψυχὴ συναντᾷ κάπου τὴν ἀντίδρασιν, τὴν ὀδύνην, τὴν θλίψιν; ἡ ψυχραιμία καὶ ἡ ἀκριθὴς ἐκτίμησις θὰ τὴν ἐξάρωσιν ὑπεράνω τῶν δυσχερειῶν καὶ τῶν θλίψεων, καὶ τοιούτοτρόπως δὲν θὰ γνωρίσῃ τὰ δάκρυα τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τὴν πικρίαν, ὅτι ἐθλίβῃ ἀδίκως; θὰ πετᾷ πάντοτε εἰς γαλανοὺς οὐρανοὺς χαρᾶς καὶ αἰωνίας γαλήνης.

Ἀφοῦ δὲν δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν τὴν εὐτυχίαν, ὅς ζήσωμεν τοῦλάχιστον ὑπεράνω τῆς θλίψεως.

Θ. Κ. Μ.

— ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ —

ΚΑΜΑΡΩΝΕΙ, καμαρώνει ή αρχόντισσα κάτω από τὸ φῶς τοῦ χειμωνιάτικου ἡλίου, ὀρθία εἰς τὸ φαρδύ, ὑψηλὸ παράθυρο, τὸ ὠραῖο μπριλάντενιο δακτυλίδι. Καὶ τὸ κυλᾷ μέσα σὴν ἀκαλῇ καλάμῃ της καὶ κάθε κύλισμα εἶνε καὶ μιὰ πλήμνυρα ἀπὸ ζωη-

ρῆς φαιίνες, ποῦ φωτίζουν τὸ λεπτὸ της πρόσωπο. Εὐγενικῆς καὶ ἀκριβῆς φωτιῆς. Θαμβώνουν, μὰ δὲν θερμαίνονται. Δὲν θὰ ἦσαν λαμπρότερες, ἂν μπορούσαν νὰ θερμάνουν μίαν τρύπιαν πτωχικὴν καλύβην;

Ἡ ἀρχόντισσα βέβαια αὐτὴν τὴν στιγμήν αὐτὴ δὲν σκέπτεται, καὶ τὰ μάτια της μισοκλείουν ἀπὸ χαρὰν καὶ θάμβωμα. Κάθε ἀκίνητα τῆς δωρίζει καὶ μίαν χαρὰν, καὶ μίαν ἀπώλειαν. Ἡ εὐγενικὰ καὶ πολύτιμη πέτρα, ποῦ κρατεῖ στὰ χέρια της, εἶνε ἡ ἐκπλήρωσις τῆς μεγαλυτέρου της πόθου.

Τὴν ἐπτόθησεν, ὅταν τὴν εἶδε μέσα σὴν πλούσιαν προθήκην τοῦ μεγάλου μαγαζιοῦ. Καὶ ἐθαμβώθη. Ὁ ἄνδρας της ἐπραγματοποίησε τὸν πόθον της. Ἦταν τὸ πρωτοχρονιάτικόν του δῶρο. Πόσον τὸν ἀγαποῦσε! Δὲν τὸν ἀγαποῦσε βέβαια γιὰ τὸ δῶρόν του μόνον, μὰ, σὰν γιὰ κάθε γυναῖκα—νὰ τὸ παῖνε;—τὸ δῶρο εἶνε ὁ ἱεστός ἥλιος, ὁ καθαρός οὐρανός, ποῦ κάνει, ὥστε ὁ δείκτης τοῦ βαρομέτρου τῆς ἀγάπης, ἂν τυχὸν ἐλοξοδρομήσῃ νὰ σταθῇ στὸ «καιρὸς θανάσιος».

Ἡ ἀρχόντισσα μὲ τὴν εὐτυχίαν στὰ μάτια χακλώνεται σὸν καναπέ καὶ κρατῶντας στὰ λεπτά της δάκτυλα τὴν ἀκριβοπλήρωτη πέτρα, ἀρῆναι μιὰ νὰ ἀστράφτῃ καὶ μιὰ νὰ σκοτινιάσῃ, ἐν ᾧ ὁ ἥλιος, ποῦ ἤρχισε νὰ κλίνη πρὸς τὴν δύσιν, φαίνεται νὰ σπίνῃ στὰ γέλια γιὰ τὴν τρέλλαν τῶν ἀνθρώπων, ποῦ δίδουν ὀλόκληρον περιουσίαν γιὰ πέντε-δέκα ἀκτίνες μᾶς πέτρας, καὶ ἀφήνουν τὸ δυνατό του, πλούσιον, ἀθάνατό του φῶς, ποῦ εἶνε δωρεάν.

Ἡ ἀρχόντισσα ὅμως ἀναπαύεται ἐπάνω σὸν μεγάλο καναπέ καὶ σὰν σὲ μίαν ἐκστασιν εὐρίσκεται, ἐν ᾧ τὰ χεῖλη της, ποῦ ἔχουν τὸν χρωματισμὸν εὐτυχισμένου χαμογέλιου, καὶ ψιθυρίζουν.

Μέσα σὸ πλούσιον δωμάτιον, ἐπάνω στὰ ἀπὸ καθαρὸν μαόνι ἐπιπλα, μιὰ ἀκτὶς ξεφεύγει ἀπὸ τὰ τριχάπινα παραπετάσματα καὶ ἀπλώνεται σὸ πλούσιον περσικὸ χαλί. Ἀντικρὺ τὸ μεγάλο, μακρὺ ὥρολόγι τοῦ τοίχου μετροῦ τὰ λεπτά, τῆς ὥρας.

Ἀκτὶς ἡλίου καὶ ὥρολόγι. Δυὸ πράγματα,

τὰ μόνον ποῦ μέσα σὸν ἐφήμερον αὐτὸν πλοῦτον ἐνθυμίζουν τὴν αἰωνιότητα.

«Τάνν, τάνν, τάνν, τάνν».

— Θεέ μου, τέσσερις. Ἔως εἰς τὰς ἑπτὰ τρεῖς ὥρες.

Πιετιέται ἡ ἀρχόντισσα καὶ βάζει τὸ δάκτυλό της σὸ κομβὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ.

— Νὰ ἐτοιμάσουν τὸ ἀμάξι, Ἐλένη, λέγει εἰς τὴν ὑπηρετρίαν, ποῦ ἤλθε, καὶ ἔπειτα ἔλα νὰ μὲ βοηθήσῃς· θὰ πηγαίνω σὴν φίλην μου τὴν κυρίαν Φανήν.

Καλὰ ποῦ ἦτο τὸ ὥρολόγι! Θεέ μου! Εὐλογημένος νὰ ἦνε αὐτὸς ποῦ τὸ βρῆκε. Βέβαια· γιὰτί ἄλλο εἶνε, παρὰ γιὰ νὰ μᾶς δείχνῃ ἂν ἐφθασεν ἡ ἐπέρασεν ἡ ὥρα, γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦμε τῆς φίληνάδες μας; Βέβαια...

Μιὰ γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τὸ νέο δῶρο, ποῦ ὁ ἄνδρας της πάντοτε κατὰ συνήθειαν τὸ δίδει ἀπὸ τὸ προῖ τῆς παραμονῆς—ποῦδς ξεύρει γιὰτί;—καὶ ἔπειτα γιὰ νὰ τὴν προσκαλέσῃ σὴν οἰκογενειακὴ διασκέδασι, σὸν κόψιμον τῆς πῆτας.

Βάζει προσεκτικὰ τὸ μπριλάντενιο δακτυλίδι, ἡ ὑπηρετρία ρίπτει τὴν πλούσιαν μακρυνὰ γούνα σὸν ὁμὸν της καὶ σὲ λίγο μέσα σὸ ὠραῖόν της ἀμάξι, τὸ πλούσιον καὶ ἀναπαυτικόν, εἶνε σὸν δρόμον γιὰ τὴν φίλην της.

Χειμωνιάτικα σκίτσα.

Ἡ κυρία γούνα.

Εἶνε βράδυ.

Οἱ δρόμοι δὲν εἶνε χιονισμένοι, ἀλλὰ πρέπει νὰ κινή φοβερό κρύον ἔξω, ἀφ' οὗ ἐδῶ μέσα σὸ ἀμάξι, τὰ πόδια τῆς; μέσα στὰ γοβάκια τὰ μεταξίνα εἶνε κρύα.

Οἱ δρόμοι, ποῦ περνᾷ, ἔχουν πολὺν κόσμον. Εἶνε ἡ ὥρα ποῦ τὰ μαγαζιά εἶνε γεμάτα ἀπὸ ἀνθρώπους, ποῦ κινῶνται τῆς τελευταῖας τῶν προετοιμασίαις, γιὰ νὰ ἀντικρύσουν τὸ μέλλον, ποῦ σὴν ῥάχην του φέρει τέσσαρας ἀριθμούς, ποῦ στέκονται σὰν αἰνίγμα, σὰν γοῖφος.

Μὴν ἐπιχειρήσετε νὰ τὸν λύσετε. Μάταιος κόπος, αὐτὸν αἰνίγμα, ἀγνωστον τὸ μέλλον. Τὸ ἴδιον εἶνε γιὰ τοὺς πλουσίους καὶ γιὰ τοὺς πτωχοὺς, μόνον μὲ μιὰ μικρὴ διαφορὰ. Οἱ πρῶτοι ἴσως ἀντικρύζουν μὲ μεγαλυτέρας ἐλπίδας τὸ μέλλον σὰν ἔχουν τὸ παρελθὸν ἐμπρὸς τῶν, παρὰ οἱ δευτέροι. Τὸ μέλλον ὅμως ἀγνωστον. Καὶ εὐκόλως ἔμπορεῖ ὁ πλούσιος νὰ κρημνισθῇ ἀπὸ τὸ ὕψος του καὶ ὁ πτωχὸς νὰ πάρῃ τὴν θέσιν του.

Ἐξαφνα, ἐν ᾧ τὸ ἀμάξι στρέφει μίαν γωνίαν, ἡ ἀρχόντισσα, ποῦ βλέπει τὴν σειρὰν τῶν σπιτιῶν νὰ φεύγῃ σὰν κινηματογραφικὴ ταινία, διακρίνει μιὰ μικρὴ σκιά σὸν ἀντικρινὸ τοῖχον.

Ἡ φαντασία της, γεμάτη ἀπὸ μυθιστορήματα, ἀγαπᾷ τὸ μυστήριον καὶ τῆς δίδει τὸ θάρρος νὰ σταματήσῃ τὸν ἀμαξάν της καὶ νὰ πλησιάσῃ τὴν σκιάν.

Εἶνε ἓνα μικρὸ κοριτσάκι, ἀδύνατον, ρακένδυτον, ποῦ τὰ δοντάκια του χτυποῦν σὰν τὸ ῥάμφος τοῦ πελαργοῦ, ἐν ᾧ τὰ κουρέλια κρέμονται γύρω ἀπὸ τὰ γυμνά του πόδια, ποῦ τρέμουν ἐπάνω στῆς παγωμέναις πέτραις.

Ἡ ἀρχόντισσα ἔρχεται κοντά του. Τὰ μεγάλα μάτια τῆς μικρᾶς σηκώνονται σὴν πλούσιαν κυρία καὶ δειλὰ τὸ χεῖρ ἀπλώνεται γιὰ ἐλεημοσύνην, τὸ παιδιακίστικο χεῖρ, ποῦ σὴν ἡλικία της θὰ ἐχαίδευσεν σὲ ζεστὸ σπῆτι τὰ χρυσὰ μαλλιά κάποιας κούκλας.

— Τί κάνεις ἐδῶ, μικρὴ μου; ἐρωτᾷ.

— Μ' ἔστειλεν ἡ μητέρα μου ἐδῶ νὰ περιμένω. Ἰσως μοῦ δώσῃ κανεὶς τίποτε.

— Ἡ μητέρα σου τί κάνει;

— Εἶνε ἀρρωστη.

— Ὅστε θέλεις νὰ ἀγοράσῃς γιαιτρικά;

— Ὁχι, κυρία, ψωμί.

— Μὰ ἀφ' οὗ εἶνε ἀρρωστη;

— Δυὸ μέρες εἴμαστε πεινασμένοι.

Κάποιο ῥίγος περνᾷ τὸ σῶμα τῆς ἀρχόντισσας κάτω ἀπὸ τὴν ζεστὴ γούνα.

— Δυὸ μέρες;... Πατέρα δὲν ἔχεις;

— Ἐχω, μ' αὐτὸς μᾶς ἀφήσε, εἶνε ἓνας χρόνος τώρα, καὶ πῆγε σὴν Ἀμερική.

— Ἐχεις... ἄλλα... ἀδελφία;

— Εἴμαστε δυὸ παιδιὰ. Ἐγὼ εἶμαι τὸ μεγαλύτερον.

Καὶ ἡ μικρὴ ἦτο μόλις ὀκτὼ-δέκα χρόνων.

— Δυὸ μέρες πεινασμένοι ;... Δυὸ μικρά παιδιά... Θεέ μου, εἶναι δυνατόν ; ἤρωτήθηκε ἡ δοχόντισσα.

Καὶ εἶπε δίκαιον. Εἰμποροὺς μέσα στὰ τρέχοντα καὶ ματίζοντα, μέσα ἀπὸ χροὸ καὶ διαμάντι, μέσα στὸ ζεστὸ μέγαρο καὶ στὸ καθημερινὸ αὐτοῦ τραπέζι, εἰμποροὺς νὰ φαντασθῇ, οἱ ἐπὶ τρεῖς ἄλλοι ποὺ ζοῦν μέσα σὲ ρέκη, ποὺ τοὺς φρεσὶ ἀπὸ χύμα τρώει ὁ φυχρὸς ἀέρας καὶ οἱ δυὸ μέρες πεινοῦν ; Τὰ ἐδιόβισαν σὲ μυθιστορήματα, μὰ δὲν εἰσάκουσε, γιατί ἦσαν πάντως τῆς ἰδέας, ποὺ αὐτὰ γράφονταν γιὰ νὰ συγγοῦν μόνον τῇ ; καρδιὰς τῶν πλουσίων. Καὶ αὐτὴ— ἦσαν ἀλήθεια αὐτὰ— πάντα ἐβοηθοῦσε τοὺς πτωχοὺς. Τίτουαν ὅπως ζωντανὴν εἰκόνα τῆς τελευταίας καὶ φοβερωτέρας δυστοχίας δὲν ἐφαντασθῆκε ποτὲ τῆς.

Ἐξαφνικὰ τὰ μάτια τῆς δοχόντισσας ἐκλημύνησαν ἀπὸ δάκρυα. Ἐκείτα ὡς διόλου ἀπρόσβλητο βράζει τὴν γοῦνὴ τῆς καὶ τὴν οἶσται ἐπάνω στὴν μικρὴ ποὺ αἰετὶ ἐκεί ἀκίνητη, σιωπηλὴ, φοβισμένη καὶ δὲν πιστεύει στὰ μάτια τῆς. Ἀπὸ τῆς, ποὺ καλὰ-καλὰ δὲν ζωοποιῖται στὴν φλόγα τῶν ξύλων, ἡ ζῆστη τῆς γοῦνας τὴν φοβίζει. Θέλει νὰ φύγῃ.

— Μὴ φοβῆσαι, μικρὴ μου, τῆς λέγει ἡ δοχόντισσα μισογελῶντας καὶ μισοκλαιόντας. Θέλω νὰ σὲ πάρω μαζί μου, νὰ σὲ ἐνδύσω, νὰ σὲ δώσω νὰ φάγῃς, νὰ...

— Θέλω στὴν μητέρα μου, λέγει ἡ μικρὴ μέσα στὰ δάκρυα.

— Ἐ, πᾶνε στὴν μητέρα σου. Ποῦ κάθεται ;

Ἡ μικρὴ δίδει τὴν διεύθυνσίν τῆς.

— Ἡ κυρία θὰ μοῦ ἐκτρέφῃ νὰ εἶπω, οἱ ἡ συνοδεία ἐκείνη εἶνε ἀπόκοσμος, λέει ὁ πιστὸς ἀμαξηλάτης, ποὺ ἐκατέβηκε γιὰ νὰ κλείσῃ τὴν θύραν τῆς ἀμαξῆς.

— Μήπως φοβεῖσαι ;

— Ἐγώ, κυρία ;

— Τότε ἔμπρός.

Καὶ τότε αἱ δύο τρέχουν πρὸς τοὺς δυστυχημένους ἀνθρώπους. Μία σκέφει πρὸς τὸν ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς πλουσίας κυρίας ;

— Πρέπει νὰ τὸς φέρω γιὰ νὰ φάγουν.

Ἐξαφνὰ ἡ δοχόντισσα βράζει μιὰ φωνὴν τρόμου.

— Θεέ μου ! δὲν ἔχω χρήματα, τὰ ἀφῆσα στὸ σπίτι. Ποῦ νὰ φαντασθῶ αὐτὸ τὸ πρῶγμα ! Τί νὰ πῶ, Θεέ μου ; τί νὰ πῶ ; νὰ γυρίσω πίσω ; ποῦς ξέρει, ἂν τὴν ὥρα αὐτὴ δὲν γίνεται εἰς τὴν ἀρρωστητὴν ἓνα μεγάλο δυστύχημα ; Δυὸ λεπτά ἐνωρίτερον εἰμπορεῖ νὰ τὴν σώσω.

Καὶ μέσα στὴν ἀμηχανία καὶ στὴν ἀρηματίαν τῆς πλουσίας κυρίας, ἔξαφνὰ διὰ τρεῖς ἀκτῖνες τοῦ μπριλαντένιου διαμυδίου ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ σκοτὸς ποὺ τὸ ἐλησμόνησε καὶ τῆς ἐνθυμίζον, οἱ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα.

Στὸ δάκτυλό τῆς φρεσὶ ἀλόκληρη περιουσία.

— Τὸ δῶρο μπορεῖ νὰ πωληθῇ ; ἤρωτᾷ τὸν ἐκπαιδευτὴν.

— Ναί, τῆς λέγει μιὰ ἐσωτερικὴ φωνή. Τρεῖς ἐπὶ τρεῖς ποὺ παθαίνουν ἔχουν μεγαλυτέραν ἀξίαν, καλὸ μεγαλυτέραν, ἀπὸ τὸ δῶρον. Γιατί τὸ δῶρο τότε ἔχει ἀξίαν, ὅταν μπορῇ νὰ μᾶς δωρίσῃ τὴν πρῶτην ἐγγενεὴ χαρὰ στὴν ψυχὴ μας. Εἶνε ἡ καλύτερα περίστασις, δοχόντισσα, μὴ τὴν χάνῃς.

Ἡ μικρὴ ἐκοιμήθη μέσα στὴν ζῆστη.

Δουλοῦσι ἤρωτῃς

Ἡ πλουσία κυρία σταματᾷ τὸ ἀμαξί τῆς. Ἐνα χαμόγελο γλυκὸ, γιατί εἶνε τῆς ἀγάπης, δυνατό, γιατί εἶνε τῆς θυσίας, φωτίζει τὰ χεῖλη τῆς καὶ αὐτὴ καταβαίνει ἀπὸ τὸ ἀμαξί τῆς.

— Περιμένα, λέγει στὸν ἀμαξηλάτην καὶ διευθύνεται πρὸς τὸ ὄρατο κομηματωπαλεῖον, ποὺ ἀσπάζεται καὶ φεγγοβιάζει.

Ὁ κόσμος εἶναι θέσιν ἑμπεδωτὴς εἰς τὴν πλουσιοφορεμένην κυρίαν καὶ αὐτὴ τότε τὸν βλέπει μὲ περισπούρητον, γιατί ξέρει πᾶς γιὰ τὸν πλοῦτόν τῆς, ποὺ τὸν τυφλώνει, δίδει τὴν θέσιν του.

Δὲν περὶ πολλὴ ὥρα καὶ αὐτὴ φαίνεται στὴν θύρα τοῦ ὄρατου μαγοζιῶ. Στὰ χεῖλη τῆς τότε λόμπει καὶ τὸ χαμόγελο τῆς λανοποιήσεως.

— Στὸ πρῶτο τὸ παντοπωλεῖο κατέβη καὶ ἀγύρησε τὸ καλύτερον φαγώσιμα, λέγει στὸν ἀμαξηλάτην τῆς.

Τὸ ἀμαξί καὶ πάλι τρέχει.

— Ἐξ ἡλιόδης γόρσια ! μονολογεῖ ἡ δοχόντισσα καὶ βλέπει τὴν μικρὴν ποὺ κοιμάται. Θεέ μου, πόσο χρήμα, ποὺ θὰ ἔμεινε ἀχρηστο καὶ τί περιουσία γι' αὐτοὺς ποὺ πεινοῦν !

Τότε δὲν ἀκτινοβολεῖ πλέον στὸ δάκτυλό τὸ μπριλάντι, μὰ στὰ μάτια τῆς ἀντανάκλῃ ἡ μεγάλη λάμψις τοῦ ἀτυχήτου μπριλαντιῶ, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλοῦσιον, ποὺ ἐγεννήθηκε μέσα στὴν ψυχὴ τῆς.

Τὸ ἀμαξί σταματᾷ. Ὁ καλὸς τῆς ἀμαξῆς φωνίζει τὸ τρόφμα καὶ τότε ὁλοένα τρέχει τὸ ἀμαξί. Ἐξω στὸ δρόμο βασιλεύει σκοτὸς. Πόσον ἀραιὰ φωτίζονται αὐτὰ τὰ μέρη ! Τί ἡσυχία ἐπικρατεῖ ! Ἄλλοτε πόσον θὰ ἐφοβέτο ἡ πλουσία !

Ἐξαφνὰ τὸ ἀμαξί σταματᾷ. ὁ ἀμαξηλάτης καταβαίνει καὶ πλησιάζει μὲ τὸ φανάρι τῆς ἀμαξῆς στὸ χέρι.

— Κυρία, λέγει, ἰδὼ κἀπὼν πρέπει νὰ εἶνε φοβερὸ σκοτάδι.

Ἡ μικρὴ ἔκπληξ καὶ τρέβει τὰ μάτια τῆς.

— Ποῦ εἶνε, μικρὴ μου, τὸ σπίτι σας ;

— Ἐκεῖ ἀντίκρυ. Ἐκεῖνο τὸ σπίτι.

Κἀπὼς ὅπως χαμηλὸς μὲλις διακρίνεται μέσα στὸ σκοτὸς. Οὔτε φῶς, οὔτε κανέν ἄλλο σημεῖο ζωῆς.

— Πῶς εἶπε, μικρὴ, γιὰ νὰ μᾶς δείξῃς τὸν δρόμο, λέγει ὁ ἀμαξηλάτης, καὶ

κρατεῖ ἱερῶς τὸ φανάρι, ποὺ τὸ ἀδύνατό του φῶς δὲν μπορεῖ νὰ σχίσῃ τὸ πικρὸ σκοτὸς, ἐν ᾧ ἡ μικρὴ πληθαίνει ἑμπεδωτὴ καὶ στὸ πλῆγῃ ἔχει τὴν κυρίαν του.

— Κτύπα τὴν πόρτα, λέγει ὁ ἀμαξῆς.

— Ἡμεῖς σκουνοῦμε τὴν πόρτα καὶ μπαίνουμε, λέγει ἡ μικρὴ, δὲν μπορεῖ νὰ κλείσῃ.

Καὶ σκουνοῦντας ἐμβαίνει στὸ σκοτεινὸ σπίτι, ἐν ᾧ οἱ δυὸ ἄλλοι τὴν ἀκολουθοῦν.

— Ἥλιθα, μητέρα.

Κἀπὼ σὺν πνιγμένῳ μούγκρισμα ἀπὸ τὴν μέσα ἀπὸ τὸ σκοτὸς στὴν φωνὴν τοῦ παιδιοῦ.

Ἡ δοχόντισσα νοιώθει ῥίγη νὰ περνοῦν τὸ σῶμά τῆς, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κινήσῃ μίαν φωνὴν τρόμου καὶ φρίκης, ὅταν κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ βλέπῃ τὸ ἐσωτερικόν.

Κάτω στὸ ὄρατο χῶμα, ἐπάνω σὲ μιὰ σχισμένη ψάθα εἶνε ἐκτετασμένη μιὰ ἀδύνατη σκωλετὸς γυναίκα, ἐν ᾧ κοντὰ τῆς ἓνα παιδάκι, μιὰ βουκίτσα, κοιμάται. Ἄλλο ἔμπροσθεν τὸ δωμάτιο— ἡ τρύπα— δὲν ἔχει. Ἄν δὲν ἦσαν κανεὶς τὴν ἀναπνοή, ποὺ βγαίνει δύσκολα ἀπὸ τὰ πονεμένα στήθεα, θὰ ἐνόμιζεν, οἱ αὐτὴ ἡ γυναίκα καὶ αὐτὸ τὸ παιδί εἶνε πεθαμένοι.

Ἀπὸ τὸν ὄρατο ἐκπνοὴν καὶ οἱ δυὸ καὶ τρομαγμένοι φέρουν τὰ χεῖρα τῶν στὰ μάτια. Στὸ σκοτὸς ποὺ ζοῦν καὶ τὸ παραμικρὸ φῶς τοὺς τρομάζει. Ἡ γυναίκα σηκώνεται σὺν ἀγκῶνα μὲ μεγάλη-μεγάλη δυσκολία, καὶ ἔπειτα, σινιθίζοντας στὸ φῶς, βλέπει μὲ δάκρυα, φοβερὰ μάτια, τὴν δοχόντισσα, ποὺ ἀρχίζει νὰ φοβῆται.

— Μὴ φοβάσαι, μητέρα, λέγει ἡ μικρὴ γονατισμένη κοντὰ στὴν γυναίκα. Ἡ κυρία δὲν εἶνε καμὴ σὺν τὸν νοικοκύρη μας. Εἶνε ἄγγελος, ποὺ τὸν στέλνει ὁ Θεός, ποὺ μᾶς λυπήθηκε.

Κἀπὼ χαμόγελο προσπαθεῖ νὰ διαγραφῇ ἐπάνω στὰ ἱερὰ χεῖλη, μὰ χάνεται. Τὸ στόμα αὐτὸ, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ἔχασε νὰ τρώγῃ, ἔχασε καὶ νὰ γελᾷ. Μόνον τὰ μάτια παίρνουν μιὰ πικρὴ εἰληρικὴν ἐκφρασίαν.

— Μᾶς ἔφερε ψωμί καὶ φαγὴ, ἐκκαλοῦνται ἡ μικρὴ, οὐ, νὰ διῆς τί πράγματα, μητέρα ! τί ἀφθονία ! Νὰ φάμε ἡμεῖς, νὰ θορήσουμε καὶ τὴν γειτονιά.

— Ἀνοίξτε τὸ καλὸθι καὶ στρώσε... τὰ πράγματα κατὰ γῆς, λέγει ἡ δοχόντισσα σὺν ἀμαξηλάτῃ τῆς, καὶ μόλις κρατεῖ τὰ δάκρυα.

Τὸ παιδάκι, ποὺ κοντὰ στὴν μητέρα τὸν λαρωμένο, γλυκὸ, ἀδύνατο, φοβισμένο, κωθεταί, σὺν τὴν ἡλεκτρισθῆκα, πηδᾷ ὀρθοῦς εἰς τὴν θέαν τῶν φαγητῶν. Καὶ ῥίχνονται ὅλοι στὰ φαγητά. Τὰ δόντια τρίζουν φοβερὰ. Καὶ ξεσπῶνται τὰ κόκαλα καὶ σπάνουν τὰ κόκαλα. Φρίκη ! Δὲν ὁμοιάζουν μὲ ἀνθρώπους, ἀλλὰ μὲ πεινασμένα θηρία. Δυὸ μέρες νηστικοί ! Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη ὁ ἀμαξῆς τρέβει μὲ τὴν ἀσκη τοῦ μανικῶς τοῦ σιωπηλὰ καὶ κρατᾷ τὰ μάτια του, ποὺ δακρύζουν.

Πόσο ἐβάσταξε τὸ φρικτὸ αὐτὸ δειπνόν, δὲν ἔπαιρνε. Ἡ δοχόντισσα, ποὺ μαγευμένη σὲ μιὰ γυνίκα, εἶχε σκεπασμένα τὰ μάτια τῆς μὲ τὰ χεῖρα, νομίζει πᾶς ἐπέλασαν αἰῶνες.

Ἐξαφνὰ κατὰ δόρυβος παύει καὶ ἀκούεται ἡ λεπτὴ φωνὴ τῆς μικρῆς.

— Μητέρα, πῶς εἶσαι τώρα ;

— Καλλίτερα, παιδί μου.

Ἡ δοχόντισσα καταβάζει τὰ χεῖρα. Ὁ ! τοῦ θαύματος ! Τὰ πρόσκαιρα τότε δὲν ἔχουν τὴν φοβερὴν ἐκφρασίαν, τὰ μάτια δὲν βλέ-

πουν έτσι άγρια, και στα κίτρινα χείλη και στεγνά, κάποιο χαμόγελο πλανάται. Τά πρόσωπα, αν και υπερβολικά αδύνατα, δέν έχουν την άσχημη, την αποτοπισιαστικήν εκείνην έκφρασιν. Σάν με μιά μαγεία όλα ήλθαν στην θέσιν των και ή αρχόντισσα δέν μπορεί νά πιστεύση στα μάτια της.

Η μητέρα σηκώνεται με κόπον από την θέσιν της, και χωρίς νά πη λέξιν, ρίπτεται στα πόδια της πλουσίας και τὰ φιλεί. Τὰ δυο μικρά, τὸ ένα κοντά στο άλλο, κλαίουν. Είνε δάκρυα χαρᾶς. Δέν μπορούν νά πιστεύσουν στην εὐτυχίαν των. Τὰ μικρά στομάχια ἐχόρτασαν, ή μικρές καρδιές χτυποῦν πάλιν τακτικά και τὰ μικρά στόματα γελοῦν. Σέ λίγο θά ἀρχίσουν τὰ παιγνίδια των.

— Βασίλισσά μου! λέγει ή πτωχή, ἄφησε αἰώνια νά φιλῶ τὰ πόδια σου. Σὺ μᾶς χάρισες τὴν ζωὴν! κάμε τὴν δ,τι θέλεις. Πρόσταξε, βασίλισσά μου, και θά τὸ κάμω.

— Ἐλάτε... μαζί μου.

Ὁ ἀμαξηλάτης βλέπει με ἀπορίαν τὴν κυρίαν του σάν νά θέλῃ νά εἴπῃ:

— Εἶνε πάρα πολύ

Ἄλλὰ δέν τολμᾷ νά ὁμιλήσῃ.

Η πτωχή γυναίκα παίρνει θέσιν κοντά στην ἀρχόντισσα μέσα στο ἀμάξι, ἐν ᾧ τὸ μικρὸ ξαπλώνεται χάμου στα πόδια σάν σκυλάκι. Εἶνε τόσο μικρὸ και ἀδύνατο, μιά βουκίτσα. Η μικρή, μ' όλα τὰ χάλια της, εἶνε εὐθυμη και γελαστή, παίρνει θέσιν ἀντίκρυ.

✱

— Κυρία, τί νά κάμω με τὴν γυναίκα και τὰ παιδιά της; ἐρωτᾷ ή ὑπηρέτρια.

— Βάλε τους στο πλαινὸ δωμάτιο. Ἀναψε τὰ φῶτα και ἄς περιμένουν.

Ὅλα εἶνε ἔτοιμα. Ὅλα λαμποκοποῦν και ἀστράπτουν. Η παραμονή τοῦ νέου ἔτους σὲ πλούσιο σπίτι. Στὸ μεγάλο δένδρο ή μικρές ποικιλόχρωμες ηλεκτρικὲς λαμπίτσες περιμένουν γιὰ νά ἀνάψουν τὸ πάτημα τοῦ κομβιοῦ. Ἀρκετὰ ἐκόστισε τέτοιο ἕνα δένδρο. Θεέ μου, ριχμένος παρᾶς γιὰ μιά στιγμὴ εὐχαριστήσεως. Τὰ διάφορα δῶρα τῶν φίλων εἶνε ἀραδιασμένα κάτω ἀπὸ τὸ δένδρο. Ὅλα πλούσια, ὅλα ὡραία. Καί φρίττει ή ἀρχόντισσα, ὅταν σκέπτεται τὴν τρύπαν ἐκείνην, ποῦ ἦταν πρὸ ὀλίγου. Θεέ μου, και αὐτὴ ή γυναίκα με τὰ παιδάκια της δέν ἦσαν ἄνθρωποι; δέν εἶχαν δικαιώματα ἐπὶ της ζωῆς; Πόσον ἀδικος ὁμως εἶνε ὁ βίος. Ἀλλοτε της ἦσαν ποθητὰ ὅλα αὐτὰ τὰ δῶρα και ή χαρὰ της δέν εἶχαν ὅρια. Τώρα ή χαρὰ της ἐλαττώνεται ὅσο περισσότερα δῶρα σωριάζονται κάτω ἀπὸ τὸ ὡραίο δένδρο. Πόσον ἀδικα ριχμένον χρῆμα! Πόσα δάκρυα μπορούσαν νά σπογγισθοῦν! πόσην δυστυχίαν νά σταματήσουν! Δῶρα ἀπὸ φίλους ἐκλεκτοὺς με ήχηροὺς τίτλους, με μεγάλας ἀπαιτήσεις ἐπὶ της ζωῆς. Ἀρά γε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, πλούσιοι και εὐτυχεῖς, σκέπτονται ὅ,τι αὐτὴ σκέπτεται;

Ἐξαφνα ή θύρα ἀνοίγεται και φαίνεται ὁ ἄνδρας της με τὴν συμπαθητικὴν μορφήν του, ζωηρὸς και εὐθυμὸς, κρατῶν στὸ χέρι του μιά μεγάλην ἀνθοδέσμη.

Βάζει τὴν ἀνθοδέσμην στὰ γόνατα της γυναικὸς του και της φιλεῖ τὸ μέτωπον. Κάθηνται κοντὰ-κοντὰ.

Η ἀρχόντισσα γιὰ μιά στιγμὴ ροφᾷ τὴν εὐωδίαν τῶν λουλουδιῶν και κάποιοι ἀνα-

στεναγμοὶ φουσκῶναι τὸ στήθος της. Ἐπειτα στρέφεται πρὸς τὸν ἄνδρα της.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀνδρουλί μου, πολὺ. Δέν λυπήθηκες ὁμως τὰ χρήματα ποῦ ἔδω-
σες γιὰ τὴν ἀνθοδέσμην αὐτήν;

Μ' ἐκπλήξιν ὁ ἄνδρας ἀκούει τὴν γυναῖκά του ἔτσι νά ὁμιλῇ.

— Γιὰ σὲ τὴν ἐπῆρα, ἀγάπη μου.

— Τὸ ξέρω, μὰ δέν ἐκέφθηκες και τίποτε ἄλλο;

— Τί πράγμα;

— Τοὺς πτωχοὺς, φίλε μου.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὄχι.

— Δέν σκέφθηκες, ὅτι τὴν στιγμὴν αὐτήν, ποῦ ἔδιδες τὸ χρῆμα γιὰ τὰ λουλούδια, ὑπάρχουν και μερικοὶ ποῦ δυστυχοῦν, πεινοῦν, κρυώνουν;

— Σκέφθηκα νά σ' εὐχαριστήσω. Μὰ γιὰ τί τὰ λόγια αὐτά;

— Ὡστε διόλου, μὰ διόλου δέν ἐσκέφθηκες, ἐξακολουθεῖ ἐκείνη με ἐπιμονή, ὅτι ὑπάρχουν τόσα δυστυχισμένα πλάσματα, ποῦ κλαίουν ὅταν γελοῦμε, ποῦ πεινοῦν ὅταν ἡμεῖς τρώγουμεν, ποῦ τρέμουν ὅταν ἡμεῖς θερμαινόμεθα; Ποῦ γι' αὐτοὺς εἶνε ἕνα κομμάτι ψωμοῦ δ,τι σὲ μᾶ; ἕνα πλούσιο τραπέζι;

Στὰ λόγια αὐτὰ κάποια λύπη ἐκφράζεται στα μάτια τοῦ ἀνδρός της.

— Ἐχεις δίκαιον, γυναῖκά μου, ἔπρεπε νά τὸ σκεφθῶ.

— Ἀνδρουλί μου, λέγει ή ἀρχόντισσα και κρεμιέται ἀπὸ τὸν λαιμόν του, ἔχεις καρδιά χρυσή, τὸ ἔξευρα.

Και τὰ μάτια της δακρύζουν

— Μὰ σὺ τί ἔχεις; λέγει ὁ ἄνδρας με συγκίνησι.

— Καί ἂν ἐβλεπες, ἐξακολουθεῖ ή ἀρχόντισσα χωρίς νά ἀπαντήσῃ κατ' εὐθείαν, και ἂν ἀντίκρυζες στὸν δρόμο κανένα νά παγῶνῃ κάτω ἀπὸ τὰ ράκη του, κανένα νά πεθαίνη τῆς πείνας, δέν θά ἔκαμνες τὸ πᾶν γιὰ νά τὸν βοηθήσῃς;

— Ἀμφιβάλλεις ἀγάπη μου;

Γιὰ μιά στιγμὴ ἐκείνη ἐφάνη βυθισμένη εἰς σκέψεις.

— Γιὰτί δέν φόρεσες τὸ δακτυλίδι, γυναι-
κούλα μου;

Εἰς ἀναζήτησιν γαμβροῦ.

— Κι' ἐδῶ ἀποτυχία;

— Καί ἐγὼ τώρα τὸ βράδυ, λέγει ή ἀρχόντισσα, πῆρα τὸ ἀμάξι γιὰ νά πάγω νά προσκαλέσω τὴν Φανήν. Στὸ δρόμο συναντῶ τὴν χειροτέραν φτώχειαν. Ἐνα μικρὸ κοριτσάκι ἀδύνατο σάν σκελετός. Εἶχε μητέρα ἄρρωστη... ἀπὸ πείνα... Ἐννοεῖς, φίλε μου; Δυὸ μέρες νηστικοί!

— Φοβερό!

— Καί ἕνα μικρὸ ἀδελφάκι. Βρέθηκα σὲ δύσκολο θέσιν. Τί νά κάμω;

— Δέν τοὺς ἐβοήθησες;

— Ἀνδρουλί μου, δέν θά θυμώσῃς;

— Γιατί;

— Τοὺς ἔφερα ἔδῳ.

— Ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ ἄνδρας με χαράν, ἀλήθεια; Εἶσαι σὺ χρυσὴ καρδιά.

Τὰ μάτια της εὐσπλαχνικῆς γυναῖκας ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα, ἐμπρὸς εἰς τὴν καλοσύνην τοῦ ἀνδρός της.

— Ποῦ εἶνε τὰ πτωχά; ἐρωτᾷ ἐκείνος.

— Ἐδῶ.

Και ή ἀρχόντισσα ἀνοίγει διάπλατα τὴν θύραν τοῦ πλαινοῦ δωματίου.

Σὲ μίαν καθέκλαν περμιζευμένη κάθεται ή πτωχή γυναίκα, ἐν ᾧ ἀπὸ τὰ πλάγια της τὰ δυὸ παιδάκια της στέκονται.

Στὴν θέα της ἀρχόντισσας, ή πτωχή ἐντροπαλὴ σηκώνεται. Κάνει νά προχωρήσῃ γιὰ νά ριχθῇ και πάλιν στα πόδια της μεγάλης καρδιάς, ποῦ τοὺς ἔσωσε, μὰ γλήγορα αὐτὴ τὴν ἐμποδίζει.

— Ἐπειτα, ἔπειτα, της λέγει, καλὴ μου γυναίκα. Ἦούχασε, θερμάνσον πρῶτα. Χαροῦ με τὰ παιδάκια σου.

Κ' ἐν ᾧ ή ἀρχόντισσα κλείει τὴν θύραν, βλέπει πῶς ή πτωχή γονατίζει με τὰ δυὸ της παιδιά, γιὰ νά παρακαλέσῃ τὸν Θεὸν γιὰ ἐκείνους, ποῦ τοὺς σῶζουν.

Ὑπάρχει εἰλικρινεστέρα, καθαρωτέρα προσευχὴ ἀπὸ τὴν προσευχὴν ἐνὸς δυστυχισμένου;

Στὰ μάτια τοῦ ἀνδρός τρεμολάμπουν δυὸ δάκρυα, ποῦ ή γυναῖκά του τὰ σπογγίζει με δυὸ φιλίδ.

— Καί φαντάσου, ποῦ δέν εἶχα χρήματα, φίλε μου, οὔτε πεντάρα!

— Καί τί ἔκαμες;

Κάποια δειλία ζωγραφίζεται στα μάτια της λαμπρᾶς γυναῖκας. Δέν τολμᾷ νά ὁμιλήσῃ.

— Τί ἔκαμες λοιπόν; ἐρωτᾷ ὁ ἄνδρας με ἕνα γλυκὸ χαμόγελο.

— Κάτι ἐθυσίασα.

— Τί;

— Τὸ μπριλαντένιο δακτυλίδι.

— Τὸ μπριλ...

— Ναί, τὸ πούλησα.

— Τὸ πούλησες;

— Ναί.

— Το δῶρό μου; Τὸ ὄνειρό σου, ποῦ ἔλε-
γες, ὁ μόνος σου πόθος, ποῦ θά ἦσο ή εὐτυ-
χεστέρα ἀπὸ ὅλες της γυναῖκες, ἐάν τὸ εἶχες;

— Ναί.

— Γιὰ νά βοηθήσῃς, γιὰ νά θρέψῃς αὐτοὺς τοὺς πτωχοὺς;

— Ναί, φίλε μου.

— Ὡ! γυναῖκά μου!

Και τὸ φίλ ποῦ εἶχαν ἀνταλλάξῃ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἦτο τὸ ἰδανικώτερον φίλ, τὸ τιμαλφέστερον, τὸ γλυκύτερον. Καί ή προσευχὴ της γονατισμένης με τὰ μικρά της πτωχῆς εὐλογοῦσε τὸ φίλ τῶν μεγάλων και εὐγενικῶν ψυχῶν.

N. ΟΥΛΗΣ

Η ΣΑΡΡΑΚΗΝΗ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ δ' Ἐρβιλὺ ἦτο γλύπτης. Ἐπὶ μαρ-
μάρου εἶχεν ἀπεικονίσει
διὰ τὰς ἐκκλησίας τῆς
ἐπαρχίας του πολλὰς Παρ-
θένους καὶ ἀγάλματα τοῦ
Χριστοῦ, Ἀποστόλους καὶ
Προφῆτας, καὶ Δευτέρας
Παρουσίας. Εἶχεν ἐπεξερ-
γασθῇ προσέτι, κατὰ προ-
τίμησιν, καὶ Δαλιῶδες, ἀπο-

κοπτούσας τὴν κόμην τοῦ Σαμφών, Βησθα-
βεε εἰς τὸ λουτρὸν καὶ Σωσσάνας μεταξὺ τῶν
κριτῶν. Ἦγάπα τὴν τέχνην του, καίτοι δὲ
ἦτο καλὸς χριστιανός, ἐν τούτοις δὲν ἔμενεν
ἀδιάφορος εἰς τὰς καμπύλας γραμμὰς τῶν
γυναικείων σωμάτων καὶ τὴν ζωηρότητα τῆς
ζωῆς.

Ἐλαβε μέρος εἰς τὴν σταυροφορίαν μετὰ
τοῦ κυρίου του, κόμητος Στεφάνου δὲ-Βλοά,
τοῦτο μὲν διὰ τὴν συντελέσειν εἰς τὴν ἀπολύ-
τρωσιν τοῦ Ἰάφου τοῦ Χριστοῦ, τοῦτο δὲ διὰ
τὴν ἰδίαν νέους κόσμους.

Διήλθε τὰς Ἀλπίς, διέσχισε τὴν Δαλμα-
τίαν καὶ τὴν Ἡπειρον, ἔφθασεν εἰς τὸ Βυ-
ζάντιον, ἔπειτα εἰς Ἀντιόχειαν καὶ τέλος
ὕπὸ τὰ τείχη τῆς Ἱερουσαλὴμ. Ἐπολέμησε
τόσον γενναίως, ὅσον οὐδεὶς τῶν συντρόφων
του, καὶ ὑπέφερεν ὅλα τὰ ὀνεία τῆς ἐκστρα-
τείας.

Ἐν τούτοις κατὰ τὸ διάστημα τῆς πολιτο-
κίας τῆς Ἀγίας Πόλεως ἐγνώρισε μίαν Σαρ-
ρακηνὴν δέσποιναν, ἣ ὁποία οὐχὶ μακρὰν τοῦ
στρατοπέδου κατῴκει μίαν τετράγωνον ἀσβε-
στοχρισμένην οἰκίαν, ἐν μέσῳ ὡραίων ἀνθέων
καὶ μυροβόλων δένδρων. Ἡ γυνὴ ἐκείνη
ἐδυστόχει, ἀλλ' ἦτο ὡραία καὶ νέα.

Γοητευθεὶς ἀπὸ τὴν καλλονὴν ἐκείνην, ἣ
ὁποία τόσον διέφερεν ἀπὸ τὰς καλλονὰς τῆς
Γαλλίας, ποθῶν δὲ νὰ ἀναπαυθῇ ἐκ τῶσων
κόπων, μακρὰν τῆς πατρίδος του καὶ τοῦ
πύργου τῆς ἐκκλησίας του, ἐξ ἄλλου δέ,
ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι φαντάζονται, ὅτι εἶναι
περισσότερον ἐλεύθεροι, ὅταν μένουν εἰς τὴν
ξένην, ὁ Γουλιέλμος ἀφέθη νὰ κυριευθῇ ἀπὸ
τὰ θέλητρά ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὰς γοητείας τῆς
Σαρρακηνῆς ταύτης καὶ εἰς τοὺς ἡλεκτρόχρους
κόλπους τῆς ἐλθισμόνησε τὴν σωτηρίαν τῆς
ψυχῆς του.

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὁ
κόμης δὲ Βλοά, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ ἐν τάξι-
μον, ἔκτισε μίαν ἐκκλησίαν εἰς μνήμην τῆς
Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τὸν Γουλιέλμον
ἀνατέθη ἡ γλυφικὴ διακόσμησις τῆς ἐκκλη-
σίας. Ἀναπαρέστησεν ἀνωθεν τῆς ἀγίας Τρα-
πέζης δι' ἐγχρώμων ἀγαλμάτων τὸ θεῖον
Βρέφος ἐν τῇ Φάτνῃ, τὴν Παρθένον, τὸν
Ἰωσήφ, τοὺς Ποιμένας. Ἐπειδὴ δὲ ἐγνώρι-
ζεν, ὅτι ὅλα τὰ πρόσωπα ταῦτα ἦσαν ἐκ τῆς
φυλῆς ἐκείνης, τὴν ὁποίαν συνήνησε παρὰ
τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἔδωκεν εἰς τοὺς Ποιμένας
καὶ τὸν Ἰωσήφ μορφὰς Σαρρακηνῶν. Καὶ
ὅταν ἐλάξευσε τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας,

τὴν ἔκαμε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ὁμοίαν πρὸς
τὴν Σαρρακηνὴν, μεθ' ἧς ἡμάρτησε.

Τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκκλησίας ἐκείνης ἐγέ-
νοντο μεγαλοπρεπέστατα. Ὅλοι ἐθαύμαζον
τὸ ἔργον τοῦ Γουλιέλμου. Εἰς ἱερεὺς παρετή-
ρησεν, ὅτι ἡ Παρθένος ἐκείνη δὲν εἶχε τὸ
ὑψος χριστιανῆς, ἀλλ' εἰς μάτην, διότι, ἐπειδὴ
ἦτο ὡραία, ἤρρεσεν εἰς τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον
τὴν περιέβαλε διὰ τιμῶν πολὺ μεγαλειτέρων
ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἀπένειμεν εἰς τὰς λοιπὰς
Παναγίας τῆς περιφέρειας ἐκείνης.

Ταχύτατα ὁμοῦς παρετήρησαν, ὅτι ἡ Παρ-
θένος τοῦ Γουλιέλμου δὲν ἦτο καλὴ Παρθέ-
νος· ὅχι μόνον δὲν εἰσήκουε τὰς παρακλήσεις,
ἀλλὰ τοῦναντίον ἔκαμνεν ἀκριδῶς τὰ ἀντί-
θετα ἐκείνων, διὰ τὰ ὁποία παρεκαλεῖτο.
Ὅταν, παραδείγματος χάριν, τῆς ἐζήτουν τὴν
θεραπείαν ἐνὸς ἀσθενοῦς, ὁ ἀσθενὴς οὗτος
θ' ἀπέθνησκεν ἐξάπαντος· ὅταν ἐν καιρῷ
ἀνομβρίας ἐπεκαλοῦντο βροχήν, ἡ ξηρασία
ἐπετεινέτο καὶ αἱ συγκομιδαὶ κατεστρέφοντο.
Ἄν μία ἐγκυμονοῦσα ἐζήτει νὰ γεννήσῃ
ἄρρεν, ἐγέννα διδυμὰ θυγάτρια...

Ἐκτὸς δ' αὐτοῦ, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔμενε
καὶ ἀπόκρυφον, ἦτο τὸ πλεον φοβερόν: Αἱ
σύζυγοι καὶ αἱ νεάνιδες, ὅσαι παρεκάλουν
τὴν Παρθένον νὰ τὰς λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν πει-
ρασμόν, τὸν ὁποῖον τὰς ἔστηνον, ὑπέπιπτον
εἰς τὸν πειρασμόν τοῦτον. Ὅταν δὲ παρεκά-
λουν τὴν Σαρρακηνὴν ταύτην Παρθένον, ἔλε-
πον αἱ ἱκέτιδες εἰς τοὺς ἐπιμήκεις αὐτῆς
ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς τὸ στήθος τῆς μίαν τοιαύ-
την καλλονὴν, ἧτις τὰς παρεκίνει εἰς ἔρωτας
καὶ ἡμέρους πόθους.

Κάποιος δαίμων ἐξάπαντος ἐνεφώλευεν εἰς
τὴν Παρθένον τοῦ Γουλιέλμου. Καὶ τὸ πονη-
ρὸν αὐτὸ πνεῦμα ἔμεινεν εἰς τὸ ἀγαλμα,
διότι ὑπῆρχεν εἰς τὸν γλύπτην. Καὶ εὐρί-
σκετο εἰς αὐτόν, διότι ὁ γλύπτης δὲν ἠδύ-
νατο νὰ λησμονήσῃ τὴν καλλονὴν καὶ τὰ
μύρα τῆς Σαρρακηνῆς τῆς Ἱερουσαλὴμ.

Ὁ Γουλιέλμος ἐξηκολούθει νὰ φέρῃ ἐν
ἑαυτῷ τὴν ἀνατολικὴν φιλοτεχνίαν, τῆς
ὁποίας πανταχοῦ ἐζήτει τὴν ἱκανοποίησιν.
Κατέστη ὁ πλεον ἐκδεδιαιτημένος τῆς ἐπαρ-
χίας του. Καὶ ἐφ' ὅσον ἠῤῥξανεν ἡ μιὰ
αὐτῆς μανία του, ἠῤῥξανεν ἐπίσης καὶ ἡ κακο-
ποιὸς δύναμις τοῦ ἀπατηλοῦ εἰδώλου, τὸ
ὁποῖον ἐλάξευσε καὶ ἐπολαπλασιάζοντο αἱ
ἀρνήσεις του, ὅπως θεραπεύσῃ ἀσθενεῖς,
προστατεύσῃ τοὺς καρποὺς τῆς γῆς ἢ τὴν
ἀρετὴν τῶν γυναικῶν.

— Λέγουν, ὅτι κατὰ τὴν πατριαρχικὴν ἐποχὴν οἱ
ἄνθρωποι ἐξοῦσαν αἰῶνας.

— Πολλὸ πιθανόν, διότι τότε δὲν εἶχαν ἐφευ-
ρεθῇ οἱ γιατροί.

Εἰς τὴν πόλιν τοῦ Γουλιέλμου δὲν εὐρί-
σκετο φρονιμότερα κόρη ἀπὸ τὴν μικρὰν Τοανόν.
Ἦτο πτωχὴ καὶ ἔζη μετὰ τὴν μάμμην τῆς
ἀπὸ τὸ εἰσόδημα ἐνὸς εὐφόρου ἀγροῦ καὶ
ὀλίγων αἰγῶν· ἀλλ' ἡ ψυχὴ τῆς ἦτο θησαυ-
ρὸς ἀθωότητος καὶ καλοσύνης, ἧτις ἠδύνατο
νὰ θαμβώσῃ τοὺς ἀγγέλους.

Ἐπειδὴ ἡ μάμμη τῆς ἠσθένησεν, ἡ Τοανόν
ἦλθε νὰ παρακαλέσῃ τὴν Παρθένον τῆς
Φάτνης. Τὴν ἱκέτσειεν ἐξ ὅλης καρδίας τῆς,
προσηλοῦσα ἐπὶ τῆς εἰκόνης τοῦ ὀφθαλμοῦ
τῆς, οἱ ὁποῖοι εἶχον τὸ γαλανὸν χρῶμα τῶν
κυάνων καὶ τῶν κληματίδων, καὶ τοὺς ὁποίους
οὐδέποτε ἐσκίασε νέφος πονηρὰς ἐπιθυμίας.

Καθ' ἣν στιγμὴν προσήχετο ἡ κόρη, ὁ
Γουλιέλμος εὐρίσκετο εἰς τὸν ναόν. Μετέ-
βαιεν ἐκεῖ πολλάκις ἐξ εὐχαριστήσεως.
Ἦγάπα νὰ βλέπῃ τὴν Παρθένον, ἧτις ἦτο
τόσον ὀλίγον παρθενική, καὶ δι' αὐτῆς
ν' ἀνανεόνῃ τὴν ἀνάμνησιν τῆς Σαρρακηνῆς
ἐκείνης γυναικός. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην
δὲν τὴν παρετήρησεν ἐπὶ πολὺ. Τὰ βλέμ-
ματά του προσήλκυον ἡ ἀφελὴς χάρις τῆς
μικρᾶς Τοανόν καὶ τὰ θέλητρά τῆς τὰ ἄλλα,
καθὼς καὶ ἡ γαλανὴ τῆς καλλονή, ἡ τόσον
διάφορος ἀπὸ τὴν μελαγχροινὴν τῆς ἄλλης
γυναικός.

Παρηκολούθησε τὴν κόρην, ὅταν ἐζήρχετο
ἐκ τοῦ ναοῦ, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τὴν πλησιά-
σῃ, διὰ νὰ τῆς ψιθυρίσῃ λόγια ἔρωτος, ἀλλ'
ἐκείνη προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμματα τόσον
ἐκπληκτικά, ὥστε δὲν κατώρθωσε νὰ τῆς εἰπῇ
τίποτε· τὴν ἀφῆκε λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς
τὴν μάμμην τῆς καὶ ἐκεῖνος παρεδόθη εἰς
ρεμβασμούς.

Ἡ Τοανόν εὗρε τὴν μάμμην τῆς, ἀν οὐχὶ
θεραπευθεῖσαν, ἀλλ' ἡσυχον ὅπως ἴσχυε,
νὰ κοιμᾶται. Τὴν ἐπύριον ἡ κόρη μετέδω-
κέν τὴν εἰς τὸν ναόν. Ἐφ' ὅσον αὕτη προσή-
χετο, τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγάλματος ἐγίνετο
γλυκύτερον, μεταλλάσσον, ὥσάν ἡ μικρὰ
κόρη νὰ μετῆγγιζε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς τὴν
Σαρρακηνὴν Παρθένον.

Καὶ ὁ Γουλιέλμος ἐπίσης, κρυμμένος εἰς
μίαν γωνίαν τοῦ ναοῦ, ἠσθάνετο, ὅτι ὁ δαί-
μων, ὅστις τὸν ἐκυριάρχει, ἐζήρχετο ἐξ αὐτοῦ,
ἐφ' ὅσον κατελαμβάνετο ἀπὸ τὸν ἡθικὸν
ἔρωτα, τὸν ὁποῖον τοῦ ἐνέπνεεν ἡ μικρὰ
προσευχομένη.

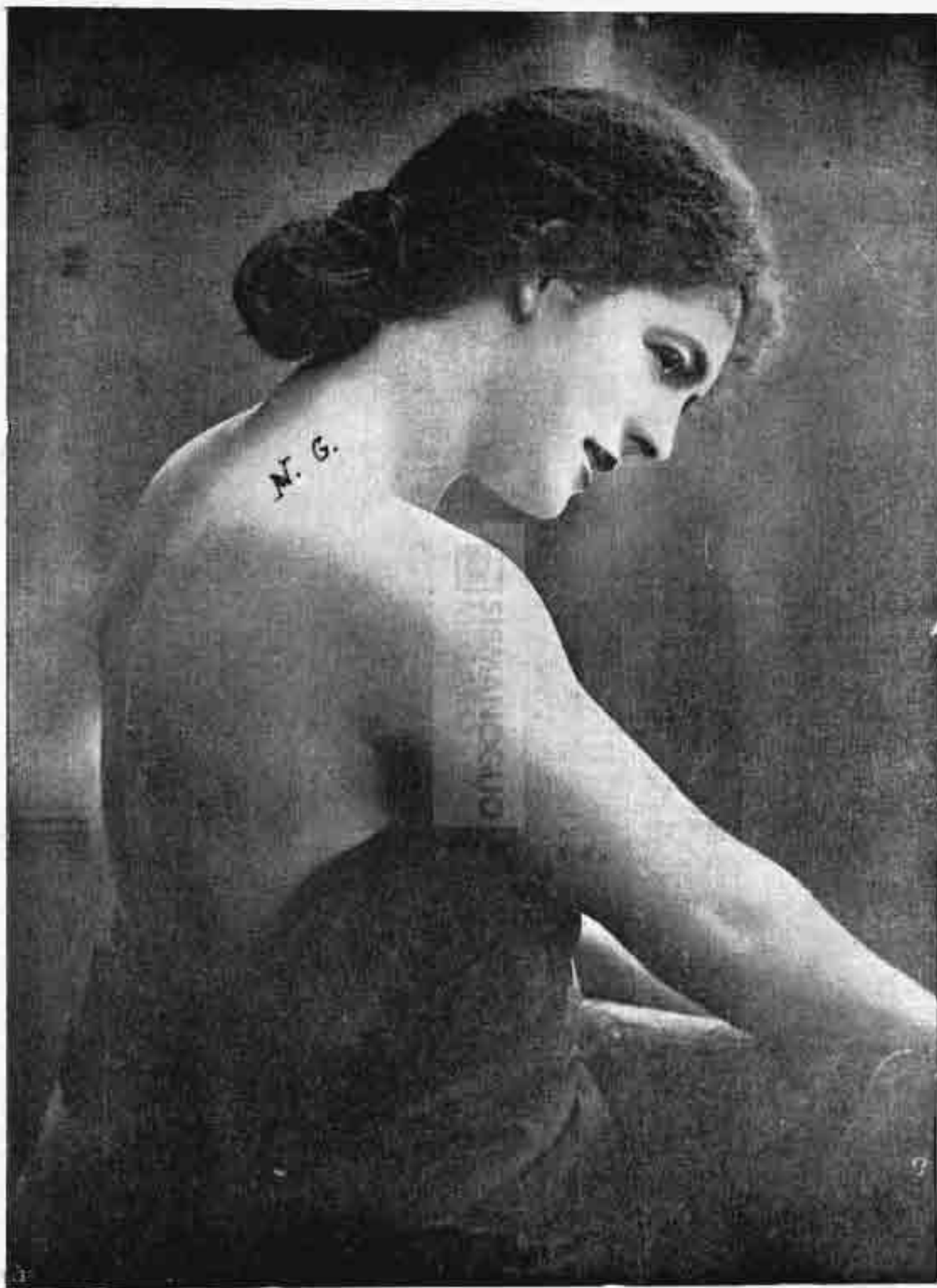
Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπῆτι ἡ Τοανόν,
εἶδε τὴν μάμμην τῆς σηκωμένην, ἐντελῶς
ὕγιαν, νὰ ἐτοιμάζῃ τὸν ζωμόν τοῦ γεύματος.
Ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἡ Παρθένος
τοῦ Γουλιέλμου εἰσήκουσε μίαν παράκλησιν.
Ἀπηλλάγη λοιπὸν τὸ ἀγαλμα ἀπὸ τὴν μα-
γείαν του. Ἡ Τοανόν περιχαρὴς ἐζήλθε, διὰ
ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν εἰς τὰς
γειτονίσσας. Καθ' ὅδον συναντᾷ τὸν γλύπτην,
ὅστις τὴν ἐζήτησεν εὐγενῶς εἰς γάμον· ἡ
κόρη δὲν ἠρνήθη.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Παρθένος τοῦ
Γουλιέλμου ἐθαυματοῦργει συμφώνως πρὸς
τὰς παρακλήσεις τῶν πιστῶν. Καὶ εὐθὺς παρ-
ετήρησεν, ὅτι τὰ μάτια τῆς, τὰ ὁποία ἦσαν
πολὺ μακρὰ καὶ μαδρα, ἐγίναν ὡσεὶ δὴ καὶ
ὀυγάλανα, ὅτι τὸ στόμα τῆς, τὸ τόσον ἄλλοτε
κόκκινον, ὠχρίανε καὶ ὅτι τὸ πρόσωπόν τῆς
ἐλαβεν ὑψος σεμνόν, εἴτε διότι ἐφυγεν ὁ κυ-
ριεύων αὐτὴν πειρασμός, εἴτε ἐκ τῆς ἐπιδρά-
σεως τοῦ χρόνου καὶ τῆς φθορᾶς.

IOULES LEMAITRE

ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ

Ἀκαδημαϊκός

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΟΥ ΦΑΟΥΣΤ

ΤΟ ΚΑΠΙΣΤΡΙ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΜΙΑ φορά κι 'ένα καιρό — έτσι αρχίζουν μερικές αλήθειες, που εντρεπόμεθα να της ομολογήσουμε πως είναι αλήθειες — ανέλαβε την διοίκηση της Βασσόρας ο Σείχης Μεμέτ, νέος εύμορφος και ζωηρός, μάλιστα άπειρος ακόμη, σαν νέος που ήτανε.

Στο μεγάλο κονάκι, που έκληρονόμησεν από τον πατέρα του ο νέος Σείχης, ήτο για βεκιλχάρτζης ο Χασάν-άγας, πολύ έξυπνος και σοφός γέρος. Τον έκράτησε για σύμβουλό του. Και είχε δίκαιον, γιατί ο Χασάν-άγας άδικα δέν επέρασε τα έξήντά του χρόνια. Είχεν αποκτήσει αρκετή πείρα και εξέυρε καλά τους ανθρώπους και τα πράγματα.

Ο Χασάν-άγας αγαπούσε πολύ τον Μεμέτ, τον αγαπούσε σαν παιδί του, γιατί εκείνος τον έμεγάλωσε στην άγκαλιά του· γι' αυτό και δέν άφινε καμμιά περίστασι, που να μη τον συμβουλεύση το τί πρέπει να κάμη και τί πρέπει να μη κάμη. Ο Χασάν, με το γεροντικό του το πολύπειρο μάτι, έβλεπε, που ο Μεμέτης αγαπούσε πολύ της γυναίκας — ήτανε νέος και ώραιος — και γι' αυτό έκανε τυφλά όλα των τα θέληματα. Μάλιστα μιά απ' της οδαλίσκας του, ή 'Αϊσέ, εύμορφη σαν τα κρύα νερά του Λιβάνου, με κατόμαυρα μακρυνά μαλλιά και παιγνιδιάρικα μάτια, α! αυτή τον είχε ξετρελλάνει στ' αληθινά.

Τάβλεπεν αυτά ο Μεμέτης και έπειδή δέν ήθελεν ο Σείχης της Βασσόρας, εκείνος, που στη διαταγή του τόσο άρχοντες και τόσο στρατιώται άπακούουν, νάναι σαν μικρό παιδάκι, σαν ένα μικρό παιγνιδάκι στα γυναικεία χέρια, τον βρίσκει μιά μέρα μοναχό και αρχίζει να τον συμβουλεύη.

— Μεμέτ έφένδη, παιδί μου, άκουσε κάτι, που θα σου πώ, κάτι που μου έδίδαξαν τα πολλά μου τα χρόνια και τ'άσπρα μου μαλλιά.

— Τί τρέχει, Χασάν-άγας; κάτι σπουδαίο φαίνεται το καταλαβαίνω από τα μάτια σου.

Ο Χασάν-άγας, αν και εξέυρε πόσο τον αγαπούσεν ο Μεμέτης, μ' όλα ταύτα τώρα που ήταν έτοιμος ν' άρχιση, εκατάλαβε σαν κάτι σκληρό πράγμα να του κάθεται στο λαιμό, να τον πνίγη. Ήξερε που α! συμβουλαί του θάσβυναν σε μιά ματιά της εύμορφης 'Αϊσέ και γι' αυτό άρχισε να μασά τα λόγια του. Μα ο Μεμέτης του έδωσε θάρρος.

— Λέγε, Χασάν-άγας, λέγε, ξυύρεις πόσον τιμώ της συμβουλαίς σου, ξυύρεις που σ' έχω σαν πατέρα μου.

Ο βεκιλχάρτζης έπηρε θάρρος και ήρχισε:

— Μεμέτ έφένδη, τα χρόνια μου με δίδαξαν τί πράγματα σ'όνε αυτές ή γυναίκες· όσο ένας άνδρας της αγαπάει περισσότερο, τόσο κι' εκείνες του είναι πειδ σκληρές και παίρνουν επάνω του μιά φοβερή έξουσία κι' έτσι ο άνδρας, το τελειότερο πλάσμα του Θεού, ο άφέντης όλων των πραγμάτων, εκείνος γίνε-

ται ένα μικρό κουρελάκι στα χέρια των γυναικών, χωρίς δύναμι, χωρίς έξουσία... Μεμέτ έφένδη, πρόσχε απ' της γυναίκας, έγω μονάχα ξεύρω τί πράγματα σου είναι, πρόσχε απ' αυτές· ένας άνδρας και ένας Σείχης μάλιστα του τόπου μας πρέπει να είναι άρχοντας σε όλους· όχι άρχοντας στους άνδρας και δοῦλος στις γυναίκες...

Τά λόγια αυτά του Χασάν-άγας έκουνσεν ίσια-ίσια ή 'Αϊσέ που περνούσε τη στιγμή εκείνη πίσω απ' την πόρτα.

— Έννοια σου και θα σου τον σιάξω αυτόν τον μπαμπόγερο, έλε με το νοῦ της και τα μαθρά της τα μάτια στραψαν από χαρά και από έκδίκηση, και άμέσως άρχισε να βάζη σε ένέργεια ένα διαβολικό — γυναικείο ήθελα να πώ, μα το ίδιο είναι — σχέδιο.

Η 'Αϊσέ πρώτα απ' όλα έπηρε την άδεια του αγαπημένου της Μεμέτ για να παίζη κομμάτι με τον γέρο βεκιλχάρτζη του· ο Σείχης την έδωσεν.

Από την ώρα εκείνη ή 'Αϊσέ, ή εύμορφη εκείνη κοπελλούδα της Ανατολής, με όλη τη

χάρι των είκοσι χρόνων της άρχισε να κάνη τα γλυκά μάτια στον... Χασάν-άγας.

Στην αρχή ο γέρος δέν εκατάλαβε τίποτε και σαν να μην ήθελε να το πιστεύση, μα σε μερικές μέρες — όχι πολλές βέβαια — ο Χασάν-άγας είχε πιστεύσει, που ή 'Αϊσέ τον αγαπούσε. Άρχισε τότε να ένθυμηται ο ταλαίτωρος πως ένα καιρό κι' αυτός ήτο νέος και έβραζε κι' αυτού το αίμα. Η 'Αϊσέ τον είχε ξετρελλάνει με την ώραιότητά της και την αγάπησε τρελλά.

Επήγγαιεν εκείνος και την εύρισκε και αγαπούσε να γέρη το γεροντικό, το κάταπρό του κεφάλι, επάνω στη θερμή της 'Αϊσέ άγκαλιά. Είχε γίνει σκλάβος της.

Μιά μέρα τον έρωτά έξαρνα ή 'Αϊσέ, στηρίζοντας τα ώραιά της και φλογερά μάτια στο πρόσωπο του γέρου:

— Αλήθεια, Χασάν, μ' αγαπās;

Ο γέρος δέν ήξευρε τί όρκο να πρωτοκάνη.

— Αν σ' αγαπώ; αν σ' αγαπώ; 'Αϊσέ μου. Για σένα είμαι ικανός να κάμω ό,τι πής.

Έγέλασεν ή 'Αϊσέ μ' ένα ποιηρό γέλιο.

— Δέν σε πιστεύω.

— Δέν με πιστεύεις; σου δοκίμομαι στα έξήντά μου χρόνια, στην κεφαλή μου, πως ό,τι με διατάξεις, εῦθύς θα το κάμω.

— Εύκολο πράμμα να καταλάβω πόσο μ' αγαπās, έπεν ή 'Αϊσέ, και έφερεν ένα καπίστρι.

— Τί είναι αυτό;

— Καπίστρι, Χασάν. Άκου με· για να καταλάβω αν μ' αγαπās, θα σου φορέσω αυτό το καπίστρι στο στόμα και θα σε καβαλικεύω έδω μέσα στο δωμάτιο...

Ο Χασάν δέν εμφοροῦσε ν' άρνηθῇ, και σε δυο λεπτά περπατούσε με τα τέσσαρα στο δωμάτιο με το καπίστρι στο στόμα και με την 'Αϊσέ επάνω στην ράχη του.

Δέν είχε προφθάσει να κάμη ένα γύρο μέσα εις το δωμάτιο, οτε να σου ανοίγει ή πόρτα και φανερόνεται ο Μεμέτ έφένδης, γελώντας ειρωνικά. Ο Χασάν-άγας κόκκαλο.

— Τί είν' αυτά, Χασάν-άγας; τί έπαθες;

Ο γέρος βεκιλχάρτζης, ο σοφός Χασάν-άγας, με το καπίστρι ακόμη στο στόμα, του άπαντά:

— Μεμέτ έφένδη, παιδί μου, ήθελα να σου δείξω όχι μόνον με τα λόγια, παρὰ και με πράξεις, τί πράγματα σου είναι αυτές ή γυναίκες. Σαν της αγαπās, σε καβαλικεύουνε...

— Και το επιμύθιον;

— Γυρεύετε να σας πώ το επιμύθιον αυτού του παραμυθιού; Έχετε δίκαιο, σαν παραμυθι που είναι... Λοιπόν το επιμύθιό του είναι... Μα περιττό να σας το πώ. Το παραμυθι αυτό έγινε πολλά χρόνια πρίν, μα γίνεται κάθε μέρα και σήμερα. Ο καθένας από μās αναγνωρίζει και ένα θύμα της ιδιοτροπίας των γυναικών μέσα στους φίλους του και ίσως, πειδ συχνά ακόμη στον... εαυτό του.

Ο γυλειογράφος κ. Φουλίαν.

Η ΤΡΥΦΕΡΑ ΗΛΙΚΙΑ ΚΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΦΟΡΗΤΟΣ πείνα ἐπεκρά-
τει κατὰ τὸν παρελθόντα
μῆνα ἐν Δουβλίνῳ, τῇ πρω-
τεύουσῃ τῆς Κατολικῆς
Ἰρλανδίας, συνεπείᾳ ἀπερ-
γίας πείσμονος, καὶ αἱ ἐργα-
τικαὶ τάξεις δεινῶς ἐμαστιζοντο.

Πρὸς παρὶθαλψίν των φιλάνθρωποι ἐν Λονδίνῳ
ἐναύλωσαν πλοῖον, ἐπλήρωσαν αὐτὸ τρο-
φίμων καὶ ἤλθον ἄρωγοί πρὸς τοὺς
λιμώττοντας, ἐνῷ ἐτέρωθεν, Ἀγγλίδες
κυρίαί, μετὰ τὴν Mme Montefiore ἐπὶ κεφα-
λή, ἐζήτησαν παρὰ τῶν Ἰρλανδῶν
γονέων τὰ τέκνα των, τὰ ρακώδη καὶ
ριγοῦντα, διὰ νὰ τὰ πάρουν εἰς τὸν οἶκόν
των καὶ τὰ ἐνδύουν καὶ τὰ τρέφουν, ἐφό-
σον θὰ διήρκει ἡ κακὴ ἐποχὴ. Ὅποια
ἐν ταῦτοις ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς των, ὅταν
ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν φιλάνθρωπον αἵτη-
σίν των ὑπῆρξεν ἐν ὁμόφωνον καὶ γενι-
κώτατον «ὄχι», συνεσπισμένην δὲ ἐνώ-
τιόν των συνήντησαν τὴν ὀργὴν κλήρου
καὶ λαοῦ Ἰρλανδικοῦ!

— Καὶ τί; εἶπον πρῶτοι οἱ ἱερεῖς
εἰς τοὺς γονεῖς, θὰ ἐμπιστευθῶμεν τὰ
παιδιά μας εἰς χεῖρας Προτεστάντων
καὶ Ἑβραίων, ἔστω καὶ φίλα πρὸς
ἡμᾶς προνοούντων, διὰ νὰ τὰ ἀπαγά-
γουν εἰς σφαίρας ξένας πρὸς τὸ θρη-
σκευτικὸν περιβάλλον μας καὶ διαφθεί-
ρουν τὰς ψυχὰς των, ἐπὶ τῇ προφάσει
ὅτι θὰ διαθρέψουν τὸ σῶμά των; Ἀλλὰ
τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν εἶνε μόνον ἰδικὰ σας
παιδιά, εἶνε πρῶτιστα καὶ μάλιστα τῆς
Ἐκκλησίας. Καὶ ἡ μήτηρ των Ἐκκλησία
λέγει, ὅτι εἶνε πολὺ προτιμότερον ν’ ἀπο-
θάνουν σωματικῶς ἀπὸ πείναν καὶ ψυχος,
παρὰ νὰ βλαθοῦν εἰς τὴν πίστιν των.

Καὶ ὁ λαός, ἀνάστατος ἀπὸ τοὺς λό-
γους τῶν κληρικῶν του, ἐπολιόρκησε
προκυμαίας καὶ σταθμοὺς νυχθημερόν,
ἔχων τὸν ἐμπνέοντα κλῆρον εἰς τὸ πλευ-
ρόν, καὶ παιδίον οὐδὲ ἐν ἐξωλλίσθησε
μακρὰν τοῦ Δουβλίνου, καὶ ἡ ὑπὸ τὸν
πέπλον τῆς φιλάνθρωπίας κρυπτομένη
προπαγάνδα κακὴν κακῶς ἀπῆλθε τῆς
Ἰρλανδίας χέρις εἰς τὴν ἄγρυπνον ἐπο-
πτεῖαν τοῦ κατολικοῦ ἱερατείου.

Τὸ γεγονός τοῦτο εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ
πολλὰ παραδείγματα τοῦ ἀμειώτου ἐνδια-
φέροντος, ὅπερ ἐπιδεικνύει ὑπὲρ τῶν παί-
δων ὁ Κατολικοισμός. Ὁ Κατολικοισμός
κάλιστα γινώσκει, ὅτι ὁ παῖς καὶ ἡ
παιδίσκη τῆς σήμερον εἶνε ὁ ἀνὴρ καὶ

ἡ γυνὴ τῆς αὔριον, καὶ ὅτι, διὰ νὰ ἔχη τις
εὐχύμους καρπούς, ἀνάγκη νὰ καλλιερ-
γήσῃ μετὰ σπουδῆς τὸν σπόρον. Διὰ
τοῦτο καὶ πᾶσαν φροντίδα κατέβαλλεν,
ἀλλὰ καὶ καταβάλλει καὶ θὰ καταβάλλῃ,
ὅπως ἡ τρυφερὰ ἡλικία ἀπομένη ἀκεραία
εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ. Ἡ χεὶρ του τὴν
κρατεῖ στερεὰ ὡς ἀγκιστρον, ὡς ἀρπάγην.
Καὶ ὅτι αὐτὸς κρατεῖ, ἄλλος νὰ τοῦ τὸ
διαφιλονεικήσῃ δὲν δύναται. Δὲν ἀνέχε-
ται οἰανδήποτε ξένην ἐπιρροήν. Μυκᾶ-
ται καὶ βρυχᾶται κατὰ παντός, ὅστις
καὶ μετὰ μίαν «καλὴν ἡμέραν» ἢ μετὰ ἐν μει-
δίᾳ θὰ προσέβαλλε τὰς ἀκοὰς καὶ τὰς
ὀψεις τῶν μικρῶν τοῦ Παπισμοῦ προστα-
τευομένων. Κ’ ἐνῷ αὐτὸς γῆν καὶ θάλασ-
σαν περιέρχεται, ἵνα τοὺς πάντας ἐκδιᾷσῃ
ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς Ρώμης, καὶ ἰδρύει
σχολεῖα ποικιλωνύμων καλογήρων καὶ
καλογραιῶν, καὶ ἐξαποστέλλει λεγεῶ-
νας κατὰ παντός αἰρετικοῦ, σχισματικοῦ
καὶ ξένου, καὶ δολοπλοκεῖ μετὰ πολιτι-
κῆς καθαρῶς in sua domo ἀντιθρη-
σκευτικῶς, ἐν τούτοις τὰ βλέμματά του
οὐδέποτε ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν ἐν ταῖς ἀγκά-
λαις του γεννηθεῖσαν καὶ γαλουχηθεῖ-
σαν τρυφερὰν ἡλικίαν.

Καὶ τί δὲν ἔχει κάμει, καὶ τί δὲν
ἔχει ἐφεύρει ὑπὲρ αὐτῆς; Εἰκονίδια με-
δπισθογράφους προσευχὰς ἐλκυστικώ-
τατα. Μετάλλια καὶ ἐνσημα, ὑποδαυλί-
ζοντα τὴν παιδικὴν φιλοτιμίαν. Ταινίας
χρυσογράφους διαφόρων βαθμῶν. Ἑται-
ρείας τῶν «τέκνων τῆς Μαρίας». Φιλο-

λογίαν παιδικήν, ἐν ᾗ τὸ τερπνὸν συμ-
βαδίζει μετὰ τοῦ διδακτικοῦ καὶ τὰ
Παπικά desideria μετὰ τῶν ἀπαιτήσεων
τοῦ κόσμου. Ἰδιαίτερας ἀκολουθίας κατὰ
τὰς Κυριακὰς, προωρισμένας ἀποκλει-
στικῶς διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Κηρυγ-
μάτια εὐληπτα, εὐπεπτα, μεστὰ ἀπὸ
παραδείγματα. Κατηχήσεις συνεχεῖς,
ὧν ἡ γνώσις καὶ ἡ ἐπίγνωσις θὰ παρὰσχη
τὸ δικαίωμα εἰς τὸ χρίσμα. «Πρώτας
κοινωνίας», ὅπου λευχεῖμονες οἱ παῖδες
καὶ λευχειμονοῦσαι αἱ παιδίσκαι ὡς
«νύμφαι Χριστοῦ» θὰ προσέλθουν ἐπι-
σήμως εἰς τὸν ναὸν διὰ πρώτην φοράν,
ἵνα μεταλάβουν ἐπιδεικτικώτατα τὴν
Ὅστιαν. Λιτανεῖας ἁγίας Λωρεᾶς καὶ
λιτανεῖας σχολείων, ὅπου μετὰ σημαίων,
στεφάνων καὶ ἀγαλμάτων ἡ νεότης θὰ
προσέλθῃ σύσσωμος, ἵνα τὸ μὲν συνδαυ-
λίσῃ τὸ ἑαυτῆς θρησκευτικὸν μένος διὰ
τῆς μετὰ τῶν ὁμοπίστων κοινωνίας, τὸ δὲ
πεισματώσῃ καὶ θλίψῃ τοὺς ἄλλοπί-
στους διὰ τοῦ φαινομενικοῦ ὄγκου της.

Ἡ τρυφερὰ ἡλικία δὲν κάμνει σχεδὸν
τίποτε χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τὸν παπᾶν
της. Ὅταν κατολικὴ ὑπηρετρία συμ-
φωνηθῇ εἰς οἶκον ἀγγλικὸν (καὶ εἶνε
κατολικάι αἱ πλείότεραι) ὁ πρῶτος ὁρος,
τὸν ὁποῖον θ’ ἀπαιτήσῃ, εἶνε καὶ τὸ
ν’ ἀφίνηται κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν πρωτὶ
ἐλευθέρᾳ πρὸς τακτικὸν ἐκκλησιασμόν
της, πρὸς δ’ ἔτι καὶ ἀπαξ τοῦ μηνὸς ἐν
Σαββάτῳ διὰ τὴν τακτικὴν της ἐξομο-
λόγησιν. Δὲν λέγω βεβαίως, ὅτι αἱ μέθο-
δοι αὗται εἶνε καθ’ ὅλα ἀκίνδυνοι καὶ
ἀσπασταί. Δὲν νομίζω, ὅτι συνειδήσεις
οὕτως ὑποδουλούμεναι καὶ θρησκευτικαὶ
ἀπολαύσεις ἀδαθεῖς καὶ μόνον τὴν ὄψιν
ἐκθαμβοῦσαι θέτουν καὶ θεμέλια στερεὰ
πραγματικοῦ ἁγιασμοῦ. Ὅταν μίαν
ἡμέραν εἰς τὴν κατολικὴν ὑπηρετρίαν
μου εἶπα: «δὲν σε τύπτει τώρα ἡ συνεί-
δησις διὰ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἔκαμες;»
ἐκείνη μοὶ ἀπήντησε μετὰ τῆς μεγα-
λειτέρας ἀπαθείας: «τὸ Σάββατον θὰ τὸ
ἐξομολογήθῃ εἰς τὸν πνευματικόν μου
καὶ θὰ εἶνε ὡς νὰ μὴ τὸ ἐπραξα»...
Ἀλλ’ ὅπως ποτ’ ἂν ᾔ, τοῦτο εἶνε τὸ
ἀληθές: ὅτι ὁ Κατολικοισμός μεγάλην
καταβάλλει προσπάθειαν ὑπὲρ τῶν νεα-
ρῶν αὐτοῦ μελῶν, ἵνα τὰ ἀναπτύξῃ συμ-
φώνως πρὸς τὰς ἑαυτοῦ ἀρχάς.

Δὲν εἰμαι ἐκ τῶν βλέπόντων τὰ πάντα
μαῦρα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν

μας. Έχω ἀρκετὸν ἐντὸς μου ἐνθουσιασμόν, διὰ τὸ νὰ βλέπω πλείστα ὅσα φωτεινὰ τοῦ θρησκευτικοῦ μας βίου σημεῖα. Ἄλλ' ἀφ' ἑτέρου, νομίζω, ὅτι αἱ σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ νεαρᾶς ἡλικίας ἠδύναντο παρ' ἡμῖν νὰ καταστῶσι στενωτέραι. Τὰ παιδία πρῶτοι καὶ μάλιστα βεβαίως ἀνήκουν εἰς τοὺς γονεῖς των· ἡ μήτηρ των δὲ εἶνε ἐκείνη πρὸ πάντων, ἥτις μετὰ τοῦ γάλακτος θὰ ἐνσταλάξῃ τὴν πίστιν καὶ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς ἀπαλὰς ψυχὰς των. Ἄλλ' ἰδιοκτήτης καὶ προστάτης καὶ μέντωρ καὶ τροφεὺς τῶν παιδίων πρὸς τοῖς γονεῦσι καὶ ὑπὲρ τοὺς γονεῖς θὰ προσέλθῃ ἡ Ἐκκλησία, συνεχίζουσα διὰ τῶν λειτουργῶν αὐτῆς ὅ,τι ὡς πρωτόσπερμα οἱ γονεῖς εἰς τὴν καρδίαν τοῦ παιδὸς ἔθηκαν. Ἡ δὲ θρησκευτικὴ αὕτη διαπαιδαγώγησις δέον νὰ γείνῃ μεθοδικῶς ὑπ' ἀνδρῶν προσφίλων, σεβαστῶν καὶ ἐπιστημόνων, γινωσκόντων τὴν γλῶσσαν ἐκάστης ἡλικίας καὶ προσφερόντων γάλα εἰς τοὺς ὑπομαζύους, στερεωτέραν τροφήν εἰς τοὺς ἔχοντας γεγυμνασμένα τὰ ὄργανα. Περιορίζειν ὅλην τὴν θρησκευτικὴν ἐκπαίδευσιν εἰς μόνον ἓνα σταύρωμα καὶ εἰς ἓν «Πάτερ ἡμῶν», τὸ ὁποῖον οἱ γονεῖς εἰς τὰ τέκνα θὰ διδάξουν, χωρὶς νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν αἱ νεανικαὶ μετὰ ταῦτα κρίσεις καὶ οἱ ὁλογὲν πλατυνόμενοι τῆς σκέψεως ὁρίζοντες, οἱ νέα ἐρωτηματικὰ προβάλλοντες καθ' ἐκάστην, εἶνε τὸ ἴδιον ὡς ν' ἀρνούμεθα πᾶσαν περαιτέρω τροφήν μετὰ τὸ μητρικὸν γάλα καὶ νὰ ἐγκαταλείπωμεν εἰς λιμὸν τὴν ἡλικίαν ἀκριδῶς ἐκείνην, ἥτις ἔχει τὴν μεγαλειτέραν πρὸς τροφήν ὄρεξιν.

Διὰ τοῦτο, ἐγὼ θὰ συνίστων μεθ' ὅλης μου τῆς θερμῆς μίαν συστηματικὴν εἰς τὰ παιδιὰ μας κατήχησιν, κατήχησιν πολυσχιδῇ, ἀναλόγως τῶν ἀρρένων καὶ θηλέων, κατήχησιν πλατυτάτην, εἰς τὸ φανταστικὸν μὲν κατ' ἀρχὰς ἀποτεινόμενῃν, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον δικαιολογουμένην καὶ ἀπέναντι τοῦ λογικοῦ, κατήχησιν, ὅπου τὸ ξηρὸν βιβλίον θὰ ἔλειπε, παραδειγμάτων δὲ καὶ παραβολῶν καὶ ποιημάτων καὶ ἐνθουσιασμοῦ καὶ λυρικῆς ἐξάρσεως θὰ ἐγένετο πλείστη ὅση χρῆσις, καὶ καρδία θὰ ἐλάλει πρὸς καρδίαν, καὶ ἡ θρησκεία θὰ παρήλαυνε πρὸ τῶν παιδίων ὅχι ὡς κρόταλον ἀνάρθρως κροτοῦν, ἀλλ' ὡς δύναμις φωτιστικὴ καὶ μετεωριστικὴ. Θὰ ἠθελον χάριν τῶν παιδίων μας καὶ ἰδιαιτέρα, μονόωρος, νὰ τελεῖται ἀκολουθία ἐν ταῖς Κυριακαῖς, ἵνα μὴ κουράζωνται ἐκ τῶν πολυῶρων ἀκολουθιῶν μας· καὶ καθίσματα δὲ ὑπὲρ αὐτῶν νὰ τίθωνται εἰς τοὺς ναοὺς, καθὼς, ἄλλως τε, διακαλεῖται καὶ αἱ Ἀποστολικά Διαταγαί, εἰς ἃς ἄγνωστος ὑπάρχει ἡ ἑλλειψίς

καθισμάτων· καὶ μικρὰ χαριτωμένα λογύδρια εἰς αὐτὰ ὑπὸ τῶν εἰδημόνων νὰ ἀποτείνωνται· καὶ βιβλιάρια εἰς τὰς χεῖράς των νὰ δίδωνται· καὶ πᾶσα ἡ θρησκεία πρὸ αὐτῶν οὕτω νὰ ἀπλοποιῇται, ὥστε λίαν ἐνωρὶς νὰ γίνηται ἀγαπητὴ, καὶ νὰ μὴ παρίσταται ὡς γίγας τις πρὸ αὐτῶν, ἄγριος, μελανεῖμων καὶ συνωφρυνμένος. Τὴν τάσιν δὲ ταύτην δυστυχῶς σήμερον ἀκολουθεῖ τὸ ἐν χρήσει κατηχητικὸν μας σύστημα, ὅπερ εἰς τὰ σχολεῖα καὶ μόνον περιορίσαμεν, με κατήχησεις καὶ ἠθικὰς ξηροτάτας καὶ αὐχμηροτάτας, με ἀποστηθίσεις ψαλμῶν καὶ ρητῶν, ἐξ ὧν οὐδὲ γρῦ ἐννοεῖ ὁ μαθητὴς καὶ—τὸ χεῖριστον—με σημειώσεις, οὐχὶ σπανίως ὑποκλεπτομένας ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ! Ἄλλ' ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο δὲν εἶνε τὸ κάλλιστον, ἀποδεικνύει μὲν ἡ θρησκευτικὴ ἄγνοια, ὑφ' ἧς πάσχομεν οἱ πάντες, ἀποδεικνύει δὲ ἡ εὐκολία, μεθ' ἧς ἡ νεότης μας πίπτει ἑρμαιον εἰς τὰς πλεκτάνας τῶν προπαγανδῶν, ἀποδεικνύει δὲ ἡ ἑλλειψίς φανατισμοῦ εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς πίστεώς μας.

*Ο δάσκαλος ἡθοποιὸς Μονιέ Σουλὸν ὡς Οὐδύτης.

Εἶνε ἀνάγκη τὸ ἀρχαῖον κατηχητικὸν σύστημα νὰ μελετηθῇ καὶ νὰ τεθῇ πάλιν εἰς χρῆσιν. Αἱ Δυτικαὶ Ἐκκλησίαι, χωρίσασαι βάπτισμα καὶ χρίσμα, καὶ μεταποιήσασαι τὸν πρὸ τοῦ χρίσματος χρόνον εἰς θρησκευτικὴν προπαρασκευήν, ἀπεζημιώθησαν ὅπως δῆποτε διὰ τὴν παρὰ τὸ λίκνον μετάθεσιν τοῦ λουτροῦ τῆς καλιγγενεσίας. Ἡ Ὁρθοδοξία, διὰ λόγους δογματικούς, μὴ δυναμένη ν' ἀποσπᾷ τὰ δύο ταῦτα ἀχώριστα μυστήρια, ὧν τὸ ἐν ἀναπληροῖ τὸ ἄλλο, διότι τὸ πρῶτον ἔχει μορφὴν ἀρνητικὴν καὶ τὸ δεύτερον μορφὴν θετικὴν, ἡμπορεῖ, νομίζω, ἑλλείψως νὰ τακτοποιήσῃ τὰ πράγματα, ὁρίζουσα εἰς τοὺς παῖδας ἡλικίαν, ἐν ᾗ θὰ ἐξητάζοντο εἰς τὴν κατήχησίν των καὶ ἐπισήμως θὰ ἐγίνοντο δεκτὰ ὡς συνειδητὰ μέλη τῆς εἰς τὸν ναόν. Ἡ ἡμέρα αὕτη, κατ' ἐξοχὴν παιδική, θὰ ἐφορτάζετο ὡς μία μεγάλη πανήγυρις. Πᾶσα ἡ πομπὴ καὶ ἡ λαμπρότης τοῦ τυπικοῦ μας θὰ συνήρχετο, ἵνα προσδώσῃ εἰς τὴν πανήγυριν ὅσον αἶόν τε ἀλησιμονήτους ἐντυπώσεις. Ὁ ἐπίσκοπος θὰ προεβόλετο αὐτῆς, ἵνα ἀποτείνῃ λόγους εὐφροσύνης εἰς τοὺς συνειδητοὺς πιστοὺς. Τὴν ἡμέραν ταύτην θὰ ἐδίδοντο ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ παιδία καὶ τὰ προσευχητήριά των καὶ αἱ ἅγιοι Γραφαὶ των. Οἱ γονεῖς θὰ ἐχάριζον εἰς αὐτὰ δῶρα. Καὶ τέλος πάντων, τίποτε δὲν θὰ παρελείπετο, ἵνα ὅ,τι ἀνυνειδήτως καὶ ἐν ἀγνοίᾳ των ἀτήλαυσαν κατὰ τὸ βρεφικὸν βάπτισμά των, τοῦτο ἐν γνώσει τῆς ἀξίας του καὶ ἐν συνειδήσει τῶν ἀποτελεσμάτων του ὡς μίαν νέαν, οὕτως εἰπεῖν, μύησιν ἀξιωθοῦν νὰ ἀντιληφθοῦν. Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν θρησκευμα, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ καταγιάζῃ δι' ἰδιαιτέρας ἱεροτελεστίας τὴν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας εἰσοδὸν εἰς τὴν ἀνδρικήν. Ὁ Ἰουδαϊσμός, καὶ πάλαι καὶ σήμερον, οὕτω πράττει, ἐπισήμως δεχόμενος εἰς τὴν συναγωγὴν τοὺς ἐφήβους του. Ὁ Παπισμός καὶ ὁ Ἀγγλικανισμός ὁμοίως. Ὡσαύτως καὶ πολλαὶ Προτεσταντικαὶ κοινότητες. Ὁμοίως καὶ διάφοροι ἄγριοι λαοί, παρ' οἷς ὁ ἐφήβος ἀπάγεται εἰς μεμακρυσμένον δάσος παρὰ τῶν γεροντοτέρων καὶ ἐκεῖ μυαῖται τὰ τέως ἄγνωστα εἰς αὐτὸν μυστήρια. Μόνοι ἡμεῖς, θέσαντες τὰς θρησκευτικὰς μας μυήσεις παρὰ τὴν κοιτίδα τοῦ ἐτι κοιμωμένου βρέφους, ἐνομίσαμεν, ὅτι οὐδεμίᾳ ἄλλῃ χρειάζεται θρησκευτικὴ προσπάθεια πρὸς τὴν περαιτέρω πνευματικὴν προκοπὴν τοῦ ἀφυπνιζομένου νοός.

Manchester.

ΚΩΝΣΤ. Ν. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
πρωτοπρεσβύτερος.

➤ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ «

Α ΠΑΡΑΘΥΡΑ ἦσαν κλεισμένα εἰς τὴν Χριστουγεννιάτικὴν χαρὰν τοῦ οὐρανοῦ. Οἱ δύο συνδαιτημόνες, τρώγοντες τὰ δάκρυα τῶν ἀναιμνήσεων τῶν, δὲν εἶχον διαθέσιν νὰ ἀτενίσουν ἀπέναντι ἀλλή-

λων, νὰ ἀνακαλύψουν καὶ νὰ δοξάσουν τὸ Ἄστρον τῶν Μάγων, ἐκεῖ εἰς τὰ βάθη τοῦ μαύρου κενοῦ, τοῦ χρυσοσπαρμένου...

Ἡ κουλούρα τῆς παραμονῆς, τὴν ὁποίαν ἔκοπταν κατὰ τὴν νησιωτικὴν συνήθειαν πρὶν χρόνον μὲ χαρὰν, εὐρίσκετο ἐκεῖ εἰς τὸ μέσον μὲ τὴν κροῦσταν εὐωδιάζουσαν, ἀλλὰ βελιασμένην καὶ αὐτὴν ἐν μέσῳ τῆς σκυθρωπότητος τῶν δύο συνδαιτημόνων.

Καὶ ἔτρωγαν καὶ φέτος τὸ δείπνον τῆς παραμονῆς, ἀλλὰ πόσον ἦτο πικρὸ τὸ ψωμί καὶ πόσον ἄγευστα ἑλέρνα ἀπὸ τὸν οὐρανίαν τὸ φαγί των!

Εἰς τὴν πτωτικὴν τράπεζαν ἐκεῖ ἦσαν μιὰ πορὰ τέσσαρες θέσεις, ἐκάθητο ἄλλοτε τέσσαρα πρόσωπα. Παρὰ τὸν πατέρα τὸν σοβαρὸν ἐκάθητο ἓνα ξανθό-ξανθὸ παιδάκι, πλούσιον εἰς φωνὰς καὶ εἰς γέλωτας, τοῦ ὁποίου ἡ διπλοῦς ἐπνίξε τώρα τὴν ζωὴν, τοῦ ὁποίου εἰς τὴν γῆν δὲν θὰ ἀντηχήσῃ πλέον ἡ λαλιά, καὶ δὲν θὰ φλυαρήσῃ μεταλλικὸς ὁ γέλωτος...

Ἐκεῖ πάλιν, εἰς τῆς μητρὸς τὴν πλευράν, ἐκάθητο ἄλλοτε ἡ κόρη, ἡ ἀναπτυχθεῖσα μὲ χάδια, ἡ σοβαρὰ καὶ ὄνειροπόλος, εἰς τῆς ὁποίας τὰ μάτια ἔφευγον πάντοτε φαντάσματα, στολίζουσα ὅλους μὲ τὴν δροσερότητα τῆς, μεταδίδουσα τὴν εὐμορφίαν, ὅπως τὸ ἀδελφάκι τῆς μετέδιδε τὴν χαρὰν... Καὶ ἐξηφανίσθη καὶ ἐκείνη, ἀφ' οὗ ἔδωκε μιὰν μαχαιριὰν ἀτιμίας εἰς τοὺς γονεῖς, ἐξηφανίσθη ὁπαγεῖσα ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἀπὸ τὸν ἐναγκαλισμὸν ἐνὸς ἑραστοῦ διεφθαρμένου.

Ὡ! πόσον σκληρὸν τὸ παρελθόν, πόσον φοβερὸς ὁ χρόνος ποῦ ἔφευγεν! Ἐκείνην τὴν ἑσπέραν ἡ συνσώρευσις τῶν δυστυχιῶν τοῖς ἐπληττε βαθυτέρον καὶ αἱ δύο ἐκείναι θέσεις τῶν πεθαμένων — διότι ἦτο πεθαμένη διὰ τὴν καρδίαν τοῦ πατρὸς καὶ ἡ κόρη — ἦσαν δύο πληγαὶ αἱμάσσουσai, δύο πληγαὶ παγώνουσai τὴν καρδίαν.

— Γιατί τάχα νὰ κόψουμε τὴν κουλούρα τῆ Χριστουγεννιάτικῃ; εἶπεν ὁ γέρων μὲ πικρὰν εἰρωνείαν. Δὲν παίρνεις μόνη σου ἓνα κομμάτι;

— Ὁχι! Οὐτε νὰ τὸ λέγῃς κἀν αὐτό. Θὰ τὴν κόψῃς μετὰ τὸ δείπνον ἐσύ, γιὰ τὸ καλὸ, αὖν κάθε χρόνο, εἶπεν ἡ γραῖα σύζυγος, καταπίνουσα τὴν συγκίνησίν της.

— Σὺν κάθε χρόνο!...

Καὶ ἡ κεφαλὴ του, κινηθεῖσα ἀπὸ τὴν λύπην τῶν ἀναιμνήσεων, ἐχαμήλωσεν ἐπὶ τοῦ πινακίου, ἐνῶ ἓνα δάκρυ ἐσταμάτα εἰς τὰς ρυτίδας του καὶ διεκλαδίετο εἰς ρυτίκια.

— Θυμᾶσαι πένυσι τὸ Γιώργο;...

— Τὴν Ἀννίτσα;...

Καὶ οἱ δύο πεθαμένοι ἐσηκώθησαν πάλιν ἐκεῖ ἔμπροσθεν τῆς λυχνίας, ἀόρατοι καὶ μεγάλοι. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ γέροντος ἔχρυσισαν οἱ μικροὶ βόστρυχοι τοῦ παιδίου, καὶ ἐφάνη τὸ πρόσωπον ὡς τὴν τελευταίαν φορὰν τὸ εἶδε κυανίζον ἐκ τῆς ἀγιονίας τῆς ζωῆς, μὲ τοὺς δύο μικροὺς ὀφθαλμοὺς, φοβισμένους ἀπὸ τὴν σκληρότητα τῆς νόσου καὶ ζητοῦντας βοήθειαν παντοῦ... Ἐπειτα ἡ ἄλλη μορφή, τῆς φυγᾶδος, τῆς ἐρωτευμένης καὶ σιγηλῆς, ἡ ὁποία ἔφυγε χωρὶς χαιρετισμόν, ἀκολουθοῦσα ἓνα ἔρωτα ἀτυχῆ, ἓνα ἄνθρωπον ἀνάξιον, ἓνα κακούργον σχεδόν, διεγράφη καὶ ἐκείνη μὲ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμοὺς, γεμάτους ἀπὸ τὰ περνώντα φαντάσματα τῶν φευγαλέων ὀνείρων καὶ μὲ τὰ χεῖλη τὰ ὑπωχρα ἐντὸς τῆς αὐγαζούσης λεπτότητος τοῦ δέρματος.

Καὶ ἡ τελευταία εἰκὼν τοῦ ἐπλήγωνα περισσότερον τὴν καρδίαν. Εἰς τὴν θέσιν τὴν

Λογικόν.

— Εἶναι πολὺ ἀπερίσκεπτος. Ἀκούς ἀπὸ νὰ τοῦ διαφύγῃ μιὰ τόσο βαρετὰ ἀπόσχεσις!...

— Ἰα-ἰα, ἀπὸ τοῦ διέφυγε, δὲν εἶναι ἐποχρεωμένος νὰ τὴν κρατήσῃ.

κενὴν τῆς θυγατρὸς, ἡ ὁποία δὲν ἦτο νεκρά ἐπὶ τέλους, ἡ σκέψις του ἀναπαρίστα μυρίας σκέψεις ἱσοφεράς. Εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κακούργου ἐκείνου, ὅστις τὴν εἶχε σύρει εἰς ζωὴν τυχοδιωκτικὴν, τοῦ κακούργου, τὸν ὁποῖον ἠγάπα μοιραίως, τυφλῶς, μὲ δλην τὴν ἀφοσίωσιν καὶ μὲ δλην τὴν ἐκμηδένισιν, τίς οἶδε τί θὰ ὑπέφερε τὸ παιδί του, ἡ Ἀννίτσα! πόσα μαρτύρια! πόσους κινδύνους!... Καὶ ἐπροξένει εἰς τὴν πατρικὴν του καρδίαν ἀγανάκτησιν περισσότερον παρὰ λύπην, ἐν αἰσθημα γιγάντειον ὀργῆς ἀπειλητικόν, κεραυνοβόλον, ἡ ἀναγέννησις τῆς θυγατρὸς, τῆς ἀχαρίστου, τῆς κακῆς, ἡ ὁποία ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ ἀγαπᾷ πολὺ καὶ νὰ ἀγαπᾷ τυφλὰ τὰ φαντάσματα, τὰ ὁποία ἔφευγον ὀνειρώδη μέσα στὰ μάτια της.

Ἐπειτα οἱ κώδωνες τρελλοὶ ἤρχισαν νὰ σημαίνουν ἐν ἄγγελμα χαρᾶς διάτορον, μιὰν ἀντήχησιν χαλκίνην εὐτυχίας, μεθύουσαν τὸν ἀέρα.

Χριστούγεννα!

Εἰς τὴν Φάτιν τὴν ἀόρατον, τὴν ἀγνωστον, ἐγεννίτο ὁ Θεός, ἐν μέσῳ τῆς πνοῆς τοῦ βουνοῦ, ὑπὸ τὰς γονυκλισίας τῶν Μάγων, ὑπὸ τὴν δόξαν τοῦ χρυσοῦ καὶ τὴν ἀποθέωσιν τῆς σμύρνας καὶ τὸ θυμίαμα τοῦ λίβανου... Καὶ αἱ δύο θέσεις ἔμεναν πάντοτε κεναί, καὶ οἱ δύο νεκροὶ ὑπῄουντο μετὰ τῆς τραπέζης ἀόρατοι καὶ μεγάλοι.

Ὁ γέρων ἔκοψε τὴν κουλούραν στεναζών...

— Τέσσαρα κομμάτια, εἶπεν ἡ σύζυγος.

Τὴν παρετήρησε περίλυπος.

Καὶ αἶφνης ὁ ἦχος τῶν κωδῶνων ἤρπυσε.

Τώρα ἦτο ἡ ὑπόσχεσις εὐτυχίας τοῦ Γενωμένου Θεοῦ πρὸς τὸν κόσμον ὅλον, ἡ δοξολογία τῶν Μάγων, τῶν ἀνικηρυσσόντων τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης. Καὶ μιὰ δόνησις τῶν κωδῶνων τῆς Γεννήσεως ἔκρουσε τὰς παγωμένας καρδίας τῶν δύο συνδαιτημόνων τῶν ἐρήμων καὶ κατὰ τι μέσα τῶν ἀνεσκήρτησεν, εἰς παλμὸς μυστιριώδης...

— Κτυποῦν, ἀνεφώνησεν ἡ γραῖα, ἀκουσεῖς;

Καὶ τὸν ἐτάραξε κατὰ ὡς νὰ ἔκρουσε πλάσμα τι μυστιριώδες, ὡς νὰ τοὺς ἐφαίνετο, ὅτι ἤθελε νὰ εἰσέλθῃ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης.

— Ὁχι, δὲν κτυποῦν.

Ἀλλὰ καὶ δεύτερος κτύπος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν, ἡρεμος ὡς ἡχὸς τοῦ ἐκπνεόντος τελευταίου κτύπου τοῦ μεσονυκτίου.

— Πήγαινε ν' ἀνοίξῃς!

Κ' ἐνῶ ἔφευγε γοργή, ἐκεῖνος ἀπέμεινεν ἐν ἀγωνίᾳ, παρατηρῶν τὰ δύο ἐκεῖνα τεμάχια τοῦ ἄρτου, τὰ τεμάχια τῶν νεκρῶν.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ἐφάνη τὸ νεογέννητον παιδίον τῆς Φάνης, μειδιῶν, μὲ τὰ χαρακτηριστικά τοῦ Γεωργίου, τοῦ παιδιοῦ των, μὲ τὰ μολλιά τὰ ξανθὰ, ὅχι πελιδνὸν ὅμως, οὔτε ἀγωνιῶν, λάμπον ἀπ' ἐναντίας ἀπὸ ὑγείαν, ἀπὸ ζωῆν.

Καὶ ὁ γέρον εἰς τὸ θαῦμα ἠσθάνθη τὰς δυνάμεις τοῦ ἐκλυομένης. Ὡ! ἦτο τόσο φυσικὸν διὰ τὴν καρδίαν πατρὸς νὰ λαμβάνῃ ὁ Χριστὸς τὰ χαρακτηριστικά τοῦ τέκνου τοῦ τοῦ πεθαμένου!

Καὶ ἐσύρθη διὰ νὰ γονυπετήσῃ ἔμπροσθεν τοῦ μικροῦ Θεοῦ, ἔμπροσθεν τῆς μητρὸς, ἡ ὁποία τὸ ἐκράτει.

Τότε ὀπισθεν ἠκούσθη ἓνας λυγμὸς τῆς γραίας συζύγου του, λυγμὸς χαρᾶς, λυγμὸς λύπης:

— Ἡ Ἀννίτσα!...

Καὶ ὁ γέρον ὀπισθοχώρησεν, ἐννοήσας, ἐξυπνήσας, ἀναγνωρίζων τὴν θυγατέρα του, μαντεύων τὰ πάντα, ἀτενίζων τὸ τέκνον.

Ἡ μήτηρ, μὲ τὸ νεογέννητον εἰς τὰς ἀγκάλας, ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ γέροντος:

— Πατέρα!... συγχώρησέ με!

Καὶ ἐνῶ τὰ δάκρυα ἄφθονα ὡς χεῖμαρρος ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ ἀνομήματός της, ἀποπλύνοντα τὸ σῶμά της, ἀποπλύνοντα τὴν ψυχὴν της εἰς λουτρὸν μετανοίας, ἡ ἄσωτος θυγάτηρ, ἡ ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν μὲ τὸν καρπὸν τῶν σπλάγχων της εἰς τὰς ἀγκάλας, διηγείτο τὴν βραχείαν ἱστορίαν τῆς γεννήσεως τοῦ παιδιοῦ καὶ τὸν ταχὺν θάνατον τοῦ κακοῦ ἐραστοῦ ἐκ περιπνευμονίας μετὰ νύκτα καταχρήσεων...

— Εἶμαι ἔρημη, τώρα, ἐπέρανεν ἀτενίζουσα μὲ τὴν λύπην τῶν ὀφθαλμῶν τὸν πατέρα της. Ἐπάλευσα νὰ ζήσω μακράν, προσεπάθησα νὰ μὴ σᾶς δώσω αὐτὴν τὴν τελευταίαν λύπην, νὰ ζήσω μακρὰ, γιατί δὲν τολμοῦσα νὰ σᾶς ἰδῶ... ἀλλὰ δὲν ξεύρω νὰ ζήσω... Ὁ κόσμος μοῦ κάμνει φόβον, φοβοῦμαι γιὰ τὸ παιδί μου... γιατί θὰ πεθάνω... Τὸ

ξέρω, πατέρα, ὅτι δὲν θὰ μὲ συγχωρήσῃς... δὲν ἠμπορεῖς... δὲν θέλεις... Θὰ ξαναφύγω τώρα μόνη μου, ἀλλὰ θὰ σᾶς ἀφήσω τὸ παιδί, γιατί δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀφήσω ἔρημον... Εἶνε τὸ παιδί σου, πατέρα! προσέθεσε σχεδὸν ἀγρίως.

Θεέ μου! Ἦτον ἀνάγκη νὰ εἴπῃ, ὅτι ἦτο τὸ παιδί της; Ἄν δὲν ἔλεγεν, ὅτι ἦτο τὸ παιδί της, τόσο τὸ καλλίτερο... Ἦταν τότε τὸ παιδί τὸ δικό του, ὁ Γεώργιος, ὁ ὁποῖος ἀνέζη, ὁ ὁποῖος ἤρχετο νὰ λάβῃ τὴν θέσιν του εἰς τὴν τράπεζαν, ζητῶν τὸ μερίδιον τῆς ἀγάπης καὶ τὸ μερίδιον τῆς κουλούρας.

Καὶ τότε ὁ γέρον ἐρρίψε πάλιν τὰ μάτια του εἰς τὴν θυγατέρα, τὴν θυγατέρα, τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ καταρασθῇ, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἐκδιώξῃ καὶ ἡ ὁποία ἐπερίμενε τὴν καταδίκην της ἐκεῖ μὲ τὸ πρόσωπον σφραγισμένον ἀπὸ δυστυχίαν, ἀπὸ πόνον.

Μία ἄμετρος εὐσπλαγχνία εἰσέβαλεν ἐντὸς τοῦ δι' ὅλων τῶν πόρων. Ἡ ἀγάπη, ὅλον τὸ κατασιγασθὲν καὶ τὸ πληγωμένον φίλιππον, αὐτὸν ὁποῖον συνεσθωρεύετο ἀπὸ τόσον καιρὸν, ἢ ἢ ἀπηλπισμένη στοργή, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζε σβεσθεῖσαν, στερημένην, ἀνηγεῖρετο ἀτίθαστος, ἀκατάσχετος, ἐτοίμη εἰς ἐναγκαλισμούς καὶ εἰς λέξεις λατρείας.

Εἶχε τὸ δικαίωμα λοιπὸν νὰ τὸ ἀποστήσῃ τὸ τέκνον τὸ δυστυχές, τὸ ὁποῖον ἤρχετο εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον ὡς εἰς λιμένα μετὰ τρικυμίαν δακρύων, μετὰ λαίλαπα δυστυχίας! Καὶ τὸ ἄλλο παιδί, τὸ μυστηριωδῶς ἐπιστρέφον ἐξ οὐρανῶν τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς ἐκνήσεως, τὸν Γεώργιον, τὸ διπλοῦν ἐκεῖνο τέκνον τῶν σπλάγχων του, θὰ τὸ ἀπώθει νύχτα, θὰ τὸ ἀπέρριπτεν; Ἦτο ἡ οἰκογένειά του ὁλόκληρος ἀναγεννωμένη.

Καὶ οἱ κώδωνες χαρμόσυνοι, γελῶντες, ἀντήχησαν πάλιν, προσκiloύντες εἰς ἑαυτοῦσιν ἀγάπης.

Καὶ τότε, τὴν ἐπίσημον ἐκείνην στιγμήν, τὸ ἄστρον τῆς ἀγάπης ἀνέτειλεν εἰς τὴν καρδίαν του καὶ τὸν ὠδήγησε — ναι, τὸν ὠδήγησε, διότι ἐκινεῖτο ἐξ ἀνωτέρας δυνάμεως — εἰς τοὺς πόδας τῶν δύο τέκνων του, γονυπετῇ ἐκεῖ πρὸ τῆς δυστυχίας...

— Παιδί μου! παιδί μου!

Καὶ προσέφερεν ἐκεῖ εὐτυχίης, εἰς τὰ δύο γεννημένα σπλάγχνα του, τὸν χρυσὸν τῶν φιλημάτων του, τὴν σμύρναν τῶν ἐναγκαλισμῶν του, τὸν λίβανον τῆς στοργῆς του...

Οἱ κώδωνες ἀντήχησαν πάλιν. Ἦτο πλεόν πλημμύρισμα δοξολογίας, ἠχολόγημα χαρᾶς, αἶνος μεταβάλλον τὸν ἀέρα, τὸ διάστημα, τὴν ἀπειρίαν τῶν κόσμων, εἰς γιγαντιαῖον θυσιαστήριον ὕμνου πρὸς τὸν Γεννώμενον Θεόν.

Ἐκ τοῦ παραθύρου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνοίξει ἡ γραῖα εἰς τὴν χαρὰν τὴν ἐξατερικὴν, εἰσῆρχοντο τώρα τὰ Χριστούγεννα τῶν ἐλπίδων...

Καὶ ἔξω οἱ ἀστέρες, οἱ δοξολογοῦντες, αἰώνιοι καὶ σιγηλοί, ἠτένιζον τώρα τὴν τράπεζαν, τὴν πλήρη ἐκ τεσσάρων πάλιν συνδαιτημόνων, τὸ δειπνῶν τὸ χαρωπὸν τῆς λήθης καὶ τοῦ ἑορτασμοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμειδία ὁ Γεννώμενος Θεός...

N. ΕΠΙΣΚΟΠΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ

Ι πολυάριθμοι επιστολαί, τὰς ὁποίας ἔλαβον μέχρι σήμερον παρὰ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Καλλιπαιδίας ἄλλοτε καὶ σήμερον», ἐνθα εἶχον θίξει ἐν γενικαῖς γραμμαῖς σχετικὰ τινα πρὸς τὸν γάμον καὶ τὴν ἐν γένει ἐπίδρασιν τῆς ὑγιεινῆς τῶν συζύγων ἐπὶ τοῦ

μέλλοντος τῶν τέκνων τῶν, μ' ἐπεισαν, κατὰ τρόπον ἀνεπίδεκτον πάσης συζητήσεως, δι' ἵπασαι αἱ κοινωνικαὶ τάξεις τοῦ λαοῦ μας μέγα δεικνύουσιν ἐνδιαφέρον διὰ τὰ μεγάλα ζητήματα τῆς ζωῆς, τὰ ὁποία ἀποτελοῦσιν, οὕτως εἶπεν, τὸ βαρόμετρον τῆς ζωικῆς δυνάμεως μιᾶς φυλῆς.

Καὶ ὅσοι δὲ μοῦ εἶναι εὐχάριστον νὰ ἐξάρω ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων τὴν μεγάλην προσαρμωστικὴν δυνάμιν, ἣν κέκτηται ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία διὰ τὰ σύγχρονα κοινωνικὰ προβλήματα, τόσῳ μοῦ εἶναι δυσάρεστον νὰ τονίσω, δι' ὃν ἐγένετο μέχρι σήμερον ἡ κατὰλληλος ἐκμετάλλευσις τοῦ ἐνδιαφέροντος τούτου τοῦ λαοῦ μας διὰ διαφόρων ὠφελίμων δημοσιευμάτων καὶ κοινωνικῶν μέτρων.

Ἀποτέλεσμα φυσικὸν τῆς ἀδιαφορίας ταύτης εἶναι ἡ ἀγνοία, ἥτις ἐπικρατεῖ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς κοινωνικὰς μας τάξεις εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦ γάμου.

Ἀμεσον ἀποτέλεσμα τῆς ἀγνοίας καὶ ἀμβελίας εἰσὶ τὰ πάμπολλα οἰκογενειακά δράματα, πρὸ τῶν ὁποίων παριστάμεθα σιωπηλοὶ μάρτυρες ἡμεῖς οἱ ἐπιστήμονες σχεδὸν καθ' ἑκάστην, δράματα, ἀτινα καταλήγουσιν εἰς τελείαν σχεδὸν ἀναπηρίαν τῶν συζύγων καὶ ὀριστικὴν ἐκφύλισιν τῶν τέκνων.

Ἵπάρχουσι παρ' ἡμῖν οἱ φρονούντες — ἴσως καὶ οὐχὶ ὀλίγοι — δι' αἱ ἐπιστημονικαὶ ἀλήθειαι, αἱ ἀφορῶσαι τὸν γάμον, δὲν πρέπει νὰ συζητῶνται δημοσίᾳ.

Ἡμεῖς δὲν συμμεριζόμεθα τὴν ἐπιφυλακτικὴν ταύτην, ἀπόρροιαν νοσηρᾶς σεμνοτυφίας καὶ πεπαλαιωμένων ἰδεῶν.

Δὲν εἶναι τὸ φῶς, τὸ βλάπτει τὸ κοινόν, ἀλλ' ὁ τρόπος, καθ' ὃν δέχεται τοῦτο.

Ἵπὸ τῶν ἀρχῶν τούτων ὀρμώμενοι, ἐνομίσασμεν καλόν, δι' ἐφέτος, νὰ ἀφιερῶσωμεν τὴν στηλὴν, ἣν ἡ Διεύθυνσις τοῦ «ΨΑ» εὐμένως διέθεσε δι' ἡμᾶς, εἰς τὸ ζήτημα τῆς πρὸ τοῦ γάμου λατρικῆς ἐξετάσεως καὶ τῶν νεωτέρων σχετικῶν περὶ γάμου νομοθεσιῶν πολιτειῶν τινῶν Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς.

Πρὶν ἢ εἰσελθῶμεν εἰς τὸ κύριον ἡμῶν θέμα, καλὸν θεωροῦμεν νὰ εἴπωμεν ὀλίγας λέξεις περὶ τοῦ πρώτου γάμου, ὅστις διενεργεῖται εἰς εὐρείαν κλίμακα εἰς τὰ χωρία καὶ τὰς κωμοπόλεις, εἰς τὰς κατωτέρας ἰδίως λαϊκὰς μας τάξεις. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐξετάσω ἐνταῦθα τοὺς λόγους, οὓς προβάλλουσιν οἱ ὑπερασπιστὰς τῶν πρώτων τούτων γάμων.

Οἱ λόγοι αὗτοί, κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον κριτὴν, στηρίζονται ἐπὶ βάσεων, αἱ οὗτε ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ τὰς συζητήσῃ τις σοβαρῶς.

Πολλάκις εἶδον τὰ θύματα τῆς πρωιμότητος ταύτης καὶ δὲν διστάζω νὰ καυτηριάσω δημοσίᾳ τὴν κακὴν ταύτην συνήθειαν, ἥτις ἀντίκειται καὶ εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως καὶ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐπιστήμης.

Ὁ πρῶτος γάμος εἶναι ἐπικίνδυνος καὶ δι' ἐκείνους, οἵτινες τὸν συνάπτουσι, καὶ διὰ τοὺς καρπούς, οὓς δύναται νὰ δώσῃ.

«Ἀπὸ 18—20 ἐτῶν — λέγει ὁ διάσημος Bertillon — ὁ γάμος δὲν εἶναι πλέον ὠφέλιμος, ἀλλ' ἐπιζήμιος, κίνδυνος σοβαρὸς διὰ τὸν νέον, ὅστις νυμφεύεται πρὸ τοῦ εἰκοστῷ ἔτους. Ἡ θνησιμότης τοῦ, 14 ὅταν ᾔγειται, ἀνέρχεται εἰς 100 ὅταν νυμφευθῇ. Οἱ πρῶτως νυμφευόμενοι νέοι πολλαπλασιάζουσιν ἐπὶ 7 τὴν ἐτησίαν πιθανότητα τοῦ θανάτου τῶν, καὶ εἰς ἡλικίαν 19 ἐτῶν λαμβάνουσι τὴν θνησιμότητα γερόντων 70 ἐτῶν... Κάτω τῶν 20 ἐτῶν ὁ γάμος καθίσταται διὰ τὰς νεάνιδας αἰτία μεγάλης θνησιμότητος: ἐὰν ὑπολογίσωμεν εἰς 100 τὴν θνησιμότητα νεανίδων ἀπὸ 15—20 ἐτῶν, ἡ τῶν νεαρῶν γυναικῶν καθίσταται 158 ἐν Γαλλίᾳ καὶ Βελγίῳ, καὶ 208 ἐν Ὁλλανδίᾳ».

Ἡ ἐπίδρασις τοῦ πρώτου γάμου ἐπὶ τῶν τέκνων εἶναι ἐπίσης ὀλεθρία.

Αἱ γυναῖκες, αἱ πρῶτως νυμφευόμεναι, μένουσι συχνάκις στείραι κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ γάμου τῶν, τὰ δὲ παιδία τῶν, ἡ πρῶτως ἀποβάλλονται, ἢ, ἐὰν ἴδωσι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, γεννῶνται μικρόσωμα καὶ φιλάσθενα. Ἡ ἡλικία ἡ ἰσώδης διὰ τὸν γάμον, διὰ μὲν τὴν γυναῖκα εἶναι ἡ μετὰ τὸ 20—25 ἔτους, διὰ δὲ τὸν ἄνδρα ἡ μετὰ τὸ 25 καὶ 30. Ἡ μικροτέρα ἡλικία, ἣν δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ ἡ ἐπιστήμη, εἶναι ἡ 18 διὰ τὰς νέας καὶ 22 διὰ τοὺς νέους.

Μετὰ τὰ προεισαγωγικά ταῦτα διὰ τὸν πρότερον γάμον, ὅστις, ὡς ἐφθήμεν εἰπόντες, εἶναι ἀπολύτως καταδικαστέος, εἰσερχόμεθα εἰς τὸ κύριον ἡμῶν θέμα.

Εἰς μεσιτικὸν γραφεῖον.

— Βλέπω εἰς τὰς σημειώσεις σας, δι' ἃς κόρη, τὴν ὁποίαν μοῦ προέβητε, ἔχει προσόντα, ἐν ταύταις τὴν εἶδα, δι' ἃς κοιτάζετε ἄρα γε κοιτάζετε πάντα; — Ὁχι, κύριε, παρὰ μόνον διὰ τὴν περιποίησιν.

Ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς ζωῆς ἐκάστου ἀτόμου, δύο εἶναι τὰ ἰσχυρά ἐνστικτα, ἀτινα ἴστανται ὑπεράνω τῶν λοιπῶν: τὸ τῆς αὐτοσυντηρητικῆς καὶ τὸ τῆς συντηρήσεως τοῦ εἶδους.

Δι' αὐτῶν παρέχεται ἡ πρώτη ὠθησις εἰς ὅλας τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ σπουδαιότης τοῦ ἐνστικτοῦ τῆς ἀναπαγωγῆς καὶ συντηρήσεως τοῦ εἶδους, ἀναγνωρισθεῖσα ἀπὸ τῶν παλαιστῶν χρόνων καὶ ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἐπὶ λαῶν, ἐτέθη ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς τε θρησκείας καὶ τῆς πολιτείας διὰ τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου.

Εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ θεσμοῦ τούτου κατὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν τρόπον, ἐγκτεται τὸ βαρόμετρον τῆς ζωικῆς δυνάμεως ἐνὸς ἔθνους.

«Ὅσα περισσότερα — γράφει ὁ Max Nordau — εἰσὶ τὰ άτομα τὰ ἔχοντα τὸ ἐνστικτον τοῦ ἡρωισμού, τῆς ἀφιλοκερδείας καὶ τῆς αὐτοθυσίας, τόσον περισσότερον ἡ ζωικὴ δυνάμις ἐνὸς ἔθνους εἶναι ἰσχυροτέρα».

Τὰ ἔθνη, εἰς ἃ λείπει τὸ αἶσθημα τῆς ἀλληλεγγύης εἰς τὸν γάμον καὶ κυριαρχεῖ ὁ ἐγωισμός, εὐρίσκονται εἰς τὸ τέρμα τῆς ζωτικότητος αὐτῶν.

Ἐὰν νῦν θεωρήσωμεν ὡς κανόνα τὸν ἀνθρωπολογικὸν τοῦτον νόμον καὶ σκεφθῶμεν πρὸς στιγμὴν νὰ τὸν ἐφαρμόσωμεν εἰς τὸν σύγχρονον γάμον, δὲν θὰ δυσκολευθῶμεν μετὰ λύπης νὰ διαπιστώσωμεν, δι' αἱ τοὺς πλείονας αὐτῶν ἐπικρατεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ εἰς τὰ δύο συμπληρόμενα μέρη.

Ὁ γάμος εἰς τινὰς ἰδίως κοινωνικὰς τάξεις κατήντησε, δυστυχῶς, εἰς ὕλικὸς διακανονισμός, μίᾳ ἀπλῇ συναλλαγῇ, ἡ ὁποία συνάπτεται, ὅχι πλέον διὰ τὴν μέλλουσαν γενεάν, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ πρὸ παντός διὰ τὸ ἀεομικτὸν συμφέρον τῶν συμβαλλομένων ἀτόμων».

Αἱ ἐγωϊστικαὶ καὶ καθαρώς ὕλιστικαὶ ἀρχαί, αἱ ὁποῖαι ἐπικρατοῦν ὁσημέραι εἰς τὰς νεωτέρας κοινωνίας, ἀπέπνιξαν φυσικῶς πᾶσαν εὐγενὴ καὶ ἰσώδη σκέψιν περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ γάμου σκοποῦ καὶ τῆς μελλούσης γενεᾶς.

Ζητήματα ὑγιείας τῶν συζύγων καὶ δημιουργίας εὐρώστων καὶ ἀκμαίων τέκνων ἐτέθησαν ἐν ἡττονι μοίρᾳ, ἢ καὶ τελείως ἐληγησαν ἐν ἡττονι μοίρᾳ, κατὰ τὴν σύναψιν τῶν συνοικεσιῶν. Ἡ ὅλη ἀπεσκοράκισεν ἡμᾶς ἔτι τὸ πνεῦμα τοῦ γάμου καὶ τὰ πάντα ἐθυσιάσθησαν πρὸ τοῦ ὕλικου συμφέροντος.

Ἀποτέλεσμα φυσικὸν τῶν τάσεων τούτων ὑπῆρξε βεβαίως ἡ χαλάρωσις τῶν δεσμῶν τῆς οἰκογενείας, ἡ δημιουργία τέκνων καταδικασμένων εἰς τὴν χειροτέραν ἀθλιότητα καὶ ἡ τελεία χρεωκοπία τοῦ σκοποῦ τοῦ γάμου.

Μία τοιαύτη κατάστασις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ προκαλέσῃ ἀντίδρασιν καί, εὐτυχῶς, διάφοροι ἐπιστήμονες καὶ κοινωνιολόγοι ἤρχισαν νὰ κρούωσι τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ νὰ ὑποδεικνύωσι μέτρα πρὸς περιορισμὸν ἢ καὶ τελείαν ἀρσιν τοῦ κακοῦ τούτου.

Ἐπρωτάτῃ ἡ πρὸ τοῦ γάμου λατρικὴ ἐξετάσις τῶν συζύγων, ἡ διὰ νόμου ἀπαγόρευσις τοῦ γάμου εἰς τὰς τινὰς ἀνθρώπων, οὓς ἔχει καθορίσει ἡ σύγχρονος

Περσῶν. Ρώσων. Σέρβων. Σουηδῶν. Ἑλβετῶν. Ὁσσετινῶν.

εὐγενική ἐπιστήμη. Ἡ ἀνάγκη τῆς πρὸ τοῦ γάμου λατρικῆς ἐξετάσεως τῶν συζύγων ἀνομολογεῖται σήμερον ὑφ' ὧν.

«Δὲν εὐρισκόμεθα πλέον—λέγει ὁ Cazalis εἰς τὸ ἔξοχον ἔργον του: «La Science et le Mariage», Paris, 1900—εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐπεκράτει τὸ ἀσυνείδητον... Πᾶς ἄνθρωπος, ἄξιός τοῦ ὀνόματος τούτου, ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ, ὅτι εἰς πᾶσαν συζυγικὴν ἔνωσιν ὁ λατρός, ἱερεὺς τῆς νέας θρησκείας, ὀφείλει νὰ προσκαλεσθῇ διὰ νὰ ἀποφανθῇ μόνος αὐτὸς δύναται νὰ γνωρίσῃ, ἐὰν οἱ σύζυγοι κατέχωσιν ἐν ἑαυτοῖς τὰ στοιχεῖα, τὰ ἀπαραίτητα πρὸς ἰδρυσιν φυλῆς ὑγιαῖς μόνος αὐτὸς δύναται νὰ ὑποδείξῃ τὰ ἀναγκαῖα προφυλακτικὰ μέτρα πρὸς προφύλαξιν τοῦ ἀτόμου».

«Πρέπει—προσθεῖται ὀλίγον κατωτέρω ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς—νὰ διαφωτίζωμεν τοὺς τιμίους ἀνθρώπους ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ λατροῦ εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου. Δύναται τις νὰ νυμφευθῇ καὶ ἐκ συμφέροντος, δὲν εἶναι ὅμως καὶ ὀλιγώτερον ἀληθές, ὅτι, μαζὶ μὲ τὴν προίκα, νυμφεύεται τις νοσηρὰ σπέρματα, μεταδόσιμα τῷ συζύγῳ, τῇ γυναικί, τῷ παιδί. Πρέπει νὰ βροντοφωνήσωμεν καὶ νὰ καταστήσωμεν γνωστὸν εἰς ἐκείνους, οἵτινες δι' ἀνάγκην χρηματικὴν, λόγους συμφεροντολογικούς καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἐπιέρωτος, παραβαίνουν τὴν ἀπαγόρευσιν, ἥτις τοῖς ἐγένετο ὑπὸ τῶν λατρῶν διὰ νὰ νυμφευθῶσιν, ὅτι δύναται νὰ διαπράξωσιν ἐγκλημα τόσο φρικαλέον, ὅσον καὶ ἐκεῖνος, ὅστις θὰ ἐφόνευε διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους, καὶ τὰς αὐτὰς χρηματικὰς καὶ ἐρωτικὰς ὀρέξεις».

Τὰς ἰδέας τοῦ Cazalis ὑπεστήριξαν θερμῶς ἐν μὲν τῇ Γαλλίᾳ οἱ Toulouse, Jullien καὶ ἄλλοι, ἐν δὲ τῇ Γερμανίᾳ ὁ Hegar κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος διὰ τῆς «Deutsche Revue».

Ἡ πρὸ τοῦ γάμου λατρικὴ ἐξέτασις εἶναι ὁμολογουμένως μέτρον ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς προφύλαξεως ἐξαιρετόν.

Ἡ διὰ καταλλήλων νομοθεσιῶν ἐγκατάστασις αὐτῆς ἐφημέρησθη κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς πολιτείας τινὰς τοῦ Νέου Κόσμου. Οἱ Ἀμερικανοί, οἵτινες συνήθως πρωτοστατοῦν εἰς τὰς μεγάλας καινοτομίας τοῦ αἵωνος, προσέφυγον ἐν τισι πολιτεῖαις εἰς μέτρα, ἅτινα δυσκόλως θὰ ἐπεδοκίμαζεν ἡ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀτόμου ὑπερβολικῶς σεβόμενη Εὐρώπη.

Ἐν Dakota καὶ τῷ Michigan ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὸν γάμον εἰς τοὺς ἐπιληπτικούς, ἀλκοολικούς καὶ φθισικούς. Ἡ τελευταία μάλιστα τῶν πολιτειῶν τούτων ἐπεκτείνει τὴν ἀπαγόρευσιν καὶ εἰς τοὺς συφιλιδικούς. Ἐν Michigan τὰ ὑπὸ νόσων τινῶν, ὑπὸ τοῦ νόμου ὀρισμένων, προσβεβλημένα ἄτομα τιμω-

ροῦνται διὰ πενταετοῦς εἰρκτῆς, ὅταν συνάψωσι γάμον πρὸ τελείας ἰάσεως. Εἰς τὸ Τεχας μόνον οἱ ἐπιληπτικοὶ δὲν δύνανται νὰ νυμφευθῶσιν. Ἐν Massachusetts οἱ ἐπιληπτικοί, οἱ ἀλκοολικοὶ καὶ οἱ συφιλιδικοὶ ὀφείλουσι νὰ μείνωσιν ἄγαμοι. Ἐν Πανσυλβανίᾳ ἡ ἀπαγόρευσις ἰσχύει διὰ τοὺς συφιλιδικούς, τοὺς ἐπιληπτικούς, τοὺς φθισικούς, τοὺς διψομανεῖς, τὰ ὑπὸ βλεννορροίας καὶ κληρονομικῆς φρενοβλαθείας προσβεβλημένα ἄτομα. Εἰς τὴν Indiana ἡ Γερουσία διώρισεν ἐπιτροπὴν ἐκ δύο μητέρων οἰκογενείας, δύο διασήμων λατρῶν καὶ ἑνὸς δικηγόρου πρὸς ἐξέτασιν, ἀπὸ ἀπόψεως φυσικῆς καὶ διανοητικῆς ὑγείας, τῶν διὰ γάμον ὑποψηφίων. Ἐν Καλλιφορνίᾳ οἱ ἡλίθιοι καὶ οἱ διψομανεῖς δὲν δύνανται νὰ ἐπιτύχουν ἀδειαν γάμου. Ἐν New-Yersey ὁ ὑπὸ ἐπιληψίας προσβεβλημένος μνηστὴρ ὀφείλει νὰ παρουσιάσῃ πιστοποιητικόν, ὑπὸ δύο λατρῶν ὑπογεγραμμένον, πιστοποιοῦν τὴν τελείαν ἰασιν καὶ τὸ μὴ μεταδόσιμον τῆς νόσου εἰς τὰ τέκνα.

Αἱ νομοθεσίαι αὗται ἐθεωρήθησαν ὡς ἀνεπαρκεῖς ὑπὸ πολιτειῶν τινῶν καὶ ἀπὸ τοῦ 1907 πρώτη ἡ Indiana καὶ βραδύτερον τὸ Connecticut, ἡ California, ἡ Iowa, ἡ Nevada, ἡ New-Jersey, ἡ Washington καὶ τέλος τῷ 1912 ἡ τῆς Νέας Ἰόρκης ἔθεσαν νόμους, ἐπιτρέποντας ἢ ἀπαιτοῦντας τὴν ἀποστείρωσιν τῶν ἐκφυλῶν καὶ ἀναπήρων. Καὶ εἰς τὸ τελευταῖον Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Εὐγενιστῶν ἐν Λονδίνῳ (Ἰούλιος 1912) οἱ Ἀμερικανοὶ λατροὶ ἀνέφερον καὶ ἐφαρμογὰς τοῦ ἀποστειρωτικοῦ τούτου νόμου εἰς ἑκατοντάδας ἀτόμων.

Ἐν Εὐρώπῃ δὲν ἠκολούθησαν ἔτι τὴν τεχνητὴν ταύτην ἐπιλογὴν τοῦ Νέου Κόσμου.

Μόνον ἡ Σουηδία ἀσχολεῖται νὰ τροποποιήσῃ τὴν ἐπὶ τοῦ γάμου νομοθεσίαν τῆς.

Σουηδὰ νέᾳ τινὶ διατάξει, ἥτις πρόκειται ὅσον οὕτω νὰ εἰσαχθῇ, εἰς πᾶν πρόσωπον, ἀπὸ κληρονομικῆς νόσου προσβεβλημένον, θὰ ἀπαγορεύεται ἡ σύναψις γάμου.

Τοιαύτη εἶναι ἡ θέσις τοῦ ζητήματος διὰ τὰς περὶ γάμου νεωτέρας νομοθεσίας. Δὲν σκεπτόμεθα ἐνταῦθα νὰ συζητήσωμεν κατὰ πόσον ἡ ἐγκαθιδρυσις νομοθεσίας, δι' ἣς τὸ κράτος θὰ ἐπεμβαίνει διὰ νὰ παρακωλύῃ τὸν γάμον εἰς ὄντα ἀσθενικὰ ἢ ἐκφυλὰ, εἶναι δυνατόν νὰ προσβάλῃ τὴν ἀτομικὴν τοῦ ἀτόμου ἐλευθερίαν. Οὕτε φρονοῦμεν, ὅπως ὁ διάσημος Wells, ὅτι ἡ ἐποχὴ τῆς γενικεύσεως μιᾶς τοιαύτης νομοθεσίας εἶναι λίαν προσεχῆς.

Τὰ ζητήματα τῆς κληρονομικότητος καὶ τῆς μεταδόσεως τῶν ἀναπηριῶν εἰς τὰς μελλούσας γενεὰς εἰσι τοσοῦτον ἐτι σκοτεινὰ καὶ ἀκαθόριστα, ὥστε εἶναι δυσχερὲς, εἰς τὴν ἐνεστῶσαν κατάστασιν τῆς ἐπιστήμης, ν' ἀποφανθῇ τις ποῖα εἶναι τὰ ἄτομα, ἅτινα πρέπει νὰ ὑποστοῦν τὴν αὐστηρότητα τοῦ νόμου.

Νομίζομεν ὅμως, ὅτι τὸ λατρικὸν πιστοποιητικόν, εἴτε ἐπισήμως, εἴτε ἀνεπισήμως καθιερούμενον, δύναται νὰ περιορίσῃ πολὺ τὰς ὀλεθρίας συνεπείας γάμων ἀτόμων πασχόντων ὀρισμένα νοσήματα. Ἐν Γαλλίᾳ, Γερμανίᾳ καὶ ἄλλαχοῦ τὸ πιστοποιητικόν τοῦτο ζητεῖται ἀπὸ τὰς οἰκογενείας σχεδὸν πάντοτε.

Παρ' ἡμῖν δὲν εὐρίσκω καὶ τόσον δυσχερὴ τὴν ἐκ μέρους τοῦ Ἐθνικοῦ Κέντρου ρητὴν ἀπαίτησιν λατρικοῦ πιστοποιητικοῦ διὰ τοὺς ζητοῦντας ἀδειαν γάμου.

Τὸ μέτρον θὰ ἦτο ἀληθῶς σωτήριον καὶ ὄχι τόσο δυσεφάρμοστον, ὅπως διατείνονται τινες, ὅταν ληφθῶσιν αἱ κοινωνικαὶ καὶ θρησκευτικαὶ συνθήκαι, ὑφ' ἃς τελεῖται παρ' ἡμῖν τὸ μυστήριον τοῦ γάμου.

Μέχρις ὅμως τῆς ἐγκαταστάσεως τοιοῦτου μέτρου, αἱ οἰκογένειαι ἃς ἐκτελέσωσι μόναι τὸ καθήκον τῶν ἀπαιτούσων πιστοποιητικῶν λατροῦ παρὰ τῶν μελλόντων γαμβρῶν τῶν.

Εἰς τὸν αἰῶνα τῆς ὕλης, καθ' ὃν ζῶμεν καὶ εἰς ὃν ὁ γάμος θεωρεῖται ἀπλὴ συναλλαγὴ, δὲν πρέπει νὰ ἀφίεται ἡ εὐθύνη ὁλόκληρος εἰς τὴν συνείδησιν τῶν νέων.

Οἱ γονεῖς, οἵτινες παραβλέπουσι τὸ πᾶν διὰ πλοῦσιον, ἀλλὰ πάσχοντα σύζυγον, διὰ τὰς κόρας τῶν, εἰσι τόσο ὑπεύθυνοι, ὅσον καὶ ἐκεῖνος, ὅστις, εἴτε ἐξ ἀμαθείας, εἴτε ἐν συνειδήσει, καταστρέφει οἰκογένειαν ὁλόκληρον.

Μ. ΜΟΥΣΕΙΔΗΣ

λατρός.

Ἐθνικαὶ στολαί.

Βραζιλιανῶν. Κινέζων. Δανῶν. Ἰσπανῶν. Γάλλων. Ἑλλήνων.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

NEANIKH καρδιά της, που την έπλημμυρούσε ως τότε η άδολη χαρά, γνώρισε τον πικρό τον πόνο που εισδύει κρυφά και ύπουλα μαζί με της ψευτοελπίδες της αγάπης, και αφίνει το φαρμακερό του καταστάλαγμα στις καρδιές που ανύποπτες

τον είχαν αντικρύσει.

Και έπονόυσε πολύ τότε. Έπονόυσε τον πόνο εκείνων, που η εірωνεία της άπονης μοίρας τους τοίς ώρισε την πειό απλήρη και άδικη τύχη να αγαπούν χωρίς έλπίδα.

Έγνώριζε πώς στη λύπη της δεν θα εύρισκε καμιά παρηγοριά από τους ανθρώπους γι' αυτό την έκρυβε βαθειά μέσ' στη ψυχή της, και ήταν σαν ψεύτικη ή ζωή που ζούσε, γιατί μόνο με τη συντροφιά του πόνου αισθάνετο πειά τη ζωή.

Και πότε-πότε η νέα ψυχή της, που επιθυμούσε να ζήσει, της έψιθύριζε λόγια εύλογημένα, που δίδουν την ύπομονή και τρέφουν την έλπίδα.

Μά η κόρη δεν τὰ έπίστευε.

Μιά νύχτα όμως είδε ένα καλό όνειρο :

Μιά λαμπροφορεμένη, χρυσομαλλούσα νεράιδα έφάνη εμπρός της και της είπε :

— «Σήκω, κόρη μου, υπάρχει γιατρικό στον πόνο σου».

Και με το μαγικό ραβδί της, της έδειξε μακρυά-μακρυά, μιά χώρα των όνειρων, εκεί που στά ήλιόλουστα λειβάδια έλαμπαν μυριόχρωμα λουλούδια, κι' έψαλλαν μεθυσμένα τὰ πουλιά, και τὰ ρυάκια έπαιζαν με τὰ γυαλιστερά χαλίκια, ένφ παρέκει η σκοτεινή σειρά των δένδρων έκρυβε του σκιωμένου δάσους τὰ μυστήρια...

Η νεράιδα χαμογέλασε γλυκά, και τó γέλιο της, γεμάτο από χίλιες ύποσχέσεις, ήτο προμήνυμα χαράς.

Την άλλη μέρα σηκώθηκε χαρούμενη η κόρη.

Τί να έσήμαινε αυτό ;

Τό όνειρο της έδωσε νέα ψυχή και με βήμα γοργό διηυδύνθη προς την πεδιάδα.

Τό χαριτωμένο σώμα μόλις ήγγιζε την γην, γιατί η έλπίδες τó έφτέρωναν, και εις τó θείον μέτωπον έλαμπε τότε ούράνια γαλήνη.

Δέν ήτο δυνατόν να την άπατίσει η νεράιδα.

Τὰ λούλουδα την έδλεπαν προσεκτικά και της έφώναζαν :

— «Μείνε μαζί μας, κόρη. Είνε γλυκός της μάνας γης ό κόλπος, μείνε !»

Μά εκείνη όλο προχωρούσε.

Τί της ύποσχέθηκε η νεράιδα ;

Τί έσήμαινε τó γλυκό εκείνο χαμόγελο ;

Θά αντίκρυζε τόν δρόμον της ευτυχίας ;

Θά έδλεπε ποτε την έκπληρωσιν των χρυσών όνειρων της ;

Μά όπου και άν έστρεφε τὰ βήματά της, παντού η έρημιά, παντού η μαύρη μοναξιά !

Κι' η κόρη αντίκρυσε μιά φουντωτή δαφνοβλα που έστρεφε με σιοργή τó γυαλιστό της φύλλωμα και της είπε :

— «Δάρνη μου, δεν έχεις σύ κανένα γιατρικό στον πόνο μου ;»

Κι' η δάρνη είπε :

— «Όχι ! Τὰ πικρά φύλλα μου είναι γλυκειά παρηγοριά και θείο βάλσαμο για τὰ εύγενικά εκείνα μέτωπα που τὰ φλογίζει ό ιερός της δόξης πόθος. Μά έγώ που περιτρήνησα ένός θεού τόν έρωτα, δεν έννοώ τόν πόθο σου, και δεν ήμπορώ να τόν θεραπεύσω».

Κι' η κόρη άπομακρύνθηκε συλλογισμένη.

Μιά μεγάλη ύπνωτική παπαρούνα κινούσεν εκεί τὰ βαρειά χλωμά φύλλα της, και την έδλεπε με συμπάθεια.

Κι' είπεν η κόρη :

— «Καλέ μου άνθι, σύ κλείεις θησαυρούς στα σπλάχνα σου. Μπορείς να με γιατρέψεις ;»

Κι' η παπαρούνα είπε :

— «Ναι ! δά σε γιατρέψω σου δίδω τó δάκρυ τó γαλακτερό που δά σταλάζει άπ' την καρδιά μου. Τό δάκρυ τó δικό μου, είναι για σένα βάλσαμο σωτήριο, γιατί έννόησα τόν πόνο σου. Ό λευκός χυμός μου δά σου δώση για λίγο ό,τι έπεθύμησες, στη μέθη του όπιου μου δά απολαύσης κάθε πόθο σου, και η ευτυχία που δά σου δώσω στη ζάλη του ύπνου σου, δά ήναι υπέρτερη από όλα τὰ χαριτωμένα όνειρα που έβρεψεν ως τότε η άθάνα φαντασία σου».

Κι' η κόρη άπομακρύνθηκε πικραμένη και είπε :

— «Δέν θέλω μάταιες χαρές και ψεύτικες έλπίδες».

Κουρασμένη άφησε τόν κάμπο κι' έχώθηκε στο σύσκιο σκοτάδι του δάσους. Η ύγρασία των βρύων άνέδιδε μιά βαρεία μυρωδιά, που θύμιζε τη μούχλα των τάφων. Τό πόδι της έσκόνταψε στη ρίζα ένός έλλεθόρου, που είχε άπλωμένα τὰ πρασινόλευκα νεκρά άνθη του, που τὰ μεγάλωσε θαρρείς χωρίς αγάπη, χωρίς πόθο για του ήλιου της χαρές.

Η κόρη που έπαιτούσε την παρηγοριά του είπε :

— «Έχεις για μένα θεραπεία, δλιμμένο βότανο ;»

Κι' ό έλλέθορος της είπε :

— «Σύρε στο καλό, κοπέλλα μου. Δεν έχεις τίποτε. Έγώ τοίς στυφούς χυμούς μου, που με τόση δυσκολία άνέλω από της γης την άγκαλιά, τοίς κρύθω για να γιατρέψω άλλα μεγαλείτερα δεινά. Πονούν τὰ πλάσματα της γης, πονούν ! Την σάρκα των θνητών έπιβουλεύονται φθονερά χίλιες κακές αρρώστιες, χίλια

βάσανα. Θά κρύψω τοίς χυμούς μου για όσους πάσχουνε αληθινά, γιατί είναι της αγάπης οι καύμοι παιγνίδια παιδιακήσια !»

Κι' η κόρη άπομακρύνθηκε χωρίς να πη ένα λόγο.

Μά ό πόνος που της έσφιγγε την παραπονεμένη της καρδιά έγίνετο δυνατώτερος, και στο λαμπερό της μάτι έπλησίαζε να σβύση η κάθε έλπίδα.

Έμπρός της παρετήρησε ένα περιήφανο λουλούδι. Στοίς ύψηλους του κλώνους είχε άραδιασμένα τὰ κόκκινα τὰ βελουδένια άνθη του, σαν κουδουνάκια κρεμαστά, σαν δάκτυλα από ένα χέρι άφανταστο που της έγνεφαν μυστικά. Ήτον η δακτυλίτες.

Κι' η κόρη είπε :

— «Περήφανό μου άνθος, άνθος μου φλογισμένο, με τὰ κόκκινα χείλη, πές μου, έχεις εσύ κανένα βάλσαμο στον πόνο μου ;»

Και τó άνθος τó καμαριωτό δεν είπε ούτε ναι, ούτε όχι.

Η κόρη άποσταμένη έκάθησε στη ρίζα του, χωρίς πειά καμιά έλπίδα.

Την είχε άπατήσει η καλή νεράιδα !

Και έγυρε τó κουρασμένο κεφάλι στη ρίζα του άνθους για να ήσυχάση. Η καρδιά της κτυπούσε δυνατά, η αγωνία της έχυνε πίκρα και άπόγνωσι στο χλωμό της πρόσωπο, η θλίψις έδάγκασε με τó φαρμακερό της δόντι αλύπητα την πονεμένη ψυχή. Και έκλεισε σιγά-σιγά τὰ μάτια της.

Τό κόκκινο λουλούδι έγυρε τότε πονετικά επάνω στο κουρασμένο σώμα, με τὰ εύκίνητα δάκτυλά του έψαυσε την πληγωμένη καρδιά, οι κάλυκες έφύσησαν όλην την βαρειάν αναπνοήν τους επάνω της, τὰ χνουδωτά φύλλα εκινήθησαν σπασμωδικά για να σκόρπισουν την πικρή μυρωδιά τους, και όλη η ψυχή του άνθους, ψυχή φαρμακευμένη και φλογερή, συνεπάθησε με την ψυχή της κόρης.

Και θαύμα ! Η καρδιά που την συνετάραζε πριν τó ψυχομαχητό της αγάπης, έκτυπούσε σιγά-σιγά τότε και μιά άνέλπιστη γαλήνη έχύθη στο μαρμαρένιο μέτωπο.

Τό πονετικό άνθος έθάπτευεν ακόμη τó πληγωμένο στηθος, και οι παλμοί της ταραγμένης καρδιάς έγίνοντο όλονέν σιγανώτεροι, σαν ήχος που χάνεται, έως ότου έσβύσθηκαν για πάντα. Και τότε δεν έπονόυσε διόλου πειά !

Δέν δίδουν η καλές νεράιδες ποτέ άπατηλές έλπίδες.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ Ζ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΟΥ

ΠΑΛΗΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Τὸ χειμωνιάτικο χιόνι ἀπλώνεται
ὡς τὸ γόνυ καὶ τὸ χιμῶνος οἱ
ἀνεμοὶ στενάζουν τὸ κουρασμένο
παράπονό τους.

Τῆς ἐκκλησιᾶς τὰ σήμαντρα ἀργὰ καὶ λυπητερά
ἀς χτυπήσουν.

Νὰ περπατᾶτε σιγά, καὶ σιγά νὰ μιλάτε, γιατί ὁ
Χρόνος ὁ Παλιός πεθαίνει.

— Χρόνε Παλιέ, γιατί νὰ πεθάνῃς; Τόσο πρό-
θυμα μᾶς ἦλθες! μαζί μας ἐζησες τόσο πολὺ!
Χρόνε Παλιέ, δὲν κάνει νὰ πεθάνῃς.

Κοίτεται βοῦδος κα' ἀκίνητος χάμω' τὴν αὐγὴ
δὲν θὰ τὴν προσφθάσῃ· λίγ' εἰν' ἡ ζωὴ, ποῦ τοῦ
ἀπομένει.

Ἐνα φίλο μου χάρισε κα' ἕνα ἔρωτα πιστό·
κα' ὁ Νέος ὁ Χρόνος θὰ μοῦ τοὺς πάρῃ.

— Χρόνε Παλιέ, μὴ φύγῃς, μὴ!
Τόσον καιρὸν ἐμεινες μαζί μας, μᾶς εἶδες τόσο
εὐθύμως, Χρόνε Παλιέ, μὴ φύγῃς, μὴ!

Ἀγαποῦσε τ' ἀστεῖα καὶ τὰ γέλια, μὰ δὲν αὐτὰ
ἐπέρασαν.

Γιὰ νὰ τὸν ἴδῃ νὰ πεθάνῃ, περὶ τὴν κοιλάδα
ὁ Νέος ὁ Χρόνος, καθάλας ἀκράτητος.

Μὰ ἐκεῖνος θάχῃ πεθάνει πρῖν.
Καθένας γιὰ τὸν ἑαυτό του!

Κρύα καὶ ἀστερόφωτη εἶνε ἡ νύκτα κα' ὁ Χρό-
νος ὁ Νέος, μὲ τόλμη καὶ χαρὰ, ἐρχεται νὰ πάρῃ
τὴ θεοὶ του.

Φίλε μου, πῶς βογγάει! Ἐπάνω στὸ χιόνι περι-
πατῶν ἀκούω τοῦ πετεινοῦ τὴ φωνή, τρεμοσιβόουν
ἐδῶ κα' ἐκεῖ σκιαί, ψάλλει ὁ γρύλλος, χαμηλώνει
ἡ λάμπα. Νά! μεσάνυχτα ἦλθαν! Ἀς τοῦ σφιζώ-
μεν τὸ χέρι πρῖν πεθάνῃ!

— Χρόνε Παλιέ, τρυφερά θὰ σὲ λυπούμεθα.
Τί ἡμποροῦμε νὰ κάμωμε γιὰ σένα; Πές μας,
πές μας τὸ πρῖν πεθάνῃς!

Τὸ πρόσωπό του μακραίνει κα' ἀδυνατίζει.
Ἀλλοίμονο! ὁ φίλος μας πέθανε.

Κλείστε τὰ μάτια του, δέστε του τὸ σιγόνι,
τραβηχθῆτε ἀπὸ τὸ λείψανο καὶ βάλτε μέσα ἐκεῖ-
νον, ποῦ περιμένει δλομόναχος στὴν πόρτα.

Νέο πόδι πατεῖ στὸ κατώφλι, φίλε μου, νέο
πρόσωπο προβάλλει στὴ θύρα!

Ὁ Νέος ὁ Χρόνος!

ALFRED TENNYSON

ΤΟ ΚΑΝΤΗΛΙ

Ὁλόγυρα τὸ εἰκόνημα τῆς Παναγίας
ἡ λάμψις τοῦ ὀλοπάρθενου χρυσάνου,
μὲ φῶς ἀγάπης, φῶς γλυκειᾶς ὀρησκείας
τὴν Παναγὴν Παρθένα στεφανιώνει.
Στὴν κάμαρα, ποῦνε βουβή, κλεισμένη,
Μὲ μιὰ λαχτάρα ἡ λάμψις τοῦ φωταίνει
κάποιε πνοή, θαρρεῖς, καὶ τὴν φυσάει,
κα' ἐκεῖ ποῦ λιγοστεύει, ἀνασαίνει.
Ἀγάλλ' ἀγάλλια ξεψυχᾷ καὶ λυώνει
κα' ἐκεῖ ποῦ λάμπει, λές θὰ ξεψυχᾷ,
καὶ πῶς ἀπλώνεται καὶ πότε χαμηλώνει,
σὺν νὰ γυρεῖ ἐκεῖ νὰ γονατίσῃ.
Φῶς ταπεινὸ, λιγδύω ἀντηλιά!
ἀπὸ τῆς Βηθλεὲμ κα' ὀλόφωτο ἀστέρι,
ποῦ ἐλαμψε σὺν ἡλίῳ, ποῦ εἶχε φέρει
τοὺς Μάγους, στὴν ἐρημικὴ σπηλιά.

ΤΙΜΟΙ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

In Memoriam

Ἡ κόρη, ποῦ τόσον
ἐλάτρευε, ξεψύχησε!
Ἐκεῖνος, ἀκουμπη-
σμένος εἰς τὸ πλευρό

της, μὲ τὴν ἀγωνίαν ζωγραφισμένην στὸ πρόσωπον,
μὲ τὸ στόμα του ἐπάνω στὸ δικό της, ἐπῆρε τὴν
τελευταία της πνοή.

Καὶ τώρα τὸ εὐμορφὸ ἐκεῖνο στοματάκι δὲν τοῦ
μιλεῖ πλέον, τὰ ὠραῖα, τὰ ἐκφραστικά της τὰ μάτια,
κλειστά, γιὰ πάντα κλειστά, δὲν θὰ τοῦ δείξουν
ποτέ τὴν γαλήνην τους, καὶ ποτέ δὲν θὰ φωτίσουν
μὲ τὸ ἱλαρὸ τους φῶς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς του.

Καὶ ἔρημος κλαίει. Μπρὸς στὴν λατρευτὴν ἐκεῖ-
νην ὑπαρξὴν δὲν θέλει νὰ πιστεύσῃ τὸ σκληρὸ ἐκεῖνο
δράμα. Μὰ ὅλα, ὅλα γύρω του, τοῦ ἐπαναλαμβά-
νουν μὲ τὴν πένθιμή τους φωνή: — Πέθανε πειά!

Τίποτε δὲν ἔμφορεσε νὰ δώσῃ ζωὴ σ' ἐκείνην
π' ἀγαποῦσε. Στὸ μικρὸ τραπέζι ἀκόμη βρί-
σκονται τὰ φάρμακα, τελευταία προσπάθεια, καὶ
παρέκει ὁ Σταυρός, τὸ σύμβολον τῆς ὑστάτης ἐλπί-
δος. Μὰ τίποτε· ἡ Ἐπιστήμη δὲν εἰσφόρεσε νὰ
δώσῃ ζωὴν στὸ ἐξητλημένο ἐκεῖνο σωματάκι καὶ
ἡ Θρησκεία δὲν ἐθαυματούργησεν. Ἀφῆκαν νὰ
σβύσῃ σιγά-σιγά, ἥρεμα-ἥρεμα τὸ καντήλι τῆς ζωῆς
της, ποῦ ἦτο μαγικὸ ἀστέρι γιὰ ἄκείνον. Καὶ ὁ
ἔρως, νυκτιμένος τώρα, χωρὶς πτερά, μ' ἕνα μαῦρο
πέπλο στὸ πρόσωπον, κλαίει τὴν ἀδυναμίαν του. Ὁ
παντοδύναμος αὐτὸς θεὸς δὲν ἐνίκησε τὸν θάνατον.

Ἄλλ' ὅμως ἐξεδικήθη. Ἡ τελευταία πνοή της
δὲν ἐπέταξε μακρυνά: τὴν ἐπῆρε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν
του κα' ἐκεῖ τῆς ἐκτίσε τὸ μεγάλο, τὸ μαγικὸ, τὸ
αἰώνιό της παλάτι. Τὴν ἔκαμε βασίλισσά του καὶ
σ' αὐτὴν κάθε μέρα καὶ κάθε στιγμή φέρει γιὰ
δῶρα τὴν ἀνάμνησιν, τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν λατρείαν.
Κ' ἐκείνη, ποῦ γιὰ ὅλους εἶναι πεθαμένη, ζῇ
μόνον γι' αὐτόν.

Ὁ ἔρως, ἂν δὲν εἰσφόρεσε νὰ δώσῃ ζωὴ σὲ μιὰ
ἀσθενική ὑπαρξί, ἔκαμε κάτι περισσότερον: τὴν
ἀπεθέωσε.

ΜΝΗΜΩΝ

ΠΕΖΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΜΟΥ

Πρωτοχρονιά!
Ὅλοι καὶ ὅλοι εὐρίσκουν σήμερον καὶ, γιὰ τὰ
χαρίσιν σ' ἐκεῖνον ποῦ ἀγαποῦν. Ὅλοι ζητοῦν
σ' ἕνα δῶρον νὰ ἐκδηλώσουν ὅτι αἰσθάνονται καὶ
νὰ φανερώσουν τὴν ἀγάπην, τὸν σεβασμὸν, τὴν
λατρείαν, τὸν ἔρωτα.

Καὶ τὰ δῶρα στροβιλιζοῦνται μέσα εἰς τὸν ἀτέ-
ραντον αὐτὸν κόσμον, γιὰ νὰ φέρουν μαζί μὲ τὴν
χάριν τοὺς καὶ ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴν ψυχὴν ἐκεῖ-
νην, ποῦ τὰ στέλλει.

Πρωτοχρονιά!
Λουλούδια σπάνια καὶ πολυτίμα, κομμάτια
πολυτελῆ καὶ κατόχουσα, γοῦμα, μαγεμένα
καὶ κομψά, καλλιτεχνήματα ὠραῖα καὶ χαριτω-
μένα, ὅλ' αὐτὰ μὲ τὴν σιγανὴν, ἀλλὰ τῶς ἐκ-
φραστικὴν των γλώσσαν, θὰ ψάλλουν σήμερον τὸ
ὠραῖον τραγούδι τῆς χαρᾶς καὶ θὰ ψάλλουν πρὸς
πόθους καὶ τὰ ὄνειρα, νὰ αἰσθήματα καὶ τὰ πάθη.

Πρωτοχρονιά!
Πρέπει νὰ κόμω κα' ἐγὼ τὸ δῶρόν μου σ' ἐσένα.
Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ χάρισω; Λουλούδια; Δὲν τὰ ἐπῆ-
τευσα, δὲν τὰ ἐπώμισα, δὲν τὰ ἐμεγάλωσα ἐγὼ, καὶ
φοβοῦμαι μὴ δὲν σοῦ εἰποῦν ὅτι θέλω ἀπαρνηθῆναι
καὶ χρυσαικά; τὸ χρυσάφι πολλὰς φορές ἰδοὺ
γιὰ νὰ πληρώσῃ τὴν τιμὴ καὶ γιὰ νὰ καλῇ τὴν
συνείδησιν. Ὅχι, δὲν τὸ θέλω γιὰ πρωτοχρονιάτικο
δῶρόν σου. Τότε, δύο στίχους. Ἀλλ' εἰς τὸν κα' ἐκεῖ-
νοι, ἀδύνατοι καὶ χλωμοὶ, δὲν θὰ ἡμπορέσουν ποτέ
νὰ φανερώσουν τί γίγαντα τρέφω στὰ στήθη μου
μέσα...

Ἀλλὰ τότε, τί πρέπει νὰ σοῦ χάρισω, ἐσένα πρὸς
στίχους μου δὲν ἡμπορεύομαι, ἀφοῦ φαίνεται τὸ
χρυσάφι, δὲν θέλω τὰ λουλούδια; Ζητῶ ἀπ' ἐσένα,
ζητῶ ἀπ' ἐκεῖ, δὲν εὐρίσκω· ὁ ἑνὸς κόσμος δὲν
ἔχει τίποτε νὰ μοῦ δώσῃ ἀντάξιν τῆς λατρείας
μου. Γι' αὐτὸ μπαίνω μέσα εἰς τὸ ἀπέραντον θεσαυ-
ροφυλάκιο τῆς ψυχῆς μου, ἀρπάζω μὲ τὰ ἴδια μου
τὰ χέρια καὶ ἀποσπῶ τὴν καρδιά μου καὶ σοῦ τὴν
στέλλω...

Πάρε τὴν. Αὐτὴ καὶ μόνη ἂς εἶναι τὸ πρωτο-
χρονιάτικο, τὸ μοναδικὸ δῶρόν σου, αὐτὴ καὶ μόνη.
Ἐρώτησέ τὴν γιὰ μένα· ἔχει νὰ σοῦ εἰπῇ τόσα!...
Κι' ἀφοῦ τὴν ἀκούσῃς προσεκτικὰ, ἀφοῦ παρῇς τὰς
ἐκμυστηρεύσεις της, κόμω τὴν ὅτι θέλεις. Ἐκείνη
δὲν θὰ παραπονεθῇ, γιατί... σοῦ ἀνήκει.

Θύμης.

ΠΟΙΟΣ;

Ποῖός σου εἶπε πῶς θὰ γύρω
Καὶ μονάχη δὲν σ' ἀφήσω
Ἦστερε ποῦ γιὰ τὰ σένα,
Κόρη, πλάστηκα νὰ ζήσω,
Κ' ὅλη νέχεσθ' ὅνειρά μου
Σὲ καὶ μόνη βλέπ' ἐμπρός;
Τῶν παθῶν, τῆς τρικυμίας μου
Μήπως δὲν εἶσ' ὁ γιατρός;
Δὲν τὸ ξέρεις πῶς στὸν κόσμον
Ἄν δὲν ἦσουν καὶ σὺ,
Δὲν θὰ ζοῦσα οὔτε μιὰ ἄρα,
Φῶς μου, ἀγάπη μου χρυσή;
Μὴ πιστέψῃς τέτοια λόγια,
Πόσες φορές νὰ σοῦ τὸ πῶ:
Πῶς καὶ μονάχα ὁ δόλιος
Μέσ' στὸν κόσμον ἀγαπᾷ;

Λευκοσία Κύπρον.

ΠΟΛΥΒΙΟΣ Α. ΚΥΠΡΙΑΝΗΣ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΕΝΔΥΜΑΣΙΩΝ, ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝΤΑ ΤΩ
1848

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ, ΤΑ ΕΥΡΥΤΕΡΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,
ΠΩΛΟΥΝΤΑ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΣ ΕΥΘΗΝΑ

ΤΙΡΙΓΓ - ΓΑΛΑΤΑ

Τα πασίγνωστα ένδρματα ΤΙΡΙΓΓ
είναι τα κομψότερα, τα στερεώτερα, τα μάλιστα καλοκατασκευασμένα και τα εύθηνότερα.

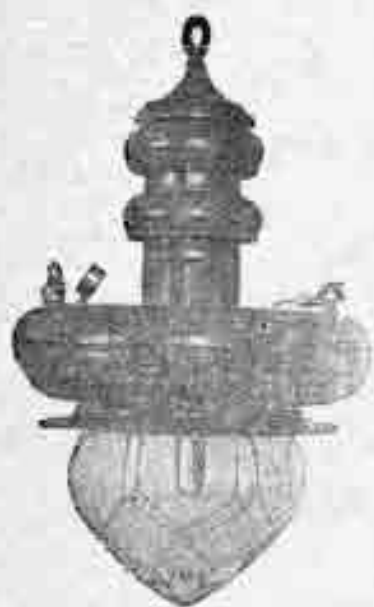
ΕΤΑΙΡΙΑ "ΛΟΥΞ,"

ΕΝ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ

ΓΕΝΙΚΟΝ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Γαλατᾶ, ὁδὸς Χειμαρίν, ἀριθμ. 102.

Προτιμᾶτε τὰ προϊόντα φωτισμοῦ, θερμάνσεως καὶ μαγειρικῆς τῆς Ἑταιρίας «ΛΟΥΞ», παγκοσμίως ἀναγνωρισθέντα ὡς μοναδικὰ ὑπὸ ἔποψιν στερεότητος, ἀπλότητος καὶ κανονικότητος λειτουργίας.

Λαμπὴ INBERT 500 κηρίων
μὲ ταπόζετον ἐπὶ τῆς λάμπας.

Λάμπα ΒΙΚΤΩΡΙΑ μὲ πλεσιν
φυσικῇ, κατάλληλος πρὸς
ἐσωτερικὸν φωτισμόν.
200 κηρίων

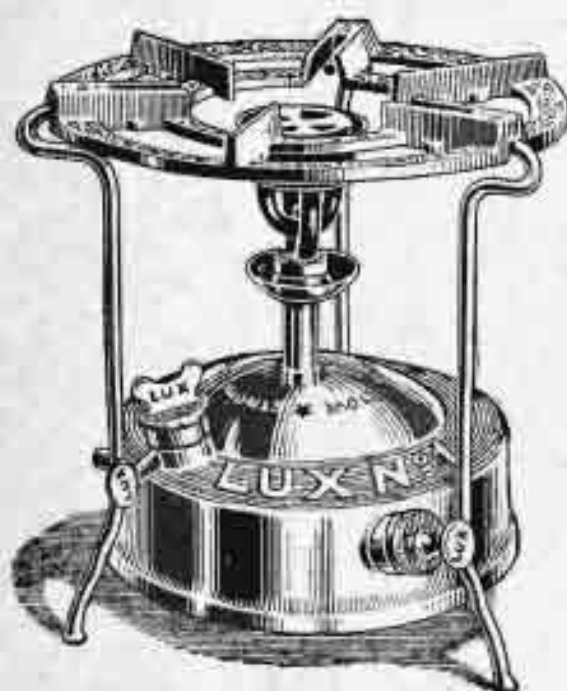
Φαν-ς τύπου | " ἐπὶ στύλου σιδη-
ροῦ μὲ ταπόζετον
καὶ σωλῆνα ἀν-
θρακικοῦ ὀξέως

Θερμάντρα ΛΟΥΞ συστήματος
flamme bleue

INBERT μὲ ταπόζετον
χωριστὸν 500 κηρίων.

Γαζιέρα ΛΟΥΞ, γνωστότατη ἐν τῇ ἀγορᾷ
διὰ τὴν εὐθηνίαν καὶ στερεότητά της,
πᾶσις ἐπιδιορθώσας γινωμένης δωρεάν.

Λάμπα ΜΤΟΛΟΥΞ
μὲ πλεσιν φυσικῇ
700-1000
κηρίων.

ΛΟΥΞ Μαϊνὸρ, Λάμπα μικρά 400
κηρίων, συνδράζουσα ὅλα τὰ
πλεονεκτήματα τῆς Γαζιέρας.

Λάμπα ΜΤΟΛΟΥΞ
μὲ πλεσιν φυσικῇ,
500 κηρίων.

Αἱ ΛΑΜΠΑΙ ΛΟΥΞ οἰκονομοῦσι χρόνον, χρήμα, κόπον.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ Αἱ ΛΑΜΠΑΙ «Inverella» σχήματος μικροῦ 300 κηρίων
εἰς τιμὰς πολὺν λαϊκάς.

— Η ΑΘΩΟΤΗΣ —

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ

ΚΑΤΑ ΛΑΪΚΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ

ΑΦΑΝΙΣΜΕΝΟΣ από την κοίρασιν, βουτηγμένος μέσα εις την σκόνιν, προχωρεί με αργά-αργά βήματα ο "Άγιος Σπυρίδων, επιστρέφων από την Νίκαιαν, όπου ανέδειχθη, καθώς λέγει το τροπάριόν του: «*Πρακτική θεωρία της Συνόδου της Πρώτης υπέρμαχος*». Μετέβαινεν εις την Κωνσταντινούπολιν και ως μόνα εφόδια είχε την μακράν ράβδον του και τὸ εἰς τὸν ὁμὸν του περασμένον δισάκι του, τὸ ὁποῖον περιείχεν ὀλίγον ἄρτον καὶ μερικά κρόμμυα. Ἀπὸ τὸ μέτωπόν του, τὸ πλαισιούμενον με τὸ σπυρίδιον, με τὸ ὁποῖον ἐσυνείθιζε νὰ καλύπτεται, ἀφθονος ἔρρεεν ὁ ἰδρώς.

Τέλος ἔφθασεν εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου παραλίαν τοῦ Ἀργηνθωνίου ὄρους, εἰς τὸ σημεῖον ἀκριβῶς ἐκεῖνο, ὅπου καὶ σήμερον ἀκόμη πορθμεὺς διαπεραιώνει εἰς τὴν

ἀπέναντι ἀκτὴν τοὺς ἐκ τῶν χωρίων τοῦ ὄρους τούτου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μεταβαίνοντας, ἔναντι ἀκριβῶς τοῦ Διλλ-Ισκελεσῆ καὶ εἰς τὸ μέσον περίπου τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου.

Καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος ὑπῆρχεν ἐκεῖ πορθμεὺς, ὁ ὁποῖος, καθὼς καὶ ὁ μετὰ τὸς αἰῶνας διάδοχός του, ἐννοοῦσε νὰ πληρωθῇ διὰ τὸν κόπον του. Ἀλλ' ὁ Ἅγιος δὲν εἶχε χρήματα, μάτην δὲ διετραγώδησεν εἰς τὸν πορθμέα τὴν κατάστασίν του.

— Νά! τοῦ εἶπε, μόνον αὐτὸ τὸ δισάκι ἔχω με αὐτὸ τὸ λίγο τὸ ξηρὸ ψωμί. Τίποτε ἄλλο. Πέρασέ με ἀντίκρυ καὶ θὰ σοῦ δώσω τὴν εὐχὴν μου.

Ἀλλ' ὁ πορθμεὺς μας ἦτο πολὺ σκεπτικός, τοσοῦτο μᾶλλον, καθόσον καὶ πολλὴ πελατεία δὲν ὑπῆρχε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ ἐγνώριζεν,

ὅτι μόνον με τὴν εὐχὴν δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ κερδίσῃ τὸν ἐπιούσιον. Μάτην λοιπὸν ὁ Ἅγιος ἐθερμοπαρεκάλει· ὁ πορθμεὺς ἦτο ἀσκητικὸς ὡς Χάρων.

— Πῶς λοιπὸν νὰ πηγαίνω; . . . με τὰ πόδια;

— Ναί, με τὰ πόδια, ἂν εἴμπορῃς, ἀπάντησεν ὁ πορθμεὺς γελῶν σαρδώνιον.

Τότε ὁ Ἅγιος ὑψωσε τὰς χεῖράς του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ προσηχήθη. Κατόπιν ἐγένισε τὸ δισάκι του με ἄμμον τῆς παραλίας καὶ θέτων τὴν χεῖρά του μέσα εἰς τὸ δισάκι, ἐλάμβανε δρᾶκα ἄμμου καὶ τὴν ἔρριπτε με προσοχὴν πρὸ τῶν βημάτων του.

Ὡ τοῦ θαύματος!

Ἐκεῖ ὅπου ἐπιπτεν ἡ ἄμμος, ἐσχηματίζετο μέσα εἰς τὴν θάλασσαν μία γλῶσσα γῆς, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἅγιος ἐπροχώρει ἀσφαλῶς καὶ ὅσον ἔρριπτεν ἄμμον καὶ προεχώρει, τόσον καὶ ἡ γλῶσσα αὕτῃ ἐπροχώρει καὶ ἐξετείνετο μέσα εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐκπληκτος καὶ ἐμβρόντητος ὁ λεμβοῦχος, παρηκολούθει τὸ θαῦμα, μὴ δυνάμενος νὰ πιστεύσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ νομίζων, ὅτι εἶναι θῦμα κάποιας φαντασμαγορίας. Ἀλλ' ἡ γλῶσσα ἐπροχώρει ὁλονέν. Ἡ γῆ ἔφθασεν εἰς τὸ μέσον τοῦ εὗρους τοῦ κόλπου καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔφθανεν εἰς τὴν ἀντιπέραν ἀκτὴν. Τότε ὁ λεμβοῦχος, καταβάλλων ὑστάτην προσπάθειαν, ἐκωπηλάτησεν ἰσχυρῶς καὶ ἐτέθη πρὸ τοῦ Ἀγίου.

— Ἀγιέ μου, ἐφώνησε τότε, πίπτων εἰς τὰ γόνατα, ἤμαρτον! Συγχώρησέ με! Παῦσε τὸ θαῦμά σου ὅπως τὸ ἄρχισες· ἔχω γυναῖκα καὶ παιδιά. Λυτήσου τὰ παιδάκια μου, ποῦ θὰ κοπῇ τὸ ψωμί των, ἂν γίνῃ δρόμος καὶ περνῇ ὁ κόσμος ἀντίκρυ. Μά, ἂν δὲν λυπᾶσαι ἡμένα, λυτήσου τὰ καράβια ποῦ ἀρμενίζουν ἀμέριμνα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Λυτήσου τοὺς ναῦτες, ποῦ τοὺς περιμένουν με λαχτάρα ἢ καπετάνισσες καὶ ἡ μανοῦλές των. Παῦσε τὸ θαῦμά σου, Ἀγιέ μου, καὶ ἄφισε σὲ μένα τὴν ἑξῆς μου καὶ στὰ καράβια ἐλεύθερο τὸν δρόμο των. Ἐλα νὰ σὲ περάσω ἀντίκρυ με τὴν βάρκα μου.

Ὁ Ἅγιος ἐσταμάτησεν. Ἐχυσε τὴν ἄμμον ἀπὸ τὸ δισάκι του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀσπίον χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν. Ἀλλ' ἔκτοτε ἔμεινε μέσα εἰς τὴν θάλασσαν ἡ μακρὰ καὶ στενὴ ἐκείνη λωρὶς γῆς, ἡ ὁποία προκαλεῖ τὴν κατάπληξιν ὅλων, ὅσοι ταξιδεύουν μέσα εἰς τὸν Ἀστακηνὸν κόλπον καὶ τὴν ὁποίαν οἱ ἐντόπιοι ὀνομάζουν «*γλῶσσαν τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος*».

ΙΩΑΝ. Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητῆς, δ. φ.

Ἀνδρικοὶ χαιρετισμοὶ διὰ μέσον τῶν αἰώνων.

1. Ἀθηνῶν. — 2. Ἀσυνίαν. — 3. Περσῶν. — 4. Ἑλλήνων. — 5. Γερμανῶν. — 6. Μεσσηνίων. — 7. Ἀναγνῆταις. — 8. Λουδοβίκου ΙΓ'. — 9. Λουδοβίκου ΙΔ'. — 10. Λουδοβίκου ΙΕ'. — 11. Δισακητῆς. — 12. Λουδοβίκου Φίλιππου. — 13. Γ' Δημοκρατίας. — 14. Στρατιωτικὸς χαιρετισμὸς.

Ο ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ

ΕΤΕΛΕΙΤΟ ἐπίσημος καὶ πομπώδης τελετή. Ὁ πανηγυρικός, ὑπὸ ἐνθουσιώδους ρήτορος ἐκφωνηθεὶς, ἦτο μία πραγματικὴ ποιητικὴ ἔκφρασις, μία ἡδονικὴ μεταρσίωσις εἰς χάρας αἰθερίους. Γενικὴ εὐχαρίστησις ἐκτάκτου ἀπολαύσεως ἐξεδηλοῦτο εἰς τὰ πρόσωπα σχεδὸν ὅλων. Καὶ ὅμως, ὡς ἐπιδόξ τοῦ ἐξόχως ὡραίου τούτου ποιήματος, ἦτο ἡ περὶ φράσις, ἡ ὁποία διέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ παρακαθημένου καὶ παραφώνως ἤχησεν εἰς τὰ ὠτά μου:

— Τί μᾶς ὠφελοῦν ὅλα αὐτὰ τὰ ποιητικά; Πρακτικὰ πράγματα, πρακτικά.

Τὸ γεγονός δὲν εἶνε πολὺ πρόσφατον· ἔμεινεν ὅμως βαθέως χαραγμένον εἰς τὸν νοῦν μου, διότι δὲν τὸ ἐθεώρησα ἀπλῶς ὡς τυχαῖον καὶ παροδικόν, ὡς μίαν παράκαιρον καὶ ἱερόσυλον, οὕτως εἰπεῖν, ἔκφρασιν, ἀλλὰ διέκρινα ἐν αὐτῷ τὴν εἰκόνα τῆς διαρκoῦς κοινωνικῆς διαμαρτυρίας διὰ τὴν ἀτελεῆ μόρφωσιν τῶν νέων. Πρακτικὴν μόρφωσιν συνιστῶσιν ὅλοι. Αἱ κοινωνικαὶ ἀνάγκαι εἶνε πολλαί, ποικίλαι καὶ περὶ αἷμα, διὰ τοῦτο καὶ ἡ μόρφωσις πρέπει νὰ εἶνε ἀναλόγως ποικίλη καὶ περὶ αἷμα, πρακτικὴ δηλαδή, διὰ ν' ἀνταποκρίνεται καταλλήλως πρὸς τὰς τοιαύτας ἀνάγκας. Παρ' ἡμῖν, ἐπεὶ ἐλλείπουσι δυστυχῶς τὰ κατάλληλα μορφωτήρια διὰ τὴν τοιαύτην πρακτικὴν παιδείαν, διὰ τοῦτο βεβαίως δὲν ἐπιτυγχάνεται καὶ ὁ σκοπὸς αὐτὸς ὡς τὸν ἀπαιτοῦσιν αἱ κοινωνικαὶ ἀνάγκαι. Ἄρα λοιπὸν δὲν πταίει εἰς τοῦτο οὔτε ἡ ποίησις, οὔτε αἱ ἐνθουσιώδεις ἐξίρσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀρέσκειται φυσικῶς νὰ ἐντυφῇ ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ, καὶ μάλιστα ἡ Ἑλληνική. Ἐπομένως καὶ ὅλος ἀδικαιολόγητος εἶνε ἡ κατ' αὐτῶν καταφορὰ καὶ κατάκρισις.

Ὁ ἐνθουσιασμός εἶνε ἡ ἀμβροσία τῆς ψυχῆς. Διὰ νὰ προσφέρωμεν λοιπὸν εἰς τὸ σῶμα τὴν ἀρμόζουσαν εἰς αὐτὸ τροφήν, εἶνε ἀνάγκη νὰ στερῇσωμεν ἀπὸ τὴν ψυχὴν τὴν θεῖαν ταύτην ἀπόλαυσιν; Ποῖος δύναται ν' ἀρνηθῇ, ὅτι καὶ ὁ πρακτικώτερος καὶ πεζότατος τῶν ἀνθρώπων δύναται νὰ ἔχῃ στιγμὰς ἐν-

θουσιώδους ἐξάρσεως, χωρὶς δι' αὐτῶν νὰ παραβλάπτεται ἢ ἐν τῷ πρακτικῷ σταδίῳ τελειότης αὐτοῦ;

Ὀλίγιστοι δὲ εἶνε ἐκεῖνοι, οἵτινες, ἀφοσιούμενοι ὁλοψύχως εἰς τὴν θεῖαν αὐτὴν ἀπόλαυσιν, φαίνονται ἐλάχιστα μεριμνῶντες διὰ τὰ περὶ αἷμα. Τοὺς τοιούτους δὲν τοὺς διαπλῆττει ἡ ἀνατροφή. Δὲν εἶνε δηλαδή, ὡς νομίζουσι τινες, τὰ ἠθικὰ ἐξαμβλώματα ἐλλιποῦς ἀγωγῆς, ἀλλ' εἶνε ἐξαιρέσεις φυσικαί. Εἰς αὐτοὺς ἡ φύσις ἐχάρισε πτερά, τὰ ὁποῖα ἡμποροῦμεν ἴσως νὰ περικύψωμεν, ἀλλ' ὅχι καὶ νὰ ἐκκριζώσωμεν.

Ἄλλως τε, πρὸς τί νὰ θέλωμεν νὰ

ζεύξωμεν εἰς τὸ ἄροτρον ἀετοὺς, ἀφοῦ καὶ σπάνιοι τόσον εἶνε καὶ ὅλως ἀκατάλληλοι δι' αὐτό;

Ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡ ἰδιαιτέρα δηλαδὴ ἐκείνη εὐχαρίστησις, τὴν ὁποῖαν αἰσθανόμεθα ἐκ τῆς ἐντυπώσεως τοῦ ἐν τῇ φύσει καλοῦ, ὅχι μόνον δὲν παραβλάπτει τὴν εἰς τὸν πρακτικὸν βίον εὐδοκίμῃσιν ἡμῶν, ἀλλὰ μάλιστα εἶνε καὶ ἀνάγκη ἀπαραίτητος τῆς φύσεως ἡμῶν.

Ὅσον πλήρης καὶ ἂν θεωρηθῇ ὁ κύκλος τῶν ἐγκυκλοπαιδικῶν γνώσεών τι-
νος, ὅσον τελεία καὶ ἂν κριθῇ ἡ πρακτικὴ αὐτοῦ δεξιότης, ὅταν λείπῃ ἐκ

Γυναικεῖοι χαιρετισμοὶ διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

1. Ἀθηναῖα. — 2. Ἰταλίνα. — 3. Ἀγγλίνα. — 4. Ἑλληνίδα. — 5. Ρωμαῖα. 6-7. Μεσαιωναί. — 8. Ἀσσυριακή. — 9. Ἀσσυριακὴ II'. — 10. Ἀσσυριακὴ I'. — 11. Ἀσσυριακὴ IΚ'. — 12. Ἀσσυριακὴ ΙΣΤ'. — 13. Ἀσσυριακή. — 14. Γ' Ἀσσυριακή.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΚ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗΣ

Ἡ ἀγνωστος γείτων μας. — Τὸ ἐπὶ τῶν συνόρων πουργατώριον.

Προβαίνων εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν ἐκ Βουδαπέστης ἐντυπώσεων μου, πράττω τοῦτο τοσούτῳ εὐχαριστότερον, καθόσον πρόκειται περὶ πόλεως, ἥτις, καίτοι σχεδὸν ἄμεσος γαίτων μας, ἐν τούτοις μᾶς εἶναι τελείως ἀγνωστος. Ἰνυρρίζομεν ἐκ φήμης καὶ Παρισίους καὶ Βιέννην καὶ Βερολίνον, ἀναγινώσκομεν περιγραφὰς τῶν, ἐπισκεπτόμεθα εὐχαρίστως, ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ, τὰς πρωτεύουσας ταύτας, καὶ ἐνθ' ὑπὸ τοῦτο μεταχειρίζομεθα τὴν Βουδαπέστην ὡς γέφυραν, δι' ἣς διερχόμενοι καὶ ἀντιπαρερχόμενοι κατευθυνόμεθα ἄλλαχοῦ, οὐδέποτε ἀποφασίζομεν νὰ καταστήσωμεν ἔστω καὶ ἐπ' ὀλίγον τὴν ὥρᾳ ταύτην πρωτεύουσαν τῆς Οὐγγαρίας ὡς σταθμόν, ὡς σκοπὸν τῆς περιηγήσεώς μας. Πολὺ βεβαίως συντείνει εἰς τοῦτο καὶ ἡ ἀγνοία τῆς Οὐγγρικῆς γλώσσης παρ' ἡμῖν καὶ τὸ ὅτι ἡ φήμη τῶν παλαιότερων ἐκείνων εὐρωπαϊκῶν πρωτευουσῶν ἐπισκιάζει τὴν ὁμολογουμένως νεωτέραν ταύτην πόλιν· ἴσως πταίει καὶ ὁ ἐκνευρισμός, ὃν παθαίνει ὁ ἐξ Ἀνατολῆς εἰς Οὐγγαρίαν εἰσερχόμενος, ὡς ἐκ τῶν πολλαπλῶν διατυπώσεων, εἰς ἃς υποβάλλεται ἐπὶ τῶν Οὐγγρικῶν συνόρων, τοῦ Οὐγγρικοῦ Κράτους θεωροῦντος πιθανῶς ἑαυτὸ ὡς οἰονεὶ φρουρὸν τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς Δύσεως κατὰ τῶν ἐξ ἀνατολῶν βαρβάρων καὶ φρονοῦντος ὅτι πρέπει νὰ υποδλεθῶσιν εἰς ἐξαγνιστικὸν πουργατώριον προτοῦ θέσουν τὸν βέδην τὸν πόδα τῶν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς Δύσεως ἐδάφους!

Τὸ Κόρσο τῆς Πέστης. — Ἡ φαντασμαγορία τοῦ Δουνάβεως.

Πᾶσα ὁμῶς δυσάρεστος ἐκ τῶν μεθοριακῶν τούτων διατυπώσεων καὶ ἐκ τῆς κοπώσεως τοῦ πολυῶρου σιδηροδρομικοῦ ταξιδίου ἐντύπωσις ἐκλείπει ἄμέσως, μόλις ὁ εἰς Βουδαπέστην φθάσας ξένος κατευθυνθῇ κατὰ πρῶτον εἰς τὸ θαυμάσιον Κόρσο τῆς Πέστης, τὴν μακρὰν παραποτάμιον, εὐρείαν, ἀσφαλτομένην καὶ δενδρόφυτον ὁδόν, ἥτις, ἰδίᾳ τὸ βράδυ, ἀποτελεῖ τὸν προσφιλέστατον καὶ πολυσύχναστον περίπατον τῶν Βουδαπεστηνῶν. Κατὰ χιλιάδας κυκλοφορεῖ ὁ κομψὸς κόσμος εἰς τὴν ὥρᾳ ταύτην λεωφόρον, ἥς

τὴν μίαν πλευρὰν κοσμοῦσιν ἐπιβάλλοντα μέγα, ξενοδοχεῖα, ἐσπιατόρια καὶ καφενεῖα, πρὸ τῶν ὁποίων παίζουσι θεσπέσιαι οὐγγρικά καὶ ἀθιγγανικά ὀρχήστραι, τριπλῇ δὲ συνεχῆς καὶ ἐπιμήκης σειρά καθισμάτων ἐπιτρέπει ὥπως ἐν ἀνέσει θαυμάσῃ τις τὸ πρὸ αὐτοῦ ἐξελισσόμενον μεγαλοπρεπὲς θέαμα τοῦ Δουνάβεως, ἔξευγμένου δι' ἑξ ποικίλων τὸν ρυθμὸν γεφυρῶν, ἀλλοκαυμένου ὑπὸ ἀπείρων ἀτμοπλοίων, σλεπίων καὶ λέμβων, καὶ τὸ τῆς ἀντίπεραν ὀχθῆς τῆς Βούδας, ἀπεχούσης 500 περίπου μέτρα, ὕψους καὶ λαφύδους, στεφομένης ὑπὸ ἀπερίπτου καλλιμαρμάρου ἀνακτόρου, ὑπὸ κήπων αὐτόχρημα κρεμαστῶν, κατερχομένων μέχρι τῆς ὀχθῆς, ὑπὸ μαγευτικῶν δασῶν, τερπνῶν ἐπαύλεων, ἀρχαίων ναῶν, πύργων καὶ ἀψίδων καὶ καταρρακτῶν μοναδικῇ καὶ ἀπαράμιλλος εἰκῶν, οὐδαμοῦ ἄλλαχοῦ ἀπαντῶσα· εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, ἡ προκυμαία τοῦ Βουγιούκδερε, πολὺ μακροτέρα, ἀλλὰ μεταφερθεῖσα εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως μας, εἰς τὸν «Ἰσὶν δρόμον» τοῦ

Πέραν· ὁχρὸς παραλληλισμός, τελείως ἀνεφάρμοστος· ἰδίᾳ δταν τις ἀναμνησθῇ τὸ φαντασμαγορικὸν θέαμα τῆς Βούδας ἀπὸ τῆς Πέστης τὴν νύκτα, ὁπότε ὁλόκληρος ἡ ἀντίπεραν ὀχθὴ, ἀπὸ τῆς ἀκτῆς κάτω μέχρι τῆς κορυφῆς τῶν λόφων κάμνει τὴν ἐντύπωσιν μυριάδων ἀστέρων, ἀποτελούντων συνέχειαν τοῦ ἐνάστρου οὐρανοῦ. Καὶ τὸ θέαμα τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται τακτικῶς καθ' ἐσπέραν, ὑπερβάλλον κατὰ πρᾶσάγγας τὰς ἐκτάκτους ἡμῶν φωταφίας.

Ἡ πλατεῖα Βίγκαδδο. — Τὸ Κιόσκι καὶ τὸ μελάνζ.

Κέντρον τοῦ Κόρσο καὶ τὴν ὠραιότατὴν αὐτοῦ τοποθεσίαν ἀποτελεῖ ἡ πλατεῖα τοῦ Ὀρχηστηρίου (Vigado), καλουμένη οὕτως ἐκ τοῦ ὁλόκληρον τὴν ἐναντι τοῦ ποταμοῦ πλευρὰν κατέχοντος καὶ μετ' ἀγαλμάτων κεκοσμημένου ἀξιοθεάτου Ὀρχηστηρίου τῆς Πέστης, κτιρίου μὲ ρυθμὸν καὶ νοθογενή,

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία.

Ο άνδριās του Δέακ.

Ολίγον ρωμαϊκόν, ολίγον άραβικόν, πλὴν παρέχοντος εὐάρεστον ἐντύπωσιν. Τὴν πρὸ αὐτοῦ πλατεῖαν κατέχει μικρογλάφυρον περίπτερον, τὸ *Καφὲ Κίτσικ*, μετὰ τῶν σκιερῶν αὐτοῦ ἀκακιῶν, πολυανθῶν πρασιῶν, τοῦ κελαρύζοντος κομποῦ ἀναδρυτηρίου, τῆς μαγευτικῆς τοποθεσίας καὶ τῆς παραδουναβίου αὐρας· ἐντευκτήριον τῆς ἀριστοκρατίας τῆς πρωτευούσης, ὅπου εὐρίσκει τις βλας τὰς ἐφημερίδας τῆς Εὐρώπης καὶ πίνει τὸ εὐγευστον *mélange*, γαλακτοκαφὲν μετ' ἀφρογάλακτος, εἰδικότητα ἀγνωστον παρ' ἡμῖν. Τὴν νύκτα ἡ ἐπὶ τῆς πλατείας ταύτης κίνησις αὐξάνει· ὅλη καταλαμβάνεται ὑπὸ τραπέζιων τῶν δύο παρακειμένων μεγάλων ἐστιατορίων, ὃ δὲ κόσμος δεῖπνει εἰς τὸ ὑπαιθρον, γευόμενος τῆς περιέργου Οὐγγρικῆς μαγειρικῆς, ὑπὸ τὸ γλυκὺ φῶς τῶν ἡλεκτρικῶν λαμπτήρων, τὸ καταυγάζον ἅπασαν τὴν πλατεῖαν.

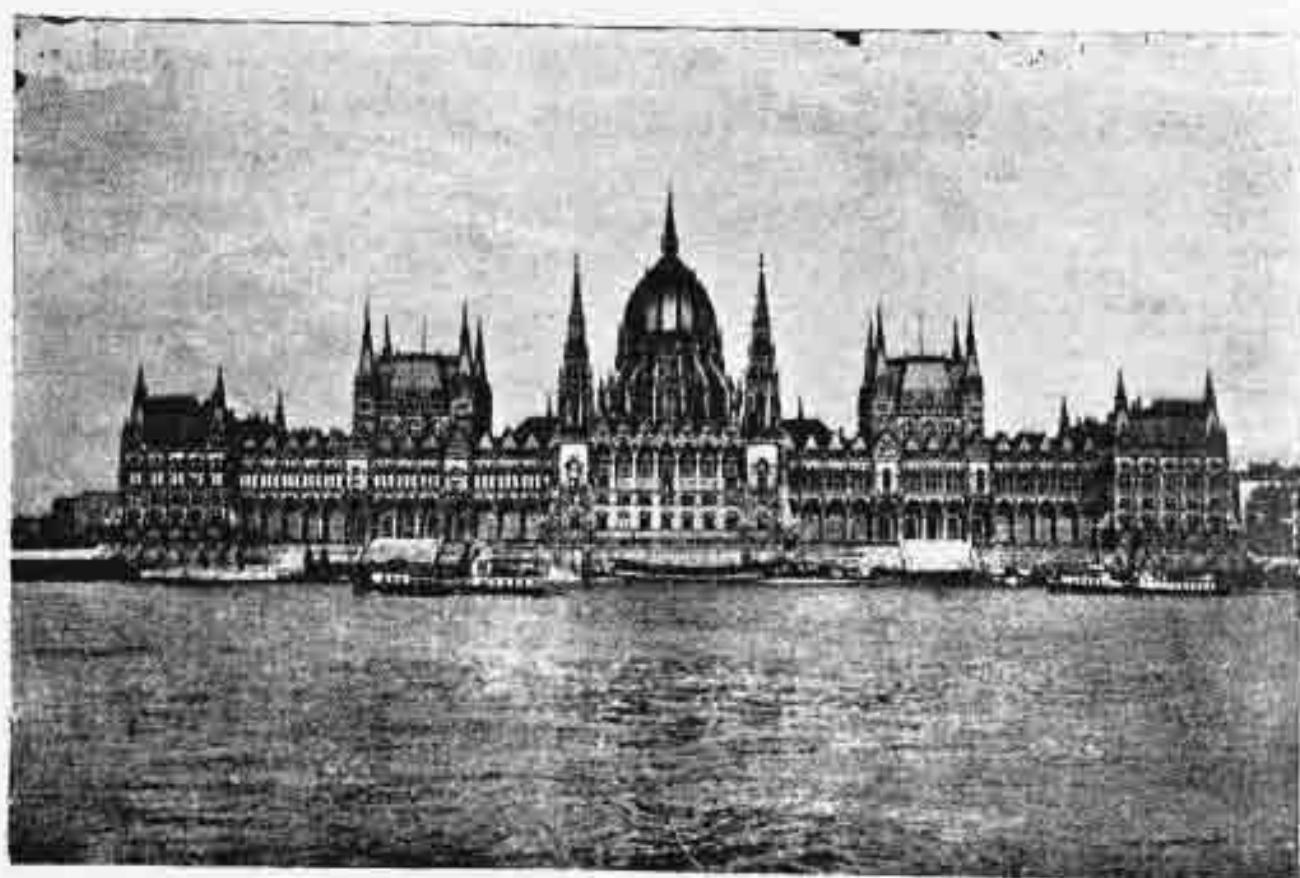
Ἡ πλατεῖα Πέταιφι. — Ἡ ὥραία Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία.

Ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ Ὀρχηστηρίου (*Βίγκαδδο-τέρ*) ὃ ἐπὶ τοῦ Κόρσο περιπατητῆς ἀντιπαρέρχεται πρὸ τῶν Μεγάλων Ξενοδοχείων «Οὐγγαρίας» καὶ «Βριστόλ» καὶ ἀμέσως εὐρίσκειται ἐν ἑτέρᾳ πλατεῖᾳ, δειροφυτῇ ἐπίσης, τῇ πλατεῖᾳ τοῦ Πέταιφι (*Petäfi-tér*), ὅπου εὐρίσκειται ἐστημένος ὁ ἀνδριὰς τοῦ μεγάλου Οὐγγρου ποιητοῦ, τοῦ Τυρταίου τῆς Οὐγγρικῆς ἀνεξαρτησίας, Ἀλεξάνδρου Πέταιφι. Εἶναι ὅμως ἀδύνατον νὰ μὴ συγκινηθῇ ὁ Ἕλλην ἐν Πέστη, βλέπων εἰς τὴν ἐναντι τοῦ ποταμοῦ πλευρὰν τῆς πλατείας ταύτης, ἐν κεντρικωτάτῃ ἀρα θέσει τῆς πόλεως, τὴν ὥραϊαν καὶ μεγάλην Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, μετὰ τῶν δύο ὑψηλῶν καὶ ἐπιχρῶσων κωδωνοστασίων καὶ τοῦ ἐξ ἐρυθροῦ γρανίτου ἐπιβάλλοντος πυ-

λῶνος αὐτῆς. Ἡ ἐσωτερικὴ μεγαλοπρέπεια τοῦ ναοῦ, τὸ ὑψηλὸν καὶ διάχρυσον εἰκονοστάσιον, αἱ ἀπαραμίλλου τέχνης εἰκόνες, τὸ δῖον τοῦ δεξιοῦ χοροῦ μέγα ὁλοπαράθυρον, ἔργον διασήμευ καλλιτέχνου, παριστῶν διὰ ποικίλων χρωμάτων διαφανῶς τὸν ἅγιον Γεώργιον, κρατοῦσιν ἐν ἐκστάσει τὸν ἐπισκέπτην. Θαυμάζει τις τὴν προνοητικότητα τοῦ Ἕλληνο· ὁπότε ἡ Πέστη ἦτο εἰσέτι ἔρημος, οἱ αὐτόθι Μακεδόνες ἔμποροι, ἰδίᾳ Κοζανίται, προῖδόντες τὸ μέλλον καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ τμήματος τούτου τῆς πόλεως, ἠγόρασαν εὐθηνὰ μέγα τετράγωνον, ἐφ' οὗ ἠκοδόμησαν τὸν λαμπρὸν τούτον ναόν, καὶ τὸ περὶ αὐτὸν τετράπλευρον προσοδοφόρον κτίμα. Ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Κοινότης, αὐτοκέφαλος καὶ αὐτόνομος, ἀποτελεῖται μολὶς ἀπὸ 100 ψυχάς· ἡ περιουσία τῆς ἀνέρχεται εἰς 110.000 λίρας Τουρκίας περίπου, με ἐτήσιον εἰσόδημα περίπου 2.200 λιρῶν· διοικεῖται ὑπὸ τετραμελοῦς ἐπιτροπῆς, με Πρόεδρον τὸν κ. Πέτρον Ἀγοραστόν, Ἀρεοπαγίτην, ἀντιπρόεδρον τὸν κ. Αἰμ. Λύκαν, διευθυντὴν τῶν οἰκίων τὸν κ. Νικ. Ἀγοραστόν, τμηματάρχην τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν καὶ διευθυντὴν τοῦ γηροκομείου τὸν κ. Γ. Μίλον· ἐξέχοντες ὁμογενεῖς ἐν Πέστη εἶναι οἱ κ.κ. Μιχ. Σκελλάριος, ὑπουργικὸς σύμβουλος, Γ. Σκελλάριος, βουλευτής, Ρ. Ρουσόπουλος, πρόξενος τῆς Ἑλλάδος, Ἀλέξ. Σαχίνης, Δημ. Χαρίσης, Ν. Δ. Σ. καὶ Ἀλέξ. Λύκας καὶ ὁ Δημ. Μάνος, ὁ ὁδηγὸς τῶν Οὐγγρων ἀθλητῶν εἰς τοὺς πρώτους Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Ψυχὴ ὅμως τῆς Κοινότητος εἶναι ὁ καλὸς καγαθὸς κ. Β. Τιᾶλιος, ἀδελφὸς τοῦ ἀειμνήστου συγγραφέως Γ. Τιᾶλιου, ἐνθουσιώδης Κοζανίτης, προσφιλὴς καὶ γνωστὸς εἰς ὅλην τὴν Πέστην, μετὰ τῆς σεβαστῆς αὐτοῦ συζύγου (τὸ γένος *Κάρατσονη*, τῆς μεγάλῃς ἀριστοκρατικῆς Οὐγγρικῆς οἰκογενείας) καὶ τῶν ἀξιολόγων αὐτοῦ τέκνων, τῶν τὰ πατροπαράδοτα Ἑλληνικά ἔθιμα, παράδειγμα μιμήσεως πρὸς τοὺς ξενομανοῦντας ὁμογενεῖς μας.

Αἱ ἐπὶ τοῦ Κόρσο πλατεῖαι. — Διάκος, Τσεκένης καὶ Γεώργιος Σίνας.

Ολίγον περαιτέρω τῆς πλατείας Πέταιφι, σχεδὸν ὡς συνέχεια αὐτῆς, ἀκριβῶς δ' ἐναντι τῆς Γεφύρας Ἑλισάβετ, καίται ἑτέρα πλατεῖα, εὐρυτάτη, ἡ πλατεῖα *Ἑσσκυ* (*Fekül-tér*), καὶ — πάντοτε πρὸς νότον, πάντοτε ἐπὶ τοῦ Κόρσο — ἐτι περαιτέρω ἀκόμη, ἐναντι δὲ τῆς Γεφύρας Φραγκίσκου Ἰωσήφ, ἡ πλατεῖα τοῦ *Τελωνείου* (*Φαίβαμ-τέρ*), μετὰ τοῦ ἐν ρυθμῷ ἀναγεννήσεως πελωρίου Τελωνείου. Ἐδῶ σταματᾷ τὸ νότιον ἄκρον τοῦ Κόρσο· ὁ περιπατητῆς ὁρεῖται νὰ στρέψῃ τὸ βῆμα πρὸς τὴν πλατεῖαν *Βίγκαδδο*, βαίνων δὲ τώρα πάντοτε πρὸς βορρᾶν, σταματᾷ εἰς ἄλλην πάλιν πλατεῖαν, τὴν πλατεῖαν *Φραγκίσκου Ἰωσήφ* (*Φέρεντι-Ιόζεφ-τέρ*). Ἀπορεῖ τις τί πρῶτον νὰ θαυμάσῃ ἐν αὐτῇ· φύσις καὶ τέχνη ἀμιλλῶνται πρὸς ἐπαύξεισιν τοῦ κάλλους τῆς πλατείας ταύτης. Ἐδῶ, εἰς τὸ νότιον ἄκρον αὐτῆς, ἐπὶ μικροῦ ἀνδρήρου, ὑψάσθαι ὁ ἀνδριὰς τοῦ περιφανοῦς ποιητοῦ καὶ συγγραφέως *Ἀλτβαις* (*Emtveas*). Εἰς τὸ κεντρικὸν καὶ μεγαλειότερον μέρος τῆς δειροφυτοῦ ταύτης πλατείας τρία ἑτερα κομψὰ ἀνδρήρα· τὸ πρῶτον αὐτῶν κατέχει ὁ χάλκινος ἀνδριὰς τοῦ Φραγκίσκου Δέακ, τοῦ Ἑλληνόπαιδος τούτου *Διάκου*, τοῦ οὐδέποτε τὴν Ἑλληνικὴν αὐτοῦ καταγωγὴν λησμονήσαντος «σοφοῦ τοῦ Ἑθνους», τοῦ δικαίου Ἀριστείδου τῶν Οὐγγρων, ὅστις ἔθεσε τέρμα εἰς τὰς πολυετεῖς διαμάχας Οὐγγρων καὶ Αὐστριακῶν καὶ ἐπέφερε τὸν ἐπίζηλον ἀμφοτέροις σύνδεσμον· τὸ δεύτερον ἀνδρήρον, εἰς τὴν ὥραν φέρον μόνον ἄνθη, πρόκειται νὰ δεχθῇ ἑφιππον ἀνδριάντα Φραγκίσκου Ἰωσήφ τοῦ Α'. Εἰς τὸ τρίτον ἀνδρήρον ἱσταται ὁ ἀνδριὰς τοῦ Στεφάνου Σέτσενι (*Széchenyi*, κάππου τοῦ γνωστοῦ ἡμῖν Σετσένι, ἡ, ὅπως τὸν καλοῦμεν, Τσεκένι πασά), τοῦ «μεγίστου Οὐγγρου», ὅπως ἀπεκλήθη ὑπὸ τῶν συμπατριῶν του, ἱδρυτοῦ τοῦ Ἑθνικοῦ Μουσείου, τοῦ Ἑθνικοῦ Θεάτρου, τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἑπι-

Τὸ Βουλευτήριον.

στημὼν — κατεχοῦσας τὴν βόρειον πλευρὰν τῆς πλατείας ταύτης — καὶ τῆς ἐναντι ἀκριβῶς τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἀριστοτεχνικῆς κρεμαστῆς γεφύρας, ἣν ἐμεγαλουργήσῃ μετὰ τοῦ Ἑλλήνου Γεωργίου Σίνα. Ἡ παρακειμένη ὁμῶς Οὐγγρικὴ Ἀκαδημία διαφέρει κατὰ τοῦτο τῆς Σιναίας Ἀκαδημίας, καθότι ὑφίσταται καὶ ἔργη, μὴ κοιμημένη, ἀλλ' ἐχούσα ὡς ἀποστολὴν τὴν διάδοσιν τῆς Ἐπιστήμης παρὰ τοῖς Οὐγγροις· φιλολογία καὶ καλλιλογία, φιλοσοφικαὶ καὶ κοινωνικαὶ ἐπιστήμαι, ἱστορία καὶ γεωγραφία, μαθηματικὰ καὶ φυσικὰ, φυσικαὶ ἐπιστήμαι, εἶναι οἱ κλάδοι τῆς ἐπιστήμης, οἱ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ταύτῃ διηγουμένως ἀναπτυσσόμενοι.

Τὸ Μέγαρον τῆς Βουλῆς. — Τὸ Διεθνὲς Στενογραφικὸν Συνέδριον.

Πρὸς βορρὰν τῆς Ἀκαδημίας, ἡ προκυμαία, ἣτις ἐδῶ ὀνομάζεται προκυμαία Ροδόλφου (Ρούδολφ-ράκκαρτ), ἐνῇ ὀλόκληρος ἡ προηγουμένη σειρά φέρει τὸ ὄνομα προκυμαίας Φραγκίσκου Ἰωσήφ (Φέρεντς Ἰόζεφ-ράκκαρτ), ὁδηγεῖ εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Κοινοβουλίου (Ὁρσαγκχαζ-τέρ), τὴν εὐρυτάτην καὶ λαμπροτάτην τῆς Βουδαπέστης. Ὀλίγος καταλαμβάνει τὸν θεώμενον τὸ πρὸ αὐτοῦ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀχανὲς μέγαρον, κτίριον μνημειώδες, κατέχον ἑκτασὶν περίπου 18.000 τετραγ. μέτρων, τελειοτάτου ρυθμοῦ γοθικοῦ· δὲν πιστεύομεν νὰ ὑφίσταται ἀλλαχοῦ μέγαρον Βουλῆς πλέον ἐπιβάλλον καὶ ἐφάμιλλον καὶ κατὰ τὴν ἑκτασὶν εἶ. Ἐστοίχισεν, ἂν ἀγαπάτε, ὑπὲρ τὸ 1.500.000 λίρας Τουρκίας. Ἀμύθητος ὁ ἐσωτερικὸς πλοῦτος τοῦ κτιρίου. Ἡ κυρία πρόσοψις αὐτοῦ, μήκος 218 μέτρων, εὐρίσκεται κατὰ μῆκος

Τὸ ἐπὶ τοῦ βάθρου τοῦ ἀνδριάντος Ἀνδρασση ἀνάγλυφον. Δεξιᾷ τελευταῖος ὁ Καραθεοδωρῆς.

τῆς προκυμαίας τοῦ Δουνάβεως, ἐνῇ ἡ μεγάλη εἰσοδὸς ἀντικρύζει τὴν πλατείαν· ὁ κεντρικὸς τροῦλλος ἔχει ὕψος 90 μέτρων, πύργου δὲ καὶ μικρότεροι τροῦλλοι καὶ πυργίσκοι καὶ ἐξώσται προσδίδουσιν εἰς τὸ ὅλον κτίριον αἰγλήν μοναδικήν. Ἀπαράμιλλος καὶ θαυμάσια εἶναι ἡ μεγάλη μαρμαρινὴ κλίμαξ τῆς κυρίας εἰσοδου· ἔταν τις ἀνελθὼν ταύτην σταθῇ ἐν τῇ ἐκπάλῳ στρογγύλῃ αἰθούσῃ, τῇ ὑπὸ τὸν κεντρικὸν τροῦλλον, στηριζομένη ἐπὶ 16 κιόνων, φερόντων τοὺς ἀνδριάντας τῶν Οὐγγρῶν βασιλέων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τοῦ βασιλέως Μαρίας Θηρεσίας, τὸ δ' ὄμμα αὐτοῦ περιλαμβάνει τὴν ὅλην ὑψηλὴν καὶ εὐρείαν κλίμακα μέχρι τοῦ κάτω, χαμηλά, ἄκρου αὐτῆς, ἰδίᾳ δ' ὁπότεν ἐπὶ ἐκτάκτῃ τινὶ ἀφορμῇ ἀναφθῶσιν ὅλα τὰ πέριξ τοῦ τροῦλλου καὶ ἑκατέρωθεν τῆς κλίμακος καὶ ἀπανταχοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἀπειράριθμα ἡλεκτρικὰ φῶτα καὶ ἀπαυγάζει τὸ πλοῦσιον καὶ στίλβον μάρμαρον καὶ ὁ γρανίτης καὶ ὁ κατεργασμένος χρυσός, θάμβος καὶ θαυμασμὸς καταλαμβάνει τὸν θεατὴν πρὸ τῆς φαντασμαγορίας ταύτης! Ἡ μία τῶν πλευρῶν τοῦ κτιρίου περιέχει τὴν αἰθουσαν τῆς Βουλῆς, ἡ δ' ἑτέρα τὴν τῆς Γερουσίας (τῶν Μαγνάτων), ἐκάστης στεφομένης ὑπὸ 4 πυργίσκων. Ἡ αἰθουσα τῆς Βουλῆς κοσμεῖται, ἑκατέρωθεν τῆς προεδρικῆς ἑδρας, ὑπὸ δύο μεγάλων καὶ θαυμασίας τέχνης πινάκων, τοῦ μὲν παριστῶντος τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν τοῦ 1848, τοῦ δὲ τὴν Στέφιν τοῦ Φραγκίσκου Ἰωσήφ τῇ 1867. Ἐν αὐτῇ συνήλθε τὸν Αὐγούστου τοῦ 1913 τὸ 1ᾶ Στενογραφικὸν Συνέδριον, τὸ συγκεντρώσαν πάσας σχεδὸν τὰς αὐθεντίας Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς ἐν τῇ Στενογραφικῇ ἐπιστήμῃ. Ἀπὸ τοῦ μεγάλου ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως περιστόου τοῦ Μεγάρου ἔχει τις πρὸ αὐτοῦ θέαν ἀπεριόριστον πρὸς τὰ ἀντίπεραν βουνὰ τῆς Βούδας.

Ἀνδρασση καὶ Καραθεοδωρῆς πασᾶς — Τὸ Ἑλληνικῆς τέχνης Μέγαρον τῆς Δικαιοσύνης.

Πρὸ τῆς νοτίας πρόσοψις τοῦ Βουλευτηρίου ὑψοῦται ὁ ἑρπικὸς ἀνδριὰς τοῦ μεγάλου Οὐγγρου πολιτευτοῦ Ἰουλίου Ἀνδρασση, ἑκατέρωθεν δὲ τοῦ βάθρου αὐτοῦ ἐν ἀναγλύφῳ φαίνονται δύο παραστάσεις, εἰλημμέναι ἐκ τοῦ βίου τοῦ ἐξόχου τούτου ἀνδρός, ὧν ἡ

μία εἶναι τὸ Βερολίνοιον Συνέδριον· δεξιᾷ τῇ προσδίδονται, ὅπως ἐξέχουσα, προέχει ἡ ἐπιβλητικὴ καὶ φεσοφόρος μορφή τοῦ Ἀλεξάνδρου Καραθεοδωρῆ πασᾶ, ὅστις σύννοος καὶ ἐμδριθῆς ἀκροᾶται τοῦ πρὸς αὐτὸν λαλοῦντος συναδέλφου του. Καὶ ἰδοῦ, μόλις στρέψῃ τις τὴν ράχιν πρὸς τὸ Βουλευτήριον, μένει ἐκπληκτικὸς πρὸ ἑτέρου μεγαλουργήματος, τοῦ Μεγάρου τῆς Δικαιοσύνης. Καταλήγει τις νὰ παραδεχθῇ, ὅτι ὁ θησαυρὸς τῆς προγονικῆς μας εὐκλείας εἶναι ἀκένωτος, δισὶ καὶ ἂν ἀντλήξῃ ἐξ αὐτῶν τὸ νεώτερον πνεῦμα τὰς ἐμπνεύσεις του. Εἶναι ὡραιότατον Ἑλληνικὸν κτίριον, μὲ πρόσοψιν κεκοσμημένην ὑπὸ δωρικῶν καὶ κορινθιακῶν κιόνων, τὸ τεχνικώτατον ἀέτωμα, τὰ ἐπὶ τοῦ δώματος ἀγάλματα τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου, τὸ ἄρμα τοῦ Φαέθοντος, ὅπερ στέφει τὸ ὅλον οἰκοδόμημα. Μονονουχὶ δὲ θαῦμα ἰδεῖσθαι εἶναι ὁ πρόδομος τῆς κυρίας εἰσοδου μετὰ τοῦ μαρμαρίνου ἀγάλματος τῆς Θέμιδος, καθημένης ἐπὶ θρόνου ἐν ἀπάσῃ τῇ ἡγεμονικῇ αὐτῆς μεγαλοπρεπείᾳ, καὶ τῶν ἑκατέρωθεν μαρμαρίνων κλιμάκων καὶ τῶν ἐκ πορφυρίτου λίθου κιόνων.

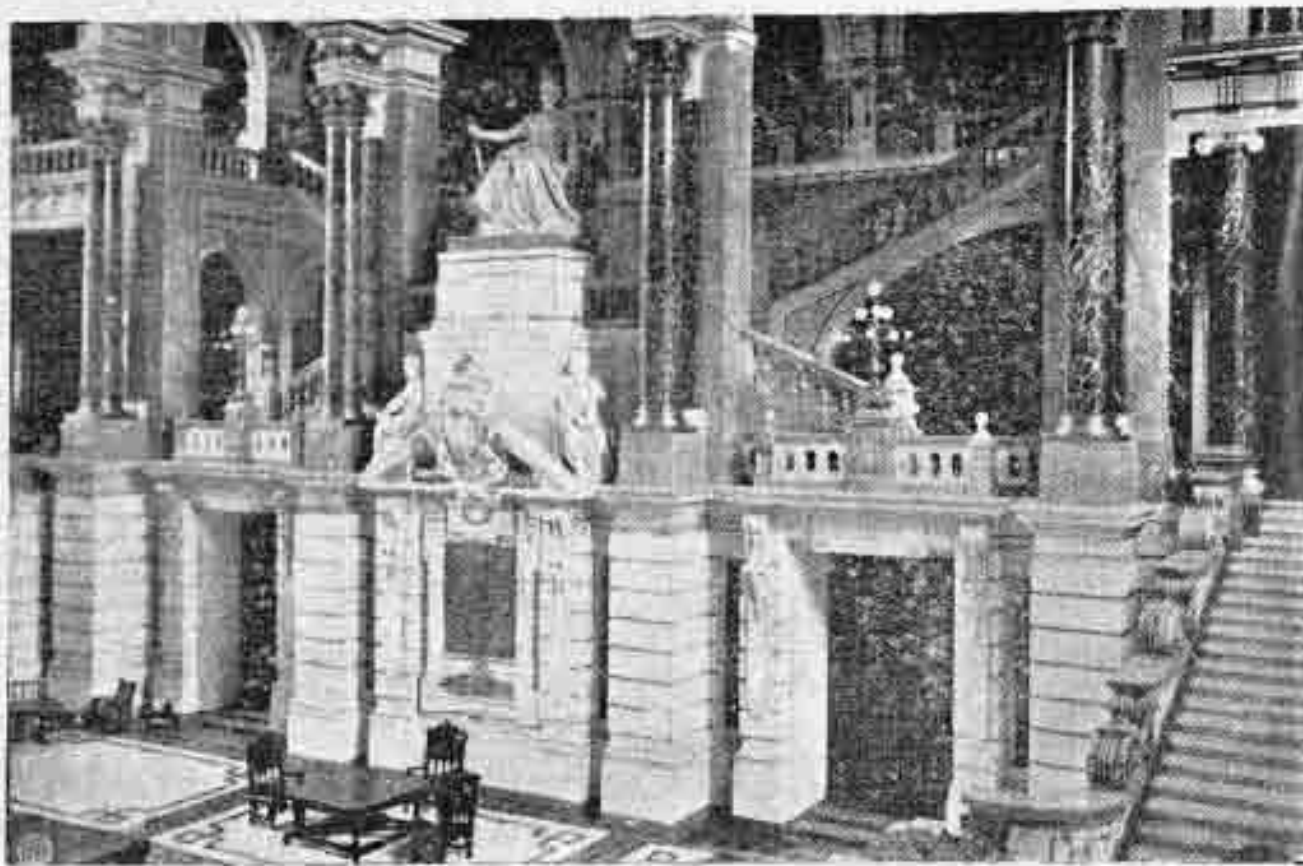
Τὸ Νηοὶ τῆς Μαργαρίτας. — Ὁ μαργαρίτης τοῦ Δουνάβεως. — Ἡ Ἑλληνικὴ Λέσχη.

Ἡ πλατεία τοῦ Βουλευτηρίου συνέχεται πρὸς τὴν πλατείαν Ροδόλφου, ἣτις ἀντικρύζει τὴν 800 μέτρων μήκους τρίκερυν γέφυραν τῆς Μαργαρίτας. Ἐδῶ περατοῦται τὸ βόρειον ἄκρον τοῦ Κόρσου τῆς Πέστης. Ἀφοῦ δὲ πληρώσῃ τις τὴν εἰκοσάραν τοῦ ὡς διόδιον — τὸ μονοπώλιον τῶν διόδων δὲν ἔχει μόνῃ ἡ Κωνσταντινούπολις — προχωρεῖ πρὸς τὸ μέσον αὐτῆς καὶ κάμπτων εἰς τὸ κάθετον πρὸς τὰ δύο ἀπὸ ὁχθῆς εἰς ὁχθὴν κέρατα κέρας, προχωρεῖ πρὸς τὴν μυροδόλον καὶ παραδεισιακὴν Νήσον τῆς Μαργαρίτας (Μάργκιτ-Σίλκετ) συγγνώμην, δὲν προχωρεῖ ἀμέσως, διότι ἐδῶ πληρόναι νέα διόδια, εἶδος πακούτς-παρασῆ, ἡ τοπράκ-μπαστὴ παρασῆ, ὅπως ἐσυνειθίζοντο καὶ ἐδῶ, ἀλλὰ χαλάει καὶ τρίς χαλάει τὰ διπλὰ ταῦτα γεφυριάτικα πρὸ τοῦ ἐκτυλισσομένου πανοράματος. Ὀλῃ ἡ νήσος, ἣτις ἔχει σχῆμα καπνοφύλλου, εἶναι ἐν μεγαλοπρεπέστατον ἀνδρῶν πλήρης πολυποικίλων ἀνθέων καὶ σκιερῶν δένδρων· ἐδῶ συχνά-

Ὁ ἀνδριὰς τοῦ Ἀνδρασση.

ζει πρὸς ἀναψυχὴν, τὴν ἀνοίξιν καὶ τὸ θέρος, ἡ κοινωνία τῆς Βουδαπέστης. Δενδροστοιχίαι λαμπραί, βλάστησις θαυμασία, πρασιαὶ καλλιτεχνικώταται, ροδῶνες μεγαλοπρεπεῖς καθιστῶσι τὸ Νησί τῆς Μαργαρίτας πραγματικὸν μαργαρίτην καὶ ἐγκαλλώπισμα τῆς Οὐγγρικῆς πρωτεύουσος. Καὶ ἐδῶ μουσικαί, πρὸ τῶν ξενοδοχείων, ἐστιατορίων καὶ καφενείων, κατακηλοῦσι τὴν ἀκοὴν τοῦ ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ὑψηρῶν δένδρων τὸ *mélange* τοῦ ἡσυχῶς ροφῶντος ἐπισκέπτου· γουβερνάνται καὶ παραμάναι ὁδηγοὺν ἀπὸ τῆς χειρὸς ἢ ἐπὶ ἀμαξιθίων τὰ παιδία, ἀναπνέοντα τὸν εὐώδη ἀέρα τῆς νήσου, ροδοκόκκινα καὶ πλήρη ὑγείας, πλὴν καὶ πολὺ φρόνιμα, παίζοντα ἀνευ φωνῶν καὶ ἀνευ θορύβου, ἐξαιρεμένου τετραετοῦς Ἑλληνόπαιδος, ὅστις, νομίζων ἑαυτὸν εἰς τὸ Μόδι ἢ Μουχουρδάρι του, ὡς ζιζάνιον τρέχει καὶ παίζει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μὴ δυνάμενος ὅμως νὰ κάμῃ χωρὶς με τοὺς πολὺ φρονίμους Οὐγγρόπαιδας. Εἰς τὴν δεξιάν πλευράν τῆς νήσου εἶναι ἐστημέναι ἐπὶ τοῦ Δουνάδεως αἱ λέσχαι τῶν Ἑφετῶν, ὧν πρώτη παρουσιάζεται, λευκὴ ὡς κύκνος, ἡ Ἑλληνικὴ Λέσχη, με πρόεδρον τὸν Σακελλάριον καὶ μέλη τοὺς Μάνους, τὸν Φίλιππον Τιάλιον καὶ ἄλλους σφριγῶντας νέους. Συνομιλῶν τις ἑλληνιστὶ εἰς τὸ ἑλληνικὸν τοῦτο κέντρον, νομίζει ἑαυτὸν ὡς διὰ μαγείας μεταφερθέντα εἰς τὴν Πρίγκηπον ἢ τὸ Μόδι! Μόνιπος τροχιοδρομικὴ ἑμαῖα, ἀναχωροῦσα ἀπὸ τοῦ κάτω τούτου ἄκρου τῆς Νήσου, διερχομένη πρὸ ἑρειπίων ἀρχαίων ναῶν καὶ μνημῶν, ἐνθα ἐμόνασε καὶ ἡ βασιλόπαις Μαργαρίτα, καὶ πρὸ πολυτελεστάτων λουτρῶν, ὁδηγεῖ εἰς τὴν βορείαν ἄκραν τῆς νήσου, ὅπου ὥρατος καταρράκτης καταλείπει ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν βράχων ἐντὸς δεξαμενῆς καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸν ποταμὸν τὰ ὑπερεκχειλίζοντα καὶ οὐχὶ εὐάρεστα διὰ τὴν ὕψρησιν θειοθαύματα τῆς 43 βαθμῶν Κελσίου θερμότητης, τὰ λίαν πεφημισμένα διὰ τὰς ἱαματικὰς τῶν ιδιοτήτας. Βράχοι καὶ ἐπιφάνεια τῆς δεξαμενῆς ἀπέκτεσαν ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱρίδος ὡς ἐκ τῶν συστατικῶν τοῦ καταρρέοντος ὕδατος. Αὐτὴ εἶναι ἡ θαυμασία Νήσος τῆς Μαργαρίτας, δι' ἣν καὶ μόνην ἴσως ἀξίζει τις νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Βουδαπέστην. Ὅταν δὲ τὴν δειλὴν, ἐπιστρέφων τις ἢ δι' ἀτμοπλοίου εἰς

Ἡ αἴθουσα τῆς Θέμιδος.

τὴν ἀποβάθραν τῆς πλατείας Βίγκαδσο, ἢ περὶ διὰ τῆς γεφύρας πάλιν, σταθῇ ἐπὶ τοῦ κεντρικοῦ αὐτῆς μέρους καὶ προσβλέψῃ πρὸς τὴν πόλιν, ἀγνοεῖ τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ! Ἡ ἐκεῖθεν θέα ὑπερτερεῖ τῆς ἀπὸ τοῦ Κόρσο, καθότι ἔχει τις πρὸ αὐτοῦ ἀμφοτέρως τὰς ὁχθὰς τοῦ Δουνάδεως, με τὰς μυριάδας τῶν φώτων των, τὰς τέσσαρας γεφύρας, τὴν μίαν ὁρισθεν τῆς ἄλλης, καὶ τὰ διασταυρούμενα παντοειδῆ πλοία. Ὁ Βόσπορος μας ὡχρῖα σχεδὸν πρὸ τῆς ἀπὸ τῆς τοποθεσίας ταύτης καλλονῆς τοῦ καλλιρροῦ Ἰστρου καὶ πρὸ τῆς δαψιλείας τῶν φυσικῶν καλλονῶν τῆς Βουδαπέστης, εὐδαιμῶς ἴσως ἄλλης εὐρωπαϊκῆς πρωτεύουσος εὐνοηθείσης τόσον ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην.

Τὸ ριπίδιον τῆς Πέστης. — Ἀκτῖνες καὶ τόξα.

Εὐρυθμοτάτη καὶ κενονικώτατα ἐκτισμένη εἶναι ἡ Πέστη, τὸ τμήμα τοῦτο τῆς διφυοῦς

Βουδαπέστης, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ Δουνάδεως, ἐπὶ ἀπεράντου πεδιάδος διαλῆς καὶ εὐγέω. Ἐχει σχῆμα ριπίδιου ἀνοικτοῦ· λαθὴν τοῦ ριπίδιου ἀποτελεῖ ἡ γέφυρα τῆς Ἑλισάδετ με τὴν ἐναντι αὐτῆς πλατείαν *Eska*· τὸ ἐκατέρωθεν τῆς πλατείας ταύτης Κόρσο, δηλ. αἱ προκουαῖαι Ρυδόλφου καὶ Φραγκίσκου Ἰωσήφ, τὰς δύο ἐξωτερικὰς ἀκτῖνας τοῦ ριπίδιου· κυριώτεραι ἀκτῖνες τοῦ ριπίδιου, εἰς κανονικὰς σχεδὸν ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεις, ἔχουσαι ὥσαντι τὸ αὐτὸ πάντοτε σημεῖον τῆς ἐξωτερικῆς ἀκτίνος ὡς ἀφετηρίαν, αἱ μεγάλαί καὶ εὐρεῖαι λεωφόροι ἡ ἀρτηρίαι Βάτσι, Ἀνδρασση, Ράκοτσι καὶ Ὑλλαιη (Uellai). Τὰς ἀκτῖνας δ' αὐτὰς διατέμνουσι τρία ἡμικυκλικά, τὸ ἐν ἐντὸς τοῦ ἄλλου, παράλληλα βουλευδάρτα, τὰ καλούμενα *Köngut* (Καίρουτ=κύκλοι). Τὸ πρῶτον καὶ μικρότερον εὐρὺ ἡμικυκλικὸν βουλευδάρτον, τὸ περιλαμβάνον τὸ Ἄστν τῆς Πέστης καὶ πᾶσαν ἐμπορικὴν κίνησιν, ἀρχεταὶ ἀπὸ τῆς πλατείας Βίγκαδσο καὶ λαμβάνον τὰ ὀνόματα ὁδοῦ Δέακ Φέρεντ καὶ κύκλων Καρόλου, Μουσείου καὶ Τελωνείου, καταλήγει εἰς τὴν Γέφυραν Φραγκίσκου Ἰωσήφ. Τὸ δεύτερον καὶ μεγαλειότερον, ἐπίσης εὐρὺ ἡμικυκλικὸν βουλευδάρτον, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς Γεφύρας Μαργαρίτας καὶ καλούμενον διαδοχικῶς κύκλος Λεοπόλδου, Θηρεσίας, Ἑλισάδετ, Ἰωσήφ καὶ Φραγκίσκου, καταλήγει εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Δουνάδεως ἐπίσης πλατείαν *Μπόραρος*· εἰς ἀπώτερον εἶναι τὸ μέγιστον καὶ εὐρύτατον ἡμικυκλικὸν βουλευδάρτον (εἵπομεν, διὰ καὶ τὰ τρία ἔχουσι κοινὸν κέντρον), τὸ φέρον ἐν καὶ μόνον ὄνομα *Χούγκαρια Καίρουτ* (κύκλος Οὐγγαρίας), ὅπερ ἀρχεταὶ ἐναντι τοῦ βορείου ἄκρου τῆς Νήσου Μαργαρίτας καὶ λήγει εἰς τὴν Ἑνωτικὴν Σιδηροδρομικὴν γέφυραν.

Παράλληλως καὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας καὶ πρὸς τὰ τόξα ταῦτα, τὰ βουλευδάρτα, βαίνουνσι πᾶσαι σχεδὸν αἱ ἄλλαι ὁδοὶ τῆς Πέστης, ἐπίσης εὐρεῖαι, αἱ πλείσται ἀσφαλτοστρωμέναι, καθρώταται καὶ με ὥρτια πεζοδρομία, εἰς ὅλας δὲ εἶναι μεθοδικώτατα κανονι-

Τὸ Μέγαρον τῆς Δικαιοσύνης.

➡ ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗ

➡ IMPERIAL

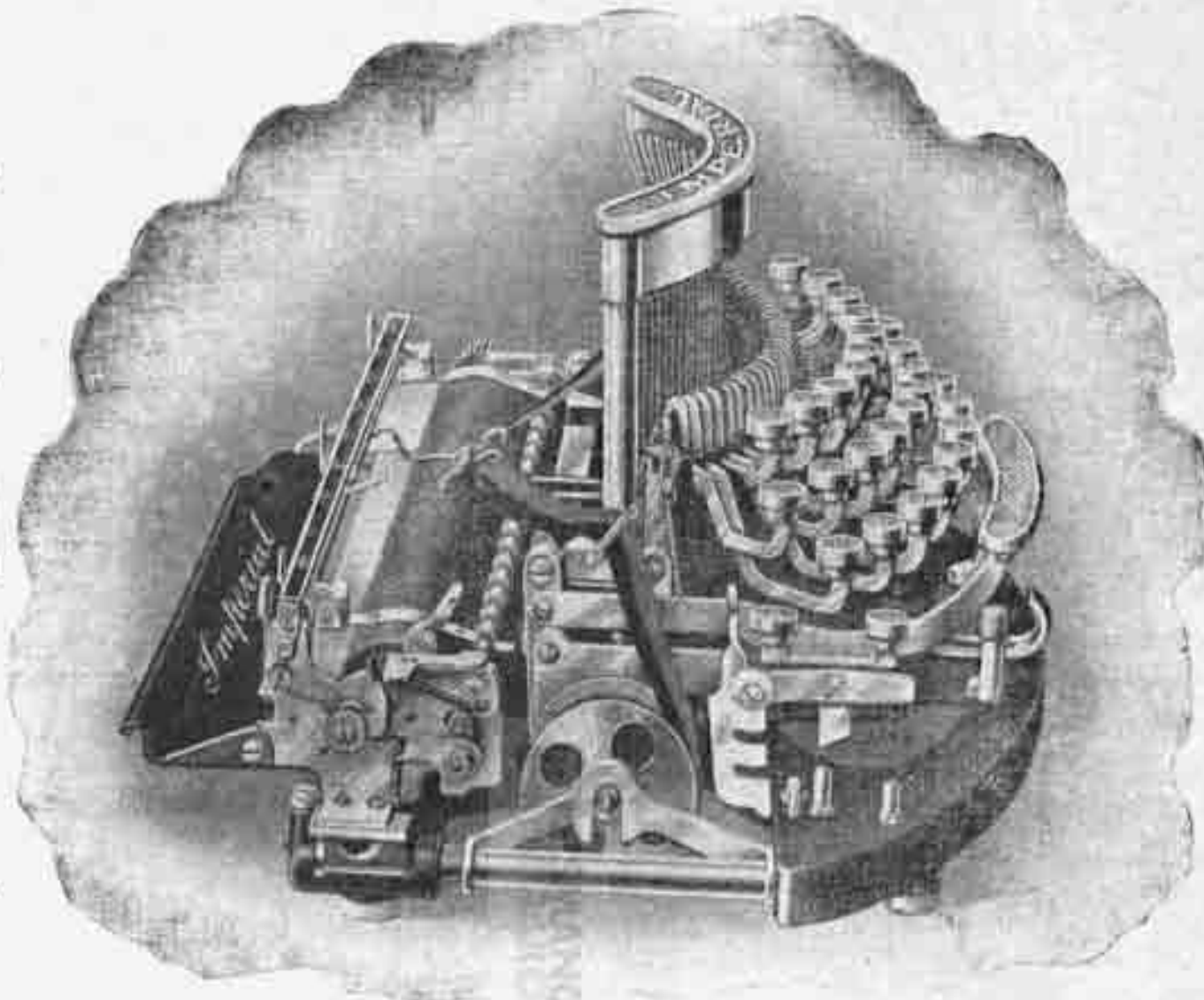
Η ΣΤΕΡΕΩΤΕΡΑ,

Η ΑΠΛΟΥΣΤΕΡΑ,

Η ΤΑΧΥΤΕΡΑ

ΚΑΙ

Η ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ.

Τιμηθεῖσα διὰ χρυσοῦ βραβείου εἰς τὴν Ἐκθεοὺν τῶ Βρυξελλῶν τοῦ 1910. Βραβείου ταχύτητες εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς Grenoble.

ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ
Γραφὴ τελείως ὀρθτὴ
εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἢ εἰς τὴν Γαλλικὴν, ὅτι

12 Λ.Τ.
τοῖς μετροῦ τοῖς.
δι' ἀμφοτέρως
18 Λ.Τ.

Ταινία δίχρωμος, στερεότης ἐξοχος. Δίδει 10 ἀντίτυπα συγχρόνως.

☉ Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι : Ι. ΧΡΥΣΑΦΙΔΗΣ ΚΑΙ Ι. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ ☉
22, 23, Μεγάλον Ἑθνικὸν Χάικον, Γαλατῶ, 22, 23.

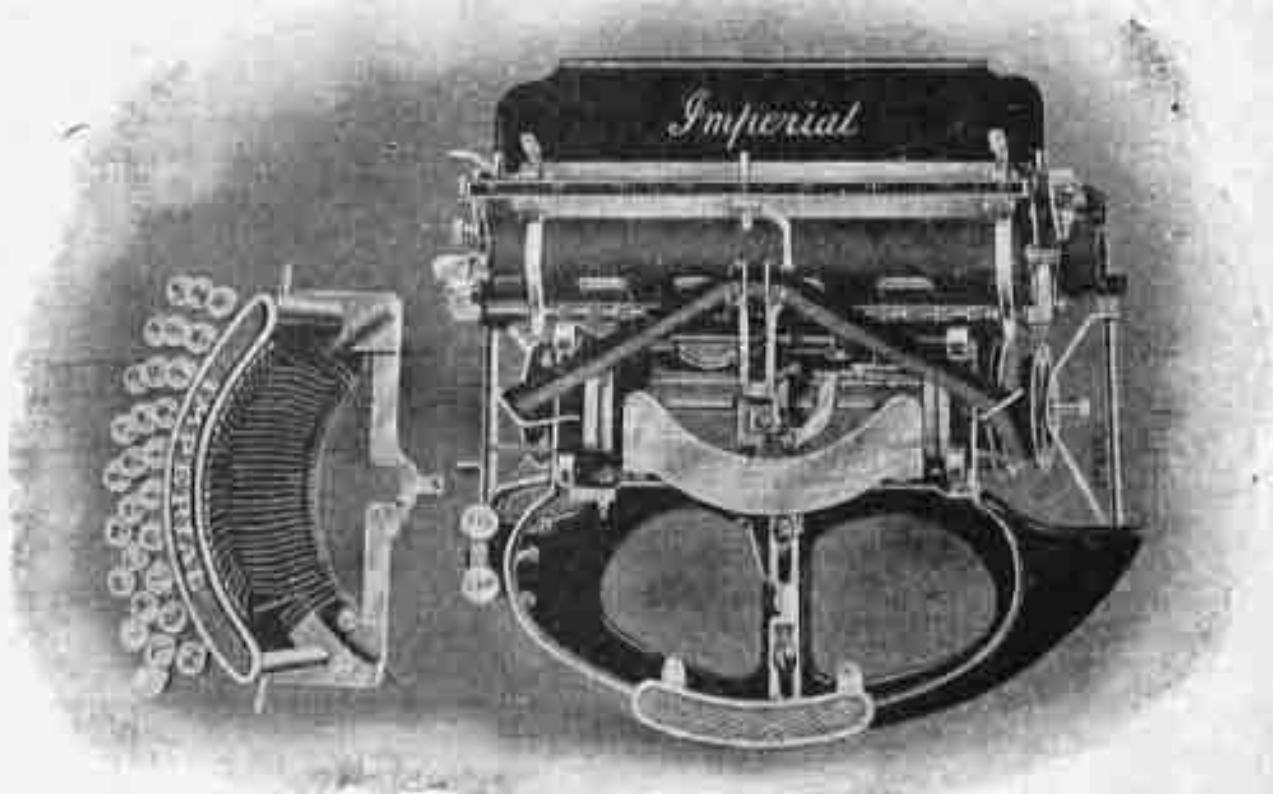
Η “IMPERIAL”

λόγω τῆς καθαριότητος καὶ καλαισθητικῆς Ἑλληνικῆς γραφῆς, ἐπροτιμήθη καὶ προτιμᾶται παρ' ὅλων τῶν Γραφείων τῶν Ἑθνικῶν, Εκπαιδευτικῶν, μετὰ Πατριαρχείων, Σχολείων, Μητροπόλεων κλπ. κλπ. κλπ.

Αἱ τελευταῖαι ἀφίξεις, τελειοποιημέναι, παρουσιάζουσι βελτιώσεις πολὺ ἐκτιμωμένας, οὕτως ὥστε

Η “IMPERIAL”

ν' ἀποτελῇ ἀληθὲς κομφοτέχνημα ΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΜΕΤΑΛΛΑΓΗ ΑΠΟ ΜΙΑΣ ΓΛΩΣΣΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗΝ.

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ διὰ τὴν Σερβίαν, Βουλγαρίαν καὶ Ρουμανίαν.

ΓΡΗΓ. Π. ΧΡΗΣΤΙΑΝΗΣ ΚΑΙ ΥΙΟΙ

131-133 - Γαλατά, Φερμενδούκι - 131-133.

ΕΛΑΙΟΒΑΦΑΙ

ΛΙΝΕΛΑΙΑ, ΕΛΑΙΑ ΡΗΤΙΝΗΣ, ΓΚΟΛΤΖΕΣ
ΜΗΧΑΝΕΛΑΙΑ, ΨΑΡΕΛΑΙΑ, ΒΕΝΖΙΝΑΙ
ΝΑΦΘΑΙ, ΣΤΟΥΜΠΕΤΣΙΑ, ΜΗΝΙΑ
ΣΙΓΚΟΙ ΠΡΩΤΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΒΕΡΝΙΚΙΑ, ΒΟΥΡΤΣΑΙ
Πίσσα, Πίκρα, Στυπία, Μαγνητοβόσκος.

ΜΟΝΟΙ ΑΠΟΘΗΚΑΡΙΟΙ

ΤΗΣ

ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΥΔΑΤΟΒΑΦΗΣ

"MATOLIN,"

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ ΠΡΩΤΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

Μη άπατάσθε!

Τὸ πρῶτον ἐφευρεθὲν ἐν τῷ κόσμῳ ὕδωρ δι' ὀδόντας, τὸ μόνον
ἐγκριθέν ὑπὸ τῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας Παρισίων, εἶναι τὸ
ὕδωρ δι' ὀδόντας «ΒΟΤΟΤ»

ΑΛΟΙΦΗ ΔΙ' ΟΔΟΝΤΑΣ ΒΟΤΟΤ
ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗΣ ΥΠΕΡΟΧΗΣ

ΚΟΝΙΣ ΔΙ' ΟΔΟΝΤΑΣ ΒΟΤΟΤ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ

Ἐάν κηδεσθε τῆς υγείας σας, μεταχειρίζεσθε τὰ ἀγνά προϊόντα τῆς
διασήμου Ἑταιρίας ΒΟΤΟΤ, ἡ ὁποία πρῶτη ἐφεύρεν δὴ τὰ ὀδοντοσμίγματα.
Ἀποφεύγετε δὴς τὰς ὑπὸ τὸ ὄνομα ΒΟΤΟΤ παραποιήσεις, αἱ ὁποῖαι δι-
νέρονται τὴν ὑπογραφήν ΒΟΤΟΤ καὶ τὴν διεύθυνσιν: Paris, 10, rue de la Paix.
Τὰ προϊόντα ΒΟΤΟΤ ἐξάγονται εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ κατιστήματα.

Ἀντιπρόσωποι: Ἐν ΣΜΥΡΝῃ κ. Ἀθαν. Κουλομπίδης. Ἐν ΤΡΑΠΕ-
ΖΟΥΝΤΙ κ. Ἰω. Χαλδρόπουλος. Ἐν ΒΗΡΥΤῳ κ. Chanis Farzi & Co
Ἐν ΖΟΓΚΟΥΛΑΚ κ. Ἀλ. Τριανταφυλλίδης. Ἐν ΡΑΙΑΣΤῳ κ. Θεοδ.
Ἀποστολίδης. Ἐν ΠΑΝΟΡΜῳ κ. κ. Ἀδελφοὶ Πατριανίδαι. Ἐν ΘΕΣΣΑΛΟ-
ΝΙΚῃ κ. κ. Παπαγεωργίου καὶ Μάνδρος.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος ἐν Τουρκίᾳ καὶ Ἑλλάδι:

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ Κ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ—Γαλατά, Μικρὸν Ἑθν. Χάνιον.

B. ΜΟΥΡΑΤΗΣ ΚΑΙ Σ^Α(B. MURATTI & Cie)

ΚΑΠΝΕΜΠΟΡΟΙ

ΟΙΚΟΣ ΙΑΡΤΘΕΙΣ Τῆ 1891

Ἔδρα ἐν ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, Γαλατά, γὰρ ἡ Ἀγ. Πέτρον, ἀρ. 23-24-25

ὑποκαταστήματα ἐν:

ΚΑΒΑΛΑ, ΑΜΙΣΣΟ, ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑ καὶ ΣΜΥΡΝΗ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΣΙΓΑΡΕΤΩΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΘΗΜΙΑΝ

B. MURATTI SONS & Cie L^{td}

ἐν ΜΑΓΧΕΣΤΡΙΑ τῆς Ἀγγλίας

Whitworth Street, Oxford Street, N. 84

καὶ ἐν ΒΕΡΟΛΙΝῳ Γερμανίας

Viktoriahof, Koepenickerstrasse, N. 129

μεθ' ὑποκαταστημάτων ἐν:

ΛΟΝΔΙΝῳ, ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ, ΒΡΥΞΕΛΛΑΙΣ,

ΒΑΣΙΛΕΙΑ, ΒΟΥΕΝΟΣ-ΛΥΤΕΣ

Προμηθεύται τῆς Βασιλικῆς Ἑλληνικῆς Αἰχῆς, τῆς Βουλῆς τῶν Λόγων,
τοῦ Ὁγγρικοῦ, Γαλλικοῦ, Ἰταλικοῦ, Ἰαπωνικοῦ
καὶ Ἰαπωνικοῦ Μοναστηρίου.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ

ΤΟΤΕ ΜΟΝΟΝ ΚΑΜΝΟΥΝ

ΕΝΤΥΠΩΣΙΝ.

ΟΤΑΝ ΕΙΝΑΙ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ. ΧΡΗΣΙΜΑ. ΣΠΑΝΙΑ.

ΛΟΙΠΟΝ

ΤΑ ΙΑΠΩΝΙΚΑ ΕΙΔΗ

ΤΟΥ ΜΟΝΑΔΙΚΟῦ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΟῦ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΟΔ. ΣΑΜΑΘΡΑΚΗ

Γαλατά, Μέγα Ἑθνικὸν χάνιον, 3, 4, 11, 14.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΟΥΝ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ

ΘΑ ΕΥΡΕΤΕ: Βάζα, παραβάν, τραπέζακια καὶ
ἐταλέρια ἐκ λίθας, δίσκους, σερβίτσια τείου καὶ χαφῆ,
τάπητας, ὑφάσματα τοίχων, εἶδη μεταξωτά, κιμονό,
σάρπες, μανδύλια, εἶδη ἐκ μετάλλου, ὀμβρέλλες, ριπίδια,
παγνίδια, μπαστούνια, καλὰ διαφόρα, μικρὰς θερ-
μάστρας τῆς τσέπης, διατηρούσας σῶμα θερμόν, καὶ χίλια
ἄλλα εἶδη.

ΤΙΜΑΙ ΑΠΙΣΤΕΥΤΩΣ ΕΥΘΗΝΑΙ

Ἀποψὶς τοῦ Δουνάβεως μετὰ τὸ Νησί τῆς Μαργαρίτας.

ομένη ἢ κυκλοφορία τῶν ἁμαξῶν, τροχιοδρόμων, λεωφορείων, αὐτοκινήτων κλπ. ἐκ τῆς ἀποψὸς καὶ τὸν ὑπόγειον τῆς Πέστης περὶ τὸν ὁδόν, καὶ τὴν μεγάλην ὁδὸν τοῦ Δουνάβεως, ἔχομεν ἀμυδρὰν ἰδέαν τῶν ἐπὶ τῇ συγκοινωνίᾳ, ἀγνώστων εἰσέτι εἰς τὴν πόλιν μας.

Ἡ πλατεῖα τῆς Ἐλευθερίας. — Ὁ πατὴρ τῆς Οὐγγρικής Στενογραφίας Μάρκοβιτς.

Ἀπερίριθμοι ὅμως εἶναι καὶ αἱ πλατεῖαι τῆς Πέστης, αὐξάνουσαι τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς, εἰς σχεδὸν κοσμοῦμεναι καὶ ὑπὸ ἐνὸς ἀνδριάντος ἢ κρήνης, μετὰ πρασιάς καὶ ἀνθήρα καὶ θρανία. Εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ Βουλευτηρίου φθάνει τις εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἐλευθερίας (Σάμπαδσαγκ-τέρ), περιβαλλομένην ὑπὸ πολυτελῶν κτιρίων, ἐν οἷς διαπρέπει τὸ ἑλληνικὸν ρυθμὸς Χρηματιστήριον, συμμετρικωτάτην καὶ ἀνθοστόλιστον. Ἐν τῇ πλατείᾳ ταύτῃ ἐστὶ τὸν Αὐγούστον τοῦ 1913 ὁ ἀνδριάνς τοῦ μεγάλου Οὐγγρου στενογράφου **Ἰβαν Μάρκοβιτς**, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐν Βουδαπέστη συγκροτηθέντος ΙΑ' Διεθνoῦς Στενογραφικοῦ Συνεδρίου. Εἰτα ἐπονται αἱ πλατεῖαι **Ἐλισάβετ** καὶ **Ἰωσήφ**, καὶ ἀκριβῶς πλέον ὀπίσθεν τοῦ Βίγκαδσο, ἡ τῆς **Γιζέλλας**, κοσμοῦμένη ὑπὸ τοῦ θαυμαστοῦ μαρμαρίνου μνημεῖου τοῦ Βαίραισματο (Váriszsmarty), τοῦ ἐτέρου τῶν ἐθνικῶν ποιητῶν τῆς Οὐγγαρίας· ὁ ποιητὴς, καθήμενος ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ βάθρου τοῦ, ἀκούει τὸν ἐνθουσιώδη καὶ διάσημον ὕμνον τοῦ **Σόζσι** (=Κλησιν), ψαλλόμενον παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ὑπὸ 24 προσώπων, ἀναπαριστῶντων τὰς διαφόρους κοινωνικὰς τάξεις τοῦ Οὐγγρικοῦ ἔθνους.

Ὁ καθεδρικός Ναὸς τοῦ Ἁγίου Στεφάνου.

Πρώτη ἀκτὶς ἢ ἀρτηρία, ἥτις ἀπαίρει ἀπὸ τῆς ἐσωτερικῆς ἡμικυκλικῆς ὁδοῦ, πλησίον τῆς πλατείας Ἐλισάβετ, εἶναι ὁ **Βάτσι-Καίρου**, καταλήγων εἰς τὸν δυτικὸν σιδηροδρο-

μικὸν σταθμὸν, λεωφόρος εὐρεία καὶ διάσημος, πλήρης ἐμπορικῆς κινήσεως καὶ ζωῆς. Ἐδῶ ἀμέσως ἐλκύει τὸ βλέμμα ὁ ἐπιβάλλων καθεδρικός ναὸς τοῦ Ἁγ. Στεφάνου, ρυθμοῦ ἀναγεννήσεως, στεφόμενος ὑπὸ τρούλλου 96 μέτρων ὕψους, μετὰ τὰ ὠραία τοῦ ἀετώματα καὶ τὸ κομψότατον περιστύλιον ἰωνικοῦ ρυθμοῦ.

Ἡ Λεωφόρος Ἀνδρασση. — Τὸ Μελοδράμα. — Τὸ Μίλλενιουμ.

Ἐντεῦθεν τοῦ Ἁγ. Στεφάνου ἐξέλσεται ἡ δευτέρα μεγάλη ἀκτὶς ἢ ἀρτηρία, ἡ λεωφόρος **Ἀνδρασση**, μήκους σχεδὸν 3 χιλιομέτρων καὶ πλάτους 40 καὶ πλέον μέτρων, εὐθυτάτη, μετὰ ἑκατέρωθεν ἐπιβάλλοντα καὶ πολυτελῆ μέγαρα, μετὰ ὠραίας δειροστοιχίας,

μία τῶν ὠραιότατων λεωφόρων τῆς Εὐρώπης. Ἐξ ἀπόψεως διακρίνεται ἐν αὐτῇ τὸ καταστῆλον καὶ πολυτελέστατον κεκοσμημένον, ἐπὶ τῆς προσόψεως δὲ φέρον χρυσαῖς **Ἑλληνικὰς** ἐπιγραφὰς τεσσάρων Μουσῶν, **Βασίλ. Οὐγγρικὸν θέατρον τοῦ Μελοδράματος** (Ὁπεραχαζ), καθαρωτάτου ρυθμοῦ ἀναγεννήσεως, ἀριστούργημα τῆς Οὐγγρικής ἀρχιτεκτονικῆς. Περαιτέρω τοῦ Μελοδράματος ἡ λεωφόρος διατέμνεται ὑπὸ τοῦ δευτέρου ἡμικυκλικοῦ βουλευτρίου, τοῦ φέροντος εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν τὸ ὄνομα **Τέρεζ-Καίρου**, μετ' οὗ καὶ σχηματίζει ὀκτάγωνον πλατεῖαν, τὴν **Ὀκτογων-τέρ**, πολυσύχναστον καὶ συμμετρικωτάτην. Πέραν ταύτης ἡ λεωφόρος εὐρύνεται εἰς τὸν λεγόμενον **Κρίκον** (Ρονδῶ), κοσμοῦμενον ὑπὸ τεσσάρων κομψῶν ἀνδρῶν καὶ πιδάκων, μετ' οὗ ἀρχεται σείρὰ περιέργων μικρογλυφῶν ἐπαύλεων, μέχρι τοῦ **Μνημεῖου τῆς Χιλιετηρίδος** (Μίλλενιουμ), στήλης 36 μέτρων ὕψους, φερούσης τὸν Ἀρχάγγελον Γαβριήλ, ἑκατέρωθεν δ' αὐτῆς δύο ἡμικυκλικά περιστύλια μαρμαρίνα, μετὰ τοὺς ἀνδριάντας τῶν μεγάλων Βασιλέων τῆς Οὐγγαρίας καὶ ἄλλα ἀλλογορικά συμπλέγματα. Εἶναι πλέον τὸ «δόσος τῆς Βουλῶνης» τῆς Βουδαπέστης, τὸ διάσημον Βάροσολιγκετ.

Βάροσολιγκετ. — Μουσεῖον τῶν Ὁραίων Τεχνῶν. — Τὸ Στέμμα Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου. — Τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀνωνύμου Στενογράφου.

Μετὰ τὴν ἀντιπαράθεσιν; Νὰ φαντασθῶμεν τὸν Κήπον τοῦ Ταξιμίου καὶ τὸ Φαναράκι καὶ τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἱπποδρόμου καὶ τὸ Διάσκελον τῆς Πριγκίπου καὶ τὸν Κεατχανέν καὶ τὸ Γκιόζου δὲ μαζῇ, πάλιν δὲν ἔχομεν τὸ Βάροσολιγκετ. Ὁραῖον καὶ παμμέγιστον πάρκον, μετὰ ἄλλῃ σκιερᾷ, δειροστοιχίας περιποιημένης, ἀνθῆ καὶ πρασιὰς παντοῦ, πίδακας παντοειδεῖς καὶ ἀναδρυτήρια, μεγάλας κρήνας καὶ συμπλέγματα

Τὸ Χρηματιστήριον.

Τὸ Μουσεῖον τῶν Ὠραίων Τεχνῶν.

ἀλληγορικά, λίμνην ζωγραφικὴν με γεφύρας καὶ νησίδρια καὶ ρυάκιον, ὅπου περιπλέουσι πλῆθος λέμβων καὶ ἀκάτων, λαμπρικὴν θερμωπυγὴν 70 βαθμῶν Κελσίου, ἵπποδρομία καὶ μουσικὰς παντοειδεῖς, χῶρον ἰδιαίτερον διὰ τὴν ἐν ὑπαίθρῳ διδασκαλίαν τῶν μαθητῶν τῶν Σχολῶν καὶ διὰ τὰ παιγνιά των, μέγαν ζωολογικὸν κήπον, ἐν ᾧ τὰ ἄγρια θηρία διατρίβονται ἐλευθέρως, μόνον δ' εὐρύς καὶ βαθὺς λάκκος τὰ χωρίζει ἀπὸ τοῦς περιπατητάς, ἐκτεταμένον ἀγωνιστήριον δι' ἵπποδρομίας τῶν διασῆμων ἀνὰ τὴν ὑψηλίαν Οὐγγρικῶν καλῶν· εἶτα τὸ καθάρως ἑλληνικὸν ρυθμὸς Μουσείου τῶν Ὠραίων Τεχνῶν, τὸ ἀνάκτορον τῶν Ὠραίων Τεχνῶν, ὅπου συνήθως τελοῦνται αἱ Ἐκθέσεις· τὸ Γεωργικόν, τὸ Δημαρχικόν καὶ τὸ Ἐθνογραφικὸν Μουσεῖον, ἐν ᾧ μεταξὺ ἄλλων φυλάττεται καὶ τὸ Στέμμα Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου, ἔωρηθὲν τῷ Βασιλεῖ τῆς Οὐγγαρίας Ἀνδρέᾳ, ἀνδριάντες τοῦ Βάσιγκτων, τοῦ ἀτυχοῦς ἀρχιδουκῆς Ροδόλφου καὶ ὁ τοῦ «ἀνωνύμου νοταρίου καὶ στενογράφου τοῦ Βασιλέως Μπέλα», λίαν ἐμπνευσμένη παράστασις τοῦ μυστηριώδους καὶ ἀνωνύμου χρονογράφου σπουδαίων σελίδων τῆς Οὐγγρικῆς Ἱστορίας — ἰδοὺ μία ὡχρὰ περιγραφή τοῦ «Δάσους τῆς πόλεως», ἀνεπαρκὴς ὅπως προσδῶση καὶ σμικρὰν καὶ ἰδέαν τῆς καλλονῆς τοῦ πάρκου τούτου.

Αἱ λεωφόροι Ράκοτση καὶ Ὑλλαιη.
— Τὸ ἑλληνικὸν εἰκονοστάσιον.
— Ἡ στενογραφικὴ Ἐκθεσις.

Ἡ μεσαία μεγάλη ἀκτὶς ἡ ἀρτηρία, ἡ λεωφόρος Ράκοτση, ἀρχίζει μὲν μεταξὺ τῶν Κύκλων Καρόλου καὶ Μουσείου, τοῦ ἐσωτερικοῦ ἡμικυκλικοῦ βουλευδάρτου, πλὴν πραγματικῶς ἀποτελεῖ συνέχειαν τῆς ἀπὸ τῆς Γεφύρας Ἐλισάβετ ἀπαιρούσης εὐθείας ὁδοῦ Ἑσσυ καὶ Κόσουθ. Ταύτην κοσμοῦσι δύο θέατρα, ἀμφότερα ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ, τὸ Ἐθνικὸν καὶ τὸ Λαϊκόν, διατέμνουσα δὲ τὸ μεσαῖον ἡμικυκλικὸν βουλευδάρτον, μεταξὺ τῶν Κύκλων

Ἐλισάβετ καὶ Ἰωσήφ, καταλήγει εἰς τὴν πλατεῖαν Μπάροσ καὶ τὸν Κεντρικὸν Σιδηροδρομικὸν Ἀνατολικὸν Σταθμὸν. Ἡ δὲ τελευταία δεξιὰ μεγάλη ἀκτὶς, ἡ λεωφόρος Ὑλλαιη, ἀρχίζει ἀπὸ τῆς πλατείας Καλβίνου, μεταξὺ τῶν Κύκλων Μουσείου καὶ Τελωνείου, ἣν κοσμεῖ ἡ πολὺκρουνος καὶ κομψοτάτη ὑψηλὴ «Κρήνη τοῦ Δουνάδεως», καὶ καταλήγει εἰς τὸν πέραν τοῦ ἐξωτερικοῦ βουλευδάρτου λαϊκὸν δημόσιον κήπον Νέπλιγκετ (Δάσος λαοῦ), προσόμοιον τῷ Βέροσλιγκετ καὶ εὐρύτατον ἐπίσης. Ἐν τῇ λεωφόρῳ Uellai διαπρέπει τὸ Μουσεῖον τῶν ποικιλιτικῶν τεχνῶν, διακρινόμενον καὶ ἐκ τῶν εὐρείων αὐτοῦ διαστάσεων καὶ τῶν κοσμοῦντων αὐτὸ ποικιλιμάτων ἀνατολικῆς τέχνης καὶ μαγιολικῶν Οὐγγρικῆς καλαι-

σθησίας. Ἐν αὐτῷ, πλὴν ἄλλων, φυλάττεται ὠραῖον καὶ μέγα εἰκονοστάσιον ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, ἐξόχου ξυλογλυπτικῆς τέχνης, χρυσομένον καὶ ἐξωγραφημένον· ἐν τῷ Μουσείῳ τούτῳ ἐγένετο κατ' Ἀύγουστον τοῦ 1913 καὶ ἡ Στενογραφικὴ Ἐκθεσις, περὶ ἧς θὰ ἀναφέρωμεν κατωτέρω.

Τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον. — Μουσεῖον Ἑλληνικῆς φιλολογίας. — Οἱ ἑλληνικοὶ ρυθμοί.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ σταματήσῃ τις καὶ ἀποθαυμάσῃ τὸ ἐν τῷ Κύκλῳ τοῦ Μουσείου, τοῦ ἐσωτερικοῦ ἡμικυκλικοῦ βουλευδάρτου, θεσπέσιον Ἐθνικὸν Μουσεῖον· οἰκοδόμημα νηφαλίου ἀρχιτεκτονικῆς, με γραμμὰς ἑλληνικὰς καθαρωτάτας, με προτύλαια ἐξ 8 κορινθιακῶν κιόνων, ὑποδοσασζόντων ἀέτωμα, φέρον ἐκγλύφους ἐπὶ ἀλληγορικὰς μορφάς, Ἱδρυμα καὶ τοῦτο τοῦ Σέτσενη. Δὲν λησμονοῦμεν καὶ τὸ οὐ μακρὰν τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου Πανεπιστήμιον τῆς Βουδαπέστης, ἐν ᾧ ὑπάρχει ἰδιαίτερον «Μουσεῖον τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας». Καὶ ἀναμετρῶν τις τὰ τε μνημονευθέντα καὶ πλεῖστα ἄλλα ἀκόμη δημόσια κτίρια, ἐν οἷς πρωτεύει ἡ χάρις τῶν ἑλληνικῶν ρυθμῶν, ἀκουσίως ἴσως ἀναμνησθεῖται τοῦ Γάλλου ποιητοῦ: «Τίς ἡμᾶς λυτρώσει ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων;»

Ἡ Βούδα. — Τὸ καθάρσιον Γιάνος.

Ὅλαι σχεδὸν αἱ ἱστορικαὶ ἀναμνήσεις τῆς Βουδαπέστης εὐρίσκονται συγκεντρωμέναι ἐπὶ τῆς ἐτέρας ὁχθῆς τοῦ Δουνάδεως, εἰς τὴν Βούδαν. Ἡ Βούδα εἶναι τὸ συμπλήρωμα τῆς Πέστης, ἀλλὰ καὶ εἰς τελείαν πρὸς ἐκείνην ἀντίθεσιν· εἶναι τὰ Νησιὰ καὶ ὁ Βόσπορος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Γαλατᾶν καὶ τὸ Πέραν. Ὁρεινὴ, δασώδης, με φρούρια καὶ ἐπάλξεις καὶ προμαχῶνας, με ἀρχαιοτάτους ἱστορικοὺς ναοὺς, πλήρης λουτρῶνων καὶ θερμωπυγῶν καὶ μεταλλικῶν ὑδάτων καὶ ἀτμολούτρων — πασίγνωστος εἶναι ἡ ἐν Βούδᾳ

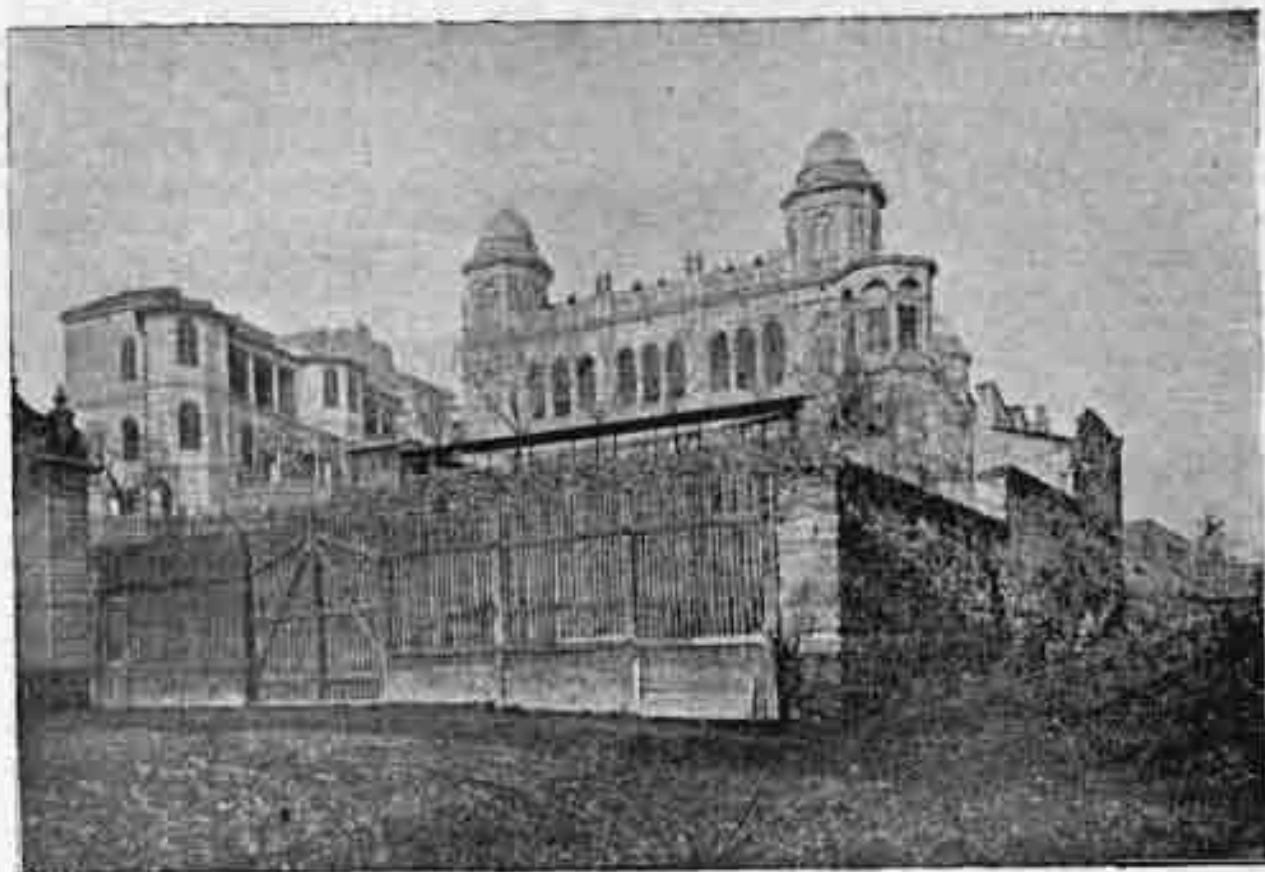

Ὁ ἀνδριὰς τοῦ Ἀγίου Γεράρδου.

ἀναδύσασα πικροπηγή τοῦ Χούνιαδου Γιά-
νος — ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ὠραιότατα Βασιλικὰ
Ἀνάκτορα, ἅτινα ἐπιστέφουν αὐτὴν ὡς
στέμμα βασιλείας — εἶναι ἡ φυσικὴ ἐξοχὴ τῶν
Πεστηνῶν, πλησιεστάτη καὶ περικαλλεστάτη.

**Ὁ λουτρὸς τοῦ Μουσταφᾶ Σό-
κολη. — Ἡ Τσάμλιτζα τῆς Βου-
δαπέστης.**

Μόλις, ἀναχωρῶν τις ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς
Ἐκκλησίας, περάσῃ τὴν Γέφυραν Ἑλισάβετ,
συναντᾷ τὸν περίεργον λουτρὸν Ρουδδασ, μὲ
τρολλὸν στήριζόμενον ἐπὶ ὀκτὼ στηλῶν,
κτισθέντα τῷ 1570 ὑπὸ τοῦ Τούρκου διοικη-
τοῦ Μουσταφᾶ Σόκολη. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ
προκειμένου ὁροῦ τοῦ Γεράρδου (Γκέλλερτ-
χεδγκι) ὠραῖος καταρράκτης ἐκχέει τὰ νερά
τοῦ ἐντὸς μαρμαρίνης δεξαμενῆς, ἀνοικτὰ
εἰς τὴν πρὸ τῆς γεφύρας πλατείας. Ἱστορι-
κὸν εἶναι τὸ δασὺδες τοῦτο ὄρος, καθότι
ἀπὸ τῆς κορυφῆς του κατεκρημνίσθη ὑπὸ τῶν
εἰδωλολατρῶν εἰς τὸν Δούναβιν ὁ ἀπόστολος
τῶν Οὐγγρων καὶ ἱδρυτὴς τοῦ χριστιανισμοῦ
ἐν Οὐγγαρίᾳ, Ὁ Ἅγιος Γκέλλερτ (Γεράρδος),
αὐτὸς ὠραῖος ἀνδρὶς μὲ τὴν δεξιὰν ὀψηλὰ
κρατοῦσαν χρυσοῦν σταυρόν, εὐρίσκειται
ἐστημένος ἐπὶ τοῦ ὕψους προεξέχοντος βρά-
χου, ἀφ' οὗ καταρρέει ὁ καταρράκτης, ὅπ-
σθεν δ' αὐτοῦ κομψὸν περιστύλιον συμπληροῦ
τὸ ἐπιβάλλον τοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Πέστης
περίοπτον τοῦτου ἀνδριάντος. Δι' ἐλικοειδοῦς
ὁδοῦ καὶ σκιερῶν ἀτραπῶν ἀνέρχεται τις
μέχρι τῆς ὑψίστης κορυφῆς τοῦ ὄρους, στεφο-
μένης ὑπὸ τῆς Ἀκροπόλεως τῆς Βούδας,
ἐνθεν ἔχει θέαν ἀγανὴ καὶ ἐκτενεστάτην
ἐπὶ τε τῆς Βουδαπέστης ὁλοκλήρου καὶ τῆς
πέραν πεδιάδος καὶ τῶν λοιπῶν βουνῶν καὶ
τοῦ χρυσιζόντος Δουναβίου μέχρι τῆς μεγά-
λης καὶ ἀμπελοέσης νήσου Τσέπελ μὲ τὰ 18
χωρία. Εἶναι ἡ Τσάμλιτζα κολλημένη ἐπὶ
τῆς παραλίας τοῦ Βοσπόρου, ἀλλὰ μαρτυ-
ροῦσα, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη χεὶρ εἰργάσθη
ἐπίσης πρὸς καλλωπισμὸν τῆς.

Ὁ τάφος τοῦ Γκιούλ - Μπαμπᾶ.

**Τουρκικὴ καὶ Ἑλληνικὴ ὁδός. —
Τὰ ἀνάκτορα. — Τὸ Στέμμα τοῦ
Μιχαὴλ Δούκα Παραπινάκη.**

Παρόμοιον πρὸς τὸ ἡμικυκλικὸν βουλευτῆ-
ριον τῆς Πέστης εἶναι καὶ τὸ βουλευτῆριον τῆς
Βούδας — ἀλλὰ ποιητικώτερον, φέρον δὲ τὰ
ὀνόματα Κύκλων Ἀτίλα, Χριστίνας καὶ
Μαργαρίτας — κατὰ περίεργον σύμπτωσιν,
ἀρχεται ἀπὸ τῆς παρὰ τὴν Γέφυραν Ἑλισά-
βετ Ἑλληνικῆς ὁδοῦ (Γκαίραικ-ὀτσα) καὶ
περιβάλλον τὸν κυρίως λόφον τῆς Βούδας,
καταλήγει παρὰ τὴν Γέφυραν Μαργαρίτας
εἰς τὴν Τουρκικὴν ὁδὸν (Ταίραικ-ὀτσα).
Ὁ λόφος τῆς Βούδας, ἡ τοῦ Φρουρίου, ὅπως
καλεῖται, ἀντικρύζει κυρίως εἰπεῖν τὴν Κρε-

μαστὴν γέφυραν (Λάντσχιδδ), ἀνέρχεται
ἐξ ἐκείνης ἀπὸ τοῦ διὰ μικροῦ σχοινοσιδηρο-
δρόμου (funiculaire), εἰς ὕψος 68 μέτρων,
ἐνθ' παρὰ τὸν κάτω Σταθμὸν σήραγξ 350
μέτρων μήκους διαπερᾷ κατὰ πλάτος τὸν
λόφον. Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν πλατείαν τῶν
Ἀνακτόρων, ἐπὶ θέσεως μαγικωτάτης — ἐντεῦ-
θεν ἕτερον σπάνιον καὶ ἀρρήτως ὠραῖον καὶ
ἀπαράμιλλον θέαμα, ἐκτεινόμενον αὐθωρεὶ
εἰς τὸν κάτωθι ὑπερόχως εὐρυρρέοντα ποτα-
μόν, τὰς ὑπερηφάνους τοῦ γεφύρας, τὰ δια-
σταυρούμενα ἀτμόπλοια, τὴν διὰ μεγαλοπρε-
πῶν μεγάρων καταστόλιστον πλουσίαν Πέ-
στην. Οἱ πρὸ τῶν Ἀνακτόρων κήποι, προσι-
τοὶ καὶ εἰς τὸ κοινόν, ὠραιότατοι, κατέρ-
χονται μέχρι τῆς ὁδοῦ. Ἀξιοθαύμαστον
εἶναι τὸ Ἀνάκτορον — δεσπόζει αὐτοῦ τρολλ-
λος 62 μέτρων ὕψους — ἡ δὲ πρὸς οὐρανὸν κατέ-
χει ἑκτασὶν 304 μέτρων μήκους. Ἐκπαγλὸς
εἶναι ἡ λάμπουσα μεγάλη αἴθουσα τῶν τελε-
τῶν (724 τετραγῶν. μέτρων!) καὶ ἡ βυζαν-
τινοῦ ρυθμοῦ αἴθουσα τοῦ Ἀγ. Στεφάνου.
Ἐν τεθωρακισμένῃ δ' αἰθούσῃ ἰδιαίτερα
φρουρὰ φρουρεῖ τὰ σύμβολα τῆς Βασιλείας —
τὸ Στέμμα τοῦ Ἀγ. Στεφάνου, ὁρηθὲν ὑπὸ
Μιχαὴλ Δούκα Παραπινάκη τῷ 1075 τῷ
Βασιλεῖ τῆς Οὐγγαρίας Γκέζα Α', δι' οὗ δὲ
στέφονται οἱ Βασιλεῖς τῆς Οὐγγαρίας, τὸ
σκῆπτρον, τὴν σφαῖραν, τὴν σπάθην καὶ τὴν
χλαμύδα — ἀπαξ μόνον τοῦ ἔτους, τῇ 7/20
Ἀυγούστου, τοῦ Ἀγίου Στεφάνου, ἐθνικὴν
ἐορτὴν τῶν Οὐγγρων, ἐκτίθενται τὰ σύμβολα
ταῦτα εἰς προσκύνησιν τοῦ λαοῦ, μεταφερό-
μενα εἰς τὸν ἐπὶ τῆς πλατείας Ἀγίας Τριά-
δος «Ναὸν τῆς Στέψεως» τοῦ Ἀγ. Ματθαίου,
ἱστορικώτατον, τὸν μόνον ναὸν γοτθικοῦ
ρυθμοῦ ἐν Βουδαπέστῃ. Πέριξ δὲ τῆς πλα-
τείας ταύτης καὶ τοῦ ταύτην κοσμοῦντος ἀν-
δριάντος τοῦ Ἀγ. Στεφάνου ἐκτείνεται ὁ
Προμαχὼν τῶν Ἀλίων (Χάλας-Μπάστσια)
σειρὰ ἀψίδων, θωμάτων, ἐξωστῶν καὶ πύρ-
γων, ἐνθεν διὰ μεγαλοπρεποῦς κλίμακος
κατέρχεται τις εἰς τὴν πρὸ τῆς Κρεμαστῆς
Γεφύρας λεωφόρον Ἀλδρέχτου.

Προμαχὼν τῶν Ἀλίων.

Ὁ τάφος τοῦ Γκιουλ-Μπαμπᾶ. — Τὸ «Ἰχσάν» καὶ τὸ «Νεβεσέρ».

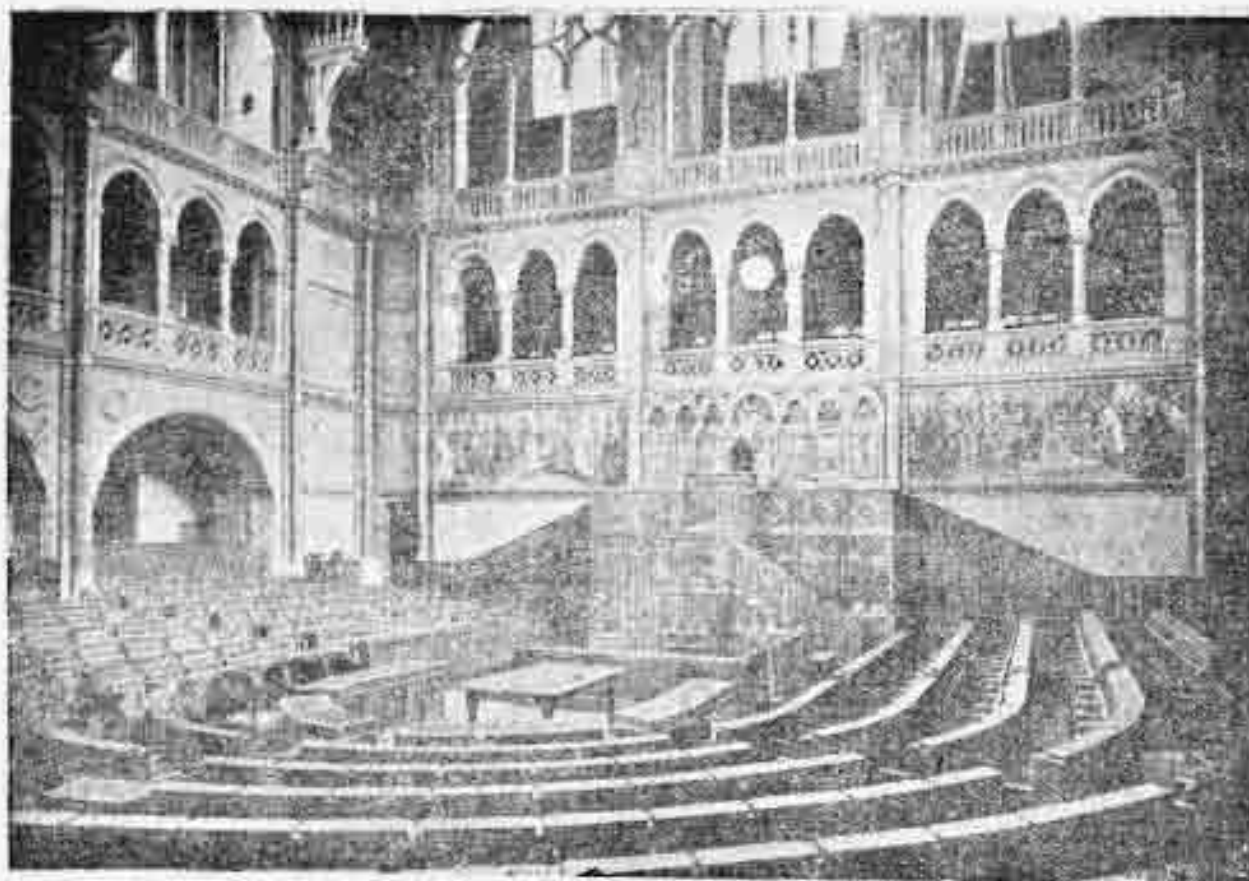
Ἐχει καὶ ἡ Βούδα τὸ Κόρσο της, ἔκτεινόμενον ἐπὶ τῶν προκυμαίων Γκέλλερτ, Βάρκερτ καὶ Μάργκιτ (Μαργαρίτας), αἵτινες ἀντίκεινται εἰς τὰς προκυμαίας Φραγκίσκου Ἰωσήφ καὶ Ραδόλφου τῆς Πέστης. ἔχει καὶ τὸ Ὀρχηστῆριόν της ἐπίσης, πλὴν δὲν ἔχουσι τὴν χάριν τῶν Πεστηνῶν.

Καὶ τι ὅμως τὸ ἰδιάζον εἰς τὴν Βούδαν εἶναι ὁ ἔναντι τῆς Γεφύρας Μαργαρίτας, ἀνῶθεν τῆς Τουρκικῆς ὁδοῦ, ἐπὶ τοῦ λόφου τῶν ρόδων (Ρόζαχεδγκι) μικρὸς μινάρης τοῦ Γκιουλ-Μπαμπᾶ, ὁ ὑπερκείμενος τοῦ τάφου αὐτοῦ. Κατὰ τὴν Μωαμεθανικὴν παράδοσιν, ζῶν ὁ Γκιουλ-Μπαμπᾶς ἐν Βαγδάτῃ, ἐδεήθη τῷ Ἀλλάχ ὅπως πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀξιωθῇ νὰ ἴδῃ τὸ ἀπώτατον ὄριον τοῦ κράτους. Ὁ Ἀλλάχ εἰσήκουσε τοῦ πόθου του καὶ μετέθεσεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀχθῶν τοῦ Τίγρητος εἰς τὰς τοῦ Δουνάβεως, ὁ δὲ Γκιουλ-Μπαμπᾶς, ἀτενίσας τὴν σημαίαν του κυματίζουσαν ἐπὶ τοῦ φρουρίου τῆς Βούδας, ἐξέπνευσεν εὐχαριστημένος. Μέχρι τῆς σήμερον τὸν μινάρην τοῦτον ἐπισκέπτονται πολλοὶ προσκυνηταὶ ἐξ Ἀνατολῆς. Πέραν δὲ τῆς Τουρκικῆς ὁδοῦ καὶ τῆς Γεφύρας Μαργαρίτας, κατὰ μῆκος τῆς προκυμαίας Οὐιλακ καὶ Ὁ-Βούδα, ἐκτείνονται τὰ περίφημα ναυπηγεῖα τοῦ Δουνάβεως, ἐνθα εἶδον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἡμέτερα «Ἰχσάν» καὶ «Νεβεσέρ», τὰ ἀκούραστα ταῦτα ἀτμόπλοια τῆς γραμμῆς τῶν Πριγκηπονήσων, ἐπεὶ δὲ πέραν ἀντικρύζει τις τὸ τελευταῖον ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ Μουσεῖον Ἀκβίνκουμ, περιέχον τὰ εὑρήματα τοῦ προχριστιανικοῦ βίου τῆς Βουδαπέστης.

Τὸ ΙΑ' Διεθνὲς Στενογραφικὸν Συνέδριον — Στενογραφία καὶ Σολωμονική. — Ξενοφῶν καὶ Χρυσόστομος.

Ἐν τῇ ὥρα ταύτῃ καὶ γονιευτικῇ Βουδαπέστη συνήλθε τὸ ΙΑ' Διεθνὲς Στενογραφικὸν Συνέδριον. Δι' ἡμᾶς ἐξῶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, οἵτινες δασκίς ἀκούομεν τὸ ὄνομα τῆς Στενογραφίας νομίζομεν ἴσως, ὅτι πρόκειται περὶ Σολωμονικῆς, βεδνίως θὰ μᾶς ξενίξῃ τὸ ὅτι δι' αὐτὴν γίνονται καὶ Συνέδρια καὶ Διεθνῆ μάλιστα, καὶ δὴ καὶ 11 τὸν ἀριθμὸν! Εἶναι ὁμολογουμένως λυπηρὸν διότι παρημελήσαμεν τὴν τέχνην ταύτην, ἣν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ ὅλην τὴν τε Β. καὶ Ν. Ἀμερικὴν ἀνέγραγον εἰς ἐπιστήμην, μὲ τὰς Κυβερνητικὰς ὑποστηρίξεις, τὰς Ἑταιρίας, τὰς Σχολὰς, τὰς Ἐφημερίδας, τοὺς διαγωνι-

σμούς, τὰς ἐκθέσεις καὶ τὰ συνέδρια, αὐτὴν τὴν τέχνην, ἥτις ἐπίσης εἶναι καρπὸς τῆς προγονικῆς μαρτυρίας, ὡς καταδείκνυται ἐκ τῶν ἐν Δελφοῖς καὶ Ἀκροπόλει ἀνευρεθεισῶν πλακῶν καὶ τῶν ἐν τοῖς Εὐρωπαϊκοῖς Μουσείοις παπύρων καὶ κηρίνων βέλτων. Ξενοφῶν τε καὶ Ἀριστοτέλης, Λουκιανὸς καὶ Δημοσθένης, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καὶ Ὀριγένης, ἡ συντεχνία τῶν «νοταρίων» τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους, ὧν διασημώτατοι ὑπῆρξαν οἱ διὰ τὴν Στενογραφίαν ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσαντες Ἅγιοι Μαρκιανὸς καὶ Μαρτύριος (μνήμη αὐτῶν τῇ 25 Ὀκτωβρίου) — οἵτινες ἐτιμῶντο ὡς προστάται καὶ πάτριες τῶν Στενογράφων — ἐχειρίζοντο καὶ ἐγνώριζον τὸν παρ' ἡμῖν σήμερον παρημελημένον τοῦτον κλάδον τῆς Ἐπιστήμης. Ἀλλὰ, ἔνθα εὐκαιρήσωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἐνδιαφερώμεθα κάπως καὶ διὰ τὴν Στενογραφίαν, ἥς ἡ ἀνάγκη καὶ ἀπὸ πρακτικῆς καὶ ἐμπορικῆς ἀπόψεως εἶναι τελείως ἐνδεδειγμένη.

Αἶθουσα Βουλῆς καὶ Συνεδριῶν τοῦ Στενογραφικοῦ Συνεδρίου.

Τὰ προηγούμενα Συνέδρια. — Ἡ ἀβρότης καὶ εὐγένεια τῶν Οὐγγρων.

Τὰ Στενογραφικὰ Συνέδρια, σκαπὸν ἔχοντα τὴν μελέτην, συζήτησιν καὶ ἐπίπυσιν διεθνῶν στενογραφικῶν ζητημάτων, συνεκροτήθησαν μέχρι τοῦδε κατὰ σειρὰν ἐν Λονδίνῃ (ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ λόρδου Ρόζμπαρη), Παρισίους, Μονάχῳ, Βερολίνῳ, Σικάγῳ, Στοκχόλμῃ, Παρισίους, Βρυξέλλαις, Δαρμστάτῃ καὶ Μεδρίτῃ. (Τὸ ΙΒ' Συνέδριον ἀπεφασίσθη νὰ συγκροτηθῇ ἐν Ἀλγερίᾳ τῇ 1916). Προσκληθεὶς καὶ δαπάναις τῆς Οὐγγρικῆς Κυβερνήσεως, ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν δὲ προστασίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Κιςβαροδακίεως Φραγκίσκου Ἰωσήφ τοῦ Β', συνεκροτήθη τὴν φορὰν ταύτην ἐν Βουδαπέστῃ. Διήρκεσεν ἀπὸ τῆς 24/6 μέχρι τῆς 2/7 Ἀυγούστου 1913. Ὁ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ Συνεδρίου καὶ τῆς τοῦτο συναρῶς Στενογραφικῆς Ἐκθέσεως καὶ τῶν δοθεισῶν ἐορτῶν ἐπικρατήσας λαμ-

πρὸς καιρὸς, ἡ συρροὴ ὑπὲρ 100 Στενογράφων ἐκ τε Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς, ἀνταποκριθέντων εἰς τὰς σταλείσας προσκλήσεις, ἡ προσιμωδὴ φιλοξενία τῶν Οὐγγρων καὶ ἡ λεπτὴ χάρις καὶ εὐγένεια τῶν ὁργανωτῶν τοῦ Συνεδρίου, ἰδίᾳ τοῦ ἀκαμάτου καὶ ὑπαχορευτικωτάτου Προέδρου τοῦ Συνεδρίου, Δρ. Ἑρρίκου Φάμπρο, ὅλα ταῦτα συνέτειναν εἰς τὴν τελείαν τοῦ Συνεδρίου ἐπιτυχίαν.

Οἱ προσελθόντες ξένοι. — Τὸ Οὐγγρικὸν ἐπιτελεῖον.

Μεταξὺ ἄλλων προσήλθον εἰς τὸ Συνέδριον τοῦτο: ἐκ Παρισίων οἱ κ. κ. Buisson, Navarre καὶ Estoup· ἐκ Μασσαλίας Boell· ἐκ Βερολίνου ὁ ἐλληνομαθίστατος Rindermann, Wetekamp καὶ Drews· ἐκ Δρέσδης ὁ χαλκέντερος Fuchs· ἐκ Δαρμστάτης Pfaff· ἐκ Δεσφίας Weinmeister· ἐκ Μονάχου Alteneder· ἐξ Ἀννοβέρου Steffens· ἐκ Ρώμης Manzoni, de Alberti, de Vecchia· ἐκ Βενε-

τίας Molina, ἐκ τῆς λοιπῆς Ἰταλίας Jullietti, Franzeschini, Senessi· ἐκ Βάρης Dieagno· ἐκ Μεδρίτης Cortès καὶ Caballero· ἐκ Κοπεγχάγης Siebolt· ἐκ Βιέννης Nusco καὶ Lacoste· ἐκ Πετροπόλεως Siegfried· ἐκ Νέας Ὑόρκης Tombo· ἐκ Λονδίνου Horrax· ἐκ Βέρνης Feierabend· ἐκ Βελιγραδίου Σπασόγεβιτς· ἐκ Τεργέστης Polidori· ἐξ Ἀγγρα Τσαϊκοβάτς· ἐξ Ἑρμανστάτης Βαρώνος Bedeus καὶ συνταγματάρχης Ἰδάνοβιτς· ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ γράφων. Τὸ ἐπιτελεῖον δὲ τῶν ἐν Βουδαπέστῃ ἀδρό-τάτων Στενογράφων ἀπετέλουν οἱ Δ' Η.

Fabro, πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου, Δ' Béla Vikar, ἀκαδημαϊκός, Δ' J. Peregrini, Διευθυντὴς τοῦ Μουσείου, Δ' Ladislaus von Gorceza, Ἰπουργικὸς Σύμβουλος, Δ' Géza Téglas, Prof. Max Gondos, ὁ ἐμβριθὴς ἀνατολιστὴς ταγματάρχης Th. Glock, ὁ ἐστεμμένος ζωγράφος, μουσικὸς καὶ ἐνθους ἑλληνιστὴς συνταγματάρχης Fr. Murati, ὁ ἰδρυτὴς τῆς φερωνόμου Στενογραφικῆς Σχολῆς καὶ ἐφευρέτης ἀγαθότατος Nagy Sándor, A. Pérenyi, Δ' P. Szabo, Kovats, λοχαγὸς R. Faba, αἱ Δ^{αι} Anna de Flore καὶ Dora Sos, ὁ τμηματάρχης τῆς ἀστυνομίας P. Csassik, καὶ οἱ προθυμώτατοι καὶ χαριέστατοι boy-scouts, οἱ πλῆρεις μέλλοντος οἱτοὶ ἔφηδοι πρὸςκοποὶ τῆς Βουδαπέστης, οἱ πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὸ Συνέδριον παρασχόντες.

Τουρκικὴ καὶ Ἑλληνικὴ στενογραφία. — Ὁ Προεδρεύων τῆς Οὐγγαρίας. — Αἱ ἀμφικτυονίαι.

Τὴν Πέμπτην 25/7 Ἀυγούστου ἐγένοντο τὰ ἐπίσημα ἐγκαίνια τῆς Στενογραφικῆς

Οι Στενογράφοι ἐν Βουδαπέστη, πρὸ τῆς μεγάλης εἰσόδου τοῦ Κοινοβουλίου.

1. Dicaprio. — 2. Drea, — 3. Altmeider. — 4. Pergeleit. — 5. Rindermann. — 6. Eubero.
7. Mlle de Flore. — 8. Franzoschini. — 9. Semer. — 10. Estoup. — 11. Navarre. — 12. Huissou.
13. Mivall. — 14. Koruch. — 15. Siegfried. — 16. Szabo. — 17. Weinmeister. — 18. Gathovatz.
19. Mavrouli. — 20. Χουδαβερδόγλου. — 21. Caballero. — 22. Watekamp. — 23. Feierabend. — 24. Fuchs.
25. Jullietti. — 26. Siebalt. — 27. Gontze. — 28. De Verolde. — 29. Bell. — 30. Moliva. — 31. Polidori.
32. De Alberti. — 33. Iouannio. — 34. Nagy Sándor. — 35. Mlle Sui. — 36. Boy-mouts.

Ἐκθέσεως, ἐν τῷ Μουσείῳ τῶν Κοσμητικῶν Τεχνῶν (Λεωφόρου Πηλῆ), ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Καίσαροδουλῆως, D' Béla von Japsonich, Ἱπουργοῦ τῆς Παιδείας. Πάν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἱστορίαν τῆς Στενογραφίας καὶ ἐν γένει μὲν, ἰδίᾳ δ' ἐν Οὐγγαρίᾳ, βιβλία, πίνακες, συγκριτικοὶ χάρται, στατιστικά, φωτογραφίαι, ἐργόχειρα, μικρογραφήματα, εὐρίσκειτο ἐπιμελῶς καὶ μεθοδικῶς ἐκτεθειμένον. Ἐν τῷ Ἑλληνοτουρκικῷ τμήματι ὑπῆρχον πλὴν ἄλλων αἱ Ἑλληνικαὶ Στενογραφίαι Μίνδλερ, Φίλιπ, Ἡλιοπούλου, Βιτάλη, Βούρου, Ρούτσου καὶ Χουδαβερδόγλου· αἱ Τουρκικαὶ Στενογραφίαι Ναζῆ, Γοντάρ, Γκόνδρος, Nagy καὶ Gloek· ἡ τῷ 1878 ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ Ed. Dionopet ἐκδιδομένη ἐφημερίς «La Turquie Sténographique» τὰ περιοδικὰ «Στενογραφικὴ» Ἀθηνῶν, «Βοσπορίς» Κων/πόλεως, Ἡμερολόγιον Βικιρδῆ Σέμου, Στενογραφικὰ Βούρου, τὸ σπουδαίας πληροφορίας περὶ τῆς Στενογραφικῆς ἐν Τουρίᾳ κινήσεως περιέχον περιοδικὸν «Σιδνο» κλπ.

Ἡ ἐπίσημος ἐναρξίς τοῦ κυρίως Συνεδρίου ἐγένετο τῇ Τρίτῃ 29 12 Ἀυγούστου ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων, τοῦ ἤδη γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώσταις Βουλευτηρίου, παρουσία τῶν ὑπουργῶν καὶ ὑπουργικῶν συμβούλων τῆς Οὐγγρικῆς Κυβερνήσεως· ἐξ ὀνόματος Κυβερνήσεων, Ἱπουργείων, Γερουσιῶν, Βουλῶν, Διαιτῶν ἐξεφωνήθησαν προσ-

φωνήσεις εἰς διαφόρους γλώσσας, τοῦ γράφοντος προσφωνήσαντος ἑλληνιστὶ καὶ τουρκιστὶ καὶ ἐν γερμανικῇ μεταφράσει. Κυριώτερα θέματα. Ἄκου ἀπησχόλησαν τρεῖς συνεδρία, ἦσαν ἡ ἐπίτευξις μοναδικῆς διεθνούς ἢ μοναδικῆς ἐθνικῆς στενογραφίας καὶ ἡ δικιόρησις τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἐνόρκων στενογράφων ἐν τοῖς δικαστηρίοις καὶ ταῖς διοικήσεσι, μεγίστης διεθνούς σημασίας. Τὸ δεύτερον τοῦτο θέμα συνεζητήθη ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ γράφοντος, εἰς ἐνδεικτὴν τιμὴν πρὸς τὴν Χώραν καὶ τὸ Γένος, ἄκου ἀντεπροσώπων. Αἱ σπουδαιόταται τῶν ἀναγνωσθησάντων Μελετῶν ἦσαν· τοῦ ταγματάρχου Th. Gloek περὶ τῶν Οὐγγρῶν ἀλταϊκῶν γλωσσῶν· τοῦ συνταγματάρχου Fr. Murati περὶ γενικῆς ἀντικαταστάσεως τῆς γραφῆς· διὰ τῆς στενογραφίας, συνοφίσαντος ἐν τέλει καὶ εἰς ἑλληνικὴν γλῶσσαν τὴν πρότασιν, ἣν ὑπέδωκε τοῦ D' Paul Cassalik περὶ τῆς στενογραφίας ἐν τῇ Ἀστυνομίᾳ τοῦ Βαρώνου Bedous περὶ μεταρρυθμίσεως τῆς συνήθους γραφῆς (écriture courante) ὅλων τῶν λαῶν, διὰ τῆς ἀποδοχῆς μιᾶς μοναδικῆς τοιαύτης — εὐχὴ στενογραφικῆς — ἐν ἣ ἕκαστος φθόγγος γράφεται δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γράμματος, ἀδιακρίτως γλώσσης. Ἡ τελευταία αὕτη Μελέτη, ἀπὸς ληψῆς ἡ γνώμη τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἀρχῶν ἐκάστου Κράτους, θὰ συζητηθῇ ἐν συνεδρίῳ παρὰ τῇ Ἐκθέσει τῆς Λειψίας τοῦ 1914. Τὴν Κυριακὴν 27/10

Ἀυγούστου εἶχον γίνεαι ἐν τῇ πλατεῖᾳ τῆς Ἐλευθερίας, ἐν συρροῇ ἀπείρου πλήθους, τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ μνημείου τοῦ μεγάλου στενογράφου τῆς Οὐγγαρίας **Ἰβαν Μάρκοβιτς**, καρυσταμένης καὶ τῆς χήρας αὐτοῦ. Ἐκδρομαὶ εἰς ὅλα τὰ ἀξιοθέατα τῆς Βουδαπέστης, ἐπισκέψεις ἀνακτόρων, μουσείων, βουλῶν, ναῶν, εἰς Βούδαν, εἰς τὴν Νῆσον τῆς Μαργαρίτας, εἰς τὸ Βάροσολιγκετ, εἰς τὸ δροσ τῶν Σουάδων, γαθμα ἐπίσημον εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς Ξενοδοχεῖον Ritz, δι' ἰδιαιτέρου ἀτμοπλοίου μεταδύσαις εἰς τὸ γραφικὸν Ἑσπερυγκομ, ἐπίσκεψις τῆς ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως περιόπτου καὶ ἑλληνοδουζαντινοῦ ρυθμοῦ Μητροπολιτικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν παρ' αὐτῇ φυλαττομένων πολυτιμοτάτων χειρμηνίων, καὶ τοῦ πλουσιωτάτου Μητροπολιτικοῦ Μουσείου, καὶ παρουσίαις τῶν ξένων στενογράφων εἰς τὴν Α. Τῆλεοπανεπιστήμιον τὸν Πρίγκηπα Πρωθυπουργὸν τῆς Οὐγγαρίας Δρα Ἰωάννην Τσέρονχ, εὐπροσηγορώτατον καὶ εὐγενέστατον ἀρχιεπίσκοπον, διὰ σιδηροδρόμου δι' εἰς τὰς ὀνομαστάς πόλεις **Κέτσικεμετ** καὶ **Σέγκενεδ** — ὑπῆρξαν τὰ ἐπισφραγίσματα τῆς 1^{ης} ταύτης Διεθνούς Στενογραφικῆς ἀμφικτυονίας, τῆς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὶν ἐπισκιασμένης ἑλᾶς τὰς πρὸ αὐτῆς συγκροτηθείσας.

Ἐν Χαλκηδόνι, κατ' Ὀκτωβρίαν 1913.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΑΒΡ. ΧΟΥΔΑΒΕΡΔΟΓΛΟΥΣ

ΑΙ ΜΙΚΡΑΙ ΜΑΣ ΑΜΑΡΤΙΑΙ

ΜΟΥ επιτρέπετε να σᾶς εξομολογηθῶ μίαν μου ἀμαρτίαν; Τὰ ἀδύνατα πλάσματα δὲν εἰμποροῦν, παρὰ νὰ ἔχουν, ἀφοῦ ἀμαρτία θὰ εἴπῃ ἀδυναμία ν' ἀντισταθῇ κανεὶς εἰς τὸ κακόν.

Καὶ μᾶς εἶπαν τόσον πολὺ ὡς τώρα, ὅτι εἴμεθα ἀδύνατες, ὥστε πολλὰς ἀπὸ ἡμᾶς τὸ ἐπίστευσαν καὶ ἀφέθησαν μὲ πολλήν των εὐχαρίστησιν εἰς κάποιους

μικροὺς κατηφόρους, εἰς τοὺς ὁποίους γλυστροῦν εὐκόλα ὅσοι δὲν ἔχουν κεφάλι δυνατό.

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν συναναστροφῶν καὶ διασκεδάσεων ἐψυχολόγησα πολὺ τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὸ ζήτημα αὐτό. Δὲν εἶμαι εὐμορφη. Τὸ ξεῦρω. Καὶ ὅμως, ὁ πρῶτος κύριος, ποῦ μοῦ εἶπεν, ὅτι εἶμαι ὡραία, ἐγένεν ἀμέσως ὁ καλλίτερός μου φίλος. "Εμείνα μαζί του ὅλο τὸ βράδυ τῆς συναναστροφῆς, ἐπίστευον, ὅτι πραγματικῶς εἶμαι ὡραία, καὶ ὅταν ἔπειτα ἐπῆγα νὰ κοιμηθῶ, μοῦ ἐφαίνετο, ὅτι ἤκουα ἀκόμη εἰς τ' αὐτιά μου τὴν μουσικὴν τῆς φράσεως:

— Εἰσθε ὡραία.

Τὰ λόγια αὐτά, ὁμολογῶ, ὅτι μὲ εἶχαν μεθύσει, ὅτι μὲ εἶχαν κάμει νὰ αἰσθάνωμαι φρικιᾶσεις χαρᾶς, νὰ ὀνειρευθῶ εὐτυχίαν καὶ θριάμβους, τοὺς ὁποίους οὔτε εἶχα λάβει τὸν κόπον νὰ φαντασθῶ καὶ συλλογισθῶ, ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

"Αλλ' ἂν ὁ κύριος ἐκεῖνος μ' εὐρίσκειν ὡραίαν, φυσικὰ θὰ μὲ ἐθαύμαζε, θὰ μὲ ἐσυμπαθοῦσε, θὰ μὲ ἀγαποῦσεν. "Ισως θὰ ἤρχετο μάλιστα πρωτὶ-πρωτὶ νὰ μὲ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν μητέρα μου. "Εσκέφθηκα ἀμέσως, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐνδυθῶ ὡραία, νὰ φανῶ εὐθυμὴ καὶ εὐχαριστημένη καὶ νὰ γίνω ὡραιότερα ἀκόμη ἀπ' ἐκεῖνο τὸ βράδυ τοῦ χοροῦ.

"Όταν ἀντίκρισα τὸν καθρέπτην μου, ἤσθάνθην ἓνα μικρὸν εἶγος φόβου, ἀγωνίας καὶ ἀπογοητεύσεως. "Ο καθρέπτης μου, εἰλικρινέστερος τοῦ ἀγνώστου κυρίου, μοῦ ἔλεγεν, ὅτι εἶμαι ἀσχημη. "Αλλά, σιγὰ-σιγὰ, ἤρχισα νὰ συνειθίζω μὲ τὸ πρόσωπόν μου, νὰ τὸ βρίσκω ὑποφερτό. "Αν ἐνδυθῶ ὡραία καὶ ἐπεριποιούμην τὸν ἑαυτόν μου, θὰ ἐγινόμην βέβαια εὐμορφη.

Εἰς τὸ συρτάρι μας ὑπῆρχον δεκαπέντε λίραι, ἡ σύνταξις τοῦ μηνός, μὲ τὴν ὁποίαν ἐξούσαμεν ἡ μητέρα μου καὶ ἐγὼ καλὰ, ἀφ' οὗτου ἐχάσαμεν τὸν πατέρα μου.

"Επῆρα τὰ χρήματα αὐτά καὶ τὰ ἐξώδευσα ὅλα εἰς τὰ μαγαζιά. "Επῆρα μυρωδιές, σαπούνια, λευκά καὶ κόκκινα καλλωπιστικά καὶ ἓνα μαῦρο κραιγιόν, ἔπειτα παρήγγειλα μίαν ρόμπαν, ἓνα φόρεμα καὶ ἓνα καπέλλο.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας στολισμένη, ἀσπρισμένη καὶ μὲ κόκκινα μάγουλα, μέσα σὲ μιὰ ρόμπα τριανταφυλλιά, ἐδεχόμην τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κυρίου τῆς συναναστροφῆς. Εἶχεν ἔλθει μαζί μ' ἓνα θεῖό μου, γρινιάρη, ἀπότομο, σκαιό. Εὐθύς ποῦ μὲ ἀντίκρισεν ὁ θεῖός μου, ἐφώναξε μὲ τὴν συνηθισμένην ἀθυροστομίαν του:

— Τρέξε νὰ πλυθῇς, ἡ ἀποκορηαὶς δὲν ἤλθαν ἀκόμη.

Καὶ ἐγὼ ἐφυγα ντροπιασμένη, χωρὶς νὰ ξέρω οὔτε ποῦ πηγαίνω οὔτε τί ἔκαμα. Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς σάλας, ἔπεσα ἐπάνω σ' ἓνα καναπέ. Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἤκουσα τὸν ξένον κύριον νὰ λέγῃ πρὸς τὸν θεῖόν μου:

— "Η καὶμένη εἶναι ἀσχημούλα. Καὶ ἐπιτρέπεται εἰς τῆς ἀσχημῆς νὰ διορθώσουν τὰ λάθη τῆς φύσεως!

"Εκατάπια τὰ δάκρυά μου, καὶ ἐπέταξα τὰ ἀσπράδια, τὰ κοκκινάδια καὶ τὴν τριανταφυλλιά ρόμπα καὶ ἔμεινα ὅπως ἤμην καὶ πρὶν, δηλαδὴ ἀσχημη, ἀλλ' ὄχι γελοία.

Αὕτῃ ἦτον ἡ ἀμαρτία μου, ἀμαρτία ἀδυναμίας, τὴν ὁποίαν ἐξομολογοῦμαι διὰ νὰ συγχωρηθῇ καὶ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα εἰς ἄλλας.

Πῶς νὰ κάθεσθε.

*Εκ τῶν ἀνωτέρω τρόπων τοῦ καθίσματος προτιμᾶτε τοὺς ἐκ' ἀριθμ. 3 καὶ 5, τοὺς λοιποὺς ἀποφεύγετε.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

ΕΙΝΕ ἀληθῶς πολὺ περίεργον ψυχολογικὸν φαινόμενον ἡ συν-ὕπαρξις παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τοῦ αἰσθημάτος τῆς φιλανθρωπίας ἅμα καὶ τῆς ἀπανθρωπίας, δύο δηλαδὴ

ἀντιθέτων ἰδιοτήτων ἀντικειμένων πρὸς ἀλλήλας, ὥς αἱ δύο ὄψεις τοῦ αὐτοῦ νομίσματος—ἐὰν τὸν ἄνθρωπον παραβάσωμεν πρὸς νόμισμα—ἀντίκεινται πρὸς ἀλλήλας. Θὰ εἰλεγέ τις, ὅτι τὸ νόμισμα αὐτὸ δὲν θὰ εἶχεν ἀξίαν ἢ δὲν θὰ ἐκυκλοφόρει ἐλευθέρως, ἐὰν καὶ αἱ δύο ὄψεις τοῦ δὲν ἦσαν κεχαραγμέναι μὲ τὰς ἰδιαζούσας γραμμὰς τῶν ἐπ' αὐτοῦ.

Ποῖα δὲ εἶνε ἡ κυρία ὄψις τοῦ; Τὸ ἀπάνθρωπον ἢ τὸ φιλάνθρωπον; Ὅπαδὸς τοῦ Σπερχάουερ θὰ ἀπήντα ἄνευ διαταγμοῦ ὑπὲρ τοῦ πρώτου καὶ θὰ ἀπεφαίνετο μάλιστα, ὅτι ἡ λεγομένη φιλανθρωπία οὐδὲν ἄλλο εἶνε, εἰ μὴ αἰσθηματικὸν καὶ μετανοίας τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὰ δεινὰ καὶ τὰς σκληρότητας, τὰ ὅποια διέπραξε κατὰ τῶν ὁμοίων του.

Καὶ τρῶντι πλείστοι τῶν λεγομένων **φιλανθρώπων** πολλὰς ἀπανθρωπίας διέπραξαν κατὰ τὸν βίον των· ἠδίκησαν, ἔκλεψαν, ἠπάτησαν, ἐτυράνησαν καὶ παντοιοτρόπως συνετέλεσαν εἰς τὴν δυστυχίαν τῶν ὁμοίων των, πρὸς τοὺς ὁποίους, οὕτω καταρριφθέντας ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸν χάνδακα τῆς συμφορᾶς, ἔρχονται ἀκολουθῶντες ἄρωγοι πρὸς ἀνακούφισιν τῆς δυστυχίας των. Δι' ὃ καὶ πολλάκις κηρύσσονται μάλιστα ὑπὸ τῶν πολλῶν ὡς φιλάνθρωποι καὶ εὐεργετικοὶ ἄνθρωποι τῆς κοινωνίας.

Τίς δὲν ἤκουσεν ἢ δὲν ἐγνώρισεν **ἐταιρείας ἐπιχειρήσεων** διαφόρων, πολυμελεῖς ἢ ὀλιγομελεῖς, αἱ ὁποῖαι διὰ τῆς μεθόδου ἐκδόσεως μετοχῶν ἢ διὰ διαφόρων ἄλλων τεχνασμάτων καὶ οἰκονομολογικῶν συνδυασμῶν καὶ ἀπατηλῶν διαφημίσεων, κατορθόνουν νὰ ἀποστραγγίσουν τὰ βαλάντια τοῦ πλήθους καὶ πλουτίζουν ἀκόπως τὰ ἐπιτήδεια μέλη τῶν οἰκονομολογικῶν τούτων συμμοριῶν;

Καὶ πόσων ἐκ τῶν πλουτησάντων συμμοριῶν τούτων πρὸς δυστυχίαν καὶ εἰς βάρος τῶν ἄλλων οἱ ἀνδριάντες ἢ αἱ εἰκόνες δὲν ἐστήθησαν καὶ δὲν τιμῶνται εἰς φιλανθρωπικὰ καθιδρύματα ὡς εὐεργέται καὶ φιλάνθρωποι, εἴτε ζῶντες εἴτε μετὰ θάνατον, διότι μέρος τοῦ πλοῦτος των διέθεσαν ὑπὲρ τῶν δυστυχούντων ἢ πασχόντων;

Ἄλλ' εἶνε ἀμέτρητον τὸ πλῆθος τῶν καθ' ἐκάστην ἀδικούντων, ἐξαπατώντων καὶ τυραννούντων τοὺς ὁμούς των ἀνθρώπους, χαρακτηριζομένων δὲ ὡς **φιλανθρώπων**, ἐὰν πρὸς στιγμὴν καὶ παροδικῶς δώσωσιν ἄρωγὴν τινὰ χρηματικὴν εἰς φιλανθρωπικὸν Σωματεῖον ἢ εἰς δυστυχόντα ἄνθρωπον.

Ἐγνώρισα πλουσίαν τινὰ Κυρίαν, ἥτις εἶχε τὴν σκληρότητα νὰ περικύπτῃ τὸν ἡμερησίως συμφωνηθέντα μισθὸν πτωχῆς ραπτρίας, μυρίας προφάσεις μηχανευομένη καὶ στρεψοδικούσα, καίτοι ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ πτωχή αὕτη ἐργάτρια διετήρει νυχθημερόν καὶ ἐπὶ βλάβῃ τῆς υἱείας τῆς ἐργαζομένη, ὀλόκληρον οἰκογένειαν ἐκ μικρῶν παιδίων ὀρφανῶν καὶ τῆς πασχούσης μητρὸς τῆς. Ἡ Κυρία αὕτη ἐν τούτοις πολλάκις ἀπέτελεσε μέλος **φιλανθρωπικῶν** Σωματείων καὶ ἔδλεπεν ἐκ τοῦ πληροῦς τὴν φοδερὰν δυστυχίαν τῶν ἐνδεῶν τῆς κοινωνίας!

Ἐνῶ λοιπὸν ἡ πλουσία αὕτη Κυρία ἀπεδείκνυε ψυχὴν ἀπάνθρωπον, ἀδικούσα

— Ἐγώ, σοῦ μὲν λέγω, εἶμαι ὅθμι μὲς δικαστικῆς πλάνης.
— Ἐλα δά! καταδικάσθης μήπως;
— Τὸ ἐναντίον... ἀθωώθηκα.

καὶ κλέπτουσα μίαν πτωχὴν ἐργάτριαν, ἀφ' ἑτέρου ἐκηρύσσετο φιλάνθρωπος, διότι ἐνίοτε προσέφερε συνδρομὴν τινὰ ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ ἔργου.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο, τοῦ ὁποῦ παρόμοια ὑπάρχουν ἀναρίθμητα ἐν τῇ κοινωνίᾳ, μὲ φέρει εἰς τὴν μνήμην διήγημά τι τοῦ Βολταίρου εἰς τὰ **«Φιλοσοφικὰ μυθιστορήματά»** του:

Τρεῖς ἔμποροι ἐν Περσίᾳ, περιοδεύοντες τὴν χώραν χάριν ἐργασιῶν των, περιπίπτουν εἰς χεῖρας ληστάρχου, ὁ ὁποῖος τοῦ μὲν ἐνὸς τῶν ἐμπόρων ἐξορύσσει τὸν ἓνα ὀφθαλμόν, τοῦ ἄλλου ἀποκόπτει τὰ δύο ὦτα, καὶ τοῦ τρίτου ἀκρωτηριάζει τοὺς δύο δακτύλους τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ἀφ' οὗ, ἐννοεῖται, ἀφήρσε πρότερον ὅλα τὰ χρήματά των, πλὴν ὀλίγων τινῶν νομισμάτων, τὰ ὅποια τοὺς ἀφήκεν ἐν τῇ εὐσπλαγχνίᾳ τοῦ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ὑπολοίπου τῆς ὁδοιπορίας των.

Οἱ δυστυχεῖς ἔμποροι, οἰκτρῶς ἔχοντες, ἔφθασαν μετὰ μίαν ἡμέραν εἰς πόλιν τινά, ὅπου κατέλυσαν εἰς τὴν οἰκίαν ἀρχαίου τινὸς γνωρίμου των, χαίροντος φήμην σοφοῦ ἀνθρώπου, καλουμένου **Σαδῆκ**.

Ὅταν ὁ Σαδῆκ τοὺς εἶδεν εἰς τὴν ἀθλίαν αὐτὴν κατάστασιν, τοὺς ἠρώτησε συγκεκινημένος ποῖος κακοῦργος τοὺς ἔφερεν εἰς αὐτὴν τὴν δεινὴν θέσιν.

Ὁ μονόφθαλμος τῷ ἀπήντησεν, ὅτι ἦτο ἄδικον νὰ ἐνομάζῃ κακοῦργον τὸν δράστην τῶν ἀκρωτηριασμῶν τούτων, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε καὶ διὰ τοὺς τρεῖς ὁ μεγαλύτερος εὐεργέτης.

— Καὶ πῶς τοῦτο; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ Σαδῆκ.

— Ἀπλούστατον· ἀπαντᾷ ὁ μονόφθαλμος. Ὑπάρχει τι πολυτιμότερον τῆς ὁράσεως;

— Ὅχι· λέγει ὁ Σαδῆκ.

— Ἐ, λοιπὸν, αὐτὸς ὁ λήσταρχος ἠμποροῦσε νὰ μὲ βγάλῃ καὶ τὸ ἄλλο τὸ μάτι καὶ νὰ μὲ καταστήσῃ τὸν πλέον δυστυχῆ ἄνθρωπον. Δὲν τὸ ἔκαμεν ὁμως. Μοῦ ἐχάρισε τὴν δρασιν· πῶς

Συζυγικά ειδύλλια.

— "Αδελφί, εφάρταν, φέρσθη, αν σου βιάσθῃ πῆ-
γαινα ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ πῆς, ὅτι δὲν σοὶ εἶμαι
εὐνοεμένη σύζυγος!...

ήμιν π. χ. οἱ φιλόφρονες δωρηταὶ ἐν
τῇ ζωῇ των ἢ μετὰ θάνατον πάντοτε
τυπικῶς καὶ μηχανικῶς, οὕτως εἰπεῖν,
κάμνουν τὰς δωρεὰς των ὑπὲρ νοσοκο-
μείων· ὁ δὲ λόγος εἶνε, ὅτι ὡς ἐκ τῆς
ἀτελοῦς πνευματικῆς μορφώσεώς των,
μὴ ἔχοντες σαφὴ καὶ εὐρεῖαν ἰδέαν τοῦ
μηχανισμοῦ τοῦ κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ
καὶ τοῦ τρόπου τῆς πρὸς τὰ πρόσω
ταχύτερον καὶ τελειότερον κινήσεως
αὐτοῦ, ἦτοι τῶν μέσων τῆς προόδου τῆς
κοινωνίας, περιερίζονται κατ' ἀνάγκην
εἰς προφυγὴν πρὸς τὸν προχειρότερον
καὶ ἀπλούστερον τρόπον, συμφώνως πρὸς
τὴν ἀπλὴν των ἀντίληψιν περὶ φιλαν-
θρωπίας, εἰς τὸ νὰ κάμνουν δηλαδὴ χρῆ-
σιν τοῦ χρήματος των πρὸς ἀνακούφισιν
μόνον τῶν παθόντων ἢ καὶ ἀνεπιστρεπταὶ
καταστραφέντων τὴν ὑγείαν, ὡς καὶ ἔστω
πρὸς σωτηρίαν ὀλίγων τινῶν, ὠθοῦ-
μενοι ἀπὸ μίαν κατάνυξιν καὶ ρομαντι-
κὴν αἰσθηματικότητα διὰ τὰ δεινὰ τῆς
ἀνθρωπότητος. Οὐκ ὀλίγοι δὲ τῶν φιλαν-
θρώπων τούτων δωρητῶν, ἐξ ὧν ἐγωῦ-
στικῶν καὶ ὑποκειμενικῶν λόγων, προ-
βαίνουσιν εἰς τὰς φιланθρώπους δωρεὰς
των, ἀφελῶς μάλιστα ὁμολογοῦντες τοῦτο
εἰς τὰς διαθήκας των, ὅταν ὁμιλῶσιν ἐν
αὐταῖς περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς των
διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν ἐν τῇ βίῳ.

Καὶ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς φιλανθρωπίας
εἶνε βεβαίως καλόν, εὐγενὲς καὶ ὠφέλι-
μον. Ἀλλὰ πολὺ ὠφελιμώτερον καὶ
εὐγενέστερον εἶνε τὸ δεύτερον εἶδος τῆς
φιλανθρωπίας, τὸ **προλαμβάνον** τὰ
δεινὰ, ἢ **ἐνεργητικὴ** δηλ. φιλανθρωπία.

Ὁ δίδων τὸ χρήμα του π. χ. φιλάν-
θρωπος ὑπὲρ ἀνεγέρσεως ὑγιεινῶν σχο-
λείων καὶ οὐχὶ τρωγλῶν, ἐνθα ὡς εἰς
ἐργαστάσιον παρασκευάζονται ἀσθενικὰ
παιδιά, εἶνε πολὺ ὠφελιμώτερος καὶ
ἀνώτερος τὸν νοῦν καὶ τὸ αἶσθημα ἀπὸ
τὸν φιλάνθρωπον ἐκεῖνον δωρητὴν τῶν
νοσοκομείων, τὸν ἀδιαφοροῦντα διὰ τὴν
ὑγείαν τῶν παιδίων, ἀλλὰ πρόθυμον
νὰ βοηθήσῃ αὐτὰ εἰς τὰ νοσοκομεία
ἐτοιμοθάνατα ἢ παθόντα ἀνιάτως.

Τὸ αὐτὸ ρητέον καὶ περὶ τῶν φιλαν-

θρώπων νὰ μὴ τὸν θεωρῶ τὸν μεγαλεί-
τερον εὐεργέτην μου διὰ τὸ ἀνεκτίμη-
τον αὐτὸ δῶρόν του;

Τὸν αὐτὸν συλλογισμόν ἔκαμαν καὶ
οἱ δύο ἄλλοι ἔμποροι, εἰπόντες πρὸς τὸν
Σαδὴκ, ὅτι ὁ ὑβριζόμενος ὑπ' αὐτοῦ ὡς
κακοῦργος ἠδύνατο νὰ ἀποκόψῃ τὴν
κεφαλὴν των ἀντὶ τῶν ὠτων ἢ τῆς χει-
ρὸς, ἐπομένως, ὡς χάρισας τὴν ζωὴν
καὶ εἰς τοὺς δύο, εἶνε δίκαιον νὰ θεω-
ρῇται ὡς φιλόφρων καὶ μέγας εὐερ-
γέτης των.

Ὁ Σαδὴκ, λαθὼν σοβαρὸν ὕψος καὶ
σκεφθεὶς ὀλίγον, εὗρεν, ὅτι καὶ οἱ τρεῖς
εἶχον δίκαιον, καὶ τοὺς ἐπρότεινε νὰ
μεταβῶσιν εἰς τὸ πλησίον ἐκεῖ που τέμε-
νος διὰ νὰ εὐχρηθῶσιν ὑπὲρ τῆς μακροη-
μερεύσεως τοῦ εὐεργετικοῦ καὶ φιλαν-
θρώπου ληστοῦ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν τῇ κοι-
νωνίᾳ ἡμῶν ἐξασκοῦσι τὴν φιλανθρω-
πίαν κατὰ τὴν ἀνάλογον μέθοδον τοῦ
Πέρσου ληστάρχου· ἀφοῦ δηλαδὴ κάψουν
κόσμον καὶ κόσμον, ἀφοῦ ἀδικήσουν,
κλέψουν ἢ σκληρῶς μεταχειρισθῶν τὸν
πλησίον των, κηρύσσονται φιλόφρονες
ἢ εὐεργεταί, διότι χαρίζουν ἐνίοτε τὸν
περισεύοντα ὁβολὸν των ὑπὲρ τῶν δυσ-
τυχούντων.

Διὸ καὶ ὁ Κονφούκιος, ὁ μέγας ἠθι-
κοφιλόσοφος τῶν Κινέζων, ἀπεφάνθη,
ὅτι ἡ **φιλανθρωπία** οὐδεμίαν ἀξίαν
ἔχει, ἐὰν δὲν συνοδεύηται συνάμα ἐν τῇ
βίῳ ὑπὸ τῆς **δικαιοσύνης** καὶ τῆς
καλῆς πίστεως· αἱ τρεῖς αὗται ἀρε-
ταί, λέγει, πρέπει νὰ εἶναι ἀδιαιρέτοι.

Ἄς ἐξετάσωμεν τώρα ἐν ὀλίγοις καὶ
τὰ πρακτικὰ διὰ τὴν κοινωνίαν ἀπο-
τελέσματα ἐν τῇ ἐφαρμογῇ αὐτῆς.

Δύο κυρίως μεγάλαι κατηγορίαι ἢ
εἶδη **φιλανθρωπίας** ὑπάρχουσι καὶ
ἐξασκοῦνται ἐν τῇ κοινωνίᾳ:

Ἡ πρώτη δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ
ὡς φιλανθρωπία **αἰσθηματικὴ** ἢ **ρο-
μαντικὴ** ἢ καὶ **παθητικὴ** Ἡ δευ-
τέρα δὲ **προληπτικὴ** ἢ **ἐνεργητικὴ**.

Εἰς τὴν πρώτην ἀνήκουσι τὰ νοσο-
κομεία παντοίων εἰδῶν, τὰ φρενοκομεία,
τὰ γηροκομεία, τὰ ἄσυλα τῶν ἀνιάτων,
κωφάλων ἢ τυφλῶν κτλ. Πρὸς ἀνα-
κούφισιν τῶν ἐν αὐτοῖς περιθαλπο-
μένων μελῶν τῆς κοινωνίας, παθόντων
ἤδη, ἔρχονται ἄρωγοι οἱ φιλόφρονες
διὰ τῶν χρηματικῶν ἢ ἄλλων εἰδῶν
δωρεῶν αὐτῶν. Εἰς τὰς μὴ πολὺ προ-
ηγμένους ἐν τῇ πολιτισμῷ καὶ τῇ ὀργα-
νώσει κοινωνίας, τὸ εἶδος τοῦτο τῆς
φιλανθρωπίας ἐπικρατεῖ. Διὸ καὶ παρ'

θρώπων ἐκεῖνων, οἱ ὅποιοι κάμνουν δω-
ρεὰς, ζῶντες ἢ μετὰ θάνατον, ὑπὲρ ἀνε-
γέρσεως ὑγιεινῶν κατοικιῶν διὰ τοὺς
ἐργάτας καὶ πτωχοὺς, ἢ διαθέτουν σπου-
δαῖα ποσὰ πρὸς καταπολέμησιν τοῦ
ἀλκοολισμοῦ καὶ πρὸς πρόληψιν τῆς
φθίσεως, ἢ διὰ σύμπληξιν Σωματείων πρὸς
εἵρεσιν ἐργασίας διὰ τοὺς ἐργάτας καὶ
τὰς ἐργατρίδας κτλ. καὶ ὑπὲρ ἀπείρων
τοιούτων, τέλος, φιλανθρωπικῶν ἔργων
ἄρωγοι ὑπὲρ τῶν ὑγιῶν ἐρχόμενοι καὶ
προλαμβάνοντες οὕτω τὰς νόσους καὶ τὴν
δυστυχίαν μυριάδων μελῶν τῆς κοινωνίας.

Αὕτη εἶνε ἡ **κυρίως** φιλανθρωπία·
ἡ προληπτικὴ τῶν δεινῶν, καὶ οὐχὶ ἡ
ἀνακουφιστικὴ μετὰ τὴν ἐπέλευσιν τῶν
δεινῶν.

Παρ' ἡμῶν ἔχομεν μερικὰ τοιαῦτα
προληπτικῆς φιλανθρωπίας Σωματεία,
τὰ ὅποια ὁμῶς φυτοζωοῦσιν ἐν κρυπτῇ
σχέδῳ καὶ παραθύρῳ, ὥσπερ ἐντραπόμενα
τὴν πτωχείαν των, κακῶς συντηρούμενα
εἰς ταπεινὰ ἐνδαιτήματα, λησμονημένα
καὶ περιφρονημένα, ὅπως αἱ ἐνδεεῖς οἰκο-
γένειαι τοῦ λαοῦ. Τοιαῦτα δὲ εἶνε τὸ
«Συσσίτιον τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ», τὸ
«Ἀσυλὸν τῶν Μητέρων», ὁ **«Ἁγιὸς
Ἐλευθέριος»** διὰ τὰς ἐπιτόκους καὶ
λεχωῖδας, ἡ **«Φιλόπτωχος Ἀδελφό-
της τῶν Κυριῶν»** τοῦ Πέραν καὶ ἄλλαι
τινὲς Ἀδελφότητες, ὡς καὶ τὸ Ἐθνικὸν
Ταμεῖον τῶν Πατριαρχείων.

Εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ Σωματεία τῆς ὑγινοῦς
φιλανθρωπίας, ἐξαιρέσει ἐν μέρει τῆς
«Φιλοπτώχου» τοῦ Πέραν, ρίπτονται
ἐνίοτε ψυχὰς τινὰς δωρεῶν ὑπὸ τῶν ζών-
των ἢ τεθνεώτων δωρητῶν καὶ λάτρεων
τῆς **νοσηρᾶς** φιλανθρωπίας, ἥς πρότυπον
καὶ πρόχειρον πεδῖον ἐξασκήσεως αὐτῆς
εἶνε τὰ Ἐθνικὰ Νοσοκομεία, τὰ ὅποια,
κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἀνωτέρω Σωμα-
τεία, ζῶσιν ἐν χλιδῇ καὶ σπατάλῃ καὶ
ἐπιδείξει, ὡς ἄφρονες τινες πλούσιοι.
Συμβαίνει δηλαδὴ ὅτι καὶ ἐν τῇ κοινο-
νίᾳ: τιμῶνται καὶ προτιμῶνται καὶ θαυ-
μάζονται οἱ πλούσιοι, περιφρονοῦνται δὲ
οἱ πτωχοί.

Γνωστὸν ὅθεν ποιεῖται τῇ σεβαστῇ
κοινῇ τῶν ζώντων ἢ καὶ μελλόντων νὰ
ἀποθάνωσι δωρητῶν καὶ εὐεργετῶν, ὅτι
ἐπέστη ἡ ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅπως ἀφῆ-
σουν πλέον κατὰ μέρος τὸν παλαιὸν καὶ
νοσηρὸν ρομαντικὸν φιλανθρωπισμὸν ὑπὲρ
τῶν πασχόντων καὶ στρέψουν ὀλίγον τὴν
προσχίν των πρὸς τὸν νέον, ὑγιᾶ καὶ
θετικὸν φιλανθρωπισμὸν ὑπὲρ τῶν ὑγιῶν.
Ἡ τοῦλάχιστον καὶ τοῦτο ποιεῖν κάκεινο
μὴ ἀφιέναι.

ΣΙΜΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΗΣ
ἱατρός.

✿ **ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ** ✿ **ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ**

Μεγάλη ὁδὸς τοῦ Πέραν, ἀριθμ. 17.

(Ἰστέον τοῦ Ἑλληνοῦ Προξένου).

ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ. Χειρομάλαξις καὶ ἡλεκτρομάλαξις. Ἀτμόλουτρα ἡλεκτρικά διὰ τὸ πρόσωπον. Περιποιήσις τῶν χειρῶν δι' ἡλεκτρισμοῦ.

ΕΙΔΙΚΗ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ κατὰ τῶν κηλίδων, πυκνάδων καὶ ρυτίδων.

Πωλοῦνται εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Ἰνστιτούτου ὅλα τὰ ὑγιεινὰ προϊόντα τῆς καλλονῆς, κατάλληλα δι' ὅλας τὰς ἡλικίας καὶ ἐκλελεγμένα ὑπὸ Κυριῶν εἰδικῶν διπλωματούχων.

ΠΡΟΣΩΠΙΑΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ παντὸς εἶδους, μοναδικὸν μέσον πρὸς ταχεῖαν ἐξάλειψιν τῶν ρυτίδων. Πλουσία συλλογὴ **ΕΙΔΩΝ ΜΥΡΟΠΟΙΑΣ** τῶν καλλιτέρων ἐργοστασιῶν, **ΣΑΠΩΝΩΝ, ΚΟΛΩΝΙΑΣ** καὶ ὅλων τῶν ἀπαραίτητων διὰ τὴν ὑγιεινὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου.

ΑΙΘΟΥΣΑ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΥ

✂ διευθυνομένου ὑπὸ εἰδικοῦ κομμωτοῦ διὰ Κυρίας. ✂

Διάταξις τελεία, μηχανήματα τελειοποιημένα καὶ νεώτατα.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΜΠΟΥΚΛΑΙ καὶ **ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ,** **ΒΑΨΙΜΟΝ ΤΩΝ ΤΡΙΧΩΝ ΔΙΑ ΒΑΦΩΝ** ὅλων τῶν ἀποχρώσεων ἡγγυημένων καὶ ἀνεξαλήπτων. Λούσιμον τῆς κεφαλῆς δι' ἡλεκτρικῶν λουτήρων καὶ στεγνωτήρων.

ΕΙΔΗ ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΙΑΝ

ΠΟΥΔΡΑΙ ὅλων τῶν ἀποχρώσεων, ἀνεγνωρισμέναι ὥς αἱ καλλίτεραι ὅλων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ὑπαρχουσῶν. **ΚΟΛ - ΚΡΕΜ Ψυχῆς, ἀριθμ. 5.** **ΚΟΛ - ΚΡΕΜ Ἀφροδίτης, ἀριθμ. 6.** Ἀσυγκρίτου τελειότητος διὰ τὰς καθημερινὰς περιποιήσεις τοῦ προσώπου.

ΥΓΡΟΝ ΑΡΧΑΙΟΝ ἀριθμ. 11 (διὰ τὰ παχέα δέρματα). **ΥΓΡΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ἀριθμ. 12** (διὰ τὰ ξηρὰ δέρματα). Εἰδικῶς συνιστώμενα πρὸς διατήρησιν καὶ τῆς λεπτότητος ἐπιδερμίδος ἀπαλῆς καὶ λεῖας.

ΑΝΤΙΡΡΥΤΙΔΙΚΟΝ ΦΥΡΑΜΑ ΑΡΧΑΙΟΝ ἀριθμ. 20, **ΚΡΕΜΑ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ἀριθμ. 35,** μοναδικὸν διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κηλίδων καὶ τῶν πυκνάδων καὶ τῶν παλαιότερων ὥς καὶ ὅλων τῶν παρασίτων τοῦ δέρματος.

ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ ΘΡΙΔΑΚΟΣ ἀριθμ. 8, προϊόν καλλονῆς κρατεῖ θαυμασίως τὴν ποῦδραν, λευκαίνει καὶ καθιστᾷ βελουδίνην τὴν ἐπιδερμίδα.

ΕΡΥΘΡΟΝ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑΣ ἀριθμ. 31, **ΕΡΥΘΡΟΝ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ἀριθμ. 29,** (πρόϊον παράγον ἐξαισίαν ὀφθαλμότητι, ὑγιεινόν, ἡγγυημένον.

ΚΡΑΠΤΟΝ ΔΙΑ ΤΑ ΧΕΙΑΝ, ΚΡΑΠΤΟΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΟΦΘΑΛΜΟΥΣ, ὑγιεινὰ καὶ ἡγγυημένα, ὅλων τῶν ἀποχρώσεων.

Τὸ προσωπικὸν τοῦ Ἰνστιτούτου, ἀποταλούμενον ἀπὸ Κυρίας **Εἰδικῆς-Διπλωματούχους,** εἶναι πάντοτε εἰς τὴν τελείαν διάθεσιν τῶν παλατιδων, διὰ νὰ ταῖς δώσωσι τὰς ἐπιστημονικὰς γνωμοδοτήσεις τῶν διὰ τὰς ἐπιβαλλομένας φροντίδας ὑγιεινῆς τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματος καὶ ταῦτα ἀφιλοκαρδῶς.

Αἱ ζητούμεναι δι' ἀλληλογραφίας συμβουλαί, ἀποστέλλονται διὰ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ταχυδρομείου, ἀρκεῖ νὰ σταλῇ ἐν γραμματόσημον διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Αἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν παραγγεῖλαι ἐξαποστέλλονται ἄνευ οὐδεμιᾶς καθυστέρησεως, ἀποστέλλομένου τοῦ τιμήματος διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ἢ γραμματοσήμων.

Τὰ προϊόντα τοῦ Ἰνστιτούτου πωλοῦνται ἐπίσης καὶ εἰς τὸ κατάστημα
τῶν Ἀδελφῶν **ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΥ,** ἐν Πέραν.

"LA MUTUALITÉ GÉNÉRALE"

ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΠΟΙΗΣΕΩΣ (CAPITALISATION)

Υπό τὸν Ἐλεγχὸν τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως.

Ἐγγυηθὲν κεφάλαιον 38,000,000 Φράγκα.

Ἔδρα τῆς Ἐταιρείας ἐν τῇ
ROUEN (Γαλλίας).

Διευθυντὴς διὰ τὴν Τουρκίαν :

Γ. Μ. ΚΟΥΜΑΚΗΣ

Πράκτωρ ἐν Κωνσταντινουπόλει :

N. K. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΕΝ ΓΑΛΑΤᾶ, ΜΑΤΕΡ ΧΑΝΙΟΝ.

Ὅροι τῆς Ἐταιρείας λίαν εὐνοϊκοί.

Ὅλα τὰ κέρδη ἀνήκουν εἰς τοὺς ἐγγεγραμμένους.

Γίνονται μηνιαῖαι κληρώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας, ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας, λαμβάνει ὁ δικαιούχος ἀμέσως ὁλόκληρον τὸ κεφάλαιον, διὰ τὸ ὁποῖον ἐνεγράφη.

Μηνιαία κατ' ἄθροισμα :

ΦΡ. 100	(10 μερίδια)
" 10	(1 μερίδιον)
" 5	(1/2 ")
" 4	(2/3 μεριδίου)
" 2	(1/2 ")

Ποσὸν ἐγγυηθὲν :

ΦΡ. 50.000
" 5.000
" 2.500
" 2.000
" 1.000

Ζητήσετε βιβλίον ἐπεξηγηματικόν.

ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΚΛΙΝΙΚΗ

ΙΑΤΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Πέραν, Πασαζ' Ολίβο, πλησίως τῆς Ἐκκλησίας Παναγίας.

Θεραπεύονται ὅλα τὰ μητρικά νοσήματα, οἱ πόνοι, αἱ αἰμορραγίαι καὶ αἱ παραιτίσεις τῆς μήτρας. Ἐγχειρίζονται διὰ τῶν τελευταίων μεθόδων. Ἐκτελούνται τοκετοὶ ἀσφαλῶς καὶ μετ' αὐστηρῶν περιτοίσεων. Θεραπεία τῶν σφιλιδικῶν. Ἰδιαίτερον δοσιμῆται διὰ τὰς ἀσθενεῖς καὶ ἰδιαίτερον νοσοκόμος.

ΠΡΟΣΟΧΗ !

Θὰ χάσῃ ἐκεῖνος ποῦ δὲν διαβάσῃ τὰς γραμμάς αὐτάς.

Λοιπόν, εἰς τοῦ κ. **Θ. ΚΑΡΔΑΜΕΝΗ**, Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέραν, ἀρ. 156, θὰ εὑρετὲ τὰ καλλίτερα ὑποκίμια, τὰς ὁρμιοτέρας γραβιάς, τὰς θερμότερας φλανέλας, τὰς στερεωτέρας κάλτσας, τὰ λεπτότερα μινωδικὰ καὶ ὅλα τὰ εἶδη τοῦ σιγμοῦ εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνάς.

Μία καὶ μόνῃ ἐπίσκεψις

ἄρκετ' διὰ νὰ σὰς πείσῃ.

ΔΙΑ ΤΑ ΣΤΗΘΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Συνιστῶνται ἰδιαιτέρως

Pastilles du Dr GUYOT

κατὰ τοῦ βηχὸς καὶ τῶν νοσημάτων τοῦ λάρυγγος καὶ τοῦ φάρυγγος.

Sirop du Dr GUYOT

κατὰ τῆς γρίπης, βρογχίτιδος, πνευμονίας, κοκκύτου καὶ ἐν γένει τῶν στηθικῶν νοσημάτων.

Liqueur du Dr GUYOT

μετὰ καθαρὰν πύσαν Νορβηγίας καὶ βάλεμον τοῦ Τοίρου, ἐνδυναμωτικὸν τοῦ στήθους.

Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι :

Γ. Κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ ΚΑΙ Σ'

Γαλατᾶ, Γαλδιζ χάν, 1.

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

Κυρίως.

Τὰ πολλὰ τὰ λόγια εἶνε φτώχεια !

Ἐάν θέλετε λοιπὸν γουνάρικα μὲ γούστο, μὲ χάριν, σιερὰ καὶ εὐθηνά, μὴ χάνεσθε ἀπὸ τοῦ νερὸς. Μεταβῆτε καὶ εὐθὺς εἰς τὴν Δευκὴν Ἀλάσκεα τὸ καλλίτερον κατάστημα γουνάρικων τοῦ κ.

Π. Α. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

κείμενον ἐπὶ τῆς Μεγάλῃς ὁδοῦ τοῦ Πέραν (ὁδοὸς Παναγίας, ἀρ. 5). Ἐκεῖ θὰ εὑρῆτε τὰ κομρότερα, τὰ καλλίτερα, τὰ εὐθηνότερα γουνάρικα.

Ἐκεῖ λοιπὸν τρέξατε ὅλοι !

ΚΑΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ

Τὴν κυρίαν Α... ἐπισκέφθησαν δύο παλαιαὶ φίλαι τῆς. Κατὰ σιγμαίαν ἐκ τῆς αἰδοῦσης ἀπουσίας τῆς, αἱ ἄντα φίλαι τῆς, ἀφ' οὗ ἔρριψαν μὴ ματὰ καὶ ἐπιστάθησαν ὅτι ἡ κυρία Α... εἶνε οἰκονομὰ πρῶτης τάξεως, ἤρριψαν τὴν κακογλωσσίαν :

— Τί νὰ σοῦ πῶ, Μαρίνα μου ! Ὅλα αὐτὰ δὲν γίνονται μὲ ψευτές. Ὁ ἀντρας τῆς κερδίζει τόσα λίγα πράγματα, ὥστε νὰ μὴ δικαιολογῆται τόση πολυτέλεια.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ σωστό. Μόνον ἐπὶ στραβὸς δὲν θὰ τὰ ἔβλεπε πῶς ἡ φιληνάδα μας ἔχει ἰδιαιτέρους πόρους.

— Πλανᾶσθε, ἀγαπηταὶ μου φίλαι, ἐπεμβαίνει τότε καὶ λέγει ἡ ἀκούσασα ἔξωθεν τὴν συνομιλίαν κ. Α... Πλανᾶσθε ! Εὗρισκα πολὺ ὀρθὸν νὰ σὰς ἐκπλήττῃ τὸ νοικοκυριὸν μου, ἀλλὰ δὲν εἶπε ὅπως εἶπετε. Ὅταν ἀγοράζῃ κάνεις καὶ γὰρ τὸ σπῆρι τοῦ, πρέπει νὰ ἔξῃ πόθεν νὰ τ' ἀγοράσῃ γὰρ νὰ μὴ πετάξῃ τὰ χρήματά τοῦ στὸν ἀέρα. Λοιπὸν ὅλα ἐδῶ ποῦ βλέπετε, τὰ βαμβακερά, τὰ παραπαιήματα, τὰ κεντήματα, καθὼς καὶ ὅλα τὰ μάλλινα ὑφάσματα, τὰ λινά, τῆς κάλτσας, τὰ μανδύλια, ὅλα πρῶτης ποιότητος, τὰ ἡρόδοτα ἀπὸ τὸ εὐθηνότερον κατάστημα τοῦ Πέραν «Τὸ κανάρι» τοῦ κ. Γ. Κ. Καρδαμηνίου, Δοδὸς Παναγίας, ἀριθμ. 10.

Αἱ δύο φίλαι ἔμειναν ἐμβρόντητοι ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων καὶ ἀσημείωσαν τὴν διανοίαν τοῦ καταστήματος τοῦ κ. Καρδαμηνίου.

* ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΔΡΟΣΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΡΟΦΗΤΕΙΩΝ *

ΟΛΑ τὰ βιβλία καὶ τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Νέας Διαθήκης εἶνε προφητικά, ἀπὸ τῆς Γενέσεως, τοῦ πρώτου τοῦτου βιβλίου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, μέχρι τοῦ τελευταίου βιβλίου τοῦ Προφήτου Μαλαχία, ὅστις ἐπροφήτευσεν 400 ἔτη πρὸ τοῦ Χριστοῦ.

Ἐφ' ὅσον δὲ τις μελετᾷ τὰς προφητείας ταύτας, ἐξ ὧν ἄλλαι μὲν ἐξεπληρώθησαν, ἄλλαι δὲ ἐκπληροῦνται νῦν, καὶ ἄλλαι ἡδὲ ἐκπληρωθῶσιν, ἐφ' ὅσον ἐγκύπτει εἰς τὰ μυστηριώδη ταῦτα βιβλία καὶ ἐξετάζει ἐδάφιον μετὰ ἐδάφιον, κεφάλαιον μετὰ κεφάλαιον, βιβλίον μετὰ βιβλίον, καὶ ἰδιαίτερα τὰς προφητείας τοῦ Δανιὴλ καὶ τοῦ Ἰωάννου, οἵτινες περιέγραψαν τὰς τύχας τῆς Ἐκκλησίας, πείθεται ἀκραδάντως, ὅτι τὰ θαυμαστά βιβλία ταῦτα, τὰ ὅποια κέκτενται τὴν δύναμιν νὰ εἰσδύωσιν εἰς τὸ ἄγνωστον καὶ σκοτεινὸν μέλλον χιλιετηρίδων ὀλοκλήρων, καὶ νὰ προλέγωσι μετὰ τῆς μᾶλλον λεπτολόγου ἀκριβείας τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσι μετὰ τῶν λεπτομερειῶν τῶν προσώπων, τοῦ τόπου, τοῦ χρόνου, τῶν περιστάσεων, καὶ αὐτὰ ὅλα τὰ προφητευόμενα νὰ ἐκπληρῶνται κατὰ γράμμα κατὰ τὴν σημερινὴν μεμακρυσμένην ἐποχὴν, τοιαῦτα θαυμαστά βιβλία πείθεται τις, ὅτι δὲν ἔχουσιν ἄλλον ὡς συγγραφέα, εἰμὴ αὐτὸν τὸν πανταχοῦ παρόντα καὶ τὰ πάντα πληροῦντα Παντογνώστην Θεόν, τῆς θείας καὶ ἀψευδοῦς φωνῆς τοῦ Ὁποίου αἱ προφητείας αὗται εἶνε μεμακρυσμένη ἡχώ.

Αἱ προφητείας αὗται εἶνε ἐν χειραπτόν, ζωντανὸν καὶ αἰώνιον θαῦμα· θαῦμα ἀνώτερον παντός ἄλλου, καὶ αὐτοῦ τοῦ τρομεροῦ καὶ φοβεροῦ θαύματος τῆς ἀναστάσεως νεκροῦ.

Βεβαίως εἶνε θαυμαστὸν πρᾶγμα τὸ ἀνιστάναι νεκρούς, ἥτοι τὸ διδόναι πνοὴν καὶ ζωὴν εἰς τὸ νεκρὸν καὶ μὴ ὑπάρχον πλέον· ἀλλὰ δὲν εἶνε ἴσον, ἀν' ὅχι μεγαλύτερον

θαῦμα, καὶ τὸ προλέγειν τὸ εἰσέτι μὴ ὄν πρὸ ἑκατονταετηρίδων καὶ χιλιετηρίδων, ὅπερ εἶνε τὸ ἴδιον πρὸς τὸ ἀνιστάναι τὰ τεθαμμένον ἐν τοῖς σκοτεινοῖς βυθοῖς τοῦ ἀγνώστου μακρυνοῦ μέλλοντος; Τὸ ἀνοίγειν τὰς κεκλεισμένας πύλας τῆς αἰωνιότητος, καὶ τὸ ἀνατρέπειν ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ χρόνου εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὴν ζωὴν τὰ ἄγνωστα μυστή-

νεκροῦς. Ὅτε ὁ Κύριος ἡμῶν ἡγείρεται τὸν νεανίσκον παρὰ τὴν πύλιν τῆς πόλεως Ναὺν, τότε «ἔλαβεν ῥόδος ἅπαντας, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες, ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγερται, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο Κύριος τὸν λαὸν αὐτοῦ». Προφήτην ὠνόμαζον τὸν θαυματουργόν, τὸν ἐγείραντα τὸν νεκρὸν, διότι μόνον Προφήτης δύναται νὰ θαυματουργῇ, ἐγείρων νεκρούς, καθὼς καὶ μόνον θαυματουργὸς καὶ ἐγείρων νεκρούς δύναται νὰ προφητεύῃ· αἱ δύο δὲ αὗται ἰδιότητες ἀναλλάσσονται ὡς ἰσοδύναμοι.

Καὶ διὰ τοῦτο αἱ προφητείας ἀποτελοῦσι μίαν τῶν λαμπροτάτων ἀποδείξεων τῆς ἡμετέρας θρησκείας καὶ πίστεως, ἐν ἧς τῶν ἀκλονήτων θεμελίων τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶνε αὐταὶ τὸ περιεργότατον θέαμα, ὅπερ ποτὲ παρουσιάσθη εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, διότι αὗται εἶνε φαινόμενον τόσον ἐκπληκτικόν, ὥστε οὐδεὶς δύναται νὰ εἶνε τόσον ἰσχυρογνώμων, εὐστροφὸς καὶ ἀπιστος, ὥστε νὰ δύναται ν' ἀρνήται εἰς αὐτάς πίστιν, καὶ νὰ μὴ ὑποκύπτῃ εἰς τὸ τρομερὸν κράτος τῶν. Αἱ προφητείας δι' ἡμᾶς εἶνε ζωνταναὶ καὶ χειραπταῖ· **Ἱστορίαι.**

Ἐκ τῶν προφητειῶν διδασκόμεθα πολλὰ καὶ θαυμαστά πράγματα· ἰδιαίτεροι δὲ τῶν προφητειῶν τοῦ Δανιὴλ καὶ τοῦ Ἰωάννου μανθάνομεν πῶς ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἀπειρῇ Αὐτοῦ ἀγάπῃ καὶ εὐσπλαγχνίᾳ πρὸς τὸν ὀρθόδοξόν του Χριστιανικὸν λαὸν ἔχει ἀποθησαυρίσῃ φῶς καὶ σύνεσιν καὶ ζωὴν ἐν ταῖς προφητικαῖς ταύταις βίβλοις, καὶ πῶς ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς καὶ τὴν ἀσφαλὴ καὶ τὴν ἀναγκαίαν κλειδα, ὅπως ἀνοίγωμεν καὶ ἐπωφεληώμεθα τοῦς θησαυροὺς τῆς γνώσεως καὶ σοφίας τοῦ Θεοῦ.

Δι' οὗ καὶ ἡμεῖς κατέχωμεν τὰς προφητείας ὡς ἀγκυραν, ὡς βράχον, ὡς ζωὴν ἡμῶν καὶ φῶς καὶ λύχνον, συμφώνως τῇ ἐντολῇ: «ἔχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον, ὃ

Ὁ συνθέτης Μασσενέ καὶ αἱ μουσικαὶ συμφωνίαι του.

ρια τοῦ μέλλοντος, ὅπερ εἶνε ἡ προφητεία, τοῦτο εἶνε νεκρανάστασις πολλῇ μᾶλλον ἰσως μεγαλυτέρα τῆς ἀναστάσεως νεκροῦ.

Ἡ δύναμις τοῦ προφητεύειν τὰ μέλλοντα, ἡ ὅπερ ταῦτόν ἐστι δύναμις τοῦ δημιουργεῖν καὶ ἐγείρειν τὰ γεγονότα, ὅσα θέλουσι συμβῆ εἰς ἀπώτατον χρόνον, εἶνε θαῦμα ἔτι μᾶλλον ἀκατανόητον, παρὰ τὴν δύναμιν τοῦ ἐγείρειν

καλῶ ποιεῖτε, προσέχοντες ὡς λύχνον φαίνοντι ἐν αὐχμηρῇ τόπῳ, ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ, καὶ φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν».

Αὐταὶ ὅλαι αἱ προφητεῖαι ἐγράφησαν εἰς χρονικὴν περίοδον ἀνω τῶν 1500 ἐτῶν· ἐγράφησαν εἰς τρεῖς διαφόρους γλώσσας, τὴν Ἑβραϊκὴν, τὴν Ἀραμαϊκὴν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν· ἐγράφησαν ὑπὸ διαφόρων, ἀνω τῶν 40 συγγραφέων· ἐγράφησαν ὑπὸ λίαν διαφόρους περιστάσεις, καὶ εἰς λίαν ἀπ' ἀλλήλων ἀπομεμακρυσμένας χώρας, καὶ ὅμως ἀποτελοῦσι τὴν μᾶλλον ἐναρμόνιον ἀναμεταξύ των συμφωνίαν καὶ τὴν θαυμασιωτέραν ἐνότητα, τὴν ὁποῖαν ἡδυνάτο τις ποτὲ νὰ ἐπιθυμήσῃ.

Πλήρης καὶ τελεία ἐνότης, καὶ συμφωνία καὶ ἁρμονία ὑπάρχει εἰς ὅλον τοῦτο τὸ μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα τῶν προφητειῶν. Γνωρίζετε μὲ τί δυνάμεθα νὰ παραδάλωμεν τὴν ἐνότητα καὶ εὐαρμοσίαν καὶ ἁρμονίαν ταύτην, ἣτις βασιλεύει εἰς ὅλα τὰ βιβλία τῆς προφητείας;

Φαντάσθητε, ὅτι πρόκειται νὰ οἰκοδομήσωμεν ἐν τῇ μεγαλοπόλει ταύτῃ τῆς Σμύρνης καλλιμάρμαρον καὶ μεγαλοπρεπὴ Μητροπολιτικὸν Ναὸν· ὅλον δὲ νὰ κατασκευάσωμεν ἐκ τῶν ὡραιότατων πρώτης ποιότητος καὶ παντὸς χρώματος: λευκοῦ, ἐρυθροῦ, πρασίνου, μέλανος κλπ. μαρμάρων, ὅσα ἐξάγονται ἐκ τῶν πλουσιωτέρων καὶ περιφημοτέρων λατομεῶν ὅλων τῶν χωρῶν, ὅποια εἶνε ἡ Πεντέλη καὶ τὸ Λαύριον, αἱ Κυκλάδες νῆσοι καὶ αἱ Ἐπὶ τῆς Κρήτης καὶ αἱ Νῆσοι τοῦ Αἰγαίου καὶ τῆς Προποντίδος, τὰ μεταλλεῖα τοῦ Παγγαίου καὶ ὅλης τῆς Μακεδονικῆς γῆς, τὰ λατομεῖα τοῦ Πόντου καὶ ὅλης τῆς Μικρᾶς Ἀσίας· ὅλα τὰ μάρμαρα ταῦτα θὰ εἶνε παντὸς σχήματος καὶ μεγέθους, καὶ ἄλλα μὲν θὰ εἶνε κολοσσιαίων διαστάσεων, μεγάλα, ἄλλα δὲ μικρά, ἄλλα κυδικά, σφαιρικά, τετράγωνα, ὀρθογώνια καὶ παντὸς γεωμετρικοῦ σχήματος. Τὰ μάρμαρα ταῦτα ἐξαποστέλλονται ἐνταῦθα ἐκ τῶν διαφόρων τούτων λατομεῶν, λελαξευμένα ἐν τῇ τόπῳ τῆς ἐξαγωγῆς των, μὲ τὴν αὐστηράν ἐντολήν νὰ μὴ ἐγγίσῃ πλέον σμίλη ἢ σφυρίον λιθοξόου μετὰ τὴν μεταφορὰν των· τὰ μάρμαρα ἔρχονται εἰς Σμύρνην, καὶ οἱ οἰκοδόμοι ἀρχοῦνται τοῦ ἔργου. Ἐνῷ οἰκοδομοῦσι, καὶ ἐφόσον τὸ ἔργον προχωρεῖ, εὐρίσκουσιν, ὅτι ἕκαστον μάρμαρον προσαρμόζεται εἰς τὴν θέσιν του καὶ πρὸς ἕκαστον ἄλλο μάρμαρον εἶνε περιττόν ἢ ἐλλιπές. Τὸ ἔργον τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Ναοῦ τέλος τελειώνει, καὶ ἐνώπιόν μας ὕψεται εἰς κολοσσιαίων διαστάσεων ὡραιότητος καὶ μεγαλοπρεπέστατος Μητροπολιτικὸς Ναὸς μὲ τὰς ἀψίδας του, μὲ τοὺς θόλους του, μὲ τοὺς στύλους καὶ τὰ περιστόλιά του, μὲ τοὺς καλλιμαρμάρους τοίχους του, μὲ τοὺς υπερυψήλους πύργους του καὶ τὰ κωδωνοστάσιά του, μὲ τὴν στέγην, μὲ τὸ δάπεδον, μὲ τὸ εἰκονοστάσιόν του, τέλειος εἰς ὅλα καὶ εἰς τὰ μέρη του καὶ εἰς τὸ συνολικόν· οὐδεὶς λίθος εὐρέθη οὔτε περισσώτερος οὔτε ὀλιγώτερος, καὶ ὅλαι ἐτοποθετήθησαν μὲ τὴν εὐαρμοσίαν, ὥστε καὶ οἱ οἰκοδόμοι ἔμειναν ἐκστατικαί διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς γενομένης ἐργασίας, ἀφοῦ δὲν ἔλαβον τὴν ἀνάγκην νὰ ἐγγίσῃσι ποσῶς διὰ τῆς σμίλης των τὰ ἔτοιμα ἐλθόντα μάρμαρα.

Ποῖαν ἐξήγησιν θὰ εἰδίζετε εἰς τοῦτο; Ἀπλούστατα μία μόνον ἐξήγησις ὑπάρχει,

καὶ δύναται νὰ δοθῇ: ὅτι δηλαδὴ ὁπισθεν ὅλων ἐκείνων τῶν λιθοξόνων, οἱ ὅποιοι εἰς τὰ διάφορα λατομεῖα ἐξήγαγον καὶ ἐπεξεργάσθησαν τὰ διάφορα μάρμαρα, ἐπίσκειτο εἰς μέγας Ἀρχιτέκτον, ὅστις ἐξ ἀρχῆς ἐσχεδιάσεν ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Ναοῦ, καὶ ἔδωκεν εἰς ἕκαστον λατόμον καὶ λιθοξόνον τὰ σχέδια καὶ ἀκριβεῖς ὁδηγίας περὶ τοῦ ἔργου ἐκάστου. Δὲν ἔχει οὕτω;

Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τῷ Ναῷ τούτῳ τῆς αἰωνίου ἀληθείας, τὸν ὁποῖον ἀποκαλοῦμεν προφητικὸν λόγον, ἢ προφητείαν.

Καὶ οἱ λίθοι τοῦ προφητικοῦ τούτου οἰκοδομήματος ἐλαξεύθησαν ἕκαστος εἰς τὸν τόπον του, καὶ ὅλοι εἰς τόπους πολὺ ἀπέχοντας ἀλλήλων, εἰς χρονικὴν μάλιστα περίοδον ἀνω τῶν 1500 ἐτῶν, παρὰ λιθοξόνων ἀνω τῶν 40 τὸν ἀριθμόν, ὅποιοι εἶνε ὅλοι οἱ ἱεροὶ συγγραφεῖς τῶν θεῶν καὶ προφητικῶν Γραφῶν, καὶ οἱ λίθοι οὗτοι, ἦτοι οἱ προφητικοὶ οὗτοι λόγοι, προσκροῦνται πλήρως καὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸ ὅλον οἰκοδόμημα, καὶ χωρὶς μηδὲς μῆτε νὰ περισσεύσῃ μῆτε νὰ εἶνε ἐλλιπής, ὅλοι οὗτοι ἀπαρτίζουσιν ἓνα καὶ ἀπαράμιλλον, πρωτοφανῆ εἰς τὴν ἐντέλειαν καὶ ἀκρίβειαν Ναὸν τῆς ἀληθείας τοῦ Θεοῦ, ὅλοι οὗτοι συγκροτοῦσιν ἓν, καὶ τὸ μᾶλλον ἐναρμόνιον, βιβλίον τοῦ κόσμου, ὁποῖον εἶνε «πᾶσα προφητεία Γραφῆς».

Ποῖαν ἐξήγησιν θὰ δώσωμεν καὶ εἰς τὸ μοναδικόν τοῦτο καὶ ἀναντίρρητον καὶ ἀξιοσημείωτον φαινόμενον ἐν τῇ Ἱστορίᾳ; Μία μόνον λογικὴ καὶ δυνατὴ ἐξήγησις ὑπάρχει, ὅτι, καθὼς ὁπισθεν τῶν διαφόρων λιθοξόνων ἐν τοῖς διαφόροις λατομεῖσις ὑπῆρχεν ὁ διευθύνων εἰς Ἀρχιτέκτον, τοῦ ὁποῖου τὰ σχέδια ἐξετέλει ἕκαστος καὶ ὅλοι ὁμοῦ οἱ εἰς διαφόρους ἀφεστῶτας ἀπ' ἀλλήλων τόπους ἐργαζό-

μενοι λιθοξόοι, οὕτω καὶ ὁπισθεν ὅλων τούτων τῶν συγγραφέων καὶ προφητῶν ὑπῆρχεν Εἷς, ὁ τὰ πάντα κυβερνῶν, ὁ τὰ πάντα διευθύνων, ὁ τὰ πάντα κατεργαζόμενος. Μέγας τοῦ σύμπαντος Ἀρχιτέκτον καὶ Δημιουργός, ὁ Θεός, ὁ ὅστις ἔδωκεν εἰς ἕκαστον προφήτην τὰ εἰδικὰ σχέδια καὶ τὰς ὁδηγίας μεθ' ὅλων τῶν θαυμασιῶν λεπτομερειῶν διὰ τὸ ἔργον καὶ ἐνὸς ἐκάστου καὶ ὅλων ὁμοῦ. Δὲν ἔχει οὕτω καὶ πάλιν;

Εἶπον ἀνωτέρω, ὅτι ὅλα τὰ βιβλία εἶνε προφητικά, διότι αἱ προφητεῖαι εἶνε ἀπείρως πολλαί· ἐξ αὐτῶν πλείστα ἐξεπληρώθησαν, ἄλλα ἐκπληροῦνται βαθμηδὸν καὶ ἐναρμονίως ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, πολλὰ μένουσιν ἀνεκπλήρωτοι, καὶ πρέπει πρῶτον νὰ ἐκπληρωθῶσι, διὰ νὰ κατανοηθῶσι καὶ αὐτὰ πλήρως. Ἡ δὲ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐκπλήρωσις αὕτη τῶν προφητειῶν, εἶνε μία τῶν ἀσφαλεστάτων καὶ γανιμωτάτων πηγῶν, ἐξ ὧν ἀντλοῦμεν τὰς θαυμασιωτάτας καὶ ἀκαταμαχήτους ὑπὲρ τῆς θεότητος τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν πίστεως ἀποδείξεις.

Ἄν τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐπετέλεσεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ μετ' αὐτὸν οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι, διεφώτισαν τὴν κοίτιδα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἐστερέωσαν τὰ θεμέλια τῆς ἐξ ἀποκαλύψεως θρησκείας, αἱ προφητεῖαι ἀπέδωκαν ὁ λαμπρὸς λύχνος, ὁ φαίνων ἐν τῇ σκότει καὶ φωτίζων τὴν πορείαν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῷ κόσμῳ· αὐτὸς εἶνε ὁ «Λύχνος ὁ φαίνων ἐν αὐχμηρῇ τόπῳ, ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ καὶ φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν», ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος. Καὶ ἐφόσον προχωρεῖ καὶ ἐξαπλοῦται ὁ Χριστιανισμός, ἐπὶ τοσοῦτον ἐκπληροῦνται καὶ ἐκτυλίσσονται καὶ αἱ προφητεῖαι.

Ἡ ἐκπλήρωσις τῶν προφητειῶν πρόκειται καταφανῆς ἐνώπιον ἡμῶν, διότι δι' ἡμᾶς προφητεῖαι εἶνε αὐτὸς ὁ Χριστιανισμός τῆς σήμερον, προφητεῖαι εἶνε ὁ νεώτερος καὶ σύγχρονος ἡμῶν κόσμος καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ συμβαίνοντα, διότι πᾶν ὅ,τι γίνεται, εἶνε πᾶν ὅ,τι προφητεύθη, πᾶν ὅ,τι βλέπομεν, εἶνε πᾶν ὅ,τι προεῖδον οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι, πᾶν ὅ,τι σήμερον ἀκούομεν, εἶνε ἡ μιμακρυσμένη ἡχὴ τῆς ἀρχαίας φωνῆς τῶν προφητῶν.

Ἡ ἐκπλήρωσις τῶν προφητειῶν δὲν κεῖται μακρὰν ἀπ' ἡμῶν· εἶνε περὶ ἡμᾶς, εἶνε ἐντὸς ἡμῶν, εἴμεθα ἡμεῖς οἱ ἴδιοι.

Παρατηρήσατε ὄντως τὴν εἰς Χριστὸν ἐπιστροφὴν ὅλων τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν λαῶν τῆς γῆς, τὴν ἐφ' ὅλου τοῦ κόσμου ἐξάπλωσιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀπέραντον καὶ ἀκτινοβόλον ἱστορίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἦτοι τὴν ἱστορίαν ὅλου τοῦ νεωτέρου πεπολιτισμένου Χριστιανικοῦ κόσμου, καὶ εἰδικῶς προσέξατε εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Βασιλειῶν καὶ τῶν θηρίων, καὶ θὰ πεισθῇτε εὐκόλως, ὅτι ὅλα, ὅλα ταῦτα τὰ γεγονότα, δὲν εἶνε ἄλλο τι, εἰμὴ ἡ ἐκπλήρωσις τῶν παλαιῶν προφητειῶν, ἡ ὁποῖα ἐξυφαίνει τὴν ἱστορίαν ὅλου τοῦ κόσμου, ἡ ὁποῖα πληροῖ τὴν ἔκτασιν τῶν χρόνων καὶ καιρῶν μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων, καὶ ἡ ὁποῖα ἀενάως κηρύσσει καὶ μᾶς διηγεῖται διαρκῶς «πάντα ὅσα ἐποίησεν» ἔνδοξα καὶ θαυμαστά ὁ Κύριος πρὸς φωτισμὸν καὶ σωτηρίαν τῶν ἀθανάτων ἡμῶν ψυχῶν.

Ὁ καθηγητὴς κ. Δ. Ἰωαννίδης.

ΤΡΕΙΣ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

I

ΥΠΗΡΧΟΝ τρεῖς ἄνθρωποι εὐτυχεῖς εἰς μίαν κομόπολιν, δλίγον ἀπέχουσαν τῆς πρωτευούσης. Ἐκαστος ὁμῶς τῶν τριῶν δὲν ἀνεγνώριζε συναδέλφου, ἐν εὐτυχίᾳ τοὺς δύο ἄλλους, μήτε ἐδέχετο ν' ἀνταλλάξῃ τὴν θέσιν του μὲ τὴν θέσιν ἐκείνων.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ εὐδαιμονία, ὡς ψυχικὴ κατάστασις, οὐδόλως ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὰς κλίσεις καὶ ἐπικρίσεις τῶν ἄλλων, οὔτε ἐξαρτᾶται, ὡς ὁ πλοῦτος, ἀπὸ τὴν ἀριθμητικῆν, ἥτις εὐρίσκει ἀμέσως τίς ὁ πλουσιώτερος, ὅλοι οἱ καίτοι οἱ ἦσαν σύμφωνοι, ὅτι ἡ πολίχνη τὴν εἶχε τὸ ἐξαιρετικὸν προνόμιον ν' ἀριθμῇ τρεῖς συμπολίτας ἐξ Ἰσου εὐτυχεῖς.

Εἰς τὴν πρωτεύουσαν δὲν ἠκούσθη τοιαύτη ὁμοφωνία ὅχι περὶ τριῶν, ἀλλ' οὐδὲ περὶ ἑνὸς αἰτόμου. Ἐκεῖ, ὅπως καὶ εἰς πᾶσαν παλινάνθρωπον πόλιν, ἕνεκα τῆς πολυμυγῆς τύφθη, αἱ γνώμαι εἶνε τόσον κατακερματισμέναι, ὥστε ἡ φήμη δὲν συναντᾷ, εἰμὴ μόνον μερικὰ ψιχία εὐδαιμονικά, τὰ ὅποια εὐλόγως περιφρονεῖ, καὶ δι' αὐτὸ δὲν διαλαλεῖ κανένα ὡς εὐτυχῆ, ἀλλ' ἀντιπαρέρχεται μεγαλοχολικὴ τὰς μεγαλοπόλεις.

Οἱ τρεῖς οὗτοι ὀνομάζοντο Καλλονᾶς, Φίλιππος καὶ Κοσμᾶς, καὶ εἶχον τρεῖς θησαυροὺς: ὁ πρῶτος τὴν σύζυγόν του Γλαύκην, ὁραιοτάτην ὁμολογουμένως γυναῖκα, ὁ δεύτερος τὸν Ἀράτην, μοναδικὸν διὰ τὰ ἔσοχα προσόντα του Ἴππον, καὶ ὁ τρίτος τὸ ἀρχαιοτάτον χειρόγραφον Εὐαγγέλιον, χρονολογούμενον ἀπὸ τοῦ 7ου αἰῶνος, κτήμᾳ ποτε τοῦ Ἡρακλείου, ἐκ τῶν ἐνδοξοτέρων τοῦ Βυζαντίου Αὐτοκρατόρων.

II

Τὸ Εὐαγγέλιον αὐτό, γραμμένον ἐπὶ μεμβράνης μὲ χρυσὰ γράμματα, ἀνεγίνωσκεν ὁ Αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος εἰς τὴν πολιετὴν κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας Χοσρόη ἐκστρατείας του, ὡς διετείνεται καὶ ἀπαδείκνυνεν ὁ Κοσμᾶς, καὶ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ μεταφῇ τὸν Κοσμᾶν εἰς τοὺς χρόνους τῆς ἐνδόξου ἐκείνης ἐκστρατείας, καὶ νὰ τὸν μετᾷ μὲ τὰς νίκας καὶ τὴν δόξαν τοῦ στρατηλάτου.

Οὐδεὶς τῶν συνεκστρατευσάντων μετὰ τοῦ Ἡρακλείου εἶδε τόσον καθαρά τὰς τότε πολεμικὰς πράξεις, οὐδεὶς ἐγνώρισε τόσον καλὰ τὰς κατακτηθείσας χώρας, τὴν ἐκπόρθησιν φρουρίων καὶ πόλεων δι' ὅλης τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῆς Μεσοποταμίας καὶ τῆς Περσίας, καὶ οὐδεὶς περιέγραψε μὲ τόσην λεπτομέρειαν τὰ πλουσιώτατα λάφυρα τοῦ ἐκθρονισθέντος Χοσρόη, ὅσον ὁ Κοσμᾶς. Τὰς σχετικὰς ἐξιστορήσεις ἀρχαίων καὶ νεωτέρων εἶχεν ἀναγνώσει· ἀλλ' εἰς ὅλας εὐρίσκει χάσματα καὶ ἀτελείας καὶ ἀνακριβείας. Αὐτὸς ἐγεγράφει τὰ χάσματα, διώρθωνε τὰς ἀνακριβείας καὶ

συνεπλήρουν λεπτομερέσιαι τὰς ἀτελείας. Ἐπρεπε νὰ τὴν ἴδῃ κανεὶς μὲ πόσον ἐνθουσιασμὸν περιέγραφε τὴν θριαμβευτικὴν ἐπ' ἀνόδον τοῦ Ἡρακλείου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 628. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς ὀχήματος, συρομένου ὑπ' ἑξ ἐλεφάντων, ἔφερε τὸν τίμιον σταυρόν, 300 σημαίας ρωμαϊκᾶς, κυριευθείσας ἄλλοτε ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ νῦν ἀνακτηθείσας, καὶ πλῆθος ἀπειρον λαφύρων καὶ αἰμαλώτων. Τὸν σταυρόν, συληθέντα ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἀνεῖρεν ὁ Αὐτοκράτωρ μετὰ τῶν λαφύρων τῆς πρωτευούσης τῶν, ἵπου ἀνεκάλυπεν ἐντὸς σκατεινῆς εἰρκτῆς δέσμιοι τὸν Πατριάρχην Ζαχαρίαν καὶ ἀπελευθερώσας ὠδήγει καὶ αὐτὸν εἰς τὴν βασιλεύουσαν.

Παραπλευρῶς τῆς ξυλίνης οἰκίας του, ἐν τῇ περιβόλῳ τοῦ εὐρυχώρου κήπου, εἶχε κτίσει ὁ Κοσμᾶς λίθινον τετράπλευρον ὡς μικρὸν φρούριον μὲ χονδρὰ σιδηρὰ παραθυρόφυλλα καὶ σιδηρὰν θύραν, ἀρμόζουσιν μᾶλλον εἰς δεσμοτήριον βουρμπούλων. Ἐκεῖ, ἐντὸς πολυτελοῦς θήκης ὑλοσκαποῦς, εἶχε τοποθετήσει τὸ πολύτιμον χειρόγραφον τοῦ Εὐαγγελίου πρὸς θῆαν παντὸς περιέργου. Καὶ οἱ περίεργοι ἠῤῥεζον ὁσμῆραι, ἐρχόμενοι πανταχόθεν, διὰ νὰ προσκυνήσουν τὸ Εὐαγγέλιον καὶ νὰ γνωρίσουν τὸν Κοσμᾶν.

Ὁ Κοσμᾶς ὡς ἀρχαιολόγος ἔμεινεν ἄγαστος. Διετῆρει δὲ μετὰ τῶν συμπολιτῶν του τόσας σχέσεις, ὥσαι ἤρουν διὰ νὰ εἰσπράττῃ τὰ εἰσοδήματά του, καὶ νὰ ψουνίξῃ τὰ τῆς τροφῆς του, ἀρκοῦμενος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μιᾶς γραίας, ποῦ ἦτο συγχρόνως μαγειρίσσα, ὑπηρέτρια καὶ πλύστρα του, καὶ ἐνὸς κηπουροῦ. Εἶχε καὶ ἓνα μολοσσὸν διὰ πρόσθετον ἀσφάλειαν τοῦ κειμήλιου του.

Δὲν ἐνδιεφέρετο διόλου εἰς τὰ περίεξ του

συμβαίνοντα. Ἡ κοινωνικὴ κίνησις τῆς κομολέως, τὰ σκάνδαλά της, τὰ κομματικά καὶ τὰ γενικώτερα ζητήματα, εἰς τὴν ζύμωσιν τῶν ὁποίων συμπεριζόμενοι ἀπὸ τὴν ὁμαχὸν δύναμιν τοῦ περιβαλλόντος μετέχουν ὅλοι ὁ καθένας μὲ τῆς σκέψεις του, ὀρθὰς ἢ μὴ, ὅλα αὐτὰ τοῦ ἦσαν ἀγνώστα. Διότι ἔζη μὲ τὸν Αὐτοκράτορά του καὶ μετεῖχε τῆς ζυμώσεως τοῦ 7ου αἰῶνος. Ἐγνώριζε καλλίτερα τοὺς τότε αὐλικούς καὶ στρατηγούς, καὶ τοὺς μηχανορραφίας τῶν τότε πολιτευομένων, παρὰ τοὺς γείτονάς του καὶ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὴν συνοικίαν του. Ὑπεδέχετο ὁμῶς μὲ πολλὴν χαρὰν τοὺς προσερχομένους, διότι τοῦ ἐδίδετο ἀφορμὴ, ἐπιδεικνύων τὸ Εὐαγγέλιον, νὰ διηγῇται ἐκάστοτε καὶ ἐν ἐπιστάδιον τῶν ἐνδόξων ἐκστρατειῶν του, ἢ κομμίαν τελετὴν ἐπίσημον τῇ Βυζαντινῇ αὐτῇ, καὶ ν' ἀνασύρῃ δλίγον τὸν πέλλον τῆς τότε πολιτικῆς, ποῦ ἐγνώριζε καλλίτερα ἀπὸ πάντα χρονογράφον καὶ ἱστορικόν.

Οἱ συμπολίται, καίτοι ἀδιάφορον καὶ ἀχρηστον εἰς τὰ κοινοτικά των, τὸν εἰμίμων δια τὴν σοφίαν του. Ἦρχισαν ὁμῶς βαθμηδὸν νὰ τὸν θεωροῦν καύχημα καὶ δόξαν τῆς πολίχνης, ἐφ' ὅσον μετεδίδετο ἡ φήμη τοῦ Κοσμᾶ πέραν τῶν στενῶν ὁρίων της, καὶ ἠῤῥεζαν τὸ πλῆθος τῶν ταξιδιωτῶν, ἡμεδαπῶν καὶ ξένων, ἐρχομένων νὰ γνωρίσωσι δύο ἀρχαιοτάτας, τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὸν κτήτορά του.

Τὸ ρεῖμα τῶν ταξιδιωτῶν ἔβαινε πράγματι ρεῖμα χρυσοῦν διὰ τὴν κομόπολιν. Καὶ ὁ Κοσμᾶς, ὁ ἀχρηστος καὶ ἀδιάφορος, ἀνεδείχθη μέγας εὐεργέτης τῆς πατρίδος του, χωρὶς καὶ νὰ τὸ σκεφθῇ καὶ χωρὶς νὰ γνωρίσῃ ποτὲ τὴν ἰδιότητά του αὐτῇ. Ὁ μοναδικὸς της πτωχὸς φωτογράφος ἐκέρδιζεν, ὅσα οὔτε ὠνευρεῖσθαι εἶχε τὴν ἐξηνάδα νὰ φωτογραφῇ τὸν Κοσμᾶν ἐν ἀγνοίᾳ του, τὴν οἰκίαν του μὲ τὸ Μουσεῖον τὸ ἐν εἶδει φρουρίου, τὴν γραίαν ὑπηρέτριαν, τὸν κηπουρόν καὶ τὸν μολοσσόν, καὶ νὰ πωλῇ φωτογραφίας κατὰ ἑκατοντάδας. Ὅσα ἤγγιζον τὸν Κοσμᾶν ἔμψυχα καὶ ἀψυχα, μετελάμβανον ἀπὸ τὴν δόξαν του. Οἱ δύο ἢ τρεῖς ἀμαξήλαται τῆς πολίχνης ἀνενέωσαν τὰς σαθροὺς ἀμάξας καὶ τοὺς ἀχαμνόμενάς των. Οἱ δὲ καπνοπῶλαι, λαχαροπλάσται, ξενοδόχοι καὶ τὰ καφενεῖα, ἐξεμεταλλεύοντο ἐπικερδῶς τὴν κινητὴν πελατεῖαν, ἥτις ῥίπτει πάντοτε ἀπειδέστερον τὸ χρήμα, παρὰ ἡ σταθερὰ καὶ μόνιμος. Γενικῇ λοιπὸν εὐμάρεια μετεδίδετο κλιμακῶδως εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν πολιτῶν.

Ἡ οὐρροὴ τῶν ξένων παρήγαγε καὶ νέον ἐπάγγελμα. Οἱ ἐμπόλυτοι πρὶν νεανίσκοι, αἱ ἀεργοὶ καὶ λυμεῖνες τῶν ἀμπελώνων καὶ ὀρνιθῶν τῆς γειτονιάς, μετεμορφώθησαν εἰς ξεναγούς, τοὺς ὁποίους ἡ γλῶσσα τῶν ξενοδοχείων ὀνομάζει **Κικέρωνας**, λόγῳ βέβαια τῆς εὐγλωττίας, ποῦ πρέπει νὰ ἔχουν διὰ νὰ σαγηνεύουν τοὺς ταξιδιωτάς καὶ τοὺς σύρουν ὀπισθὲν των ὡς ἀγέλην κεχηναίων.

Ὁμολογητέον ὁμῶς, ὅτι ἐὰν ἡ πρώτη αἰτία τῆς καθόδου τῶν ξένων ἦτο ἡ προσωπικότης τοῦ Κοσμᾶ, ἡ ἐνίσχυσις τοῦ ρεύματος αὐτοῦ καὶ ἡ ἐντεῦθεν προκύψασα εὐμάρεια καὶ ἀκμή

Ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς τύπους.

Ὁ κ. ε' Όταν βρέχη, όταν χιονίση . . .

N. Ἀνδρεωμένος.

της κομπολόεως όφειλετο και εις τούς δύο άλλους εύτυχείς κατοίκους της, εις τόν Καλλονάν με την Γλαύκην του, και τόν Φίλιππον με τόν 'Αράπην του.

III

Ο Φίλιππος, ιδιοκτήτης μεγάλου άγροτικού κτήματος, ήτο ο πλουσιώτερος κάτοικος. Είχε παράστημα επιβλητικόν. Ίππεύων τόν 'Αράπην του, έγινετο επιβλητικώτερος, προκαλών την προσοχήν τών διαβατών και τών θαυμασμών τών γυναικών, αλίνας έτρεχον εις τὰ παράθυρα και έκυπτον διά νά απολαύσουν τό θέαμα περισσότερον. Τά παιδιά εις τούς δρόμους διέκοπτον τὰ παίγνιά των, άμα κανέν εξ αυτών έφώναζε:

— Παιδιά, ο 'Αράπης περιγ.

Ο θαυμασμός διεισδιόχετο εξ ίσου εις τόν άναβάτην και τόν ίππον. 'Αλλά τό όνομα τοῦ άλλου τήσων εξενίκησεν, ώστε και ο ίππεύς ώνομάζετο 'Αράπης. Αυτό δέν δυσηρέσκει διόλου τόν Φίλιππον· μάλλον τόν έκαμνε νά καμαρώνη.

Η φυσική στάσις τοῦ Φιλίππου ήτο επί τοῦ έριππίου. Όμοίωζε τόν Κένταυρον, και τότε ήσθάνετο πλήρη την ύπαρξίν του και την ύπαρξίν του πλήρη εύδαιμονίας. Σπανίως έξήρχετο πεζός, και όσάκις περιεπάτει, είχε κάτι τό κομικώς άδελφίον, όσον κομικώς άδελφίος μās φαίνεται, κατ' αντίθετον λόγον, ναύτης ίππεύων και τρέχων τούς δρόμους τοῦ Γαλατᾶ.

Είχεν αγοράσει πρό έπτά έτών από ένα βέν, έλθόντα εκ της Μεσοποταμίας, μίαν φορβάδα. Η φορβάς ήτο έγκυος και κατά την βεβαίωσιν τοῦ πωλητοῦ, κατήγετο από την περιβόητον Μόχραν, ποῦ ύμνησεν άλλοτε τόσον εύμορφα εις έν του διήγημα ο Βοσπορίτης Κωνστ. Μετοξας, διελθών εκεί μεταξύ τών Βεδουίνων δεκαετίαν δλόκληρον νεότητος και σφρόλους.

Η γέννησις τοῦ 'Αράπη επέφερε τόν θάνατον της μητρός. 'Αλλ' ο Φίλιππος, σφόδρα λυπηθείς διά τό δυστύχημα, έπεδόθη με την μεγαλειτέραν τρυφερότητα και με τās ειδικωτάτας περί ίπποτροφίας γνώσεις του εις την άνατροφήν τοῦ 'Αράπη, όστις, πώλος έτι, έδεικνυε κάλλος και χαρίσματα μοναδικά. Μετά την συμπλήρωσιν τριετίας, ήρχισε βαθμηδόν νά τόν συνειθίξη εις τόν χαλινόν, εις τό έφίππιον, εις την ίππασίαν. Μυκτήρες εύκίνητοι και άνοικτοι έμαρτύρουν τό θυμοειδές τοῦ ίππου· τρίχωσις μαύρη λάμπουσα, με τρεις λευκούς άστερίσκους επί τοῦ μετώπου, σχηματίζοντας τρίγωνον, χαίτη άρθρον, ώτα μικρά, σκέλη μακρά, ισχνά, σκληρά και ισχυρότατα, στέρνον εύρύ, κοιλία σχεδόν άφανής και τό έξώφθαλμον, όλα έμαρτύρουν εύγενεσιάτην την καταγωγήν.

Εις την ώκυποδίαν δέν εύρέθη ίππος προσεγγίζων κών την ιλιγγιώδη ταχύτητά του. Οι άριστοι τών ίπποτρόφων της πρωτευούσης, έλκοσθέντες εκ της γήμης τοῦ 'Αράπη, διηγωνίσθησαν, άλλ' ανεγνώρισαν τό άπαράμιλλον τοῦ άνταγωνιστοῦ. Πολλοί προσέφεραν ποσά υπέρωχα διά νά τόν άποκτήσουν, άλλ' ο Φίλιππος περιφρονητικώς απέκρουσε τās δελεαστικάς προτάσεις.

Εις έκ τών ήττηθέντων και περιφρονηθέντων, απέφασκε νά τόν κλέψη, αναθέσας τό έργον εις ένα Κιρκάσιον, περίφημον αλογοκλέπτην. Αυτός επί έβδομάδας παρεμό-

νευε, ζητών κατάλληλον εύκαιρίαν, και επί τέλους την εύρεν.

Ο Φίλιππος, μεταβάς εις τό κτήμα του, άφῆκε δεμένον τόν 'Αράπην εις έν δένδρον και άπεμακρύνθη πρός συνάντησιν τοῦ επιστάτου. Μετά πέντε λεπτά, αΐφνης άκούει τόν γνωστόν χρεμετισμόν, αλλά πολύ μακρυνόν. Τρέχει, βλέπει έρημον τό δένδρον και μακράν εις τό βάθος τοῦ δρόμου τόν 'Αράπην του, φεύγοντα με άναβάτην άγνωστον. Έξαλλος όρμα, φωνάζει εις βοήθειαν τούς άνθρώπους του, κυτπᾷ τό στήθος του, κυτπᾷ την κεφαλήν του, και πέπτει λιπόθυμος εις τās άγκάλας τών προσδραμόντων. Όταν συνήλθεν, ήρχισε νά κλαίη ως παιδίον διακόπτων τούς θρήνους με τās διαταγάς:

— Τί στέκεσθε; Τρέξετε. Πιάστε τόν άτιμον. Σώσατε τόν 'Αράπην μου. Είμαι χαμένος, αν δέν εύρω τόν 'Αράπην μου.

Οι άνθρωποι του έτρεξαν με όσα πρόχειρα μέσα διέθεσαν. Μερικοί ώπλίσθησαν και διηυθύνθησαν δι' άτραπών πρός συντομίαν τοῦ δρόμου. Ένύκτωνεν ήδη και καμμία είδησις δέν ήρχετο. Πρόδηλος έφαινετο ή ματαία καταδίωξις και εις αυτόν τόν Φίλιππον. Τόν κατέλαβεν ή άπελπισία. Πώς νά επιστρέψη εις την κομόπολιν χωρίς τόν 'Αράπην; πώς νά ζήση πλέον χωρίς τόν 'Αράπην του;

Την στιγμήν ακριβώς ποῦ μαῦραι ιδέαι εισήλασαν και κατέλαβον εις βαθμόν διαφρήξεως τόν έγκέφαλον τοῦ Φιλίππου, ήκούσθη πάλιν ο ίδιος μακρυνός χρεμετισμός. Ο 'Αράπης ήρχετο μόλις, άνευ άναβάτου, κάθιδρως, με τās ήνίας κομμένας και συρομένας εις τό έδαφος. Έσώθη μόνος του, έσωσε και τόν Φίλιππον, και απέδειξεν, ότι ή άγάπη και ή άφοσίωσις τοῦ ζώου πρός τόν κύριόν του είνε υπερέτερα, παρά ή τοῦ ανθρώπου πρός τό αγαπητόν του ζώον. Πλησιάζων διέγραψεν ένα κύκλον περίξ τοῦ Φιλίππου και έστάθη έμπρός του ύπερήφανος, με μυκτῆρας

άνοιγοκλείοντας ζαηρώς και εκπέμποντας άχνόν και μένος, διά νά δεχθῇ τό θερμό φιλήματα και τās άτελευταίους θωπείας τοῦ κυρίου του, τρελλοῦ πλέον από χαράν.

Πατήρ ιδών νεκρόν τόν μονογενῆ του τόν και κατόπιν την νεκρανάστασιν του, δέν θα ήσθάνετο την όδύνην και την χαράν, άμμιβαδόν με τόσην έντασιν, όσον ο Φίλιππος έντός δύο ώρών.

Την έπιόσαν έγνώσθη, ότι εύρέθη νεκρός ο Κιρκάσιος έντός χαράδρας, με τό κρανίον διεσρηγμένον, ριφθείς βιαίως κατά πετρών. Τόν έρριψεν ο 'Αράπης μετά δίωρον άγώνα, όπως άπαλλαγῇ ξένου άναβάτου, προσπαθούντος νά τόν φέρη εις ξένα μέρη, μακράν από τόν αγαπητόν του κύριον.

Τό λαμπρόν αυτό κατόρθωμα ηὔξησεν έτι μάλλον, όχι μόνον την φήμην τοῦ 'Αράπη, την όποιαν άδελφικώς συνεμερίζετο ο Φίλιππος, αλλά και την συροήν τών ξένων και τά εξ αυτών κέρδη της κομπολόεως.

IV

'Αλλ' οι ξένοι ήρχοντο νά θαυμάσουν και τό άπαράμιλλον κάλλος της Γλαύκης. Ο σύζυγός της Καλλονάς έπεδείκνυε τόν θησαυρόν του εις τὰ άπληστα βλέμματα τών επισκεπτών με υπερηφάνειαν και με άυταρέσκειαν μεγαλειτέραν, παρά ο Κοσμάς και ο Φίλιππος.

Εκ τών έγχωρίων, οι μέν άνδρες, πρώτοι θαυμάσται και ύμνηται της Γλαύκης, έπειδή την έβλεπον καθ' έκάστην, ήσθάνοντο βαθμηδόν κάποιον κόρον και οι έγκωμιαστικά των έκφράσεις προσελάμβανον κάπως την τυπικότητα τών φράσεων ενός φύλακος τοῦ Μουσείου τοῦ Λούβρου, όταν σās δεικνύη την 'Αφροδίτην της Μήλου με τούς άκρωτηριασμένους βραχίονας και σās λέγει με ύφος επίσημον: «Εδω, κύριοι, βλέπετε τό ιδανικόν κάλλος της γυναικός. Ωραιότερον άγαλμα δέν ύπάρχει πουθενά· θαυμάσετέ το».

Αι γυναίκες όμως εξ ένοτίκτου άντιέδρασαν εύθύς εξ αρχῆς κατά τοῦ γενικοῦ ένθουσιασμοῦ. Τά θαυμαστικά επιφωνήματα διά την Γλαύκην, ήσαν τόσαι προσβολαί έναντίον των επί άσχημιά. Τόν έξευτελισμόν αυτόν δέν ήνείχοντο, και εις τόν όμόφωνον θαυμασμόν τών άνδρών αι γυναίκες άντέταξαν την όμόφωνον κακολογίαν των.

Και έλεγαν:

— 'Ακού' έκεί! Νά την λέγουν θεά της εύμορφιάς. Ποιάν; Μιά χωρική, ποῦ δέν ξεύρει κανείς ούτε τούς γονείς, ούτε τό χωριό της· ποῦ δέν μπορεί νά μάθῃ τό άπράβητον με τούς δασκάλους, ποῦ μπαινοβγαίνουν τώρα δυό χρόνια 'ς τό σπίτι τοῦ Καλλονά· ποῦ δέν έχει καμμία άνατροφή, και δέν ειξεύρει ούτε θά μάθῃ ποτέ, τί θά πῇ σπιτικό και τί θά πῇ νοικοκυρωσύνῃ· ποῦ δέν ξεύρει, και εις την λειτουργίαν, πότε πρέπει νά κάμῃ τόν σταυρό της, μόνον θέλει νά κορδόνεται με τό άνάστημά της σάν βαπίλισσα, ή χωριάτα. Και ο κουτός ο άνδρας της, ποῦ δέν καταδέχθηκε τά καλλίτερα κορίτσια μας, γιατί δέν εύρισκε, λέει, της γραμμῆς ποῦ ώνειρεύετο, βοήκε της γραμμῆς αὐτῆς 'ς την άπρόκοπη και 'ς την άναίσθητη Γλαύκη. Τέτοιο άνδρόγυνο δέν μπορεί νά έχῃ καλό τέλος.

Μία γραία μόνον έτόλμησε νά προσθέσῃ τόνον παραφωνίας εις την συναυλίαν:

— Νά σās πῶ, παιδιά μου. 'Εγώ την είδα μιά μέρα 'ς τόν λουτρό, και σās όρκίζομαι

'Από τόν κόσμο των έφάρων.

Ο κ. Γ. Ξανθοπούλος

Οι μουσικοί μας.

ποῦ μ' ἐφάνηκε ἀλήθεια σὰν θεά. Τέτοιο κορμί χυτὸ δὲν εἶδα ποτὲ μου.

— Τότε, ἀπήντησαν αἱ ἄλλαι, τὴν ταιριάζει ἄνδρας ἕνας λουτράρης, νὰ τὴν δείχνῃ γυμνὴν εἰς ὅλους. Ὁ λουτρὸς θὰ γίνῃ Μουσικόν, καὶ ἡ Γλαῦκη τὸ μαρμάρινον ἀγαλμὰ του.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἡ Γλαῦκη εἶχεν ἐξαισίων κάλλος. Ὑψηλὴ, εὐσωμὸς μὲ κορμιοστασιὰν ὑπερήφανον καὶ καλλίγραμμος εἰς ὅλα τὰ μέλη. Τὸ πρόσωπόν της μόνον, καίτοι κανονικώτατον καὶ ἁρμονικόν, εἶχε τὴν ἐκφρασὴν ψυχράν. Οἱ ζωγράφοι, ποῦ ἤρχοντο πανταχόθεν καὶ ἐλάμβανον παρὰ τοῦ Καλλονᾶ τὴν πρόθυμον συναίνεσίν του, ὅπως τὴν ζωγραφίσουν καί, πρὸς μέγα σκάνδαλον τῶν κατοίκων, μελετήσουν μερικὰς γυμνότητας καὶ ἁρμονίας γραμμῶν κρυμμένας, διετείνοντο, ὅτι ἡ ψυχρότης τῆς ἐκφράσεως προήρχετο κατὰ τοὺς μὲν ἐκ τῆς τελείας ἀπαιδεύσεως τῆς ὡραίας γυναίκος, κατὰ τοὺς δὲ ἐκ τῆς ἁλλείψεως αἰσθημάτων, καὶ κατ' ἄλλους, συμφωνοῦντας μὲ τὴν γνώμην τῶν κακολογουσῶν ἐκ τῆς παντελοῦς ἁλλείψεως ψυχικοῦ κάλλους.

Εἰς τὴν ὁμόφωνον τῶν γυναικῶν κακολογίαν ὑπολανθάνει πάντοτε ἡ διαίσθησις μιᾶς ἀληθείας ἀφανοῦς.

Ὁ οἶκος τοῦ Καλλονᾶ μετεβλήθη ἐντὸς ὀλίγου εἰς Πινακοθήκην· διότι ἐπολλίσθη μὲ μίαν εἰκοσάδα εἰαυτογραφῶν τῆς Γλαύκης. Καὶ ἡ χαρὰ τοῦ Καλλονᾶ ἦτο ἀνεκλάλητος. Ἀπελάμβανε πολλαπλασίως τὴν ὑπερηφάνειαν, ποῦ τοῦ ἔδιδαν αἱ ὡραῖαι γραμμαὶ τῆς γυναίκος του, τὸσον ἐν πρωτοτύπῳ, ὅσον καὶ εἰς τὰς ἐπιτυχεῖς εἰκόνας ζωγράφων διασημῶν. Οἵτοι, ἐπιστρέφοντες εἰς Εὐρώπην, διέκάλουν, ὅτι ἀνεθρονίσθη ἐν τῇ Ἀνατολῇ τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου, ζωντανήν, μὲ τοὺς βραχίονας ἀκροαίους καὶ ἐτοιμοὺς πρὸς ἐγκαλισμόν, καὶ ἀμέσως ἐγίνοντο δεκταὶ εἰς τὰς ἐκθέσεις αἱ εἰκόνας τῆς Γλαύκης.

Ἐν τούτοις μίαν πρῶταν οἱ κάτοικοι, μεταβαίνοντες εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν, ἀνέκοπτον οἱ μὲν τὴν πορείαν τῶν δέ, καὶ σχηματίζοντες ὁμίλους ὁλονὲν πυκνότερους, συνεζήτουν μὲ ζωηρότητα ὅπως ἀσυνήθιστον δι' ἀνθρώπους, σπεύδοντας ν' ἀνοίξουν τὰ ἐργαστήριά των καὶ ἀρκουμένους νὰ χαιρετῶνται μὲ μιὰ **Καλημέρα** εἰς τὰς ἐσθινὰς των καθ' ὅδον συναντήσεις. Κάτι ἔκτακτον συνέβαινε. Θύραι καὶ παράθυρα ἠνέθοντο βιαστικά καὶ πρώτη ἡ Κερὰ Βασιλικὴ ἐφώναξε τὴν ἀντικρινὴν τῆς γειτόνισσας καὶ ἀπὸ παραθύρου εἰς παράθυρον ἔθεσεν εἰς κίνησιν τὸν ἐγχώριον δούρματον τηλεγράφον.

— Κερὰ Μαριγώ, δὲν σὲ τὸλεγα ἐγώ; Ἡ Γλαῦκη ξεπόρτισε τὰ χαράγματα μαζὶ μὲ τὸν ζωγράφον, ποῦ τὸν φέλευαν. Τὸ φωνάζουνε ἔξω ὅλοι.

— Καλὰ λοιπὸν σὲ τὸλεγα κ' ἐγώ, Κερὰ Βασιλική, πῶς δὲν ἀγαποῦσε ἡ ξεμυαλιστρά μήτε τὸν κύριόν της, μήτε τὸ νοικοκυριό της.

— Ἀτίμασε ἡ ἀθλία τὴν πολιτεία μας, Κερὰ Μαριγώ.

— Αὐτὸ μὴν τὸ πῆς· δὲν ἦσαν ἀπὸ τὴν χώραν μας. Μιὰ ξένη ποῦ δὲν εἴξευρε κανεὶς ἀπὸ ποῦ βαστᾷ ἡ σκούφια της...

— Ἔστειλαν τὸν Φίλιππον μὲ τὸν Ἀράτην νὰ τοὺς πιάσουν καὶ τοὺς φέρουν πίσω νὰ τοὺς πομπεύσωμεν.

— Παναγία μου, καὶ νὰ μὴν τοὺς πιάσουν. Ἄς πᾶνε στὴν ὁργὴ τοῦ Θεοῦ. Μακριὰ ἀπὸ μᾶς, Κερὰ Βασιλική, ἡ ἄτιμη.

Ὁ διδάσκαλος τῆς Μανδολινάτας Φαναρίου ἢ Στάγγαλης.

— Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ.

— Αὐτὸ θὰ ποῦν καὶ ὅλες αἱ νοικοκυρές.

Ἀφ' οὗ μὲ ἡλεκτρικὴν ταχύτητα ἐγνώσθη τὸ πρᾶγμα εἰς ὅλας τὰς σινοικίας, ὁ γυναικεῖος κόσμος ἐσχημάτισεν ἐπὶ τῶν ὁμίλων του. Εἰς τὰς σινοικίας καὶ ἐνώπιον τῶν ἐξωθύρων αἱ γυναῖκες συνεζήτουν καὶ ἐσχαλίζον τὴν ἐκουσίαν ἀπαγωγὴν τῆς Γλαύκης μὲ τόσῃ ζέσει καὶ μὲ τόσον μίσος ἐναντίον της, ὥστε ἔλησάνησαν νὰ ἐτοιμάσουν τὸ λιτὸν μεσημβρινὸν γεῦμα. Οἱ ἄνδρες, ἐπιστρέφοντες τὴν μεσημβρίαν, δὲν ἐπρόφθασαν νὰ τὰς ἐπιπλήξουν δι' αὐτὸ, διότι ἐτέθησαν ἀμέσως εἰς θέσιν κατηγορουμένων καὶ ἀμυνομένων.

— Ἡ περιτρημὴ καὶ πανώρεια Γλαῦκη σας! Νὰ τὴν χαίρεσθε. Μὰ τὰ ἐγκώμια καὶ τοὺς ἐκαίνους σας, μᾶς ἔβουτελλε καθε μῆρα καὶ δὲν εὐρίσκατε καμμιά εὐμορφίαν ἐς ἡμᾶς. Εἴμεθα ὅλες ἀσχημες. Μὰ ὑπάρχει εὐμορφία χωρὶς τιμὴν; Μπορεῖ νὰ ἦνε εὐμορφὴ μιὰ γυναῖκα, ποῦ δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα της καὶ τὸ σπιτικό της; Κόπιασε τώρα, ἄνδρα μου, νὰ πῆς ἐς τοῦ Καλλονᾶ. Νὰ τὸν παρηγορήσῃς. Ἐκεῖ καὶ θὰ βρῇτε. Ὁ Καλλονᾶς θὰ σᾶς ἐτοιμάσῃ, χωρὶς ἄλλο τὴν **μακαριά** τῆς γυναίκας του.

Ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ Ἀράτη μετὰ δρόμον 80 χιλιομέτρων, ἔβεβαίωσεν, ὅτι οἱ φρυγᾶδες ἢ κρύπτονται κάπου, ἢ ἐφυγον διὰ θαλάσσης. Μετὰ ἔρουν τῆς παραλλᾶς, ἐγνώσθη, ὅτι δι' αἰμακάτου, προσορμισθείσης τὴν νύκτα εἰς πλησίον τινὰ ὄρμον, συνετελέσθη ἡ ἀπαγωγὴ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Κατόπιν τῆς βεβαιώσεως ταύτης, ὁ Καλλονᾶς ἐδὴλώσεν, ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν πρόθεσιν νὰ καταδιώξῃ ἢ ν' ἀνακτίσῃ τὴν δραπετίδι. Ἡ ἀπόφασίς του ἐλήφθη ἀνεὺ πάλης τραγικῆς αἰσθημάτων συγκρουομένων· διότι κυρίως συγκρούσεις παθῶν δὲν ὑπῆρξε. Ψυχικὸν δεσμόν ἀγάπης δὲν εἶχεν· ἡ δὲ καλλιτεχνικὴ του ματαιοδοξία, ὅτι ἀνεκάλυπεν ἕνα θησαυρὸν καλλονῆς μὲ τὰς ὡραιότερας γραμμάς,

ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἀκράτεια καὶ μετὰ τὸ γεγονός τῆς ἀπαγωγῆς· διότι, ἂν ἐφυγε τὸ πρωτότυπον, εἶχε τόσα ἄλλα πανομοιότυπα. Καὶ ἐπειδὴ ἐλάτρευε κυρίως ὁ Καλλονᾶς τὰς θαυμασίας γραμμάς τῆς Γλαύκης, αὐτὰς ἠδύνατο νὰ βλέπῃ, νὰ θαυμάζῃ καὶ ν' ἀπολαύῃ τὴν γοητείαν τῶν ἀπὸ πρῶτας ἄχρως ἐσπέρας εἰς τὴν Πινακοθήκην του. Ἡ δόξα τῆς ἀνακαλύψεως παρέμενεν ἐπίσης ἀερώτος· διότι κανεὶς δὲν τὴν διεφίλονε. Μόνον τὸ αἶσθημα ἀγνωμοσύνης ἐκ μέρους τῆς Γλαύκης τὸν ἠγγίξε ψυχικῶς. Ἀλλὰ τὸσον σύνηθες εἶνε τὸ φαινόμενον τῆς ἀγνωμοσύνης, ὥστε οἱ ἐτεργέται μᾶλλον ἐκπλήττονται, ὅταν δὲν παρουσιάζεται τὸ φαινόμενον αὐτό.

Ἐπέταξε λοιπὸν ὁ ἕνας ἐκ τῶν τριῶν θησαυρῶν. Καὶ ἡ ὀριστικὴ του ἀπώλεια εἰς μὲν τὸν Καλλονᾶν μετὰ προσωρινὴν ψυχικὴν διατάραξιν ἐπανέφερε τὴν γαλήνην, εἰς δὲ τὸν γυναικεῖον κόσμον, ἐπειδὴ ἐπύσαν πλέον ἀκουόμενα τὰ ἐγκώμια καὶ οἱ πανηγυρισμοὶ τῆς Γλαύκης, προὔξενε πολλὴν χαρὰν καὶ ἀνακούφισιν.

Ὁ Καλλονᾶς ἐξηκολούθει, χάρις εἰς τὴν Πινακοθήκην του, νὰ θαυμάζῃ ὡς καλλιτέχνης τὸ ἰδανικόν του καὶ νὰ χορταίνῃ μὲ τὰς ὀνειρώδεις του γραμμάς. Διὸ ἦτο πολὺ φουσκὸν νὰ φαίνεται περιχαρὴς καὶ ὑπερήφανος διὰ τοὺς νέους θριάμβους τῆς Γλαύκης, δόσεις ἐμάνθανεν ἐκ τῶν ἐφημερίδων, ὅτι ἡ Γλαῦκη ἐκέρδισε τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς τὴν ἐκθεσὶν καλλονῆς, τὴν γενομένην εἰς Σπᾶ τοῦ Βελγίου, ὅτι διανεμήθη μὲ τὸν ἀχρεῖον ἀπαγωγέα της τὸ βραβεῖον τῶν 100.000 φρ., καὶ ὅτι εἰς τὰ ἐργαστήριά των οἱ διασημότεροι ἐκεῖ ζωγράφοι διεξεδίκουν πεισματωδῶς τίς πρῶτος νὰ τὴν λάβῃ ἐπὶ ἀδράᾳ πληρωμῇ ὡς ἀρχέτυπον (μοδέλο).

Εἰς τὴν ἐκτίμησιν ὅμως τῶν ἐγχωρίων, ὁ Ἀράτης ἐρίνη, καίτοι ἄλογον, ὑπέρτερος κατὰ πολὺ τῆς Γλαύκης. Ὁμοθυμῶς τοῦ ἀπένευμαν τὸ βραβεῖον ἀρετῆς, διότι, ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἀπαγωγέα του, τὸν ἐρόντευσε, διὰ νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τὸν Φίλιππον καὶ ἀρρωστωμένος εἰς τὴν δόξαν τῆς κομποπόλεως.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Κοσμῶν, αὐτὸς, βυθισμένος εἰς τὸν 7ον αἰῶνα δὲν ἐγνώριζεν ἀπολύτως τί συνέβαινε περὶ του, οὔτε Ἐλαβὲ ποτε γνῶσιν καὶ τῆς ὑπάρξεως Γλαύκης ἢ Ἀράτης. Κατεγίνετο πυρετωδῶς τότε εἰς τὴν σύνταξιν καταλόγου τῶν ἀπολεσθέντων βιβλίων τῆς πυρποληθείσης Ἀλεξανδρινῆς Βιβλιοθήκης, ὅταν ὁ Ἀμροῦ μετὰ 14 μηνῶν πολιορκίας ἐξεπόρτισε τὴν Ἀλεξάνδρειαν τὸ 640, χωρὶς νὰ δυνηθῇ ὁ ἐπιθανατίως ἀσθενὼν Ἡράκλειος νὰ στείλῃ ἐκεῖ βοήθειαν.

Οἱ ἀρχαιολογοῦντες εἶνε ὄντα παράσιτα τῆς ἱστορίας· καὶ ὁ Κοσμῶς ἀπέδειξεν, ὅτι, ὡς ἀρχαιολόγος καὶ κάτοχος ἀρχαιολογικοῦ θησαυροῦ, ἦτο εὐτυχέστερος τῶν κατόχων τῶν δύο ἄλλων θησαυρῶν.

Προσκολλημένος καθὼς ἦτο εἰς τὸ παρελθόν, δὲν ἠσθάνετο τὸ παρόν, οὔτε τὰς πικρίας του· τὸ μέλλον δὲν τὸν ἐμελλε· καὶ διήρχετο τὴν ζωὴν του ὅλην, ἐκμυζῶν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος, ὅτι ἐκουσίως ἔβλεπεν ὡς ἐπαγωγὸν καὶ εὐχάριστον πρὸς ἀσχολίαν τοῦ πνεύματός του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ
Διηγήτορας

ΤΟ ή μικρούλα ή ανυπότακτη! Η παιδούλα ή τρελλή, ή γεμάτη ζωή, που έφερε όλα άνω-κάτω εις το σπίτι, που απήλπιζε τη νταντά της με της τρέλλες της, και που εξέπληττεν όλους με το θάρρος και το πνεύμά της το φωτεινό!

Ο κήπος με τα λουλούδια τα δροσάτα και τα δένδρα τα ψηλά, ήταν από της μεγαλύτερης χαρές της: ώρες ολόκληρες περνούσεν εκεί μέσα, τρέχοντας απ' τη μίαν άκρη ως την άλλη και σκορπίζοντας στον άέρα την κρυσταλλένια μουσική της φωνή.

Πολλές φορές, με κίνδυνο να σπάση το μικρό της κεφάλι, σκαρφάλωνε 'πάνω σ' ένα δένδρο και απ' εκεί άκουε με ήδονή τα τραγούδια των πουλιών και έβλεπε με θαυμασμό, άνοίγοντας όσο μπορούσε τα μαυρά της ματάκια, τον ήλιο και τον ουρανό.

Ω! το φώς, πώς την ένθουσίαζε και πώς γέμιζε την ψυχή της από χαρά και ευτυχία!

Ο,τι περιορισμένο και σκοτεινό, την στενοχωρούσε και το απέφευγε με λαχτάρα.

Ήταν ή μεγαλύτερα δυστυχία της, όταν την έκλεισαν μέσα σε κάμαρες σκοτεινές με μπερντέδες χαμηλωμένους για να μελετήση.

— Θέλω φώς και άέρα, έφώνωζε με την φωνή της την διαπεραστική και έτρεχεν δμέσως με πηδήματα στον κήπο.

Εκεί μέσα, με τα βιβλία στο χέρι, κάτω από τον ήλιο των δένδρων, το ανυπότακτο παιδί μάθαινε το μάθημά του και διάβαζε τάχαπημένα της παραμύθια, τη «Βασιλοπούλα τη μάγισσα» και το «Βασιλόπουλο τ' άτρόμητου». Έπειτα έπαιρνε τη δασκάλα της και έτρεχε σε περιπάτους μακρινούς.

Τα βουνά, τα δένδρα, οι κάμποι την τρέλαιναν και αι έρωτήσεις της για το κάθε τι ήσαν άτελείωτες. Μ' από όλα την ένεθουσίαζαν ή κορυφές ή ψιλές των βουνών.

Εκεί επάνω προσήλωνε συχνά τα σπινθηροβόλα της μάτια και έλεγε:

— Άχ, πώς ήθελα να ήμουν εκεί ψηλά! Να βλέπω τον κόσμο από 'κει ψηλά! Τι ώραία που θα είναι! Σάν μεγαλώσω θα άνέβω 'κει επάνω, επανελάμβανε συχνά, δείχνοντας με το χεράκι της μια απότομη κορυφή ενός ψηλού βουνού.

Η δασκάλα έγέλα της παράξενες ιδέες του παιδιού, μ' 'κείνο επαιρνε όλο το σοβαρό του και εξακολουθούσε να κυττάζη με έμπιστονην τον άνήφορο, κάμνοντας από τώρα υπολογισμούς για την μέλλουσα πορεία του.

Ετσι έμεγαλώνεν ή παράξενη παιδούλα, όπως συνείθιζαν να την λέγουν όλοι οι δικαί της, με της επιθυμίες της: άλλόκοτες και τα όνειρα τα μεγάλα!

Μεγάλωνε γοργά-γοργά, ξεπετιόταν καθ'

ήμέρα σαν το μπουμπούκι της τρανταφυλλιάς, όσο ήλθε ο καιρός να άνοίξη στο φώς του ήλιου τραντάφυλλο εύμορφο και δροσερό.

Έγινεν ή μικρούλα κοπέλλα τώρα σωστή: όλη ζωή και νειάτα, άφησε της τρέλλες της παιδικές και μπήκε στη σκψη του νου και της σοφίας.

Μά ήτανε πάντα το πλάσμα το ιδιόρρυθμο, το πλάσμα που κύτταζε πολύ μακριά, που μελετούσε πάντα να πάρη τον δρόμο τον άνηφορικό, που έφερνε ίσια στην ψηλή την κορυφή.

Αυτή ή ιδέα ήτο στερεωμένη μέσα της και κύτταζεν αδιάκοπα να εύρη την δύναμιν που της έχρειάζετο για τον δρόμο αυτόν τον δύσκολο και τον τρανό.

Μόνη της μυστικά έκαμνε τα σχέδιά της, έπλαττε τα όνειρά της τα ώραία, δούλευε ήσυχα, αλλά με θάρρος, έτοιμάζετο όλο ένα.

Μιά μέρα, ένα πρωί εύμορφο άνοιξιάνικο, καθώς ήτο και αυτή εις την άνοιξη της ζωής και ήσθάνετο μέσα να βρούη το αίμά της από δύναμιν και ακμή, έπήρε πειά την απόφασί της και έξεκίνησε για τον άνήφορο!

Με χαρά πήρε το μονοπάτι, το στολισμένο από πράσινα κλαδιά και με το βήμά της το γοργό και δυνατό ήρχισε να αναβαίη το βουνό. Άνέβαινε πεταχτή, χαρούμενη: άκουε γύρω της τα πουλιά να κελαδούν, έβλεπε το φώς να την περιτριγυρίζει: άνέπνεε τον μυρωμένον άέρα του βουνού και ή ψυχή της λούζονταν μέσ' την ήδονή.

— Τι ώραία που είναι, έλεγε μέσα της, και με εύκνησία προχωρούσε, προχωρούσε αλόενα.

Εις το Μπαρ.

— Πώς είπατε; δέν κάμνετε πειά χρή; Όσοι έγιναν φρόνιμοι.

— Όχι, έγω, οι δανεισταί μου.

Ήτο ακόμη ή άρχή και ή κόρη τα έβλεπε όλα ώραία και εύκολα. Μά όσο άνέβαινε, ο άνήφορος έγινετο πειό απότομος και το άνέβασμα πειό δύσκολο. Όστερα από κάμποσι δρόμο, το αίμα άνέβηκε στο κεφάλι και ιδιώς έτρεχεν απ' το ώραίο της μέτωπο. Με θάρρος όμως εκείνη προχωρούσεν αδιάκοπα και με προσοχή παραμέριζε όλες της πέτρες και τα άγκάθια, που εύρίσκοντο εμπρός της. Σ' αυτόν τον άγώνα, έβλεπε κάποτε τα χέρια της να ματώνωνται και να πονούν, αλλά της ήτο αδιάφορον. Τι είναι ο κόπος και ο πόνος εμπρός στην μεγάλη ευτυχία που θα ήσθάνετο, όταν θα έφθανε ψηλά-ψηλά!

Σε μιά στιγμή που σταθηκε λίγο να ξεκουρασθή, έρριψε το μάτι της κάτω και μία λάμψις χαράς έφώτισε το κουρασμένο της πρόσωπο. Βρίσκονταν επάνω, πολύ επάνω απ' τη γή και γύρω ήσαν ώραία όλα!

Κύτταζε έπειτα επάνω. Ήθελε ακόμη πολύ για να φθάση εκεί που ήθελε, και ήρχισε πάλιν να αναβαίη.

Άνέβηκε, άνέβηκε, όσο κουράσθηκε πειά.

Η δύναμιν άρχισε να λιγοστείη, τα πόδια της να κλονίζονται, το βήμα να γίνεται βαρύ.

Μιά λύπη, άνάμικτη με πάνο, έκυρίευσε το κουμένο το κορίτσι τη στιγμή αυτή!

Τί θα έκαμνε; θα γύριζε πίσω, χωρίς να φθάση την κορυφήν; Θα έμενε το πλάσμα το αδύνατο, το νικημένο;

Φοίκη την κατέλαβε στην ιδέα αυτή.

Μάζινσεν όση δύναμιν είχε ακόμη και αποφασιστική εξακολούθησε.

Εξαφνα, σ' εκείνη την στιγμή την κρίσιμη, ένα χέρι δυνατό απλώθηκε επάνω της. Η κόρη τρομαγμένη άνοιξε τα μάτια της και είδε να την βαστάη ένας νέος ώραίος και δυνατός.

Ήτο ένας άδοιπόρος και αυτός, που είχε πάρει τον ίδιο δρόμο και έφθασε λίγο προτιέτερα απ' αυτή 'κει ψηλά.

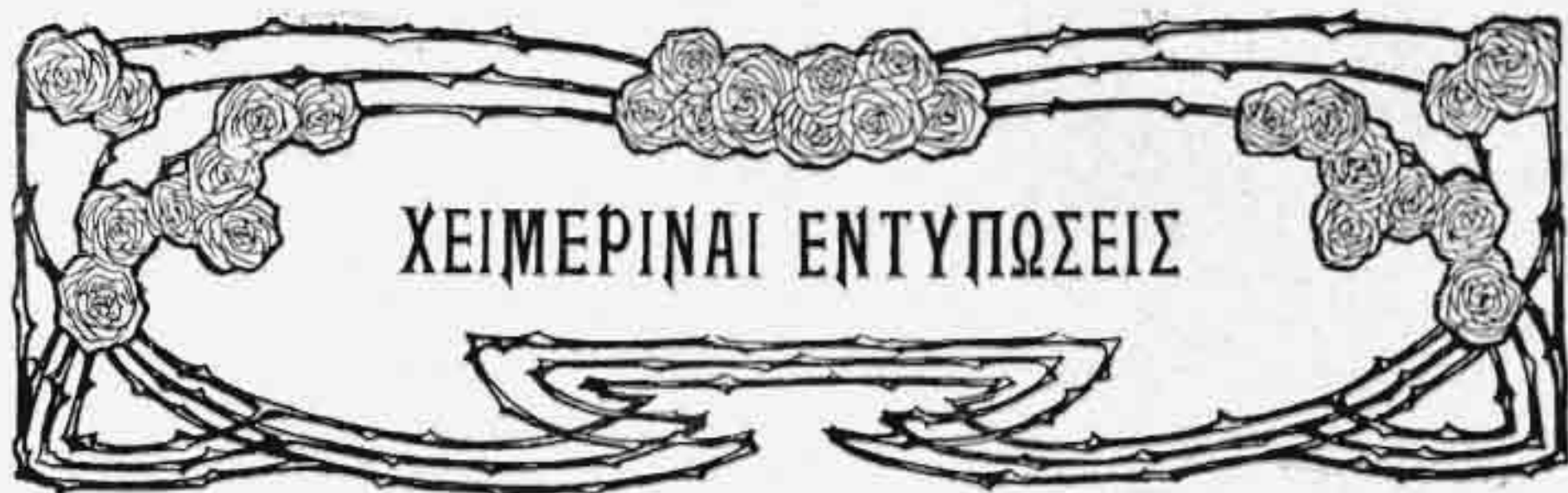
Τα μάτια των δύο νέων συννηντήθησαν. Τα μάτια, τα γεμάτα φώς, εξέφραζον ό,τι ήσθάνοντο και οι δύο μέσα τους εκείνη τη στιγμή.

Χωρίς να πούν τίποτε είχαν έννοηθή. Ο ένας δίνει το χέρι σ'έν άλλο: χомογελούν! Γύρω τους το φώς πλημμυρίζει: όλα είναι ώραία.

Οι δύο νέοι αλληλοπιασμένοι εξακολουθούν τώρα τον δρόμον τους μαζί.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΚΑΜΒΟΥΚΙΔΟΥ

ΜΑ τῇ προσεγγίσει τοῦ χειμῶνος, ἀπὸ τὸ φθινόπωρον ἀκόμη, μίᾳ ἀόριστος ἀνησυχία μᾶς κατέχει, μίᾳ θλίψης ἀκουσία πιέζει τὰς καρδίας μᾶς καὶ... οἱ πεζότεροι ἀκόμη τῶν ἀνδράπων, οἱ μηδέποτε τὸν Πήγασσον ἀνελθόντες, μετ' ἀδριμονίας προσβλέπουν... τὰ φύλ-

λα πίπτοντα, τὰ ἀνθὲ φυλλορροοῦντα, τὰς χελιδόνας ἀπερχομένας, τὸν κυανόχροον οὐρανὸν καλυπτόμενον ὑπὸ νεφῶν καὶ τὰς νύκτας τοῦ θέρους, τὰς γλυκείας καὶ ἡρόμους ἐκείνας νύκτας, μεταβαλλομένας εἰς νύκτας παγερὰς καὶ ἐρεβώδεις...

Τί τὰ θέλετε; ὁ κόσμος δὲν κατάρθωσεν ἀκόμη — παρ' ὅλας τὰς διαβεβαιώσεις τῶν κυρίων δευκιστῶν περὶ τοῦ ἐναντίου — νὰ βλέπῃ εἰς τὴν πτώσιν τῶν φύλλων καὶ εἰς τὴν συσφύρευσιν τῶν νεφῶν, μίαν ἄπλην καιρικὴν μεταβολὴν καὶ τίποτε ἄλλο! Καὶ ἐὰν τὸ κατορθώσῃ, ἡ ἐντύπωσις πάλιν ἐπὶ τῇ μεταβολῇ ταύτῃ θὰ εἶναι ἀλγεινὴ. Ἀλλὰ δὲν ὀφείλομεν βεβαίως καὶ νὰ ἐκτρέψωμεν πικρά ἐπὶ τούτῳ παράπονα, διότι ὁ χειμῶν, ἡ ὀμίχλη του, τὰ ψύχη του, δὲν συντελοῦν εἰς τὸ νὰ καθιστοῦν ποθεινότερον τὸν Μάιον, καὶ εἰς τὸ νὰ μᾶς παρέχουν αἱ ἑαριναὶ γοητεῖαι τοῦ ἐντονωτέρου τῆς ἐντύπωσιν;

Ὅπως καλύτερον αἰσθανθῶμεν τὰς γλυκείας τῆς Εὐτυχίας περιπτώσεις, πρέπει

Εἰς δημοσιογραφικὴν γραφεῖον.

— Καὶ εἰ θὰ γράψωμεν, λοιπὸν εἰς τὴν τελευταίαν ἑρμηνείαν, ἀφοῦ δὲν μᾶς ἔσται καμμίαν εἰδήσιν; — Ἀποδοῦναι τὰς γράψωμεν: «Δὲν γνωρίζομεν τίποτε. Ἀδριον κλειότερα».

τῆς Δυστυχίας πρότερον νὰ δοκιμάσωμεν τὰς καρδιοδόρους ἀλήθειαι.

Εἶναι θλιβερόν νὰ τὸ λέγῃ τις, ἀλλὰ καὶ πόσον ἀληθές!

Θὰ ἀνεγνωρίζομεν τῆς ὑγιείας τὰ ἀγαθὰ, ἐὰν μηδέποτε ἀσθενῶμεν προσέβαλλον ἡμᾶς;

Ἡ φιλία, ἡ ἀληθής, ἡ ἀδόλος, ἡ εὐκρινὴς φιλία, ἡ τῶσον σπανία διὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, θὰ εἶχε τὴν τετιμημένην ἀξίαν της, ἐὰν ἀπέλειπον οἱ δόλοισι, οἱ ὑποκριταὶ καὶ οἱ ἀγνώμονες;

Ὁ ἐκ τῆς ἐργασίας τοῦ χρήματος ἀποκτάν ὀικογενειαρχῆς, θὰ ἡσθάνετο τὴν ἰδίαν ἐνδόμοχον εὐχαρίστησιν, ἐὰν δὲν διήρχετο καὶ ὁδυνηρὰς ἡμέρας ἀεργίας καὶ πενίας;

Οἱ εὐγενεῖς χαρακτήρες θὰ ἐφεγγαδολοῦν τόσον ἐν τῇ κοινωνικῇ στερεώματι, ἐὰν περὶ αὐτοῖς δὲν περιστρέφετο ἡ σκιερὰ πλειὰς τῶν ταπεινῶν, τῶν μοχθηρῶν;

Μοιραίως λοιπὸν τὸ **Κακὸν** συνοπάρει, ὅπως μεγαλύτεραν τὸ **Καλὸν** προσλαμβάνῃ ἀξίαν καὶ δόναμιν, ὅπως αἰσθητότεροι εἰς ἡμᾶς ἀποδίδουν αἱ ἐξ αὐτοῦ εὐεργετικαὶ ἐπιδράσεις.

Καὶ διὰ νὰ ἐπανέλθω εἰς ὅ,τι ἤδη προεῖπον:

«Τὸ ἑαρ θὰ μᾶς παρῆχε τὰς αὐτὰς ἡδύτητας, ἐὰν δὲν ἐπύρχετο μετὰ τὸν τραχὺν χειμῶνα»;

Ἐὰν διαρκῶς ὁροσερὰ τοῦ ἑαρος μὴ τὸ πρόσωπόν μας ἐδώκενεν, ἐὰν πάντοτε μυρόεσσα διεγέλα ἡ φύσις, διαρκῆς ἦτο ἡ τῶν ἀνθῶν βλάστησις, διαρκῆ καὶ τὰ ἡδύφθογγα τῶν πτηνῶν κελαδῆματα, ἀνέφελος καὶ πλησιφαῖς ἡ Σελήνη, τὰς αὐτὰς, κατὰ τὴν ἀλληλοδιαδοχικὴν τῶν τεσσάρων Ὁράν τοῦ ἔτους ἐπάνοδον, ζωηρὰς θὰ εἶχομεν ἐντοπώσεις, τὴν αὐτὴν θὰ ἡσθανόμεθα γοητεῖαν;

Ὁ χειμῶν, τὸν ὁποῖον οἱ Γάλλοι ποιηταὶ ὡς ἐκ τῆς ἀγριότητος αὐτοῦ ἀποκαλοῦν «μέλανα Ἰνπότην», εἶναι ὁ ἀδελφὸς ἐνός ἄλλου «μέλανος Ἰνπότης», ἱππλοτοῦντος τοῦτου ἐν τῇ ἡθικῇ κόσμῳ. Ὁ δαιμονιώδης αὐτοῦ καλπασμός, δεινὰς εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ ἐντονωτέρας τῶν τοῦ φυσικοῦ χειμῶνος προκαλεῖ φρικασίας...

Μυσαρὸς καὶ ἀδιάλλακτος, ἀποσπᾷ ἐκ τῶν καρδιῶν τὰ ἀγνὰ ὄνειροπολήματα

τῆς νεότητος, ἐμψύει τὴν δηλητηριώδη αὐτοῦ πνοὴν ἐπὶ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τῶν εὐγενῶν συναισθημάτων καὶ τῶν γενναιωφρόνων διαλογισμῶν καὶ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ καταστρεπτικοῦ αὐτοῦ ἔργου, ἀπομακρύνεται ἀπαισῶς γελῶν...

Καὶ ἂν ὅπαζ μόνον ἐπέπιπεν ἐφ' ἡμῶν! Ἀλλ' οὐχί! ἐπανέρχεται πολλάκις, ἀπαισῶς, λυσσωδὲς πολεμῶν πάντοτε ὅ,τι ἐν ἡμῖν ἐπάρχει πολύτιμον, ὅ,τι ἀκριβῶς μᾶς κάρνει νὰ ἐπιθυμῶμεν καὶ ἀγαπῶμεν τὴν ζωὴν.

Καὶ ὅμως δὲν εἶναι πάντοτε καθολοκληρίαν νικητῆς ὁ «μέλας» αὐτοῦ «Ἰνπότης».

Ἐν τῇ βάθει τῆς ψυχῆς ἡμῶν ἡ ἀσθενής, ἀλλ' ἀήττητος **Ἑλπίς**, ἐρρωμένην πάντοτε ἀντιτάσσει αὐτῷ ἀντίστασιν.

Ποσάκις δὲν αἰσθανόμεθα αὐτὴν ἐξασθενίζουσαν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν νεκρῶν ὀνείρων, τῶν πικρῶν δοκιμασιῶν, τῶν θλιβερῶν ἀπογοητεύσεων!

Ἀλλὰ, παρομοίᾳ πρὸς τὰ ἀνθὲ, τὰ ὅποια ἀναφύονται ἐπὶ τῶν ἐρεσιῶν, ἐπανέρχεται πιστὴ πάντοτε καὶ παρήγορος, ἐπιρρίπτουσα τὰς ψωτεινὰς αὐτῆς ἀκτίνας ἐπὶ τῆς σκοτισθείσης ἡμῶν ψυχῆς...

Τοῦ λοιποῦ διατὶ ἀγαπῶμεν τὸ ἑαρ! Μὲ γοητευτικὰ ἀρώματα πληροὶ τοὺς κήπους μας, τὰς χελιδόνας ἐπαναφέρει εἰς τοὺς οὐρανοὺς μας, τὴν χαρὰν εἰς τὰς καρδίας μας...

Ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν ἀγαπῶμεν αὐτό, διότι συμβολίζει τὴν... **Ἑλπίδα**.

ΙΟΥΛΙΑ Ι. ΚΑΡΑΛΗ

Ὁ λόγος περὶ Θεάτρου.

Ὁ μηχανισμός. — Ἄν ἀπολοῦσθε τὰ σχέδια μου, ἡ αἰδέουσα τοῦ θεάτρου σας θὰ δύναιτο νὰ κινῶθῃ ἐντός δύο λεπτῶν.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Θεάτρου. — Ὅσο διὰ τὸ ἀδειαῖα τῆς αἰδέουσης, τὰ πάγια τῶν ἡθοικῶν φθάνουν.

ΠΡΕΣΒΥΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Εκ τῶν τοῦ Α. Π. ΤΣΕΧΩΦ

ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΝΕΥ ΠΡΟΛΗΨΕΩΝ

Ο Μάξιμος Κουζνιτς Σαλιούκωφ ἦτο ὑψηλός, μέ εὐρεῖς ὄμους καὶ ἐπιβλητικός. Τὴν κατασκευὴν τοῦ σώματός του δύναται τις μὲ θάρρος νὰ τὴν ὀνομάσῃ ἀθλητικὴν. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐφώναζον καὶ ἠρουθρίαν, διὲ ἐθλίβε τὰς χεῖράς των, ἀπὸ τὸν πόνον! Ἦτο δύναμις — ἄνθρωπος! Ἄλλον παρόμοιον, ἐγὼ τοῦλάχιστον, δὲν ἐγνώρισα.

Ἡ τερατώδης ὁμὸς, ἡ ὑπεράνθρωπος, ἡ βόειος δύναμις, ἦτο μὴδὲν, ὡς καταπατημένος ποντικός, δτε ὁ Μάξιμος Κουζνιτς ἐξωμολογεῖτο τὸν ἐρωτὰ του εἰς τὴν Ἑλένη Γαβριήλοβνα! Ὁ Μάξιμος Κουζνιτς ὠχρία, ἐκοκκίνιζεν, ἐτρεμε καὶ δὲν ἦτο εἰς θέαν νὰ σηκώσῃ μίαν καθέκλαν, δτε ἐπρόκειτο νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ μεγάλο του στόμα τὰς λέξεις: «οὐκ ἀγαπῶ!» Ἡ δύναμις ἐξηφανίζετο καὶ τὸ μέγα σῶμα μετεβάλλετο εἰς μέγα κενὸν δοχεῖον.

Ἐξωμολογήθη τὸν ἐρωτὰ του κατὰ τὴν παγοδρομίαν. Ἐκείνη ἐπέτα ἐπὶ τῶν πάγων μὲ ἐλαφρότητα περὶ αὐτοῦ, ἐκείνος δὲ, τρέχων ὀπισθεν αὐτῆς, ἐτρεμεν, ἐλιποθύμει καὶ ἐφριθύριζεν. Ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἀπεικονίζετο ἡ ὀδύνη... Νομίζετε δτι ἐφοβεῖτο ἀρνησθαι; Ποσῶς! Ἡ Ἑλένη Γαβριήλοβνα τὸν ἠγάπα καὶ ἐδίωκα ν' ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότασιν χειρὸς καὶ καρδίας... Ἐκείνη, ἡ μικρὰ καὶ ὠραία μελαγχροῖνούλα, ἦτο κάθε λεπτὸν ἐτοιμὴ ν' ἀναπλεῖν ἐξ ἀνυπομονησίας... Ἐκεῖνος ἦτο ἤδη τραχυτοῦτης, δὲν εἶχε μεγάλον βαθμὸν, δὲν εἶχε πολλὰ χρήματα· τί πρὸς τοῦτο ὁμῶς; ἦτο τόσο ὠραίος, ὀξύς καὶ ἐπιτηδεύς! Ἀριστος χορευτής, κάλλιστος σκοπευτής!... Καλλίτερος ἀπ' αὐτὸν ἱππεὺς δὲν ὑπῆρχε!

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἀγαπᾷ κανεὶς τοιοῦτον ἄνθρωπον!

Καὶ ἐκεῖνος ἐγνώριζεν, δτι ἀγαπᾶται. Ὑπέφερε μόνον ἀπὸ μίαν ἰδέαν... Ἡ ἰδέα αὕτη ἐπέζε τὸν ἐγκέφαλόν του, ἐδηλητηρίαζε τὴν ζωὴν του. Ὁρμίζετο ἔρωτα καὶ ἡ ἰδέα κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔκρουε τοὺς χροτάφους του.

— Γενεὸ σύζυγός μου! — ἔλεγε τῇ Ἑλένῃ Γαβριήλοβνα — Σὺς ἀγαπᾷ!

Καὶ κατ' ἰδίαν αὐτοχρόνως ἐσκέπτετο:

— Ἐγὼ λοιπὸν δικαίωμα νὰ γίνω σύζυγός της; Ὁχι, δὲν ἔχω! Ἐὰν ἐγνώριζε τὴν καταγωγὴν μου, ἐὰν κανεὶς διηγείτο εἰς αὐτὴν τὸ παρελθόν μου, θὰ μοὶ ἐδίδεν ὠριμένως ράπισμα! Ἐπονεῖ-διστον, δυστυχισμένον παρελθόν! Ἡ διάσημος, πλουσία καὶ πεπαιδευμένη αὕτη κόρη, θὰ μὲ ἐπαινε, ἐὰν ἐγνώριζε τί πούλι εἰμαι!

Ὅτε ἡ Ἑλένη Γαβριήλοβνα ἐφορίθη ἐπὶ τοῦ τραχήλου του καὶ ὠρμίσθη εἰς αὐτὸν τὸν ἐρωτὰ της, ἐκεῖνος δὲν ἠσθάνετο ἐαυτὸν εὐτυχῇ.

Ἡ ἰδέα ἐδηλητηρίασε τὸ πᾶν...

— Εἰμαι φαῦλος, οὐτιδανός! ἐσκέπτετο. Ἐὰν ἦμην τίμιος ἄνθρωπος, θὰ διηγούμην εἰς αὐτὴν τὰ πάντα... τὰ πάντα! Ἐχρεώσεται, προτοῦ ὁμολογήσω τὸν ἐρωτὰ μου, νὰ τὴν μῆσω εἰς τὸ μυστικόν μου! Ἐγὼ δὲν τὸ ἐπραξα ὁμῶς καὶ διὰ τοῦτο λοιπὸν εἰμαι οὐτιδανός, φαῦλος!

Οἱ γονεῖς τῆς Ἑλένης Γαβριήλοβνας συγκατετέθησαν εἰς τὸν μετὰ τοῦ Μαξίμου Κουζνιτς γάμον της. Ἡ Ἑλένη Γαβριήλοβνα ἐπέτα ἀπὸ τὴν χαρὰν της. Ἦτο εὐτυχῆς. Διὰ τοῦτο ὁμῶς δ' ἀπαχὸς ἀθλητὴς εὐρίσκετο μακρὰν τῆς εὐτυχίας! Μόχους αὐτῆς τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου τὸν ἐβασάνιζεν ἡ αὕτη ἰδέα, ἥτις τὸν ἐκυράννει καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐξωμολογήσεως...

Τὸν ἐβασάνιζε δὲ καὶ εἰς φίλος, δστις, ὡς τὰ πάντα δάκτυλά του, ἐγνώριζε τὸ παρελθόν του... Ἦτο ἡνιγκαπμένος νὰ διδῇ εἰς τὸν φίλον του σχεδὸν ὅλον τὸν μισθὸν του.

Ὁ πτωχὸς Μάξιμος Κουζνιτς ἠδυνάττει, κατεβλήθη... Αἱ παρειαὶ του ἐκοιλώθησαν, οἱ γρόνθοι του ἐγένοντο φλεβώδεις. Ἡσθάνετο ἀπὸ τὴν ἰδέαν. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸ μέσον ἡ λατρευμένη ὑπ' αὐτοῦ γυνή — θὰ ἠτύοκτόναι...

— Εἰμαι φαῦλος, οὐτιδανός! ἐσκέπτετο. Ἐγὼ καθῆκον νὰ ἐξηγηθῶ πρὸ τοῦ γάμου μου. Ἄς με πύσῃ ἐπὶ τέλους!

Μεξυ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου του ὁμῶς δὲν ἐξηγήθη: — τοῦ ἐλείπεν ἡ γενναιοῦτης.

Καὶ ἡ ἰδέα, δηλαδὴ διὰ μετὰ τὴν ἐξωμολόγησιν θὰ δέξῃ ν' ἀποχωρισθῇ τῆς ἀγαπωμένης ὑπ' αὐτοῦ γυναῖκος — ἦτο δὲ αὐτὸν ἡ φρικτωδέστερα πάντων τῶν ἰδεῶν!

Ἐφθασεν ἡ γαμήλιος ἐσπέρα. Ἐστειναν τοὺς νέους, τοὺς συνεχάρησαν καὶ πάντες ἐθαύμαζον τὴν εὐτυχίαν των. Ὁ πτωχὸς Μάξιμος Κουζνιτς ἐδέχετο τὰ συγχαρητήρια, ἔπινεν, ἐχορευεν, ἐγέλα, ἀλλ' ἦτο φοβερὸ δυστυχῆς.

— Θὰ ἀνυπομονῶ ἐγὼ, τὸ ἔξω, νὰ ἐξηγηθῶ ἐπὶ τέλους! Μᾶς ἔστειναν, ἀλλ' ἐπὶ δὲν εἶναι ἀργά! Εἶναι δυνατόν ν' ἀποχωρισθῶμεν!

Ἐσκέφθη καὶ ἐξεμυστηρεῦθη...

Ὅτε ἐφθασεν ἡ ποθητὴ ὥρα καὶ ὠδήγουν τοὺς νέους εἰς τὸν κοιτῶνα, ἡ συνειδήσις καὶ ἡ τιμότης ὑπερίσχυον... Ὁ Μάξιμος Κουζνιτς τρέμων, δειλά - δειλά ἐπλησίασεν αὐτὴν καὶ λαβὼν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς, εἶπε:

— Προτοῦ ν' ἀνήκαμεν... ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον, ἔχω καθῆκον... ὀφείλω νὰ ἐξηγηθῶ...

— Τί ἐπαθες, Μάξ; Σὺ εἶσαι... ὠχρός! Τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας εἶσαι ὠχρός, σιωπηλός... Μήπως εἶσαι ἀσθενής;

— Ὁφείλω... νὰ σὲ διηγθῶ τὰ πάντα, Λιόλια... Ἄς καθήσωμεν... Εἰμαι ἡνυκατωμένος νὰ σὲ κάμω νὰ ἐκπλαγῇς, νὰ δηλητηριάσω τὴν εὐτυχίαν σου... ἀλλ' ὁμῶς τί νὰ κάμω; Πρὸ πάντων τὸ καθῆκον... Θὰ σὲ διηγθῶ τὸ παρελθόν μου...

Ἡ Λιόλια ἠνοιξεν εὐρέως τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐχαμογέλασε...

— Λοιπὸν, διηγῆσαι... Μόνον, γρήγορα σὲ παρακαλῶ. Καὶ μὴ τρέμεις τοιοῦτοτρόπος.

— Ἐ... ἐγεννήθην εἰς Τάμ... Τάμ... παπ... Οἱ γονεῖς μου ἦσαν ἀφανεῖς καὶ φοβερῶς πτωχοὶ ἄνθρωποι... Θὰ σὲ διηγθῶ τί πούλακι εἰμαι. Θὰ φριξῇς. Περίμενε... Θὰ ἰδῇς... Ἡμην ἐπαίτης... Ὅταν ἦμην μικρὸ παιδί, ἐπώλουν μήλα... ἀπίδια...

— Σὺ;!

— Φρίττεις; ἀλλὰ, φίλτατη, τοῦτο δὲν εἶναι τόσο φρικτόν. Ὡ! εἰμαι δυστυχῆς! Θὰ με καταρασθῇτε ἐὰν μάθετε!...

— Λοιπὸν τί;...

— Εἰκοσι ἐτῶν... ἔκαμα... ἔκαμα... συγχωρεῖσάτε με! Μὴ μὲ ἀποδιώκετε!... ἔκαμα... τὸν παλιάντο στο ἱπποδρόμιον!

— Σὺ;! Παλιάντος;!

Ὁ Σαλιούκωφ, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ νὰ δεχθῇ ράπισμα, ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν του τὸ ὤχρον πρόσωπόν του... Ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ...

— Σὺ;! Παλιάντος;!

Καὶ ἡ Λιόλια ἐκυλισθῇ ἐκ τοῦ σοφᾶ... καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ...

Τί ἐπαθεν; Ἐκράτει τὴν κοιλίαν της... Ἐν τῷ κοιτῶνι πῆρε καὶ ἔδωσε γέλιο ὁμοιον μὲ ὑστερικὸν γέλιο...

— Χά, χά, χά!... Σὺ ἦσο παλιάντος; Σὺ; Ὁ Μαξιμάκης... ἀγαπητέ! Κάμε κατὰ τὴν! Ἀπόδειξε δτι ἦσο τοιοῦτος! Χά, χά, χά! Φίλτατε!

Ἐτρεψε πρὸς τὸν Σαλιούκωφ καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη...

— Παραστήσε κατὰ τὴν! Φίλτατε! ἀγαπητέ!

— Γέλῃς, δυστυχισμένη; Μὲ μισεῖς λοιπόν;

— Κάμε κατὰ τὴν! Μπορεῖς νὰ περιπατήσῃς καὶ στὸ σχοινί; Ἐμπρός λοιπόν!

Ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον τοῦ συζύγου της μὲ φιλήματα, προσεκκολλήθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐκολλάκευε... Δὲν ἐφαίνετο θυμωμένη... Ἐκεῖνος, μὴ ἐννοῶν τίποτε, εὐτυχῆς, ἐνέδωκεν εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς συζύγου του.

Πλησιάζας τὴν κλίνην, ἐμέτρησε μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ τρία καὶ συγκρατούμενος διὰ τοῦ μετώπου του ἐπὶ τῆς ἀκρας τῆς κλίνης, ἴστατο ἔχων τοὺς πόδας του πρὸς τὰ ἀνω...

— Μπράβο, Μάξ! Μπῆς! Χά, χά, χά! Ἀγαπητέ! ἀκόμη!...

Ὁ Μάξ ἐκινήθη ὀλίγον, ἐπήδησεν ὡς ἦτο ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ ἐπεριπάτει διὰ τῶν χειρῶν του...

Τὴν πρωΐαν οἱ γονεῖς τῆς Λιόλιας ἐξεπλάγησαν φοβερῶς.

— Ποῦτος θορυβεῖ ἐπάνω; διηρωτῶντο· οἱ νέοι ἀκόμη κοιμῶνται... Ὁρωμένως οἱ ὑπηρεταὶ κάμουν τρελλαίς... Καὶ πῶς κλωθογυρίζουν! Τοὺς ἀχρεῖους!

Ὁ πατὴρ ὑπῆγεν ἐπάνω, ἀλλὰ δὲν εὗρεν ἐκεῖ τοὺς ὑπηρετας.

Ἐθορύβουν, πρὸς μεγάλην του ἐκπλήξιν, εἰς τὸ δωμάτιον τῶν νέων... Ἐστὴ πλησίον τῆς θύρας, ἐκίνησε τοὺς ὤμους του καὶ ἠσυχῶς ἠνοιξεν αὐτήν... Ρίψας βλέμμα ἐν τῷ κοιτῶνι, ὁπισθοχώρησε καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πάθῃ ἐξ ἐκπλήξεως. Εἰς τὸ μέσον τοῦ κοιτῶνος ἴστατο ὁ Μάξιμος Κουζνιτς καὶ ἔκαμεν εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἀτελειστικώτατα salto mortale πλησίον τοῦ ἱσταμένης ἡ Λιόλια ἐχειροκρότει. Τὰ πρόσωπα ἀμφοτέρων ἐλαμπον ἀπὸ εὐτυχίαν!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Μετὰ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.

Συζυγικαὶ ἀδρότητες.

ΕΑΡ

ΘΕΡΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

ΧΕΙΜΩΝ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΠΟΛΙΑ

ΠΙΣΤΙΣ, ΕΛΠΙΣ, ΕΛΕΟΣ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟΝ

Ελβετία

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Η ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ

ΤΙΜΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ *Μαδίστα*

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ *Πορτί γυναικός*

ΚΟΥΡΙΩΤΙΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ-ΣΤΑΥΡΗΣ

I

ΜΕ κυριωμένη ούχι σάν της καμή-
λος, προχωρεί έξω από την ξηρά
το άκρωτήριο Δεβέ-μπουργου.
καί χύνεται στην άγκαλιά της θά-
λασσας της Προποντίδας. Από ύψηλά βλε-
φαίνε, η γραμμή των βουνών της Βιθυνίας,
που σβήνουν σε χώματα διάφορα μιά στην
Γαίλοβα και μιά στην
Κία, πλέκουν στον άνοι-
χτό ορίζοντα ένα εβ-
μυροπλαίσιο ολόγυρα
στα τέσσαρα χωριά της
άκροθαλασσίας: Κουρί,
Τοινάρι, Ἁγία Κυρια-
κή και Κατιόλι.

Βαθειές πρασινάδες
από πεύκα, φουντου-
κιές και πλατάνια, ζω-
γραφίζουνε το βάθος,
που σκεπάζουνε τα σύν-
νεφα και στα χαμηλά
άνοιγουν οι κόμποι, τα
χωράφια, απλώνονται
δειλά-ζερβιά τ' άμπέλια
μέ τα κρεμαστά στα-
φύλια, προβάλλουνε μα-
ζεμμένες η μουριές σάν
στρατιώτες μέ πρόσωπα
λοφεία και σις κατω-
φθέραιες άνοιγουνε δανά
τα λιγνά κλαδιά τους η
έλας σάν κόρες. Κα-
ρνατικές θλιμμένες. Τί
εμμορφιά, τί χάρι!

Μά το Κουρί το προ-
τιμώ. Λάμπει ο ήλιος
του και σπινθηροβο-
λάει στον γιαλό διαμα-
νένιες άνεμίες και
λιγόβαθη η δημιουργία
μέ πλούσια κάταπρα
τοπακίλια τραγυρίζε, λές
νά'νε δαντέλα σε γυφικό κρεββάτι. Πώς γελεί
ο ούρανός σ' αυτήν την γή, που πλούσια έγω-
μονάει! Και στα πλάγια του Δεβέ-μπουργου
είνε δύο μικρά λιμάνια, που βλέπεις μεγάλα
κάβια νάχουν φρεσμεμένα τα πανιά για το
ταξίδι, βλέπεις γυμνά στα πλευρά ξαλίκια,
που τα καλαφατίζουνε έργατες. Και κατόπι-
κρα είναι η μεγάλες πέτρες, που τραγουδούνε

σάν θεμελιωμένοι βράχοι του Δεβέ-μπουργου.
Ρίξε απ' εκεί το μάτι σου βαθειά στην θά-
λασσα! Βλέπεις εκείνη τη βαρκοβίλα που
ψαρεύει; Ίδι την πώς έχει αδειμαμένα τα κου-
τιά, πώς έχει μαζεμμένο το πανί στο κοντάρι
και πώς γέρνει στο πλευρό, που ο ψαράς
ψαρεύει. Για σου, μπάριμα Σταυρή! Ίσως
της θάλασσας και της σιτριάς ηπαλημόρακε!
Σ' έγνωρίσα!

— Αυτό δέν ξέρω; απ' το τοίμαγμα!
Και τραβή την βόλτα. Μά τραβώντάς την,
δπως ήταν μέ ψάθινο καπίλι πλατύγυρα χω-
ρίς γέλεο, μόνο μέ πουάμισο, σάν κάπου
η βόλτα νά σκιάσει. Σηκώθηκε στα πόδια
του, τέντωσε το γόμκο και κοντό μά σβέλο
κορμί του, μάλα τα άγδόντα χρόνια, κ' έγουρ-
λωσε τα μάτια του, λές σπίνες νάβγαζαν.

— Ά! το κερτένιο! πάει! θά το σπάση!

— Τί τρέχει, μπά-
μα-Σταυρή;

— Σκυλόφαρο μάς
τοίμασε! Έχαψε το
χάνο, θά πύη και η
βόλτα!

Μολάει την βόλτα
ο μπάριμα - Σταυρός,
άνοιγοντας και κλείον-
τας το χέριο του, πάλιν
την τραβή, πάλιν
την μολάει κ' ένα τράκι!
πάει η βόλτα! Έγινε
κόκκινος, σάν άστιακός
ψημένος, ο θυμός του
έκρουθιάνιζε στην μύτη
του και τα νεύρα του
κινούντανε στο πρό-
σωπό του σάν φεί-
δια, δείχνοντας άπιστα-
σια πείσμα, άπιστένιο.
Έλεται άραβίζει το
κουτιά σάν νά κινη-
γοσε το σκυλόφαρο.
Τίποτε! Έκομα ένα μορ-
φασμό, που κορροΐδετε
τον έαυτό του κ' έψι-
θόρασε.

— Στα σαστά μου
είμαι;... γρίνιασε το
πρό η Ἁντωνιά, προ-
κακή περιμένεις;

— Τί σ' φταίει πάλι η
γυνίκα σου, μπάριμα-
Σταυρή;

— Όλα στή τα φταίει! Μέ χάλασε την
ήμέρα. Ίπια απ' το ήμερομα δυό μόνο κοβ-
τες κρασί κ' έκαίνη γρίνιασε. Έλα και μή
τις στραγγαλίζεις βλε τις γυναίκες από το
καρόδι. Και τόρα; δέν έρω ούτε βόλτα ούτε
μυρσίνες και ξέτωια έγγλέτω άγγίστρια που
θά τα έρω;

— Αυτό έχει, μπάριμα-Σταυρή, η γρίνια,

Το ψάρεμμα στο Κουρί.

II

Την άλλη μέρα ψαρεύαμε μαζί. Ίδια
βάρκα. Ίδια θέσις.

— Χόες! και πούστηκε χίνος!

— Ποθ' έρεις που είναι χίνος, μπάριμα-
Σταυρή;

Κι' εκείνος χρομογέλασε κοροϊδευτικά σάν
νά μου λέγη:

III

— Όλα στή τα φταίει! Μέ χάλασε την

Ἡ Κουριώτισσες ὡς ναῦτες.

ὅλα ἀνάποδα τὰ φέρνει. Μὰ καὶ σύ, εὐλογη-
μένε, πρωὶ-πρωὶ δυὸ κούπες κρασί, σὺν νᾶνε
πολύ.

— Χά, χά, χά! Δυὸ κούπες τὸ πρωῒ,
τρεις-τέσσαρες τὸ μεσημέρι καὶ πέντε-ἕξ τὸ
βράδυ τί εἶνε γιὰ μένα; Κουροφέξαλα!
Σ' ἐμένα φαγί, δύναμι καὶ αἷμα εἶνε τὸ κρασί.
Ρώτα ὅλο τὸ χωριό, μὲ εἶδε κανένας μεθυ-
σμένο; Πᾶμε στὴν Πρίγκηπο γιὰ στὴν Χάλη
νὰ πάρουμε καινούριες βόλτες; Τί λές;

— Πῶς νὰ πᾶμε;

— Νά! ὅπως εἴμαστε. Θὰ τραβήξουμε λίγο
κουπί καὶ μετὰ μισή ὥρα, διὲς ἐκεῖ πῶς ἀνα-
τριχιάζει ἡ θάλασσα, θάβγη μαῖστρούλι. Θὰ
βάλουμε πανί καὶ σὲ τρεῖς ὥρες θάμαστε
ἐκεῖ.

— Δὲν πιστεύω...

— Μὰ μιὰ φορά ἐφθασα ἀπ' ἐκεῖ ἐδῶ σὲ
μιὰ ὥρα κ' ἓνα κάρτο. Εἶχα στὸ καῖκι ὅλο
χωριανές μας γυναῖκες.

— Γυναῖκες; ποῦ τίς ηἴρες;

— Ἦσαν τ' Αἰ Γιωργίου κ' ἡ χωριανές
μας—ἡ περισσότερες ἐκείνη τὴν χρονιά—κατέ-
βηκαν στὸν Μεγαλόχαρο τὸν Κουδουνά. Τὸ
καῖκι μου ἦταν ἀραγμένο κάτω στὸν Αἰ-Νι-
κόλα καὶ οἱ ναῦτες σκορπισθήκανε, πᾶνε κ'
εὐρέ τους. Ἐκεῖ στὸ καφενεῖο βλέπω χωριανές
μὲς μερικές, χωρὶς νᾶνε οἱ ἄνδρες τους μοῖζι,
νὰ χορεύουνε μὲ δύο-τρεις νησιώτες. Εἶχεν
ἡ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὸν ἐξαδέλφον της στὴ νησί.
Μὰ μένα δὲν μὲ καλοφάνηκε.

— Γιατί, μπάρμπα Σταυρή;

— Γιατί ἦταν μασκαρά; ἐκεῖνος ὁ Πρίγκη-
πιανὸς ποῦ ἔαυρε μὲ τὸ μαντίλι τὸν χορὸ καὶ
κάμνω μάτι γιὰ νὰ φύγουνε. Δὲν κατάλαβαν
ἡ χαζές. Τίς κάμνω πάλι μάτι... τίποτα.
Στέκομαι κ' ἐγὼ ἀντίκρου καὶ τοὺς σταματῶ.
Ἀρχίζω τὸ τραγοῦδι:

Ὅλα τὰ μέτια εἶναι στεγνά καὶ τὰ δικά μου κλαῖνε,
γιατὶ σὲ στήθεα μ' ἀναψαν καὶ τὴν καρδιά μου καίτε.

— Καὶ δὲν σὲ δείχνανε;

Μισόκλεισε μὲ μορφασμὸ τὸ μάτι σὺν νὰ
μοῦλεγε:

— Ἐμένα;

— Κ' ὁ μασκαράς ἐπέμενε νὰ σύρη, μὰ ἡ
χωριανές μας τῶστριναν. Τίς βάξω τότε στὸ
καῖκι, πέντε ἦτανε, κ' ἐμπρός! Ἐβαλα τὴν
μιάνα στὸ τιμόνι, μὰ δὲν ἐνοιωθε. Τὸ καῖκι
ἔσαπαλάτιζε. Ἐβαλα τὴν ἄλλη, πὺ χειρό-
τερα. Τὴν ἄλλαξα κι' αὐτή. Ἐγὼ σὺν δρό-
κος ἔτρεχα μιὰ στὴν πρῶρα, μιὰ στὴν πρύ-
μνη. Ὅσο ἀφρίζεν ἡ θάλασσα καὶ τὸ καῖκι
ἐγεργεν, ὅσο ἀέρας ἐβουβούνιζε καὶ φεύγανε
θεριὰ τὰ κύματα, τόσο τραγοῦδαγα ἐγὼ γιὰ
νὰ τίς δώσω θάρρος:

Ἐοῖς κουλιά τοῦ κάμπου
καὶ τῆς Ρούμλης,
ἐκεῖ ἡ γῆλὰ ποῦ πᾶτε,
γιὰ χαμηλώσατε!

Φθάσαμε, ποῦ λέει, σὲ μιὰ ὥρα κ' ἓνα κάρτο.
Βίτξε ὅλο τὸ χωριό.

— Θᾶσυνα νέος, μπάρμπα-Σταυρή, κ' ἡ
γυναῖκες, βλέπεις, βάζουνε μπουρλότο. Μὰ
δὲν μοῦ λές, τί ἔκαμε ἡ κυρά Ἀντωνιά ὅταν
σὲ εἶδε νάρχεσαι μὲ τίς γυναῖκες;

— Κάτι τις τσαμπούνισε, μὰ δὲν κατάλαβα.
Ἐγὼ, τὸ τραγοῦδι μου:

Γιὰ νὰ σὲ γράφω γράμμα,
γράμμα καὶ γραφή,
νὰ πῆτε τῆς καλῆς μου
νὰ μὴ μὲ καρτερῇ!

— Ἦσουνε καλὰ πιωμένοι, ἔ;

— Μπά! Οὔτε δέκα ποτήρια. Κατόπι,
ναίσκε, ἦπιαμε καὶ γλεντίσαμε.

— Τώρα, νὰ σὲ πῶ, μπάρμπα Σταυρή.
Λέγα νὰ γυρίσωμε στὸ χωριό. Γιατί, γιὰ νὰ
πᾶμε στὸ νησί, ἔπρεπε νὰ ἔχης πιτὴ δέκα ποτή-
ρια κρασί καὶ δὲν τᾶπιες ἀκόμα, ἔπρεπε νὰ-
χουμε πέντε γυναῖκες γιὰ μπουρλότο στὸ καῖκι
καὶ δὲν τίς ἔχουμε, ἔπρεπε νὰ ἦτανε ἀέρας,
φουρτούνα, θάλασσα, ἀφροὶ καὶ πῶς τὸ
εἶπες; νὰ βουβουνίζη τὸ πανί, κι' αὐτὰ δὲν
τάχουμε. Τράβα τότε ἀνάρηα-ἀνάρηα τὸ κου-
πιὰ γιὰ τὸ χωριό.

Ζεματισμένος ὁ μπάρμπα-Σταυρὴς τραβᾷ
γιὰ τὸ χωριό. Πάει ἡ βόλτα, πᾶνε ἡ μυρσί-
νες, καὶ ψαρκὴ... κουκουτσοί. Κατακόκι-
νος ὅπως ἦτο μὲ χονδρὴ μύτη, ἐβγαλεν ὁ
μπάρμπα-Σταυρὴς τοῦ ἡλίου τὸ καπέλλο καὶ
ἔβαλε λίγο σιραβὰ τὸ φέσι του. Ἐπειτα ἀρ-
χισε σὲ καλούτσικη ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ νὰ
ψάλῃ:

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου
καὶ πληρωθήσεται πνεύματος.

— Μπά; Ζεύρεις ψαλτικὴ;

— Ἦμουν κανονάρχος στὰ μικρά μου καὶ
κατόπι ψάλτης ὅταν εἶχα ὄρεξι.

— Κ' ἔχεις τώρα ὄρεξι;

Τὰ Κουριωτάκια ὁλομερινὸ κολύμβι.

ΑΠΟ ΕΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙ

ΓΛΥΚΥΠΙΚΡΟΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΠΑΩΝΕ τὰ ἐλαφρά της πτερὰ ἢ αὖρα καὶ διέσχιζε τὰ ὀλίγα σύννεφα, ποῦ παρουσιάσθησαν εἰς τὸν οὐρανὸ μὲς θερμῆς ἐσπέρας. Χαρούμενη ροφούσα τὴν χλιαρὰν ἀτμοσφαῖραν καὶ ἔτρεχα νὰ προφθάσω τὸ προτελευταῖον ἀτμόπλοιο τῶν νήσων.

Ἐφθασα γρήγορα εἰς τὴν γέφυραν καί, ἀφοῦ συνήψα τὴν υποχρεωτικὴν πάλην τοῦ ἀλληλοσπρωξίματος εἰς τὴν ἀποβάθραν τῶν νήσων καὶ διωλίσθησα διὰ μέσου τῆς ἀνθρωπομάζης, εἰσῆλθον εἰς τὸ ἀτμόπλοιο καὶ κατέλαβον μικρὰν θέσιν εἰς γωνίαν τοῦ καταστρώματος· ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς ἀνενοχλήτως θὰ ἤδυνάμην νὰ ροφήσω τὴν ἐσπερινὴν πνοὴν τῆς Προποντίδος καὶ ν' ἀπολαύσω τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἥτις τὴν στιγμὴν ἐκείνην πυρετωδῶς προητοιμάζετο νὰ παρουσιασθῇ μὲ ὅλας τὰς ἀποχρώσεις τοῦ χρυσοβαροῦς ἐνδύματός της.

Τὸ ἀτμόπλοιο ὅλον ἐξέπεμπε πυκνὸν ἀτμόν, ἐνῷ τὰ ἀνθρώπινα κύματα ἐξέσπανον μὲ ὀρμὴν ἐνώπιον τοῦ σιδηροῦ κιγκλιώματος τῆς ἀποβάθρας καὶ ἔρριπτον εἰς αὐτὸ τοὺς ταλαιπώρους ἐπιβάτας.

Παρατήρουν τὸ ἀγωνιζόμενον τοῦτο πληθος μὲ ὅλα τὰ κωμικοτραγικὰ ἐπεισόδια, τὰ ὁποῖα λαμβάνουσι χώραν, ὅταν ἐτοιμάζεται ν' ἀποπλεύσῃ ἐν ἀτμόπλοιο διὰ τὰς Πριγκηπονήσους. Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰωνία πληγὴ τῶν θαλασσιῶν συγκοινωνιῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ ἀτμόπλοιον μας ἐκ τῶν σιδηρῶν του στέρνων ἤδη ἐκβάλλει συνεχεῖς συριγμούς, αἱ πρὸς διάβασιν τῶν ἐπιβατῶν κινηταὶ γέφυραι ἀποσύρονται καὶ ἡ ἑλὶξ αὐτοῦ κτυπᾷ μὲ δύναμιν τὰ νερά τῆς θαλάσσης· ὅλοι πλέον ἠσθάνθημεν τὴν κίνησιν ταύτην. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰς κύριος μὲ πολλὰ δέματα φθάνει κάθυγρος ἐκ τοῦ ἰδρωτός· οἱ ὑπάλληλοι τῆς ὀπηρεσίας τὸν ἐμποδίζουσιν, ἀλλ' αὐτὸς ἀπηλπισμένος, ὥς νὰ ἔχασε τὸ πᾶν, ρίπτεται ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου μὲ ὅλον τὸν σωματικόν του ὄγκον. Ὅλον ἢ προσοχὴ στρέφεται εἰς αὐτόν· ἐπὶ τέλους τὸ κατῴρθωσε καὶ εὐτυχῶς ἀνέρχεται εἰς τὸ ἐπάνω διαμέρισμα, ὅπου εὐρισκόμεθα καὶ ἡμεῖς· ζητεῖ διὰ τοῦ βλέμματος θέσιν, στρέφει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, οὐδεμίαν κενή· καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἴστανται ὀρθοὶ· ἀπολαμβάνουσιν οὕτω τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐξοχῆς οἱ ἄνθρωποι! Ὁ πλησίον μου καθήμενος, γνωστός μου, φαίνεται, τῇ νεύει νὰ ἔλθῃ πλησίον του. Ὁ δυστυχὴς ἐσπευσεν ἀμέσως καὶ ἐκάθησεν, ἐκπέμπων βαθεῖας καὶ συνεχεῖς ἀναπνοάς. Τὸν ἐλυπήθην καὶ ἀπεσύρθη ὅσον ἡδυνάμην, διὰ νὰ τῇ παραχω-

ρήσω περισσotέραν θέσιν· ἐκεῖνος τοποθετεῖ εἰς τὸ κάτωμα τὰ δέματά του, ἀφαιρεῖ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸν πλὸν του καὶ διὰ τῆς ἄλλης πιέζει μὲ μανδύλιν τὴν στιλπνὴν του φαλάκραν.

— Νά, αὐτὴ εἶναι ἡ ἐξοχὴ τῶν ἀνδρῶν στὰ νησιά! σήκω πρῶτ' καὶ τρέχα γιὰ νὰ μὴ χάσῃς τὸ βαπόρι, τρέχα γιὰ τὸ ἴδιον τὸ βράδυ, διὰ νὰ ἀπολαύσῃς τί; σπρωξίματα, κούρασι καὶ ὀρθοστασία μέσα στὰ βαπόρια. Ἡ γυναῖκά μου ὅμως δὲν ἀκούει ὅλα αὐτὰ· θέλει τὸ νησί, γιὰτὶ πηγαίνει ἐκεῖ ὁ δεῖνα καὶ ἡ τάδε.

— Τί νὰ γείνῃ; ἀπαντᾷ ἡρέμως ὁ πλησίον του κύριος· ὑπομονή. Ἀπολαμβάνεις τοῦλάχιστον σὺ τὰ ἀγαθὰ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς.

— Ποιὰ ἀγαθὰ, βρε ἀδελφέ; τὰ παράπονα καὶ τὰς παρατηρήσεις; δὲν μᾶς φθάνει ἡ ἀγωνία τῆς ἐργασίας καὶ ἡ κούρασις, ἔχομεν θυμοὺς καὶ γρίνες γιὰ μικροζητήματα· νά, τώρα ἔξω στὴν γέφυρα συνήντησα μιὰ φίλη τῆς· τὴν ἐχαίρετσα χωρὶς μεῖδισμα καὶ χωρὶς νὰ βγάλω τὸ καπέλλο μου· μὲ τί χέρια, σὲ παρακαλῶ, θὰ τὸ ἔκαμνα, ἀφοῦ κρατοῦσα τόσα δέματα; Τώρα θὰ τὸ κάμῃ ζήτημα, θὰ πῇ τῆς γυναικὸς μου πῶς δὲν εἰμαι τοῦ κόσμου· ἐκεῖνη δὲν θὰ τὸ ἀνεχθῇ καὶ θὰ ξεσπάσῃ ὅλη αὐτὴ ἡ μπόρα στὸ κεφάλι μου. Ὡχ! ἀδελφέ, σὲ μακαρίζω ποῦ εἰμὶν ἐγὼ ἄγαμος.

Ἀνεστéναξε βαθεῖα, ἐρρόφησε τὸ τσιγάρο του καὶ μὲ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἐξέπεμπε πυκνὰ νέφη καπνοῦ, διὰ τῶν ὁποίων μὲ περιέβαλεν· ἐξάπαντος ἔπρεπε νὰ εὐχαριστήσω τὸν κύριον αὐτόν, ὅστις μ' ἔκαμε νὰ πιστεύσω, ὅτι εὐρισκόμην εἰς τοὺς οὐρανοὺς μεταξὺ τῶν νεφῶν.

Ἐστρεψα τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ ἔξω διὰ ν' ἀποφύγω τὴν ἐνόχλησιν· ἡ δύσις ἦτο ἐξαι-

σία· ὁ φωτοδόλος δίσκος τοῦ δύνοντος ἡλίου μὲ τὴν νεφελώδη χλαμύδα του ἔβαινε βραδέως νὰ βαπτισθῇ εἰς τὰ νερά τῆς Προποντίδος· ἀπεσύρετο μεγαλοπρεπῶς, στέλλων μακρόθεν τὸ παράπονόν του πρὸς τὴν ἀγνώμονα φίλην του, τὴν σελήνην, ἥτις οὐδέποτε ἐπεζήτησε τὴν συνάντησίν του· σύννευς βυθίζεται εἰς τὰ μαλύβδινα νερά τῆς Προποντίδος, ὅπου ἀφίνει τὰ χρυσίζοντα ἴχνη τῆς μεγαλοπρεποῦς διαβάσεώς του· ἐκεῖνη δὲ ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ τὸν σκεπάζει μὲ τὰ ἀπαλά της νερά. Ὡ! πῶς ξεκουράζει αὐτὴ ἡ θαυμασία σιωπὴ τῆς φύσεως τὰ πνεύματα, ποῦ εἶνε κατάκοπα ἀπὸ τῆς ζωῆς τὸν θόρυβον!

Ἐξω, εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, τὸ πᾶν ἡρεμεῖ, ἀλλὰ μέσα εἰς τὸ ἀτμόπλοιο ἐπικρατεῖ θόρυβος καὶ ἀναστάτωσης· ἐδῶ μέσα φωνάζουν, γελοῦν, παίζουν, ψάλλουν, ἐνῷ πάλιν ἄλλοι σιωποῦν, ἀναγινώσκουν, σκέπτονται. Τέλος μέσα εἰς αὐτὸ εὐρίσκει τις τὰς διαφόρους διαθέσεις τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτῆρος. Πρὸς στιγμὴν παρομοιάζω τὸ βαπόρι μας αὐτὸ μὲ τὸ βαπόρι τοῦ χρόνου, τὸ ὁποῖον σύρει μαζὶ του ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ ταξεῖδι τῆς ζωῆς μας. Βλέπω τοὺς ἐπιβάτας μὲ ἀνυπομονησίαν νὰ περιμένωσιν ἕκαστον σταθμόν, σὺν ἐκείνους ποῦ ποθοῦν νὰ φθάσουν εἰς τὴν πρωτοχρονιά ἕκαστον χρόνον.

Ἀλγνης χειρονομία τοῦ παρακαθημένου μου μ' ἐπανεφέρεν εἰς τὴν πραγματικότητά· μὲ ἄρκετὴν ἀδρότητα ὁ ἀγκὼν του κατεφέρθη ἐπὶ τῆς ράχεώς μου· ἕνα ξηρόν «pardon» ἐκ μέρους τοῦ ἐφθασε ν' ἀποπλύνῃ τὴν ἀπροσεξίαν του. Φοδουμένη καὶ δευτέραν ἀδροφοσύνην τοῦ ἀγκωνός του, ἔστρεψα πρὸς τὸ μέρος του· ὁ κύριος μὲ τὴν ἰδίαν ἐκνευριστικὴν στενοχωρίαν του ἐξηκολούθει τὰ παράπονά του, ὅτε ἀποδέχομαι καὶ δεύτερον κτύπημα τοῦ ἀγκωνός του, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὧμου τώρα, μὲ ἕνα δεύτερον «pardon». Ὡς φαίνεται, εἰς τοιαύτας ἀπροσεξίας θὰ ὑπέπιπτεν ὁ ἐν λόγῳ κύριος καὶ ἐπέσυρε τὰς παρατηρήσεις τῆς συζύγου του.

Ὁ ἀπέναντί μου καθήμενος ἀγνωστος κύριος, φοδούμενος ἴσως καὶ ἄλλας ἐπιθέσεις τοῦ κυρίου τούτου εἰς βάρος τῆς ράχεώς μου, μοι παρεχόρησε τὴν θέσιν του· ἀλλ' ὁ φίλος δὲν ἀντελήφθη τὸ πρᾶγμα, ἀπεναντίας ἐκάθησεν ἀναπαυτικώτερον, ἀπολαμβάνων οὕτως ἡδονικώτερον τὴν θέαν τῶν νεφῶν τοῦ τσιγάρου του. Ἐντὸς ὀλίγου προσηγγίσαμεν εἰς τὴν ἐρατεινὴν Χάλκην, πρὸς τὴν ὁποίαν μὲ δικαίαν συμπάθειαν ἀτανίζω πάντοτε, διότι πολλάκις μοῦ ἐπανεῴωσε τὴν ἀπωλεσθεῖσαν ὕψιν μου. Τυλιγμένη εἰς τὰ πολλά τῆς πεῦκα καὶ εἰς τὴν ἀπαλὴν θάλασσαν, ἔγερνε ἐνωρὶς νὰ κοιμηθῇ, γιὰ νὰ σηκωθῇ πρῶτ' πρῶτ' νὰ ὁμορφαινῇ μὲ τὴν ἀπείριττή της χάρι τὴν γλυκεῖά της μάνα Προποντίδα. Ἐνεθυμήθην τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἕνα χαριέστατο

Ὁ κύριος... Βιαστικός.

ποιηματάκι τοῦ δημοφιλῆ ποιητοῦ Βιζυηνού, τὸ ὁποῖον ἀποτυπώνει ἐκφραστικώτατα τὴν χάριν τῆς Χάλκης :

Κοντὰ στὸν Βόσπορο ἕνα νησάκι
μὲ χόρι λεύεται σὰν τὸ χηνάκι
στῆς Προποντίδος τὴν ἀγκαλιά.
Χάλκη ἐνδόμασαν, γιατί σὲ στήθη
εἶχε, μὲ λέγουν — μὰ λημονήθη —
θεοχτισμένη χαλκοφωλιά.

Ἀφίσαμεν τὴν Χάλκην καὶ ἐπροχωρήσαμεν πρὸς τὴν ὠραίαν ἀριστοκράτειαν τῆς Προποντίδος, τὴν ὁποῖαν παρετήρουν μὲ ἀκόρεστον εὐχαρίστησιν. Ὡς μία ἀριστοκράτις μὲ τὸ μαῦρον βελούδιόν της ἐνδυμα καὶ μὲ τοὺς λάμποντας πολυτίμους λίθους της ἐπὶ τοῦ ἀλαδιστρίνου στήθους της, ἀνεφάνη ἡ Πρίγκηπος ἐν μέσῳ τοῦ σκότους μὲ τὰ ὀλίγα φῶτά της καὶ τὰ ἀριστοκρατικά της μέγαρα.

Ὅτε προσηγγίσαμεν, διέκρινα εἰς τὴν ἀποδόθραν της τὰς λευκὰς νύμφας της, αἱ ὁποῖαι, ὡς ἄλλαι Νηρηίδες, ἐφαίνοντο, ὅτι ἐξήλθον ἐκ τῆς θαλάσσης, φέρουσαι ἐπὶ τῶν χνοιδῶν παρειῶν τῶν τὰς ἀποκρυσταλλώσεις τῶν κυμάτων.

Γέλωτες ἤχηροί, ἀστεῖσμοι μὲ ἐπιφωνήματα χαρᾶς, ὑπεδέχοντο τοὺς ἐξερχομένους ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου· παρέχει τὰ φῶτα, ἡ κίνησις τῶν ἁμαξῶν, τὰ τραγοῦδια, ἡ διασκέδασις, παρουσιάζον τὴν εὐθυμον ζωὴν τῆς γηίνης ἡδονῆς, τὴν ὁποῖαν ἡσθάνθη καὶ ἐγὼ εἰσερχομένην εἰς τὰ μέλη μου· τὴν ἀνέπνευσα, τὴν ὡσφράνθη δι' ὀλίγας στιγμὰς καὶ ἐπροχώρησα. Σιγὰ-σιγὰ μὲ τὴν αὐτὴν εὐχαρίστησιν ἄφινά ὀπισθέν μου τὴν θελκτικὴν ζωὴν τῆς νεότητος καὶ τοῦ σπρίγους, καὶ ἐπροχώρουν εἰς τὰ ἔμπροσ, εἰς τὰ ὑψηλότερα, ὅπου ἐξηπλοῦτο μία ἄλλη ζωὴ ἡρεμῆ καὶ γλυκεῖα, τὴν ὁποῖαν ἡσθάνθη μὲ ὅλην τῆς τὴν ἡδυπάθειαν νὰ περιλούη τὴν ψυχὴν μου. Ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι εἰσίων καὶ ἐλάλουν μόνον τὰ πεῦκα καὶ ἡ αἰδρα ὑπὸ τὴν σιγηλὴν ἐπίδλεψιν τῆς μελαγχολικῆς σελήνης· καὶ ὑπὸ τὴν μουσικὴν αὐτὴν μουσικὴν τῆς φύσεως αἱ ψυχαὶ καὶ τὰ σώματα ἀναπαύοντο. Ἐν μέσῳ τῆς ἀγνῆς αὐτῆς ἐσοικτικῆς ζωῆς καὶ τῆς γνησίας ἀριστοκρατικῆς εὐγενείας τῶν φιλοξενούντων με, διήλθον τὴν πρώτην μου εὐχάριστον νύκτα ἐν Πρίγκηπον, κοιμηθεῖσα ἡσυχῶς τὸν ἡρεμον ὕπνον τοῦ ἀμερίμου ἀνθρώπου.

✱

Μετὰ ἕνα περίπου μῆνα, ἕνα ὁροδόλουστο πρωῒ, κατέδωκα ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον· τὴν φοράν ὅμως αὐτὴν δὲν ἡσθάνομην ἐντός μου τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, μὲ ὅλην τὴν ὠραιότητα, τὴν ὁποῖαν ἐσκόρπισεν ἡ ὠραία αὐτὴ πρωῒ· ἡ φύσις πέριξ μου πάλιν ἐμειδία, τὰ δὲ πεῦκα ἔχυνον ἄφθονον τὸ λαμπρικὸν τῶν ἄρωμα· προσεπάθησα νὰ πάρω μέσσα μου τὴν ζωογόνον πνοὴν τῶν καὶ νὰ τὴν εἶχον, ὅταν θὰ εὐρισκόμην εἰς τὸν πηγερὸν καὶ ὀμιχλώδη ὀρίζοντα τοῦ Καρατίου, ἀλλ' ἀδύνατον· ἀπέστρεψον μετ' ἀγέλης ἀπὸ αὐτὴν τὸ πρόσωπον. Ἐπροχώρουν, ἀλλ' ὁ νοῦς μου ἐστρέφετο ὀπίσω, πρὸς τὸ εὐτυχὲς εἰκῆμα τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, εἰς τὸ ὁποῖον σήμερον ἐκυριάρχει ἡ κατῆφαι καὶ ἡ λύπη ἔνεχεν ἀσθενείας προσφιλοῦς μέλους αὐτοῦ. Ἐπροχώρουν ἐγὼ, ἀλλ' ἡ ψυχὴ μου ἐστρέφετο ὀπίσω, νὰ λάβῃ τὸ ἀναλογιστὴν εἰς αὐτὴν

μαρίδιον τῆς λύπης ἐκ τῆς τραπέζης, τῆς ἄλλοτε τόσον ὠραίας οἰκογενειακῆς ζωῆς, εἰς τὴν ὁποῖαν φιλοφρόνως μοι παρεωρήθη θέσις πρὸ μηνός. Ὡς! πόσον τὸ μαρίδιον τοῦτο τοῦ πόνου φαίνεται μέγα καὶ ἀχώνευτον διὰ τὰς ψυχὰς, αἵτινες μὲ κόρον τὸ ἐγεύθησαν! Καὶ ἐπροχώρουν εἰς τὸν δρόμον μου, διότι ὤφειλον νὰ προχωρήσω· διήλθον πρὸ αἰκίας, τῆς ὁποίας ἡ θέα ἔδωσαν εὐχάριστον τροπὴν εἰς τὰς σκέψεις μου· ἐκεῖ πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐπανεθρον ἀγαπητὴν μου παιδικὴν φίλην, ἐκ τῆς ὁποίας μὲ ἀπεμάκρυνεν ὁ εἰκοσαετής τοῦ χρόνου χωρισμός· πόσον εἶχε μεταβληθῇ αὐτὴ, ἀλλὰ πόσον καὶ ἐγὼ κατέστην ἀγνώριστος!

Τὸ μικρὸν ἐκαίνο εὐθυμον καὶ ἀπελὲς κοράσιον, σήμερον εἶνε κόρη σοδαρά, κατέχουσα τὰ χαρίσματα καὶ τοὺς τρόπους κόρης ἀριστοκράτιδος. Στηριζομένη εἰς τὸ δικαίωμα παλαιᾶς φίλης, ἀπέσυρα τὴν καλύπτραν τῶν κοινωνικῶν διατυπώσεων καὶ παρετήρησα τὴν φυσικὴν τῆς ὀψιν· ἦτο ἐκείνη ἡ ἴδια, μὲ τὴν ἀγαθὴν της καρδίαν καὶ τὰ αὐγενῆ της αἰσθήματα. Ὡς χρόνε ἀτίθασε, χρόνε καταστρεφεῖ, χρόνε ἀμελιεῖτε, ποῦ ἐννοεῖς νὰ φθέρῃς καὶ νὰ ἐξαφανίζῃς πάντας καὶ πάντα, γιατί δὲν ἐκτείνεις τὸ καταστρεπτικὸν σου ἔργον καὶ εἰς τὰς σταθερὰς καρδίας καὶ τὰς εὐγενεῖς φύσεις; Ὡς, φοβεῖσαι, τρομάξεις τὰ ἀπόρητα αὐτῶν τείχη, τὴν ἀδιόλαστον φιλίαν μὲ τὰς ὠραίας ἀναμνήσεις της.

Ἀπότομος φωνὴ ἐνός ἁμαξᾶ, μ' ἔκαμε νὰ δώσω προσοχὴν εἰς τὴν ἁμαξάν, ἣτις παρ' ὀλίγον θὰ μὲ κατεπάτει· παρεμέρισα καὶ ἐτάχυνα τὰ βήματά μου πρὸς τὴν θάλασσαν. Τὸ ἀτμόπλοιο ἀνέμενεν· οὐδαὶς ἀκόμη ἐπιδάτης εἰς αὐτό· ἐπωφαλίσθη τῆς ἐρημίας ταύτης καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα· ἐπόνουν ἠθικῶς καὶ ἐπρεπε νὰ κλαύσω· διηρῶνον διὰ τοῦ βλέμματος τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, ὡσάν ἐντός αὐτῶν θὰ εὐρισκον τὴν ἐξήγησιν τῆς ἀπογοητευτικῆς ταύτης καταστάσεώς μου.

Ὡς, διατί ὁ πόνος νὰ νικᾷ πάντοτε τὴν χαρὰν! Πολλοὶ ἐπιτάται κατέφθανον καὶ ὡς ἐκ τοῦτου ἠναγκάσθη νὰ τανύσω τοὺς χαλινούς τῆς μικροψυχίας μου. Κυρίαι χαρίσσαι, ὁρσσαι καὶ ὠραῖαι μὲ τὰ πολύχρωμα φυσικὰ καὶ τεχνητὰ τῶν ἀνθῶ, κύριοι εὐστατεῖς καὶ ἀκμαῖοι μὲ τὸ ἀρρενωπὸν βᾶδιμά των διήρχοντο πρὸ ἐμοῦ καὶ καταλάμβανον θέσιν εἰς τὴν εὐρείαν ἔκτασιν τοῦ καταστρώματος.

Τὸ ἀτμόπλοιο ἤρχισε νὰ κινῆται καὶ διὰ τῆς κινήσεώς του ἄφινεν ὀπισθέν του τὴν

Πρίγκηπον· ὤψισα καὶ πάλιν τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος, ὅπου εὐρίσκατο τὸ προσφιλὲς μου εἰκῆμα, καὶ διηρῶτων δι' αὐτοῦ τὴν τροπὴν τῆς ἀσθενείας τοῦ προσφιλοῦς μοι προσώπου. Αἶφνης ἤχοι μουσικῆς ἁρμονικῶς ἠνωμένοι ἐπέσυραν τὴν προσοχὴν μου πρὸς τὸ μέρος τῆς πρόμνης· οἱ πάντες διὰ τοῦ βλέμματος διηρῶτων νὰ μάθωσιν ἀπὸ ποῦ προέρχονται αἱ ἤχοι οὗτοι· πολλοὶ μάλιστα ἠγέρθησαν καὶ παρετήρησαν, ἀπέστρεψον δὲ εἰς τὴν θέσιν τῶν μὲ μεϊδιάμα συμπαθείας εἰς τὰ χεῖλη. Ἀρὰ γὰρ ποῖος ἦτο ὁ Ὀρφεύς, ὅστις ἐκρύφθη ὀπισθεν εἰς τὴν πρόμνην τοῦ ἀτμοπλοίου μὲ τὴν διάθεσιν νὰ καταπραῖνῃ οὐχὶ ἀνέμους καὶ ὕδατα, ἀλλὰ ψυχὰς καὶ καρδίας; διότι πράγματι ἡ μουσικὴ αὐτὴ, ὅσον ἀπλὴ καὶ ἄν ἦτο, ἔζωογόνησεν ὅλους.

Μετ' ὀλίγον προσηγγίσαμεν εἰς Χάλκην καὶ κατόπιν εἰς Ἀντιγόνην· τὰ βλέμματα τότε ὅλων ἐστρέφθησαν πρὸς τὸ ἀνοιγμὰ μικρᾶς θύρας, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξήρχοντο ἡρεμοὶ φυσιογνώμια, πᾶσαι σχεδὸν ὅμοιαι, βαδίζουσαι κατὰ σειρὰν μὲ ὁμοιομόρφους στολὰς καὶ μὲ τὰ μουσικὰ τῶν ὄργανα ἀνὰ χεῖρας· ἦσαν τὰ ὄργανά, τὰ ἀπόκληρα τῆς Πρίγκηπου, τὰ ὁποῖα μετέδιδον εἰς Ἀντιγόνην, ὅπου θὰ ἐτελοῦντο λεμβοδρομίαι. Ὅλοι παρεμέριζον διὰ νὰ δώσουν τόπον εἰς τὸν μέγαν πόνον, εἰς τὴν ὀρφάνειαν· οὐδέποτε ψυχὴ θαμιάζεται καὶ ταπεινώνεται τόσον ἢ ὅταν εὐρίσκηται πρὸ ἀδამάστου κτυπήματος τῆς μοίρας· ἀσυναίσθητως τότε πίπτει πρὸ αὐτοῦ καὶ κλίνει γόνυ.

Κυρίαι ἀριστοκράτιδες, κύριοι μὲ σεβαστὸν παρουσιαστικὸν εὐλαδῶς παρεμέριζον, διὰ νὰ περάσουν τὰ ὑπερήφανα θύματα τοῦ μεγάλου πόνου. Μία κυρία μάλιστα, μὴ συγκρατήσασα τὴν πρὸς αὐτὰ στοργὴν της, ἤπλωσε τὴν χεῖρα καὶ ἀπέδωκεν εἰς αὐτὰ μητρικὰς θωπείας· εἰς πάλιν κύριος ἐσταμάτησεν ἐν δὴ νὰ τὸ θωπεύσῃ, ἐγὼ δὲ ἐκύφα ν' ἀποδώσω εἰς τὸ πρὸ ἐμοῦ διερχόμενον τὸ μανδύλι, ποῦ τοῦ ἔπασε. Καὶ τὰ ὄργανά καπνῶς εὐθυμῶς διήρχοντο καὶ ἀπέρχοντο, σφύροντα μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὸν ὑπέροχον τῆς ὀρφάνειας πόνον. Ἀπέρχοντο καὶ ἡ διέλευσις τῶν αὐτῶν διέγραφεν ἐνώπιον ἡμῶν μίαν φωτεινὴν ἀλήθειαν, ἣτις παρηγορεῖ τοὺς πονοῦντας καὶ ἐπαναδίδει τὴν ἀνακούφισιν εἰς τοὺς πᾶσχοντας:

«Ἄνευ μεγάλων πόνων, δὲν θὰ ὑπῆρχον αὐγενῆ αἰσθήματα καὶ ὠραῖαι ψυχαί».

ΣΩΗ Π. ΜΕΛΑΝΔΙΝΟΥ

Εὐγενὲς σπουδαγμὸν.

— Αὐτοῦλα! ἐμείλας μὲν σπῶνα πρὸς μὲν μου καὶ δὲν ἔχω μαζί μου αὐτῆρατα.

— Δὲν σπῶται, ἐγὼ τὸν ἔχω πάντοτε μαζί μου καὶ τὸν διαδέχομαι διὰ τοὺς φίλους μου. Ὁρίστε...

'Ασιδός.

ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

1] Μή λημονῇς, ὅτι ἡ ἀληθὴς σύζυγος εἶναι τὸ ἀδιαίρετον ἡμῶν μίαν τελείαν ἐνώσεως, ἀποτελούμενης ἐκ δύο προσώπων ἀτελῶν.

2] Ἐκαστον ἡμῶν τοῦ συζυγικοῦ συνόλου ἔχει τὰς ἰδιαιτέρας του ὑποχρεώσεις· αἱ ἰδικαὶ σου ἐγκαινῶνται εἰς τὸ νὰ προσέχῃς εἰς τὰ πάντα, νὰ προβλέπῃς, νὰ εὐαρεστήῃς, νὰ καθησυχάζῃς τὸ σπῆτι διὰ νὰ ἀναπτύξῃς τὰς πνευματικὰς δυνάμεις του.

3] Μή ἐμπιστευοῖς εἰς τοὺς ὑπερήφανους τὰς φροντίδας διὰ τὴν σωματικὴν εὐτυχίαν τοῦ συζύγου σου· μάθι καὶ ἀσκήσῃς τὴν τέχνην τῆς ἐκλογῆς τῶν τροφίμων, τὰ ὅποια τοῦ ἀρμόζουσιν καὶ ἐτοιμάζῃ τα.

4] Παρατήρῃ καθ' ἑκάστην νὰ εἶναι ἐν τάξει,

καθαρὰ καὶ κατάλληλα διὰ τὴν θερμοκρασίαν, τὰ ἐνδύματά του.

5] Ἐσὺ βαρύνετον ἀλάνθιστον εἰς τὸ νὰ προβλέπῃς τὰς συζυγικὰς θυέλλας καὶ νὰ τὰς καθίστῃς ἀβλαβεῖς.

6] Θεώρῃ τὸν ἑαυτὸν σου ὡς τὸ ἀντιδοτὸν τῆς δυσθυμίας τοῦ συζύγου σου καὶ ἔσο φιμωρὰ σύντροφος τῶν εὐθιμῶν ὥρων του.

7] Μή προσλαμβάνῃς ἐρασμιότητα τρώγων πρὶν πεισθῇς, ὅτι εἶμι καλὸν τὸ προσηγορευθῆναι γεῖμα.

8] Μεταχειρίζου τὴν γλῶσσάν σου διὰ νὰ ἐργασθῇς τὰ τοῦ συζύγου σου· μόνον τὰ μάτια οὐκ νὰ τοῦ ἀνατέλλῃς.

9] Ἄν ὁ σύζυγός σου ἔχῃ ἀρεθρίδιον, μὴ τοῦ ὁμιλῇς περὶ χοροῦ.

10] Ἄν θέλῃς νὰ τὸν πείσῃς, ὅτι ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ τὴν θελκτικωτέραν χορευτικὴν, δεῖξέ του, ὅτι εἶσαι ἐπιτηδειότερα τοῦ καλλιτέρου τῶν μαγεύων.

ΜΑΙΤΕΡΑΙΚΗ

ΑΙ ΟΝΟΜΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑΣ

Παρά τοῖς Ῥωμαίοις ὁ μὲν στενογράφος ἑκαλεῖτο «notarius», ἡ δὲ στενογραφία «notus», τοῦτο ἔστι «σημεῖα». Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐκέκτηντο ὁμοίας ἐκφράσεις, ὁνομάζοντες τὸν μὲν στενογράφον «σημειογράφον», τὴν δὲ στενογραφίαν «σημεῖα». Αὕτη ἡ ὀνομασία παρελήφθη ὑπὸ τῶν ἀραβικῶν συγγραφέων τοῦ μεσαίωνα, μερικοὶ τῶν ὁποίων μνημονεύουν θαυμασίαν τινὰ γραφὴν τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, καλουμένην «σαμείγια». Ἡ λέξις στενογραφία δὲν προέρχεται ἐκ τῆς ἀρχαιότητος καὶ δὲν ἐγεννήθη ἐφ' ἑλληνικοῦ ἐδάφους. Ὁ ἐφευρετὴς αὐτῆς τῆς λέξεως ἦτο ὁ Ἀγγλος θεολόγος Δζὼν Οὐίλλις, ὁ ὅποιος ἐδημιούργησεν τὴν ἐν ἔτει 1602, δημοσιεύσας ἐν Λονδίνῃ νέον τι σύστημα ὑπὸ τὸν τίτλον «The art of stenography or shorthand writing» (= ἡ τέχνη τῆς στενογραφίας, ἡτοι τῆς συντόμου γραφῆς). Ἐκ τοῦ τότε χρόνου μέχρι τοῦ νῦν ἡ λέξις «Στενογραφία» εἰ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐτέθη εἰς χρῆσιν παρὰ τοῖς πλείστοις ἔθνεσι τοῦ κόσμου καὶ τῶρα ἐπικρατεῖ σχεδὸν πανταχοῦ, ἐνθα τὸ πρᾶγμα εἶναι γνωστόν. Ἐξαίρεσιν ἀποτελεῖ παραξένως καὶ ἡ πατρίς τῆς ἡ Ἀγγλία, διότι ἐκεῖ μᾶλλον κυκλοφορεῖται ἡ ἐγχώριος λέξις «shorthand» (= βραχύχειρ). Εἶναι συνήθης ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἡ ὀνομασία «φωνογραφία», ἐπειδὴ τὸ στενογραφικὸν σύστημα τοῦ Ἰσαὰκ Πίτμαν, τὸ ὅποιον εἶναι τὰ μάλιστα διαδεδομένον παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς, γράφει τὴν φωνὴν καὶ ὄχι τὰ στοιχεῖα τῶν λέξεων. (Ἡ πρῶτος τῶν νεωτέρων χρόνων τεχνικὴ ὁροὶ εἰς τὸ πρᾶγμα εὐρίσκονται ἐν Ἀγγλίᾳ, δηλαδὴ 1588 «characterie» (= χαρακτηρογραφία, ἡτοι «σημειογραφία») καὶ 1590 «brachygraphy» (= βραχυγραφία). Ἡ λέξις «tachygraphy» (= ταχυγραφία) παρουσιάζεται τὴν πρώτην φοράν 1642 ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸς τοῦτο αὐτὴ ἡ λέξις ἐμφανίζεται 1678 ὑπὸ τὴν μορφήν «tachygraphia» (= ταχεωγραφία) ἐν Γερμανίᾳ τε καὶ Γαλλίᾳ. Κάποτε μεταχειρίζονται ἐν Γερμανίᾳ τὴν λέξιν «Kurzschorift» (= βραχυγραφία), ἀλλ' ὑπερισχέει παρὰ πολὺ ἡ λέξις «Stenographie» (= στενογραφία) ὡς καὶ παρὰ τοῖς Σκανδιναυγογερμανοῖς. Τὰ ρωμανικὰ ἔθνη μεταχειρίζονται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς τὴν λέξιν «στενογραφία», μετασχηματισθεῖσαν κατὰ τοὺς γλωσσικοὺς κανόνας τῶν. Παρομοίως οἱ Σλαβοὶ οἱ Τσέχοι ἡμῶς προτιμοῦν τὴν ἐγχώριον λέξιν «tesnoris» (= βραχυγραφία) καὶ οἱ Ῥώσοι ἐνίοτε τὰς λέξεις «kratkoris» (= βραχυγραφία) ἢ «akororis» (= ταχυγραφία). Οἱ Μαγυάροι ἐμόρφωσαν τὴν ἐγχώριον λέξιν «gyorairas» (= ταχυγραφία), οἱ δὲ Νεοέβραιοι τὴν λέξιν «κασρανούθ» τοῦτο ἔστι, οὕτως εἰπεῖν, «συντομοσύνη». Οἱ Τοῦρκοι μεταχειρίζονται «ἰστενογραφίη» ἢ τὴν ἀραβικὴν ἐκφράσιν «χάττι-μουχτασάρ» (= βραχυγραφία), καίτοι εἰς τὰ λεξικά των ἔχουν τὴν ὠραίαν περσικὴν ἐκφράσιν «Τένκ-νουθίς» (= στενογραφία). Δὲν εἰδεύρω, ἂν ἤδη καὶ οἱ Ἀλβανοὶ κέκτηνται μίαν ἰδίαν λέξιν διὰ τὸ πρᾶγμα.

Ἐν Βελιγράδι, κατὰ Νοέμβριον 1913.

ΠΑΥΛΟΣ MITZSCHKE

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Ε το τουφέκι του στὸν ὤμο, ἐκτεβότανε τὴ ράχη τοῦ βουνοῦ ἐπάνω στὴ βράσι τοῦ μεσημεριοῦ· οἱ ἀνιχνευταὶ εἶχαν λάβει διαταγὴ νὰ προχωρήσουν. Ὁ καπνὸς τοῦ

καπνικοῦ, ποὺ ἀπὸ τὰ χαράματα ἐσκέπαζεν ὅλα τὰ τοιγυρινὰ ὑψώματα, διαλύθηκε σιγά-σιγά. Ἀπὸ τῆς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, δύο τείγματα ἐπάλαιναν μὲ μανία γιὰ νὰ περάσουν βιολγαρικὰ προχώματα, πρὸς τὸ μέρος τοῦ καταμαῦ, ποὺ ἐκλούσκ τὰ θολὰ κ. τινεολοῦταινα νερά του μέσα στῆς ψωριαστικὲς λυγαριὲς τῆς ὀχθῆς, σὺν ποὺ ἡ συχαμερὴ κατρινόκαμπια ξετυλίξει τὰ δακτυλίδια τῆς ἀνατριχιασμένης ραχῆς τῆς.

Τὸ παιδί ἦταν κουρασμένο, τὸ αἷμα ὅλο ἀπὸ κεφάλι του ἀπ’ τὴν πορεία καὶ νησιτικό· γυμὰ ἀπὸ χθὲς εἶχε νὰ βάλῃ βούκα στὸ στόμα του.

Δεκαεννέα χρόνὸ παλληκαρι, ἦτο τὸ μονό-ερβὸ μῆς χήρας. Ὁ παπποῦς του, γιατρὸς στήν Ἀθήνα, εἶχε ἀφήσει καμμιὰ πενήντα χιλιάδες φρεγκα νὰ παίρνῃ τὸ εἰσόδημα ἢ χήρα κόρη του γιὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ παιδιοῦ.

Πρωτοετῆς τῆς Ιατρικῆς στὸ Παρίσι ὁ Ἰων, ἤμποροῦσε νὰ ξεπύγῃ τὸ στρατιωτικὸ σὺν μονογενῆς ποὺ ἦτανε καὶ προστάτης χήρας. Ἀλλὰ μιά μέρα, μαζὺ μὲ μερικοὺς ἄλλους φοιτητάς, παιδιὰ τοῦ λαοῦ, ἐνέβησαν σὲ μιὰ συντροφιά Γάλλων. Νέοι κι’ αὐτοί, εἶχαν κάμει τὸ στρατιωτικὸ τους πρὶν ἀκούσουν μαθήματα στὸ Πανεπιστήμιο. Διαχτυκοί, εὐθυμοὶ νέοι, εἶχαν ὅλη τὴ χαρακτηριστικὴ ἀμερικανιστὴ καὶ τὴν κάποια ἐκείνη γαλατικὴ μοιρολατρία γιὰ τῆς ἀναπόφευκταις ἀναποδιαις τῆς ζωῆς. Παιδιὰ καλῶν οἰκογενειῶν αὐτὰ, διατηροῦσαν στὸ βάθος, κάτω ἀπὸ τὴ χαριτωμένη ισακητιὰ τους, ἀποκοιμισμένη τὴν ἰδεολογία τοῦ λατινικοῦ παρελθόντος, ποὺ μεταπλάττει τὴ γαλατικὴ μεγαλοφυΐα εἰς ἐννο-γητικὸ πατριωτισμὸ στὴν ὥρα τῆς ἀνάγκης.

Ἡ συντροφιά ἄρχισε ἀπὸ ἐλαφροὺς κουβένταις φοιτητῶν γιὰ τῆς γυναῖκες· ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους ἐρώτησε τοὺς Ῥωμηνοὺς ἀπότομα:

— Καὶ τώρα ἐσεῖς τί θὰ κάμντε;

— Θὰ φύγωμε.

— Ἐσὺ τί κάμνεις, φίλε μου;

Ὁ γυιὸς τῆς χήρας ἐξαπνίστηκε.

Μὲ ὅλο ποὺ εἶχε διαβάσει τὴν πρόσκλησιν τῆς κυβερνήσεως, δὲν τοῦ ἐφάνηκε κἀν πῶς θὰ τὸ ἐκουνόσας, σὺν νὰ μὴ ἦταν γι’ αὐτόν. Ἀπὸ τὴ μητέρα του εἶχε λάβει γράμμα τελευταίως, ἀλλ’ αὐτὴ — σύμπτωσης — νὰ μὴ τοῦ γράφῃ τίποτε, οὔτε γιὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί θὰ κάμῃ. Ἡ ἐρώτησις τοῦ Γάλλου τὸν ἤρπεν ἀπροετοίμαστο. Νὰ φύγῃ; Μὰ οὔτε κἀν τὸ ἐσκέφθημα ἕως τὴν ὥρα ἐκείνη· λατὸν παιδί ὅπως ἦταν, χαϊδεμένο ἀπὸ μητέρα ἀριστο-

κράτισσα σὲ ὅλα τῆς ὥς καὶ σ’ αὐτὴ τὴν ὥρην, ποὺ ἐπρόδιδε μακρινὴ πνευματικὴ ἐξελίξη, εἶχε μεγαλώσει στὸ πλάγι τῆς χωρὸς βία, χωρὶς στενοχωρίας μεγάλας, χάρις εἰς τὴν φιλοξενία τοῦ παπποῦ, ποὺ εἶχε κάποιον ἀνεσι καὶ σίτι νουκοκυρεμένο.

Τὸν εἶχε ἐπιρροάσει τόσο ἡ ψυχὴ τῆς μητέρας του καὶ ὁ φυσικὸς ἰδανισμὸς τῆς, ποὺ ἐμβόηκε, εὐθὺς μετὰ τὸ γυμνάσιον τῆς πατρίδος του, στὰ Παρίσι τὸ Πανεπιστήμιο, χωρὶς καθόλου νὰ καταλάβῃ πῶς ἄλλως ζοῖ, πῶς ἐκεῖ ἡ ἡμέραις τῶν φοιτητῶν ὑφαίνονται τὸ πλεῖον μὲ τὴν οὐσία τῆς ἰδέας, καθὼς τὴν ξεχωρίζει καθημερινῶς ἡ ἐπιστήμη, ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ βάθος τοῦ ἀγνώστου.

Ἀμερικανὸς καὶ φύσει εὐθυμὸς, χωρὶς ὑπερβολικὴ ζωηρότητα, κομψὸς καὶ εὐχάριστος, εἰς τὸ Παρίσι ἐπέτυχεν εὐθὺς ἀπὸ τὸν πρῶτον καιρὸ. Ἐξυμνος, μὲ εὐστραφοῦς μυαλό, ἀπὸ τὰ μαθήματα ἐπωφελεῖτο πραγματικά, χωρὶς σχολαστικὴ ἐμβρόχθεια νὰ ἐμποδίσῃ τὴ φυσικὴ του κλίσι γιὰ τὴν ἐκλεκτὴ συντροφία καὶ τὴ νεανικὴ τρέλλα.

Ὅποιος τὸν ἐβλέπε μὲ τὴ λεπτὴ κόμη τοῦ προσώπου, τὸ σβέλτο κορμί, τὴν περικοι-

Τὸ Μελὸν τῆς ἑρμῆς Δὲν Ἐκπαίδευση
α. Ἀ.Ε. Γεωργίου.

μένη πάντα φορεῖσά του, ἔεν θὰ μπορούσε νὰ τὸν ξεχωρίσῃ ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ Παρισιοῦ, ποὺ ἀκολουθοῦσαν μαθήματα στὰ ἴδια θρανία. Μὲ τὴ μητέρα του ἐγράφονταν τακτικά. Ἐκείνη ἀπὸ τὴ χηρεία τῆς κ’ ἔδω ἤρθε λιγάκι ἡσυχία. Μὲ τὸν ἀνδρα τῆς, κάποιο μεγαλοβιομήχανο ξυπασμένο καὶ χυδαῖο, ποὺ τῆς ἐδιαλέξεν ὁ καλὸς πατέρας τῆς γιὰ νὰ τῆς δώσῃ μέλλον ἐξασφαλισμένο ἀπὸ στενοχωρίας χρηματικαῖς, εἶχε κακοπεράσει. Ὁρφανὴ ἀπὸ μητέρα, εἶχεν αἰσθανθῇ ἐνωρὶς τὴν ἀνάγκη ν’ ἀκουμβήσῃ σὲ κάποιον, ποὺ θὰ ἐγίνετο καὶ γυιὸς γιὰ τὸν εὐγενικὸν πατέρα τῆς.

Ὁ ἀνδρας τῆς πρὶν τὴν πάση, τῆς ἦταν ἀγνωστος ὅλος διόλου. Εἶχε μάθει γυναι-μέσαις, γιὰ τὴν οἰκογένειά του πῶς ἦταν ταπεινὴ. Οἱ συγγενεῖς του δὲν εἶχαν βγῇ καθόλου στὴ μέση· εἶπε πῶς ἔχασε τὴς γονεῖς του πρὸ πολλοῦ. Αὐτὴ, μὲ τὴ φυσικὴ τῆς τάσι πρὸς τὴν ἰδεολογία, τοῦ ἤρθε κάποιος ἔφος σοβαρὸ ποὺ τῆς ἄρσεν χωρὶς καὶ νὰ τῆς κινήσῃ ὅμως καμμιὰ ἀπὸ τῆς βαθύτης τῆς καρδιάς χορδαίς. Καὶ ἐβλεπε φραγμὸ στοὺς φόβους τῆς γιὰ τὸ ἀγνωστο παρελθόν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, μὲ μιὰν ἰδέαν ποὺ τῆς ἐπάρ-νησε αἰκνύσασθαι, γιὰ ν’ ἀναγεννήσῃ στὸ ἐξῆς τὴν κοινωνία:

— Ὁ λαὸς σήμερον, ἔλεγε γιὰ ν’ ἀποκημίσῃ τὴν ἀποστροφή τῆς, ἔλαβε συναίσθησιν τῆς ἀξίας του!

Καὶ μήπως τόχα αὐτὴ τὴν ἀρχὴ δὲν κηρύτ-ται ὅλη ἡ σύγχρονη κοινωνικὴ ἐπιστήμη;

Καὶ τῆς ἐφάνηκε ἔσφαινα πῶς θὰ ἐπάλαινε ‘στὸ πλευρὸ εὐγενικοῦ συντρόφου γιὰ νὰ ἐλαττωθῇ ἡ ἀπόστασις, ποὺ χωρίζει τὰς τάξεις. Ἀλλοῦμονο, ἐπλήρωσεν ἀκριβὰ τὴν τυφλωσί-της. Ἐμαρτύρησε δύο χρόνια ὡς ποὺ τὴν ἐγλύτωσε στὰ ὕστερα ὁ θάνατος.

Ὁ πατέρας τῆς, κουρασμένος ἀπὸ τὴ γρατικὴ, εἶχε στραφῇ πρὸς τὰς ἰδέας τὰς πρακτικὰς... καὶ τώρα ἔλασε τῆς κόρης του τὴν ἀτυχία. Ἀπὸ τέτοια μητέρα μεγαλωμένος ὁ Ἰων, εἶχε ἐπάνω του τὴ σφραγίδα τῆς ἀρχοντιάς. Μαζὺ μὲ τὴ νεανικὴ του ἀφρον-τισία εἶχε καὶ κάποια φυσικὴ σοβαρότητα στὴν ἀντίληψιν. Τὴν πατρίδα του, στὰ ματῆ τῆς ψυχῆς του, ἀντεπροσώπευεν ἡ ἐνθύμησις τῆς στέγης τοῦ παπποῦ καὶ τῶν παιδιῶν ἐντυπώσεων. Τὴν καρδίαν τοῦ δρας ἀκόμη δὲν τὴν εἶχε δεσμεύσει ἡ ἐκίμωνη ἰδέα τοῦ μεγα-λείου τῆς. Ἄν ἡ πατρίδα του εἶχεν ἐχθρούς ἢ φίλους, τὸ ἤξευρε βέβαια, μὰ ποὺ ἐστηρί-ζετο ἡ ὑπαρξὶς τῆς καλὰ-καλὴ, δὲν τὸ εἶχε ἐρωτήσῃ στὸν ἑαυτό του. Εἶχε ἀναπνεύσει βέβαια ἐλεύθερη ἀτμοσφαῖρα, καὶ γι’ αὐτό, σὺν τὸ πονηρίσῃ ποὺ φορεῖ κανεὶς πάντα καὶ δὲν τὸ νοιώθει στὸ τέλος, δὲν ἐφαντά-σθηκε τίποτε ἄλλο ἀπὸ αὐτό, ποὺ εἶχεν αἰσθανθῇ ὡς τώρα.

Στὸ Παρίσι διαν ἦλθε ἐγνώριζε καλὰ τὰ γαλλικά· σὲ λίγους μῆνας δὲν τὸν ἐξεχώριζες ἀπὸ τοὺς Γάλλους. Τὰ πολιτικὰ ἐκεῖ ἔαφεναν κι’ ἴδιαν: κάθε τραπέζι κυρνεῖται καὶ ἔνα

— Φοβόμαι, αγαπητή μου, μήπως είσαι άσθενής, αφού δεν πιάγεις σχεδόν τίποτα από τα παρακάτω φαγητά. 'Ο ιατρός μήπως δεν εδς επιτρέψει;
— 'Όχι ό γυιός, ... ό κορμός μου.

στραταρχείο! 'Εκεί ό 'Ιων είχε μορφώσει κάποιαν ιδέα, ιδέα σχετική για τα κάτω πράγματα. 'Ο Βούλγαρος, ως τώρα, γι' αυτόν ήταν ανθρώπινο πλάσμα ύποδεικτο και περιορισμένο στ' άπλοικά του ήθη, που είχε, καθώς τό έλεγαν οι ξένοι, μά και οι δικοί μας άκόμη, άρχοντας καλούς να τό κυβερνούν. Μά από αυτά όλα βλέπεις πώς να βγαίνει καμιά ξεχωριστή ιδέα, ιδέα αποκλειστική, που σε κυριεύει για να θυσιασθής στην πατρίδας σου τόν βωμό; Μακρυνοί πάθοι και καρτερική ανάμνησι δεν βρίσκουν καιρό να ριζοβολήσουν σε καρδιά που δεκαεννιά μόνον χρόνια της έπίβαλαν τό ρυθμό της, και που δεν έκτύπησε άκόμη δυνατά για την έκδίκησι.

'Η έρώτησις του φίλου τον έξέπλησε τό παιδί.

— Φεύγω κι' εγώ, ελεν αποφασιστικά, μά και χωρίς εξαλλον ένθουσιασμό.

Με άσχημάτισται άκόμη πεποιθήσεις εκατίβηκε εις την πατρίδα. 'Εκαμε όλίγωγ ήμερών άσκησι, έφίλησε τη μητέρα του κι' έφυγε για τα νέα σύνορα. 'Εκεί τόν μεταχειρίστηκαν με τούς άνιχνευτάς, γιατί έβαστούσε καλά στη σίλλα.

Τώρα, ύστερ' από μέρας, είχε λάβει μέρος σε μάχη σοβαρή. 'Επέρασαν ή ώρα, οι Βούλγαροι στο ύψωμα τους δεν έδιναν πια σημείο ζωής· οι έπιτιθέμενοι είχαν ύψώσει τη σημαία επάνω στα προχώματα. Οι άνιχνευταί έπρόβαιναν από σύντομο μονοπάτι, κι' άκολουθούσε άποσπασμα φαντάρων, που θα έπήγαινε να ένωσθ ή με μία μεραρχία μπερδεμένη από δυό μέρες, εκεί κοντά σε δυσκολοδιάβατο στενό.

Καθώς εκατέβαινε τώρα τη ράχη τό παιδί, απ' τ' άλλο μέρος του βουνού, που έκρατούσαν την αύγή άκόμη οι Βούλγαροι κάτω απ' τό κανόνι τους, έπατούσε κι' έδιάβαινε κάθε λεπτό της ώρας επάνω από κορμιά στρωμένα, που είχαν κτρακυλίσει από την κορυφή.

Περίεργο! για πρώτη φορά τώρα, ύστερ' από μέρες που έβλεπε τό θάνατο κατά μέτωπο, έπαρτήθησε τριγύρω του με κάποια προσοχή. Θαρρείς πως ό κατηνός κι' ή φλόγα του μαρτυριού είχαν σκαπάσει ως τώρα την όψη την άληθινή του χάρου, που κρύβεται μέσα στο σύννεφο και χτυπά άόρατος δεξιά-αριστερά νικητάς και νικημένους.

'Ο νέος έπαρτήθησε, έναν-έναν, τούς νεκρούς που διασκελούσε. 'Αλλος μπρούμυτα, άλλος πλαγιστά, κι' άλλος άνίσταλα, όπως τούς είχε φέρει ή κατρακύλα στον κατήφορο.

Δικά μας παιδιά και βουλγαρόπαιδα μαζί άγκαλιαστά, πηλίκια με σήματα έδω κι' εκεί σπαρμένα.

'Ο 'Ιων έστάθηκε τώρα δυό λεπτά κάτω στην άκρη του κατήφορου. Τα πτώματα κάτω ήταν πια πολλά, τό έν' επάνω στ' άλλο. Με τη ζέση άρχίνησε και να βρωμά τό αίμα τό πλημμυρισμένο. 'Ο 'Ιων εξαφνίστηκε! 'Εγύρισε στο γύρο· τό μέρος ήταν χαράδρα, όπου άγρίμια μόνο θα κανιάζουν τόν περισσότερο καιρό.

'Από ένός κανονιέρη πεσμένου άνάσταλα την τσέπη εκρέμουνταν από μία κόκκινη κορδέλα φωτογραφία ένός μοιρού. Του φάνηκε σαν περίεγλο καμμιανής στρίγλας ξεκουτισμένης, κρυμμένης κάτω στη μοναξιά.

Στό μυαλό του νέου έγεννήθηκε σαν μία τρομάρα εξαφνική. 'Εχάθηκαν όσα έγειναν σε τόσας μέρας μέσα και βρέθηκε μπροστά σε πράγματα, που δεν τα έξεδιάλεγε καλά ό νους του.

«Ζήτω ω ω!» 'Ακούσθηκε βαρεία από την κορυφή, κι' έφεροναν ό άέρας την κραυγή κατά τη ρεμματιά. «Ζήτω!» απήντησαν από μακρινά τα παλληκάρια του άποσπάσματος, που έστρεφαν τό μονοπάτι κατά τό λόγγο.

— Βάρδα εμπρός, έφώναζαν από πίσω του ένα παιδί ήλιοκαμμένο μαυρομούστιστο, που είχε μείνει πίσω, τί καρτεράς; Τό Φερδινάνδο στην ύποδοχή; κι' έξεκαρδίστηκε στα γέλια.

'Ο 'Ιων προχωρούσε τώρα βιαστικός κι' αυτός. «Ζήτω μωρ' ή Πατρίδα μας!» έφώναζε και πάλιν με άτελείωτον οίστρο ό στρατιώτης χωρικός, κι' έδιασκελούσε με μεγάλο κέφι τούς ξαπλωμένους χάμο νεκρούς.

'Ο 'Ιων προσπαθούσε με τά σπαστά του να βρ ή τόν λατό του. Πώς εύρίσκατο εκεί

με τό τουφέκι στον ώμο; 'Ο σύντροφός του, λεβεντόπουλο, έπετούσε από χαμάρι για την προινή πράξι, σαν να έγυρνούσαν από χαρά. Τα μάτια του άστραφταν σαν τ' άναμμένα κάρβουνα και τα ρουθούνια του άνοικτά σαν της φυσούνας τα πλευρά έπαιρναν μαζί με της πνοές του βουνού και τη βρώμα που έβγαναν τα ματωμένα πτώματα. Είχε τη έξολόγγη του στο τουφέκι και τό τουφέκι του τό κρατούσε εμπρός σκυφτό σαν να ήθελε να την περάση άκόμη μία φορά στα τρυπημένα τών έχθρών στέρνα.

Τόν έβλεπε τόν αίμοχαρή λεβέντη, που τόν έθρεψε ή μυρωδιά του μαρτυριού και τόν έδυνάμωσαν ή κλήη κορμι με κορμι, ως που να σωριασθ ή αντίπαλος με την κοιλιά άνοικτη και τ' άντερα χυμένα.

— Πατρίδα μου, δσκέπτετο τώρα ό στρατιώτης φοιτητής. Πατρίδα μου, αν από μένα περιμένης με μανιασμένη ψυχή να ξεχυμίζω επάνω στον έχθρό μου, για να του πω τό αίμα και να τραγουδώ τη δόξα σου επάνω από τών σκοτωμένων τη σπηλιά, θα ρωά πως θάσαι γελασμένη. Αύτός που θα δοξάση πάντα την ιστορία σου στις ώρες της δύσκολης, θάνα ή βουνήσιος λεβέντης, που συντροφώνει με τούς άστούς, που ξεκοιλιάζει τ' άρνι στην ώρα, για να φιλέψη τούς λεβέντες μέσ' στα λιμέρια τ' άπάτητα κι' άνάφτει την νύχια τη φωτιά από πηνάρια διαλεκτά απ' τό μαχαίρι του, για να κήη σημάδι στη; στάναις αυτού τη; μακρυναίς αντίπερα. Αύτός, που πίνει τό κρασί από την πλώσα, πχει ρολόγι την πούλια, τόν αύγερινό και τόν άποσπερίτη για βραδυνή χαμπάνα. Που τραγουδάει επάνω σε παμπάλαιο ρυθμό τη λεβεντιά λευγαρωμένη με τόν έρωτα. Που ξεδιαλίζει τόνειρό του με τό μαχαίρι. Που κλέβει τη γιδ' από τό γείτονα, για να συνεχίση μία παληά, πολύ παληά, πολεμική παράδοσι, μά και που σαν θα τόν καλέσης πάλι, έτσι, για ένα φιλότιμο και μόνο, άγκαλιάζει του κανονιού τη μπούκα και στρώνει επτά κορμιά μπροστά του, πρίν πέση επάνω τους, ξερνώντας τό αίμητό του αίμα. Πατρίδα μου, θαίνος, που σου πρέπει, είναι ό γυιός που έθρεψε τό χώμα σου με την παράδοσι τών προγόνων. Τό χέρι τό δικό μου, που για να γυαρεύη ξέρει και τό μάτι που άναζητάει τού πόνου τη φωλιά στα σπλάγχνα τών ανθρώπων για να τόν ξεριζώση, βάνει άσκοπο σημάδι μέσ' στα σύννεφα. Τό χέρι του λεβέντη βάνει γερό σημάδι χαμηλότερα, εκεί που θα πλαταγίση κατόπι ή σημαία, που θα συμβολίση τη δόξα τών πολέμων.

ΝΟΕΜΗ ΖΩΗΡΟΥ

Λογική άπαίτησις.

— Σεισασέ μου ενδερό, άνακαλίψη, ότι ή σύζυγός μου έχει τίποτα ξένα δόντια. Δεν είμαι έξέκλειον, που θα τό άκου έζητημα, μά φρονώ, ότι δι' αυτό πρέπει να κόμει άδελφία προσώμα στην προίκα.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΘΩΜΑΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
 "ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΔΕΡΑΣ",
 ΒΥΡΙΟΔΕΨΕΙΟΝ ΕΝ ΖΗΤΟΥΝ-ΒΟΥΡΝΟΥ
 ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
 ΕΝ ΓΑΛΑΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Πλησίως τῆς πρώτης ἑσώθεν θύρας
 τοῦ Γενη-Τζαμίου Γαλατᾶ.

ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ-ΚΟΜΨΟΤΗΣ-ΕΥΘΗΝΙΑ

Παραγγελίαι παραδοτέαι

ἐν τῷ 24 ὡρῶν.

Τὰ μέλα καὶ αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐκτεταγμέναι εἰσι.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
 ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
 ΚΑΤΑΣΤΙΧΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ν. ΤΣΑΟΥΣΗ

ΓΑΛΑΤΑ

Μεγάλη ὁδὸς Μαχμουδία, ἀριθμ. 22

Χρησιόγη Γραμμάτων καὶ Σχεδίων.
 Τυπογραφικὰ καὶ λιθογραφικὰ
 ἔργασιαι. — Ἐκτύπωμα εὐρω-
 παϊκῆ ἑταιρίας καὶ ἐπὶ παραγγε-
 λίας. — Ἀντίγραφα ἑλληνικῶν κλπ.
 εἰς τιμὰς ἀντιστοιχούσας συναγωνισμοῦ.

ΥΕΛΟΠΟΛΕΙΟΝ
"Η ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ"
ΑΔΕΛΦΩΝ ΣΤ. ΚΑΙ Γ. ΘΩΜΑΡΕΪΣ
 Μεγάλη ὁδὸς τοῦ Πέραν, ἀριθμ. 283.

Διάφορα θαλινὰ παντός εἶδους καὶ σκετὴ κρυστάλλινα,
 Ἐπιτραπέζια εἶδη ἐκ πορσελάνης καὶ φαιάνης,
 Διάφορα ἀντικείμενα φανταζι διὰ ΔΩΡΑ κλπ. κλπ.
 Τιμὰς ἀντιστοιχοῦσας συναγωνισμοῦ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΖΕΡΒΙΔΗΣ
ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

Ἀναλαμβάνει τὴν ἐπισκευὴν παν-
 τὸς εἶδους γεωμετρικῶν ἐργαλείων,
 ὥρολογίων, χρονομέτρων, κλειδο-
 κυμβάλων, μηχανῶν κλπ., ἐπὶ δὲ
 καὶ ἐγκαταστάσεις Ἀστυλίνης εἰς
 τιμὰς λίαν συμφερατέας.

ΣΤΑΜΠΟΥΛΑ

ὁδὸς Νεὴ-Ὀσμανὶ Ἀζαδεσί, ἀριθμ. 62.

Ζητεῖτε πάντοτε
 τὰ παγκοσμίου φήμης **ΜΠΙΣΚΟΤΑ**
Spillers Nephens Limited
 τὰ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ καὶ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ

Πλεονεξία πώλησιν καὶ ποιότητι εἰδῶν.
 Τελειότητα καὶ ἀποφράξις ἀνταγωνιστῶν εἰδῶν εἰς
 ΠΑΚΕΤΑ ἐν γὰρ καὶ Εἰρηστίᾳ διὰ πρὸς τὴν
 ἐκμετάλλευσιν.
 Τὴν καὶ μετὰ 10⁰⁰ εἰσπληροποιεῖται.
 Περὶ τούτου κατενόησιν.

Γεν. ἀντιπρόσωποι δι' Ἑλλὰς τὴν Τριφυλίαν
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΣΤΡΑΣ
 ΣΤΑΜΠΟΥΛΑ, ΜΑΥΡΙΑΣ ΧΑΝ, ἀρ. 21.

Ζητεῖται ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν ἑταιρίαν.

ΜΕΓΑ ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΔΟΥΚΟΥΜΙΩΝ, ΧΑΛΗΔΑΩΝ
 ΚΑΙ

ΔΙΑΦΕΡΟΝ ΕΙΔΟΣ ΣΑΚΑΡΟΠΑΛΤΙΚΗΣ

Ι. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ ΚΑΙ Σ^{ΑΙ}

Βαλάν-Παζάρ Πόλεως, ἑσπέρικη οὐκία, ἀρ. 4.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

Βαλάν-Παζάρ Πόλεως, ἀριθμ. 119.

Ἐρὶν-Ὀρεθ Πόλεως, ἀριθμ. 79.

Συμπλήρωσις τριανταετίας δόξας ἰδιαιτοῦ
ἐκπαιδευτικοῦ ἀποτελεῖ διὰ τὴν Ἀνατολὴν γενο-
νός, ὅπου εἶναι καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλοις ἐργασίαι, ὅπου ἡ
δύναμις αὐτῆς καὶ ἀνεκτικότης καὶ ἀνδρεία, ἐπὶ τῇ
Πρώτῃ καὶ τῇ ἐν Πάρισι Ἑλληνο-γαλλικῇ
Ἑκπαιδευτικῇ N. Δ. Μέλῃ. Τὰ ἐκπαιδευτήρια
αὐτὰ ὁ ἀδελφὸς ἀδελφὸς Ἰδρυτὴς N. Δ. Μέλῃς, συνέ-
στησε μὴ τὸν εὐγενῆ σκοπὸν, διὰ τὴν αὐτὴν ἐπι-
στολήν τῶν διαδιδόντων τὰ ἀνταρκτικὰ διὰ τὴν ἡμε-
τέραν προσηνείαν, ἥτις ἐγκυκλοπαιδικὰς γνώσεις καὶ
γλωσσολογίας, ποιεῖ δι' αὐτὴν τὰ εἶναι ἡγετα-
σμοὶς τὰς ἐπιστῶν εἰς τὴν Ἑκπαιδευτικὴν, τὴν
ἀποδοῖν ὁ ἀποφασιστικὸς σκοπὸς εἶναι εἶναι ἀπο-
κρίσις.

Ἡ τριανταετής δόξας τῶν Ἑκπαιδευτικῶν
αὐτῶν ἰδιαιτοῦ τῶν πόλεων τῶν, διὸν ἡμετέροις
τὰ Ἑκπαιδευτήρια αὐτὰ, ἐργασίαι καὶ ἐκπα-
σκευδέναι, προσφέρουσιν εἰς τὴν πρὸς αὐτὰ προ-
σφύγγουσι μαθητῶν ἐνδοξία μετὰ τῆς μαθητικῆς
γνώσεως καὶ ἐκπαιδευτικῆς παιδείας, ἀπὸ δὲ καὶ
ἀνατολῆς ἐκπαιδευμένην. Τὰ διαφόρα μαθήματα
διδάσκονται ἐκτετατῶς ἐπὶ εἰδικῶν καθηγητῶν
καὶ διδασκάλων, ἰδιαιτέρως λειτουργοῦν ἡμετέροις
δι' αὐτοὺς, οἱ ὅποιοι δὲν κατέχονται τὰ στοιχεῖα
τῶν διδασκόμενων γλωσσῶν, ἡ ἐκπαιδευτικὴ αὐτῶν
ἀγρυπνία καὶ διαρκεία, ἡ μακροχρόνιη μάχη αὐτῶν
ἐκπαιδευτικῆς.

Τὰ ἐκπαιδευτήρια N. Δ. Μέλῃ εἶναι ἀνεγχο-
σμένα ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριαρχείου, ἐπὶ τὴν ἀγρυπνίαν τοῦ ἀποστολῆς ἐκ-
παιδευτικοῦ.

Μετὰ τὸν βασιλεὺς τοῦ Ἰδρυτοῦ αὐτῶν εὐδοκίμως
διεπύκνυνται ἐπὶ τοῦ προσηνέου τῶν εἰδῶν τοῦ
N. Δ. Μέλῃ μετὰ τῆς ἀνιμῆτος μητρὸς τοῦ
χρόνου N. Μέλῃ, συνεπικουρούμενος εἰς τὸ ἔργον
καὶ τὸς νεώτερος τοῦ Ἰδρυτοῦ N. Δ. Μέλῃ.

Ἐκ ἀπαλλέλου πρὸς τὸ Ἀρρεκατοῦν καὶ
Παρθενάγειον λειτουργοῦν καὶ Οἰκουμένην, ἔτι
παρέχονται μετ' αὐτῶν μαθητικὴν περιποίησιν καὶ παρ-
αλλήλως, τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσον ἐν αὐτῇ ἰδιαιτοῦ
καὶ ἡ οἰκονομία τοῦ ἀντιδότη, ἀγρυπνίας με-
μνησὶ καὶ τῶν ἐν αὐτῇ διακρίσεων.

Ἡ κοινωνία μας διὰ πολλὰς ἐκτιμήσεως περι-
βάλλει τὰ ἐκπαιδευτήρια N. Δ. Μέλῃ, πενήντη
δὲ αὐτῶν εἶναι ἡ μακροχρόνιη ἐν αὐτοῖς μα-
θητικὴ καὶ μαθητικὴν τῶν εἰς τῆς Παι-
δείας, ὅπου καὶ ἐκ τῶν Ἑκπαιδευτῶν καὶ τοῦ
Ἑκπαιδευτοῦ.

Τὴν τριανταετή εὐδοκίαν ἀποδοῦναι τῶν
τὰ Ἑκπαιδευτήρια αὐτὰ πρόκειται τὸ ἑορταστικὸν
πανεργασίον.

K. A. ΚΟΡΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

Γαλιὰ, Βοσβόδα, Ἰαμβολόγλου χάν.

.....

A. E. ΒΛΑΣΤΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ

Βιβλία πάντα καὶ ἀποστέλλονται: Ὁρθόδοξον,
Ὁσιολογικόν, Φιλοσοφικόν, Φιλολογικόν, Ἀρχαιολο-
γικόν, Ταξιδιωτικόν, Μουσικολογικόν, Ἱστορί-
α καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων μέχρι τῶν σημερινῶν
καὶ οὐκ ὀλίγων.

Ἐπὶ παραγγελίᾳ αὐτῶν εἰδῶν βιβλίων νεωτέρων
ἐκδόσεων ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑΙ.

Ἐκαστὴν φυλλάδιον μετ' εἰκότος, 10 σελίδας
ἀσπιδος 10.

• Μέρου Ὁσίου, Ἰωάννου Ἑκλεκτοῦ διηγε-
μάτων, (Ναυτικὴ καὶ ἀνδραγαθία, Πῶς ἐκέρχθη,
Οἱ Μηχανισμοὶ τῆς Μελανίας) - Ἡ Πόλις τῆς
Τριφυλίας, Μουσικολογικὴ μετ' εἰκόνων ἀρχαιοτήτων, -
Δοκίμιον Ἑκπαιδευτικόν, μετ' εἰκόνων ἀρχαιοτήτων, -
Θεατρικὴ Κυνὴ, τὰ ἐκτετατῶς τῶν θεα-
τρικῶν ἔργων.

Τὸ αὐτὸν ἀποστέλλεται φυλλάδιον εἰς δέκα.
Ζητοῦνται κατανάλωσις φυλλάδιον ἐν καὶ
ἐκπαιδευτικῶν, ἀποστέλλονται: A. E. Βλαστόν, Πάρισι,
Τεκλ. ἀρ. 40.

Τὸ 'ΑΩ' 'ΟΛΑ γράφεται δι' ὅλους καὶ δι' ὅλας, ἀπὸ τοῦς
καλλιτέχνους καὶ δοκιμασίους λογίους μας, περιέχει τὰ ποικιλότατα, τὰ μάλ-
λον ἐνδιαφέροντα θέματα καὶ ἐκτυπῶνται εἰς 12,000 ἀντίτυπα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ὁρθόδοξον Ὁμολογία, Κοινωνιολογικὰ ἄρθρα,
Ἑπιστημονικὰ θέματα, Φιλολογικὴ κίνησις, Ληροφονικὰ σελίδες, Ἀντα-
ποκρίσεις καὶ ἐπιστολαὶ ἐκ Παρισίων, Λονδίνου, Ἀθηνῶν, Ἑπιγραφικὴ κίνη-
σις, Ἡ ζωὴ ἐν Κωνσταντινουπόλει, Τρία ἐκλεκτὰ μυθιστορήματα, Ὁμιολογικὰ διη-
γήματα, Ἀρθροὶ διὰ Κορίνας, ἀλλοτρίων καλλόνων, Μόδα τῆς ἐποχῆς, Συναγῆσι μα-
θητικῆς καὶ μαθητοῦ ἀσπιδος, Ὁμολογία, Σελίδες, Συναγῆσι διὰ τὸ μέγα πρό-
βλημα τῆς ἐκτετατῆς τῆς κόρης, τῆς ἀνδραγαθίας, τῆς μητρὸς, Ποιήματα, Πνευματικὰ
ἀσκήσεις, Ἑπιστολαί, Ἀπομνημονεύματα, Διαγωνισμοὶ μετ' ἀσπιδος καὶ δῶρα ἀρθρων,
Μουσικῆ, Καλλιτεχνικῆς καὶ Θεατρικῆς κινήσεως, Εὐδοκίμος εἰς, Σάτιρα, Λογοπαί-
γρια, Φαῖδροι στίχοι, Ἑρμηνευτικὰ γελοιογραφεῖα κτλ.

Ἐκαστος τόμος ἀποτελεῖται ἐξ 832 σελίδων μεγάλων,
περιέχει δὲ περὶ τῶν 200 εἰκόνων.

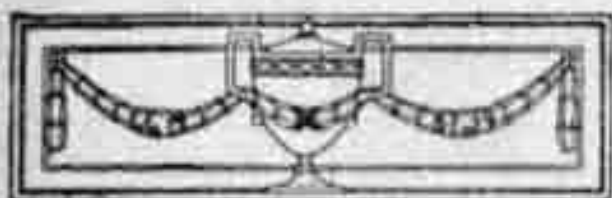
Τὸ 'ΑΩ' 'ΟΛΑ κατέχει τὸ **PEKOP** τῆς Ποικιλίας,
τῆς Εὐδοκίας, τῆς Διαδόσεως.

ΤΑΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΣ
ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟ
ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΤΥΠΟΛΙΘΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ,
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΛΟΥ ΚΑΙ ΣΑΙ'

ΕΝ ΓΑΛΑΤΑ ΠΕΜΠΤΟ ΠΑΖΑΡΟ,
ΟΔΟ, ΤΣΕΣΜΕ 3
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΕΥΘΗΝΙΑ

Μαίη Βγα-

ΓΡΑΜΜΑ ΜΙΑΣ ΝΕΟΝΥΜΦΟΥ

Άγαπητή μου,

ΦΩΡΙΖΕΙΣ ότι ένυμφεύ-
θην. Από της χθές λοι-
πόν εύρίσκομαι εις τό
βασιλείον μου. Ο γά-
μος μας έγινε κατά τό
μεσημέρι εις ένα έξοχικό
έκκλησάκι, και έπειτα,
έγώ και ο σύζυγός μου,
κλεισμένοι μέσα εις ένα

νά αισθάνωνται, ότι ή γυναίκα των προ-
τιζει μόνη της διά τό φαγητόν των. Όσον
καλή και άν είναι ή μαγειρίσά σου, μή
έμπιστευθής ποτέ εις αυτήν. Πρώτα γιατί
δά σε κλέπη και δά έξοδοθής διά την κου-
ζίνα σου τά διατά από όσα πρέπει. Κι' έ-
πειτα, διότι μιά ματιά της νοικοκυράς βλέ-
πει όσα δέν βλέπουν είκοσι μάτια μισωτά.

Λοιπόν, αγάπησε την κουζίνα σου, στό-
λιζε την μέ κάθε χρήσιμο και αναγκαίο
πράγμα, κάμε την τόσο εύχάριστη, τόσο
καθαρά και εύμορφη, ώστε νά αισθάνεσαι
εύχαρίστησιν, αγάπην και ένδιαφέρον για
τό μέρος αυτό του σπιτιού σου.

Και δά τό πιστεύω; Όταν σήμερα τό
πρωί έμπεκα μέσα, ήσθάνθην πραγμα-
τικάς και ένδιαφέρον και εύχαρίστησιν.

Έκανόνισα μόνη τό φαγητό και είπα στην
μαγειρίσσα, ότι δά συνεργάζομεθα εις
όλα. Όταν τό μεσημέρι ακριβώς τό τρα-
πέζι ήτο σεβδρισμένο και στολισμένο μέ
ώραία λουλούδια από τόν κήπόν μας, ο
Γιώργος έμεινε κατάπληκτος, τά μάτια
του έλαμποκόπησαν από χαράν και εύτυ-
χίαν και μοδ είπε:

— Νά μιά εύτυχία που έλασεν από
τόν καθμένο τόν πατέρα μου και τοδ
έκαμεν όλην την δυστυχίαν της ζωής του.

Και έγραψεν άμέσως ένα γράμμα,
γεμάτο από εύγνωμοσύνην, εις την μητέ-
ρα μου. Νά πώς ήρχισε νά κατασκευά-
ζεται, όπως μοδ είπεν ή μαμά, ή εύτυχία
μέσα εις την κουζίνα.

NEONYMΦΗ

ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΛΠΕΩΝ

Γ. Κεϊβερί

— Πόσον είμαι εύτυχής που εύρίσκομαι τέσσερες χιλιάδες μέτρα έκάνω δά την θάλασσα!
— Άρ' έγώ; τέσσερες χιλιάδες μέτρα έκάνω δά την πατέρα μου, που την άφησα κάτω!

άμάξι, μόνονι μας, οι δυο μας έπήγαμεν στο
σπιτάκι μας του Βοσπόρου.

Έτσι είχαν αποφασισθή τά πράγματα
και έτσι έγιναν: ούτε ταξίδια εις την Εύ-
ρώπην, ούτε διαμονή εις τά ξενοδοχεία
της πρώτης αυτής μέρες της νέας ζωής,
που άρχίζαμεν, όχι μέ τόσον έρωτα, όσον
μέ πολλήν εκτίμησιν και έμπιστοσύνην
μεταξύ μας.

Τό σπιτάκι μας, μιά φωλίτσα κτισμένη
κάτω από ένα γιγάντειο όλοπράσινο δέν-
δρο, μέσα σ' ένα κάμπο κεντημένο μέ
εύμορφα λουλουδάκια, που μοσχοβολούν
γύρω μας στόν άέρα.

Η πρώτες άρες της νέας μου αυτής
ζωής μοδ φάνηκαν, δέν ξέρω πώς νά σοδ
πώ, άτελείωτες, μελαγχολικές. Όπως και
άν είναι, ή πρώτη έντύπαισις έπέρασε, και
σήμερα από τό πρωί που έπληρα τά κλει-
διά και έμπεκα εις την κουζίνα νά δώσω
τός πρώτας μου διαταγάς, ή ζωή μου
ήρχισε νά μ' ένδιαφέρει. Η κουζίνα μου
λάμπει όλη σάν ένα όπλοστάσιο, έφωδια-
σμένο μέ τά νεότερα και πολυτιμότερα
όπλα, μέ τά όποία έχω νά υπερασπίσω
πρώτα την υγεία, έπειτα και ένα μεγάλο,
νομίζω, μέρος της εύτυχίας μου.

Έτσι τουλάχιστον μοδ είπεν ή μητέρα
μου, όταν δύο ήμέρας προ του γάμου έφε-
ραμε τά τελευταία μικροπραγματάκια που
έχρειάζοντο για την κουζίνα μας.

Της είπα, ότι μπορούσαμε δά νά παρα-
λείψωμεν μερικά μικρά πράγματα της
κουζίνας και νά στολίσωμε μέ μερικά
biblelots τό σαλονάκι μας. Η μητέρα μου
τότε μέ έφερεν έμπρός εις τό μηχανικό
φουρνέλο και μοδ είπε μ' έπιστημότητα:

— Άκουσε, παιδί μου. Έδώ, μέσα εις
αυτήν την μηχανήν, δά κατασκευάζεται
κάθε ήμέραν ένα μεγάλο μέρος της εύτυ-
χίας σας. Αδτή ή φωτιά, που δά καίη μέσα
έδώ, δά θερμαίνει την αγάπην και την εκ-
τίμησιν του άνδρός σου. Ούτε ή εύμορφία
σου, ούτε ή νεότης σου, ούτε ή έξυπνάδα
σου, ούτε όλα αυτά μαζί, δά κάμουν για
την εύτυχία σου, ό,τι δά κάμει ή καλή και
περιποιημένη και νόστιμη και ποικίλη και
θρεπτική τροφή, που δά στολίζει κάθε μέρα
τό τραπέζι σας. Βάλε το καλά στόν νοδν
σου αυτό, παιδί μου: οι άνδρες θέλουν νά
τρώγουν καλά. Και θέλουν νά βλέπουν,

ΓΝΟΣ Ισχύμενος
εις τὸν κόσμον
τοῦτον ὁ ἄνθρωπος
κατὰ τὰ ἄλλα,
φέρων δ' ἐπὶ τῆς
ράχης αὐτοῦ μό-
νον τὸ ἁμάρτημα,
τὸ ὁποῖον ἐληρο-
νόμησεν ἀπὸ τοῦ

ἑσθγος τῶν κοινῶν τῆς ἄνθρωπότητος προ-
κατόρων, κατὰ τὴν ἐν τῇ ζωῇ σταδιοδρομίαν
του — μακρὰν ἢ βραχεῖαν — δὲν δύναται νὰ
μείνῃ ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τοῦ κακόν, οὔτε ἀνώ-
τερος παντὸς σαγηνευτικοῦ πειρασμοῦ δὲν
κατορθάνει ἐπομένως νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς ζωῆς
ἡσυχίας καὶ ἀπηλλαγμένως παντὸς ῥύπου
καὶ πάσης ἁμαρτίας.

Ἀπὸ τοῦ διέλθῃ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς,
τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ
ψυχὴ αὐτοῦ ἀθῶα ὡς ἀγγέλου, εἶνε τελείως
ἔξω ἀπὸ τὴν κακίαν, ἡ δὲ χαρὰ σφαιρῶνται
τὸ ἀγνόν καὶ ἀπαστραύττων μέτωπόν του,
μόλις ἀρχίσῃ νὰ λαμβάνῃ σαφέστεραν ἀντί-
ληψιν τοῦ περιβάλλοντος, νὰ ἔρχεται εἰς
συνάφειαν πρὸς αὐτὸ καὶ νὰ ὀρίσται τὴν
ἐπισημασίαν του, συναντᾷ ἀπὸ πᾶν βῆμα τὴν
κακίαν, ἥτις, ἐνεδρεύουσα ἐν τῷ κόσμῳ,
παρουσιάζεται ὑπὸ διαφόρους τύπους καὶ ποι-
κίλλας μορφάς, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐνδίδων σημε-
ρον εἰς τοῦτον καὶ αὔριον εἰς τὸν ἄλλον
πειρασμόν, παραβαίνει διὰ μὲν ἐκουσίως,
διὰ δ' ἀκουσίως τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην τῶν
ἐντολῶν τοῦ Δεσποτοῦ.

Βεβαίως ἡ ἰσχὺς τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς
θελήσεως, ἡ μόρφωσις, αἱ φυσικαὶ τῆς ψυχῆς
ὁρμαὶ πρὸς τὸ καλόν, καλλιεργούμεναι καὶ
ἀναπτυσσόμεναι, εἶνε τόσαι δυνάμεις, δι' ὧν
ὁ ἄνθρωπος ἀνθίσταται καὶ πολλάκις ἐξέρ-
χεται νικητὴς ἀπὸ τῆς πύλης πρὸς τὴν κα-
κίαν. Ἀπ' ἑτέρου ὅμως ποικίλαι τῆς ζωῆς
συνθήκαι συντρέχουσιν, ὥπως εἰς τινὰς περι-
πτώσεις, τὰς ὁποίας δυνατόν νὰ θεωρῇ καὶ
ἐλαφρυντικὰς, παραβαίνων τὴν θέλησιν τοῦ
Δημιουργοῦ, ἀπομακρύνεται ὀλίγον καὶ ὀλί-
γον ἀπ' αὐτοῦ ῥιπτόμενος δὲ εἰς τὸν ἀγῶνα
— ἀνίσταται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον — τοῦ βίου, δὲν
καταμετρεῖ ἐν τῇ δίνῃ τῆς βιωτικῆς πάλης
καὶ τῶν ἀλληλοσυγκρουημένων αἰσθημάτων,
καθηκόντων καὶ δικαιωμάτων κατὰ πόσον
αὐτός, τὸ πλάσμα, ἀπμακρύνῃ τοῦ Πλά-
στον αὐτοῦ.

Ἄλλ' ὅταν ἀπερόπτον τι συμβῇ, ἀπρο-
δόκητὸς τις κίνδυνος, φέρῃ ὅλας ἐλπίδας
τὸν ἄνθρωπον ἀντιμέτωπον πρὸς τὸν θάνα-
τον, ὅταν ὁ θνητὸς ἑξαπίνης εἰρεθῇ πρὸ τοῦ
φοβεροῦ τούτου μυστηρίου, διὰ τοῦ ὁποίου
τίθεται πῆμα εἰς τὴν ἐνταῦθα σταδιοδρο-
μίαν του, ὅταν ἴδῃ πρὸ αὐτοῦ τὴν ἀτέλεστον
αἰωνιότητα, τότε, ἀναλογιζόμενος, δι' ἑστέῃ
ἡ στιγμή, καθ' ἣν θ' ἀνταλλάξῃ τὴν παροῦ-
σαν ζωὴν μὲ τὴν ἀβεβαιότητα τοῦ θανάτου,

συνέχεται, σταθμίζει στιγμιαίως οὕτως εἰπεῖν
τὰς πράξεις του καὶ, μὴ ἔχων κἄν τὸν καιρὸν
διὰ νὰ κανονίσῃ τοὺς ἐν τῇ ζωῇ λογισμοὺς
του, ζητεῖ νὰ ἐκπελίσσῃ πλησιέστερον
εἰς τὸν Πλάστην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατὰ τὸ
μᾶλλον ἢ ἥτιον ἀπμακρύνῃ καὶ ἐν συν-
τριβῇ ψυχικῇ ἀποκτείνει μίαν τελευταίαν πρὸς
τὸν Πλάστην ἱκεσίαν, συνοδευομένην ἐκ
στεναγμοῦ βαθύτατος μετανόας, μίαν ὁσέτην
προσευχὴν : «Πλησίον Σου, Θεέ μου . . .»

Ἀναγινώσκων τις εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν
φρικαστικὴν τραγῳδίαν ἐνδὸς κατωποντιζο-
μένου «Τιτανικοῦ», ἀληθοῦς θαύματος τῆς
ἀνθρωπίνης μεγαλοφυΐας καὶ τῆς προόδου
τῆς νεωτέρας μηχανικῆς ἡ ἐνδὸς «Βολτούρ-
νου», καιομένου ἐντὸς λυσσαλέων φλογῶν
ἐν μέσῳ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἡ ἄλλου τινὸς θαλασ-
σίου γίγαντος βυθιζομένου, ἐνθ' ἡνέκαται ἡ
θύελλα καὶ μένεται τὸ κῆμα, αἰσθάνεται
ρίγη φρίκης καὶ συγκινήσεως ἀπὸ τὰς ἐντυ-
πωτικὰς λεπτομερεῖας μιάς τοιαύτης κατι-
στορῆς, πρὸ τῆς ὁποίας ὁρῶμεν τὸ ἀνθρώ-
πινον πνεῦμα. Ἄλλ' ἡ συγκίνησις αὐτοῦ κορυ-
φῶνται, ὅταν κατὰ τὴν τελευταίαν σκηνὴν
τῆς ἐκτελισσομένης φοβερᾶς τραγῳδίας οἱ
ἐπιβῇ πρὸ τοῦ βεβήλου θανάτου προσέ-
χονται . . . Ἀπόλασιν πᾶσαν ἐλπίδα δια-
σώσεως εὗρισκοντες πρὸ τοῦ τραγωδικού

Τὰ γέματα τοῦ μέλλοντος.

Πρὸ τοῦ κατωπτιζομένου ἀπμακρύνῃ τοῦ Πλά-
στον αὐτοῦ.

τῶν θανάτων· μία σέφρις διέχεται ἀστρα-
πιαίως ἀπὸ τὸν νοῦν των· ἡμίρτησαν ἐν τῇ
ζωῇ κατὰ τὴν φοβερὰν ταύτην στιγμὴν ἀνα-
λογίζονται, δι' ἀπμακρύνθησαν τοῦ Πλά-
στον διὰ τῆς παραβάσεως τῶν ἐντολῶν Του,
καὶ μόλις ἔχοντες πρὸς μετάνοιαν και-
ρὸν, ἱκετεύουσιν Αὐτόν, ὥπως μὴ μείνῃσι
μακρὴν Του, ὥπως εἰρεθῇσι πλησίον Του
ἡ μουσικὴ τότε τοῦ «Τιτανικοῦ» σκοραῖται
εἰς τὸν ἀέρα τόνους ἰσχυρῶς συγκινητικούς
καὶ μελαγχολικούς, ἐκτελοῦσα τὸ θαυμασιὸν
ἐμπνεύματος μουσουργίαν : «Πλησίον Σου,
Θεέ μου . . .»

Καὶ οὕτως, ἐνθ' ὁ κῆμα συμπληροῖ τὸ τρα-
γικὸς ἀκαίσιον ἔργον του, οἱ τελευταῖοι γόοι
καὶ στεναγμοὶ τῶν ἀπολλυμένων σβύνουσι
μετὰ τῶν τελευταίων μουσικῶν φθόγγων καὶ
τῆς ὁσέτης προσευχῆς : «Πλησίον Σου,
Θεέ μου . . .» ἢ οἱ πνιγόμενοι ἀποκτείνου-
σιν εἰς τὸν Πλάστην.

Ὑποθέσωμεν ὅμως, δι' ὁ θάνατος ἐπέρ-
χεται, ὥπως συνήθως συμβαίνει, ἐκ ὁρῶν
φυσικωτέρων καὶ ὁμαλωτέρων. Ὁ ἄνθρωπος
κατάκειται ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ὁδύνης, ἥτις
πέφτει νὰ καταστῇ δι' αὐτόν ἡ ἐπιθανά-
τιος κλίνη του· ἐπὶ τοῦ πελιδνοῦ προσώπου
του ζωγραφίζεται ἡ ὥχρησις τοῦ θανάτου·
τὸ ὑπὸ τῶν πόνων δοκιμαζόμενον σῶμα του,
ἀπορριπτόν, ἀκατέργαστον, ἔχει χάσει τὴν ζω-
ρὴν κυκλοφορίαν τῶν ζωογόνων ἑργῶν του·
εἰς τὰ στεγνὰ πρόσωπα τῶν προσφίλων
ὑπάρχουσιν, αἵτινες τὸν περικυκλοῦσι καὶ τὸν
περιβάλλουσιν διὰ τῶν θερμότερων ἐνδείξεων
στοργῆς, ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως, διακρίνει
μὲ τὸ τρεμοσβένον βλέμμα του τὴν προσά-
θειαν, τὴν ὁποίαν καταβάλλουσιν, ὥπως κρα-
τήσῃσι τὰ δάκρυά των, ἔτοιμα ν' ἀναβλύ-
σωσιν ἐκ τῶν ἐνδρόν ὀφθαλμῶν των. Ἡ
φρίττωσα ψυχὴ τοῦ βλέποντος ὁλονὲν νὰ
προσεγγίξῃ ἀπειλητικὸν τὸ φῶμα τοῦ θανά-
του, αἰσθάνεται τὸ δακτύλιον ἄλγος τοῦ
σκληροῦ ἀποχωρισμοῦ ἀπὸ τοῦ κόσμου καὶ
ἀπὸ παντὸς ὅ,τι ἔχει προσφίλως, ἐν ᾧ ὁ νοῦς
του ἀνομιετρεῖ πρὸς στιγμὴν τὸ βῆμα τῶν
ἐπὶ γῆς ἀνομιματίων καὶ ἁμαρτιῶν του. Ἡ
σέφρις αὕτη βαρύνει τὸ τεταραγμένον πνεῦ-
μά του· συναισθάνεται, δι' ὅτι πολλάκις κατὰ
τὸ στάδιον τῆς ζωῆς του παρέβη τὴν θέλη-
σιν Ἐκείνου καὶ ἐν πλήρει μετομελείᾳ ἱε-
τεῖται τὸν Ὑψιστον, ὥπως τὸν παραλείβῃ πλη-
σίον Του.

Κάμνει τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ.

Καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι ἡ εὐχέλαιο-
τέρα προσευχή, δι' ἣς παρακαλεῖ τὸν Ὑψι-
στον, πλανάει λέγων : «Πλησίον Σου, Θεέ
μου . . .»

Κ. Ι. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

Ποία ή άρχή του.

— 'Αλό, αλό . . .

Σιωπή, καμμία απάντησις.

— 'Αλό, αλό, αλό . . .

Καί πάλιν καμμία απάντησις. Διά τοῦτο οἱ πάντες ντελέφω ἀνευπομονησίαις καί θυμοῖ.

Γνωρίζετε ἀκόμη μίαν φοράν τόν μοχλόν καί μόλις οἱ δίδεται απάντησις ἀπό μίαν λεπτήν διαπεραστικήν φωνήν δεσποινίδος :

— 'Εμπρός, εμπρός . . .

— Σᾶς παρακαλῶ, μοῦ δίδετε τόν αριθμόν 87—89 ;

Πάλιν σιωπή, πάλιν ἀγωνία.

— Πῶς εἶπατε ; 87—89 ;

— Μάλιστα, γρήγορα ὁμως, παρακαλῶ.

Μεσολοβεῖ καί πάλιν μικρά σιωπή καί ἔπειτα οἱ ἀπαντᾷ ἡ δεσποινίς ὑπάλληλος τοῦ τηλεφώνου :

— Δέν εἶναι ἐλεύθερος.

— Δέν εἶναι ἐλεύθερος ; Μά, πῶς γίνεται ;

'Απίντησις ὁμως καμμία δέν ἔρχεται, δίδει ἡ δεσποινίς ὑπάλληλος τοῦ τηλεφώνου, καθημένη πρό τοῦ γραφείου της, μέ τήν τηλεφωνικήν συσκευήν εἰς τ' αὐτιά καί μέ τὸ δεικνύον τῶν δακτύλων της, ἔχει νά ἀπαντήσῃ εἰς 1000—1200 ἐρωτήσεις, ποῦ θά τῆς ἀπευθύνουν καθ' ὅλην τήν ἡμέραν, ἡ 100 εἰς μίαν ὥραν, ἡ τρεῖς εἰς τὸ λεπτόν.

Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία στατιστική, ἡ ὅποια ἀναλογεῖ δι' ἐκάστην ὑπάλληλον τοῦ τηλεφώνου τῶν Παρισίων.

Πρό ὀλίγων ἀκόμη χρόνων οἱ λόγοι ἐγίνετο περί τηλεφώνου.

Κάποτε, εἰς τὰ μικρά τῆς ἡλικίας μας χρόνια, εἴχε νά παιζομεν μέ τὸ παιδικὸ ἐκεῖνο γνωστὸ παιγνίδι, κατὰ τὸ ὁποῖον τὰ δύο μέρη τοῦ κυτίου τῶν πυρρίων, ἐνῶμενα μέ ἓνα μικρόν νήμα, ἐκρατοῦντο ἀπὸ δύο παιδιὰ εἰς ἀπόστασιν.

Καί τὸ μὲν ἐν ἑκ τῶν παιδίων τούτων ὁμιλεῖ εἰς τὸ μέρος τοῦ κυτίου, τὸ ὁποῖον ἐκράτει, τὸ δὲ ἄλλο, θέτον τὸ ἕτερον μέρος τοῦ κυτίου εἰς τὸ αὐτίον του, ἤκουεν ὅσα ἔλεγε τὸ πρῶτον παιδίον.

Τὸ ἀθώωτον αὐτὸ παιγνίδι εἶναι καθ' ὅλα ἡ ἀρχή καί ἡ βάσις τοῦ τηλεφώνου.

'Αντὶ τῶν δύο μερῶν τοῦ κυτίου θέατε τὸν δέκτην, δηλ. τὸ μέρος πρὸς τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ κανεὶς, καί τὸν ἀποδέκτην, ἐκεῖνον δηλαδή πρὸς τὸν ὁποῖον ὁμιλοῦμεν, ἐνώσαστε τὰ δύο αὐτὰ μέρη μέ σῆμα μακροῦντων ἀποστάσεων καί μέ τήν σχετικὴν συσκευήν, καί θά ἔχετε πλήρη καί καλὴν ἰδέαν τῆς λειτουργίας τοῦ τηλεφώνου.

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι εἰς τήν καθ' ὅλου τελειοποίησιν τὸν λόγον ἔχει ὁ ἡλεκτρισμός.

Αὐτός, μεταβάλλων τήν φωνήν εἰς κήματα ἡλεκτρικά, τήν ἀποστέλλει ἀπὸ ἓνα σταθμὸν εἰς ἄλλον ὡς ἐναρμόδιον ὁμιλίαν, ὡς ὅμοια, ὡς μουσικὴν κτλ.

Πρώτη δοκιμὴ τηλεφώνου ἔγινεν εἰς τὰ 1854 ὑπὸ τοῦ Γάλλου μηχανικοῦ καί ἡλεκτρολόγου Μιχαὴλ Μπουσσελ.

Εἰς τὰ 1870, εἰς τήν Φιλαδέλφειαν τῆς Ἀμερικῆς, ὁ καθηγητὴς τῆς αὐτόθι Σχολῆς τῶν κοινῶν κ. Γράχαμ Μπὺλ παρουσίασε τὸ πρῶτον τηλεφώνον.

Τὰ πρῶτα πειράματά του ἔκαμεν εἰς τὴν Βοστώνην.

Ἐκεῖ ἤνωσεν εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν οἶκον μέ τὴν Σχολὴν τῶν κοινῶν τῆς Βοστώνης.

Εἰς τὸν δέκτην τοῦ μηχανήματος ἐκάθησεν ὁ ἴδιος καί εἰς τὸν ἀποδέκτην ἔμεινεν εἰς ἑκ τῶν κοινῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς.

Αἱ πρῶται λέξεις, τὰς ὁποίας ἀντήλαζαν, ἦσαν αἱ εἰς :

— 'Ακούεις τί σέ λέγω ;

Καί ἔλαβε τὴν απάντησιν :

— Μάλιστα, μάλιστα, ἔξακολουθήσατε.

Ὁ κ. Μπὺλ ἔγινεν ἐκτὸς αὐτοῦ ἀπὸ χαρὰν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἐφεύρεσις τοῦ τηλεφώνου ἦτο πλέον γινάσκ.

Χάος καὶ λαβύρινθος.

Καί τώρα, ἂς εἰσελθῶμεν εἰς ἓνα τηλεφωνικὸν κεντρικὸν σταθμὸν.

Χρειαζεται μεγάλη, πολὺ μεγάλη ὑπομονὴ καί περιορισμός τῶν νεύρων σας διὰ νά ἐννοήσετε τὸν πολυσύνθετον δαίδαλον, ὁ ὁποῖος εἰς σήματα, εἰς κομβία, εἰς κωδωνίσκους κλπ. φαίνεται σπαρμένος εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν μεγάλην αἴθουσαν.

Ὅραται, χαριτωμέναι καθ' ὅλα δεσποινίδες, κρατοῦν εἰς τὴν διάθεσιν των τὴν λαβυρινθώδη ἔργασίαν τῶν νημάτων.

Φαντασθῆτε, ὅτι εἰς τὸν κεντρικὸν σταθμὸν τῆς Ν. Ὑόρκης καθὲ δεσποινίς εἶναι ὑποχρεωμένη νά ὁμιλῇ καί νά πληροφωρῇ τὰς ὅχιλ. συνδρομητάς, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀναλογοῦν.

Καί ὅμως θά τὸ πιστεύετε ;

.....
'Επαγγελματικὴ συνήθεια.

— Τί ἔργον τὸ κατὰ σου, κοινὴν Μαργαρίτα ;
— Δέν τὸ μύσταξ ; Ἐκεῖ ἀπὸ καπέλλου καί τὸ κρέμασται γὰρ νά πηγυνώσῃ.

Ἐνῶ ἐδρίσκεσθε ἐνώπιον τοῦ φάναρωτός του ὄντος, τῆς γυναικός, ἡ ὁποία, καταναγκαστικῶς μάλιστα, πρέπει νά ὁμιλῇ μέ ἐννέα χιλιάδας συνομιλητάς της, ἀπαντᾷ τὴν πλέον πρωτοφανή ἡσυχίαν τοῦ κόσμου.

Κυριῶν κομβίων, συρμαίων, κωδωνισμῶν, ἐρωτήσεων καί ὑποχρεωτικῶν ἀπαντήσεων.

Ὅλα αὐτὰ πρέπει νά τὰ διεκθύνουν τὰ λεπτότατα ἐκεῖνα χεράκια, τὰ κομρὰ στοματικά καί τὰ ὀρατὰ καλοκενισμένα κεφαλάκια.

Μὴ εἰ δὲ θαυσιὴν νομίζετε ;

Μὴ τρία ἡμέρας καί σπανίως ἔξ. ἡμερῶν.

Ἐλθετε τώρα νά ἐπισκεφθῶμεν ἄλλο τηλεφωνικὸν κέντρον, τὸν σταθμὸν τῆς ὁδοῦ Γουίτεμπεργ, ὁπόθεν, ὅχι πλέον οἱ Παριῖσι, ἀλλ' ὁλόκληρος ἡ Γαλλία συγκοινωνεῖ τηλεφωνικῶς.

Σαρανταεπτὰ χιλιάδες συνδρομηταὶ καθ' ἐκάστην ἀπευθύνονται εἰς τὸν σταθμὸν τοῦτον.

Καί πόσον νομίζετε σῆμα χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν συγκοινωνίαν αὐτήν ;

Ἐκατὸν πενήντα ἑκατομμύρια ἐν ὅκω χιλιομέτρον, ὅσον δηλαδή θά ἐχρεώζετο διὰ νά κόμῃ κανεὶς τρεῖς φορές τὸν γύρον ὅλου τοῦ κόσμου.

Πρακτικοὶ καὶ περίεργοι συνδυασμοὶ του.

Εἰς τοὺς Παρισίους τὸ τηλεφώνον ἔχει ἀπλοποιηθῇ εἰς βαθμὸν, ὥστε νά εἶναι ἐνηρμοσμένον εἰς συναλλίς, διαλέξεις καί ἄλλας ἀπολυτικὰς συγκεντρώσεις, τὰς ὁποίας ἀβίαστα καί χωρὶς κανένα κόπον εἰσπορεῖ ὁ ἀπυλῶς, νά παρακολουθῇ κανεὶς, καθήμενος εἰς τὸ σπῆλ του, εἰς τὴν θερμὴν γωνίαν τοῦ γραφείου ἢ εἰς τὴν χλιδὴν τοῦ σαλονίου του.

Ὁ γεροπαιστής Λέων Σὺν εἶχεν ἐνώσει τὸ γραφεῖόν του μέ τηλεφωνικὰ σήματα τοῦ μεγάρου τοῦ Λουξεμβούργου.

Ἦτο δυνατόν λοιπόν, δασκίς ἤθελε, νά παρακολουθῇ ὅλας τὰς ἐργασίας τῆς Γερουσίας, ὥσάν μετὰ τῶν ἄλλων γεροπαιστών νά παρεκίθηται εἰς αὐτὰ τὰ ἐδώλια τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριῶν.

Εἰς τοὺς ναοὺς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχουν μηχανήματα, μικροφῶνα καλοῦμενα, τὰ ὁποῖα, ἐνῶμενα μέ τὰ δοματῖα τῶν ἀσθετῶν ὅλων τῶν νοσοκομείων καί τῶν κλινικῶν τῶν φυλακισμένων, μεταδίδουν εἰς αὐτοὺς εὐκρινέστατα ὅλας τὰς ψαλμοδίας τῶν ἱεροτελεστιῶν ἢ τὰ ἀπαγγελλόμενα κηρύγματα τῶν ἱεροκηρύκων.

Εἰς τὸ Ἰλίουσι, εἰς ἰδιαιτέρην αἴθουσαν, ὑπάρχει μηχανήμα, τὸ ὁποῖον, ἐνῶμενον μέ τὴν Ὀπεραν ἢ τὸ θέατρον τῶν Κιουρδιῶν, μεταδίδει πιστῶς ὅτι εἰς ἀμρότερον ἀδεται ἡ διδασκαλία.

Ὁ καθηγητὴς τῶν φυσικομαθητικῶν κ. Λουσέ, μέ τὸ νεώτερον ἐκτενέστερον τελειοποιηθὲν μηχανήμα του, κατέσχεσε πρό τινος καιροῦ εἰς τοὺς προσεκλημένους του εἰς τὸ φιλολογικὸν σαλόνι τοῦ «Φιγαρώ» νά μεταδώσῃ τμήματα μελοδραμάτων ἢ ἀπαγγελλίαν ποιημάτων, ἀπὸ ἀποστάσεως 300 χιλιομέτρων.

Ποῦ ἄλλου ἐφημερόσθη.

'Αλλὰ καί εἰς πόσα ἄλλα πρακτικώτατα καί ἐκτὸς τῶν ὀφέλεια δέν ἔχει ἐφαρμοσθῇ ἡ θαυμασία ἐφεύρεσις τοῦ τηλεφώνου !

Είς τὸ Παρίσι, εἰς καθὲν γυνίαν δρόμον, ἀπέρχον συσκευαί τηλεφωνικαί, διὰ τῶν ὁποίων καθεὶς ἐμπικρεῖ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὴν ἀπεννομένην, τοὺς αὐτοσχεδιαστικούς σταθμούς καὶ μὲ τὰς ἐφημερίδας.

Εἰς τὴν Νύκτ’ Ὑπόκριν’ ἔχουν προχωρήσει ἀκόμη περισσότερον.

Μὲ τὰ μηχανήματα αὐτὰ συγκοινωνοῦν ἀμέσως μὲ τὸ σάτι σας, μὲ τὰς διευθύνσεις τῶν νοσοκομείων, μὲ ὅλους τοὺς πλησίον ἢ μακροκρινέτους σταθμούς τῶν πρώτων βοηθειῶν.

Εἰς τὸν στρατὸν μεγάλως ἐπίσης χρησιμοποιοῦται τὸ τηλεφώνον, εἰς δὲ τὰ ἐνῆρτα ταξίδια τῶν στρατιωτικῶν ἀεροπλάνων καὶ τῶν πηδαλιωχομένων, μετὰ τὸν δούρειον, ἀποδείκνυται εἶναι τὸ ὁλοκὴν τελειοποιούμενον ὄργανον τοῦ τηλεφωνικοῦ ἐπίσης ἀσχημάτων μικρογραφίαν.

Ὁ φρεσκομαθηματικὸς Δουδὲ ἐπέτυχε διὰ τοῦ μηχανήματός του τοῦτον, τελειότερον ἀπὸ τὸν Μπουρελ, νὰ μεταδώσῃ τὸν ἦχον καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς κωφούς.

Τὸ τηλεφώνον ὡς φάρσα.

‘Αλλ’ ἐκτὸς τῆς χρησιμότητός του, τὸ τηλεφώνον γίνεται πολλὰκις καὶ μέσον διαφύσεως καὶ πολὺ ἔξπνου καὶ ἐπιτηρημένης φήσας.

Πόρμαι, κάποιος ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῶν ἑσωτερικῶν εἰς τοὺς Παρισιᾶς ἐπληρώνει ἄλλον συνυπάλληλόν του, ἐξουσιασμένον τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰς τὰς ἀγκάλας λειτουργίας τοῦ μοδιστοῦρας.

— ‘Αλλό, ἀλλό, φωνάζει βιαστικά καὶ θυμωμένος, διότι διέκοψαν τὴν ἀπαλαύνειν του.

‘Αλλὰ καμία ἀπάντησις.

— Ἐμπρός, ἀλλό, ἀλλό, ἐξαιρουμένη νὰ φωνάζῃ.

Ἐξαιρουμένη ὅμως καὶ ἡ σιωπή.

Χάνει πάλιν τὴν ὑπομονήν καὶ μὲ φανερὰ κινήσιν φωνάζει :

— Μά, ἐπὶ τέλους ποῦ ζῶον μὲ τηλεφώνει !

— Ὁ ὑπουργός, ἀπαντᾷ ὁ φίλος του.

Τὰ χάνει κυριολεκτικῶς καὶ λησμονεῖ καὶ τὴν ἐρωμένην καὶ τὴν ἀγαπῆν της.

— Συγγνώμην, ἐξοχώτατε, ἀναφωνεῖ, νομίζων, ὅτι πραγματικῶς τὸν ὁμιλεῖ ὁ ὑπουργός του.

Καὶ ἄλλο :

Κυρία, ἐξουσιασμένη εἰς προέστιαν τῶν Παρισιᾶν, τηλεφωνεῖ εἰς λατὸν :

— Ἰατρί μου, ἔχω ὅλα τὰ συμπτώματα δυνατῆς ἰνφλουέντζας. Τί μὲ συμβουλεύετε νὰ κάμω ;

— Παρακαλῶ, καὶ εἰσθε ;

— Ἡ πεθερὰ σας . . .

— Τότε μὴ κόμειτε τίποτε καὶ γρήγορα ἐγκαίρως τὴν διαθήκην σας !

Καὶ εἰς τοὺς λωποδύτας.

Καὶ πόσα ἄλλα, ἄλλοτε νόστιμα καὶ ἄλλοτε χονδροειδῆ ἐπισόδια δὲν συμβαίνουν καθ’ ἡμέραν μὲ τὰς λεηλοφρενῆς τηλεφωνητορίας, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ αὐστηροὶ πρὸς τοιοῦτο περιστασιακοὶ νόμοι ἔχουν θεσπισθῇ ;

Τὴν ἑνὴν προετήν ἔσαν εἰς τὴν ὁδὸν Ριβόλλη τῶν Παρισιᾶν κάποιος παρουσιάζεται εἰς κοσμηματοπωλεῖον καὶ ἐπιδεικνύει χρυσὸν ἀρκαλόγιστον πρὸς ἐπιδεικνύουσιν.

Ὁ ἐπὶ τοῦ ἀνείματος τοῦ καταστήματος ὑπάλληλος εἶναι μόνος ἐκτὸς αὐτοῦ.

— Δὲν εἶναι, κύριε, κανεὶς ἐδῶ ἀκόμη.

— Καὶ θὰ ἀργήσω νὰ ἔλθω ;

— Ἐντὸς ὀλίγου. Ἄν δὲν βιάζεσθαι, εἰμ πορεύε νὰ περιμείνῃ.

— Ἐὰ περιμείνω, μάλιστα, διότι τὸ κατῆσθαι σας κηρύσσεται διὰ τὴν ἐπιδεικνύουσιν τῶν ἀρκαλόγιων.

Μετ’ ὀλίγον σημαίνει ὁ κοσμητοπώλης τὸν τηλεφώνου τοῦ καταστήματος, τὸ ὁποῖον ἐκτίσεται εἰς ἰδιαιτέρον χωριστὸν διαμέρισμα.

Ὁ ὑπάλληλος ἀπεύδει πρὸς αὐτὸν.

— Ἀλλό, ἀλλό. Ποιός ;

— Ἐγὼ, ὁ κύριός σου.

Καὶ ἀρχίζει συνδιαλέξαι, ἡ ὁποία κρητὶ τὸν ὑπάλληλον εἰς τὸ τηλεφώνον περισσεύον τῶν ὀκτώ λεπτῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ αὐτῇ ὁ ἀγνιστος, μέινων μόνος, ἤτοιξε μίαν πλησίον τοῦ βιτρίνου, ἐπὶ τῇ ὁδῇ αἰτίας κοσμημάτων εἶχεν εἰς αὐτὴν καὶ ἐπὶ τῇ ἀνεκδόχῃ.

Ἀργὰ καὶ ὁ κύριος καὶ ὁ ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος ἐννόησαν, ὅτι ἔλασαν θύματα ἐπιτηδευομένων λωποδυνῶν, οἱ ὁποῖοι ἐν συνεννοήσει τῶς ἐγέλασαν μὲ τὸ τηλεφώνον.

Ὁ βαρὺνός Ζέκα παρουσιάζεται εἰς μεγάλην Παρισιανὴν ἐκδοσὴν ἀπολυτελεστικῶν αὐτοκινήτων.

Ἐκπλήσσει ὅλους μὲ τὴν ἀρχοντιά καὶ τὸ ὅλον ἐπιστημιότατον παρηγορητικόν του.

Τὸ προσωπικόν τῆς ἐκδόσεως ἀπεύδει καὶ ἐναντιοῦται εἰς προθυμίαν καὶ εὐγένειαν, ἐκείτων ἐνὸς νόσου ἀσθενῶν πελάτων.

— Ἡμπορεῖτε, παρακαλῶ, νὰ μὴ ἀφῇ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ τοῦ αὐτοκινήτου ;

— Ἐίκοσι πέντε χιλιάδες φράγκα.

— Πολὺ καλῶ, κρητὶ τῷ τῷ διὰ λογαριασμόν μου καὶ ἐπιμαίωστέ το, διότι θὰ στείλω μετ’ ὀλίγον τὸν σποφὲρ μου νὰ τὸ παραλάβῃ.

Ταῦτα δὲ λέγων, ἐπιδίδει ταῖς 25 χιλ.

.....

Μοναδικὴ περίπτωση.

— Τί ἐπεὶ εἶπα ; Μὰς ὁ κύριος, ἔπειτα εἶπα, ὅτι εἰς τὸν σποφὲρ τῆς ἀσθενείας μου ! Ἐπὶ τῇ ὁδῇ νὰ μὴ κόμει νὰ τὴν ἀλλάξῃ.

ἀπαιτούμεν εἰς μίαν ἐκ τῶν Τραπεζῶν, τὴν ὁποῖαν ἀνέφερε τὸ ταῖς.

Ἡ διευθυντοὺς τῆς ἐκδόσεως ἀμέσως τηλεφωνοῦν ἐπὶ τὴν Τράπεζαν, ἃν πρῶτον δὲ βαρὺνός ἔχῃ εἰς αὐτὴν πίστωσιν.

— Μάλιστα, ἀπαντοῖν, καὶ εἰς μεγαλειῶν ἀκόμη πρὸς.

— Θαυμάσια, ἀναφωνεῖ ὁ διευθυντὴς τῆς ἐκδόσεως, τῶν συνδρόμων τὰς χεῖρας του ἐκ τῆς χαρᾶς.

Μετ’ ὀλίγον προσέρχεται καὶ ὁ βαρὺνός μὲ τὸν σποφὲρ του.

Τὸ αὐτοκίνητον ἐπισπευμένως ἔκρινε καὶ σταματᾷ ἔξωθεν τῆς Τραπεζῆς, εἰς τὴν ὁποῖαν δὲ ἐπὶ τὸ φειδόμενον βαρὺνός Ζέκα λωποδύτης καὶ ὁ σύντροφός του ὁ σποφὲρ εἶχον πρὸ ἡμερῶν καταθέσει 50 χιλ. φρ.

Ἀποσύρουν αὐτὰς ἀμέσως καὶ . . . ἀπ’ ἰδῶ πάν κι’ ἄλλοι.

Ὅταν μετὰ δύο ἡμέρας ὁ εἰσπράκτωρ τῆς ἐκδόσεως προσέρχεται εἰς τὴν Τράπεζαν διὰ νὰ ἐξαργυρώσῃ τὸ ταῖς, ἐμάνθανε τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν, ὅτι ἡ ἄλλη ἡ διευθυντοὺς ἐληθοφροεῖτο, ὅτι τὸ πολυτιμὸν αὐτοκίνητόν της ἐπωλήθη εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ κάποιου, ὁ ὁποῖος, κάθε ἄλλο, πρὸ ἀληθινὸς βαρὺνός ἦτο.

Ἐκαρδιστικώτατα τοιαῦτα ἐπισόδια ἀπαντῶσαν ἐν ἀρθρονίᾳ εἰς τὸ γνωστὸν γαλλικὸν θεατρικὸν ἔργον «Τὸ τηλεφώνον», τὸ ὁποῖον πάντοτε σημειώνει ἐπιτυχίαν.

Καὶ μερικοὶ ἀριθμοί.

Θέλετε τώρα καὶ μερικοὺς ἀριθμούς τῆς ὁλοκῆς πληθυντομένης καταπληκτικῆς διαδόσεως τοῦ τηλεφώνου ;

Πρώτη ἔρχεται ἡ Γερμανία μὲ 1 1/2 εκατομμύριον συνδρομητῶν. Ἡ Ἀγγλία ὀπισθεῖ κατὰ τινὰς χιλιάδας. Ἡ Σουηδία ἔχει μόνον 200 χιλ. συνδρομητῶν, ἡ Γαλλία 800 χιλ. καὶ ἡ Ρωσία 100 χιλ.

Καὶ πόσαι δὲ ὡς ἐπικοινωνοῦνται γίνονται καθ’ ἑκάστην μὲ τὸ τηλεφώνον ;

Μὰς τὸ λέγουσιν ἀμέσως οἱ ἀνάνθαστοι ἀριθμοὶ τῆς στατιστικῆς.

Λοιπὸν, καθ’ ὅλην τὴν Εὐρώπην, εἰς μίαν ἡμέραν γίνονται 12 εκατομμ. τηλεφωνικαὶ ἐπικοινωνοῦνται, ἢ ὅν τὰ 3 εκατομμύρια ἀνήκουν εἰς τὴν Γερμανίαν.

Εἰς τὴν Γαλλίαν γίνονται ἡμερησίως περὶ τὰς 2 εκατομμύρια τηλεφωνικαὶ ἐπικοινωνοῦνται, ἀναλόγως δὲ καὶ εἰς τὰς ἄλλας χώρας, πάντοτε συμφώνως μὲ τὸν βαθμὸν τῆς ἰδιαίτης φιλανθρωπίας των.

Ἡ ὀλιγώτερον φιλανθρωπία εἰς τὸ τηλεφώνον χώρα τῆς Εὐρώπης εἶναι ἡ Σουηδία.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἡ ἡμερησία διὰ τηλεφώνου ἐπικοινωνοῦνται δὲν ὑπερβαίνει κατ’ ἀριθμὸν τὴν εὐρωπαϊκὴν, μὲ σκοπὸν φιλανθρωπίας εἰς τὰς Ἠνωμένους Πολιτείας καὶ ὀλιγολογίας εἰς τὴν Πρωσσίαν.

Ἰσχυρὰν εἰς δόξα θὰ κέρη καὶ εἰς τὴν χώραν μας, δαίον μετ’ ὀλίγον ὁριστικῶς θὰ ἐγκατασταθῇ καὶ ὅπου δὲν σπανίζει ὁ αἰώνιος καταρδὸς.

Δὲν ἐποθέτω ὅμως ἡ φιλολογία καὶ τὴν φορὸν αὐτὴν νὰ τῆς ἀγαπᾷται, διότι εἶναι περίεργος, κατὰ τὴν ὁποῖαν τὰ λόγια . . . ἀληθεύονται καὶ ἀντιβαλλόμενα.

ΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ

ΤΗΣ ΑΝΝΙΤΣΑΣ

ΒΡΑΔΕΩΣ κατερχόμενος διά της οδοῦ Σταδίου τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος, εἶδον τέλος πάντων ὀλίγα βήματα ἔμπροσθεν φίλον μου Κίμων. Ἐστάχυνα τὸ βήμα μου καὶ τὸν ἐπρόφθασα πρὸ τοῦ περιβόλου τοῦ Βουλευτηρίου.

— Τόσον καιρὸν σὲ ζητῶ καὶ δὲν κατέφθασα νὰ σ' εὕρω· ἀπ' οὗτου ἐγύρισες ἀπὸ τὴν Χαλκίδα ἔγινες ἀφαντος. Μήπως ἀρρώστησες εἰς τὸ ταξίδι;

— Δόξα τῷ Θεῷ εἰμαι καλά, ὅπως πάντα, ἀλλὰ περὶ βλέπεις, κι' ἐγὼ τώρα τὴν χαριτωμένην ζωὴν τοῦ τελειοφοίτου· κλείσιμο καὶ μελέτη 'στὸ σπίτι ἀπ' τὰ ξημερώματα ὥς τὴν νύκτα.

— Καὶ μήπως δὲν πῆγα 'στὸ σπίτι σου; Ἀλλὰ εἶχες φύγει, μοῦ εἶπαν, κι' ἀπεκαί. Πῆμπε σπίτι ποῦ ἄλλαξες ἐφέτος! Τώρα ποῦ κάθισαι πάλι; Μήπως ἔξενερα νὰ ἔλθω νὰ σ' εὕρω;

— Στὴ Γαλλικὴ Σχολὴ κοντά....

— Ἀπ' τὸ Γεράνι εἰς τὸν Λυκαβηττόν! Μὰ δὲν μοῦ λές πῶς ἐβλήθηκες νὰ κάμῃς τὴν περιήγησιν τῶν Ἀθηνῶν; Αἰωνίως ὁ ἴδιος, θεοτέλλος! Ὅπου σπιτονοικοκυρὰ ἢ γειτόνισσα εὐμορρη, πᾶς καὶ στήνεις τὰ δάκτυλα σου γιὰ λίγον καιρό. Ἀμα βαρεθῆς ἐκεῖ, ἐκινῆς καὶ πᾶς ἄλλοι. 'Στὸ ἄλλο σου σπίτι, θαρρῶ, ἦτο ξανθὴ, ἢ τωρινὴ τί χρῶμα ἔχει;

— Ἀφῆσέ τα, καίμενε, αὐτά...

— Γιατί; μήπως δὲ ἐρρονίμενες τώρα; Νὰ μεταγραφῇς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολήν.

— Βλέπεις πῶς δὲν ἔχω πολλὴν ὁρεξίν, θὰ πῇ πῶς κάτι ἔχω...

Πράγματι, τότε μόλις παρετήρησα, ὅτι ἡ ἐκφρασίς τῆς μορφῆς του δὲν ἦτο ὅποια ἄλλοτε, ζωηρά καὶ περιχαρὴς. Νέφος μελαγχολίας ἐπεκάθητο ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του σχεδὸν εἶχαν δακρύσει. Ἐνόησα, ὅτι κάτι ἔκτακτον, κάτι λυπηρὸν εἶχε συμβῆ, ὥς οἱ οικογενειακὸν δυστύχημα μέγα, τὸ ὁποῖον ἐκείδρασαν οὕτως ἐπὶ τοῦ χαρακίτου τοῦ ἀρρόντιδος, τοῦ τραλλοῦ μου φίλου. Δὲν ἤθελον νὰ τὸν ἰδῶτε; ἤθελον νὰ τῷ δώσω εὐκαιρίαν νὰ μοι τὸ εἴπῃ μόνος αὐτὸς ἂν ἤθελε. Ἡλλαζα τόνον ὁμιλίας:

— Καὶ ποῦ πηγαίνεις τώρα;

— Σπίτι μου!...

— Ἐχῃς δουλειά;

— Τίποτε.

— Μὴ θέλεις νὰ ἔλθω μαζί;

— Κ' ἐρωτῇς; Εἰ νὰ μάθῃς καὶ τὸ σπίτι μου.

Ἐλαβε τὸν βραχιόνά μου καὶ ἐβόδιζον σιωπηλοί.

Μόνον ὅταν ἐπρόφθασεν εἰς τὴν θύραν μικροῦ οἴκου ἐψηλά-ἐψηλά εἰς τοὺς πενκοφύτους πρόποδας τοῦ Λυκαβηττοῦ, ὁ Κίμων ἐστάθη καὶ δεικνύων τοὺς ἀπέναντι τοίχους τῶν οἰκοπέδων, εἶπε μειδιών:

— Δὲν ἔξενερα πῶς ἄλλαξες σπίτι χωρὶς λόγον, ἀπὸ μάλιστα τὸ ἄλλο ἦτον ἀσυγκρίτως καλλίτερον ἀπ' αὐτό.

— Δὲν ἄλλαζει κανεὶς ποτὲ σπίτι χωρὶς λόγον.

Καὶ ἐπρόφθεγε τὰς δύο τελευταίας λέξεις μὲ τοσαύτην ἔμφρασιν, ὥστε, ἐνῶ ἐκεῖνος προεπορεύετο, ἵνα ἀνοίξῃ τὸ δωμάτιόν του, ἐγὼ τὸν ἠκολούθουν, συλλογίζομενος, ὅτι βεβαίως θὰ ἐπῆρχε τι κοινὸν μεταξὺ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ οἴκου καὶ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ χαρακίτου τοῦ φίλου μου.

Τὸ δωμάτιόν του ἦτο ὅπως πάντοτε ἐν πλήρει φοιτητικῇ ἀκαταστασίᾳ· βιβλία ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἑφημερίδες ἐσκορπισμέναι τῇδε κακεῖσε, ἐνδύματα καὶ χαρτὰ ἐπὶ τὴν κλίνην καὶ δύο λεξικά ὑπὸ τὸ προσκαφάλαιον, ἵνα καθιστῶσιν αὐτὸ ὑψηλότερον· κλίνη χαλαρά, κλωνομένη ὥς μέθυσος ἐπὶ τῶν τραπεζῶν σιδηρῶν ποδῶν τῆς, καὶ δύο καθέκασιν ἀνευ πολλῆς ψιφίθου πλησίον ἀλλήλων ἱστῶμεναι, ἐλκευολογοῦσαι ἢ μία τὴν ἄλλην.

Ἐσενερα μίαν τῶν καθεκλῶν πλησίον τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου καὶ ἐκάθησα· ὁ Κίμων ἦναι οὐκ ὀλίγον κατεκλίθη κατὰ τὸ σῆμα ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ἐβλεπον ἀπέναντί μου τοὺς κοκκινωποὺς βράχους τοῦ Λυκαβηττοῦ καὶ οὐδὲν ἄλλο.

— Δὲν ἔχει καθόλου ποικιλίαν ἡ θέα τοῦ δωματίου σου· θαρρεῖ κανεὶς πῶς θὰ καλλίσουν αὐτοὶ οἱ βράχοι ἐκάνει σου... Ποῦ τὸ ἄλλο σου σπίτι!...

— Τὸ ξέρω!... καὶ ἐστίναι.

Ἐστρεψα πρὸς αὐτὸν τὸ βλέμμα. Μικρὸν ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς, ἐπὶ τοῦ τοίχου, παρετήρησα πρᾶγμα τι μελανόν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχον ἰδῆ πρότερον.

— Μὰ! τί εἶν' αὐτό; ἐρώτησα καὶ ἐπεθύμειν ἐκπληροῦσαι, ἵνα ἴδω καλλίτερον.

Ἦτο πλαίσιον ἐκ μαύρου ὕλου ὁλοσχεπὲς καὶ περιεῖχεν ἐντός στήλην κυανοῦ ἀνθέων μυροσπίδος, διὰ μεταξὺς κεντημένων ἐπὶ βελούδου μελανοῦ. Ἡ ἐργασία ἦτο λεπτή

καὶ φιλόκαλος, ἀλλ' εἶχε μείνει ἀτελής κατὰ τὸ ἥμισυ· ἐφαίνετο δὲ ὁλόκληρον μέρος μόνον διὰ λευκῆς κλωστῆς ἐσχεδιασμένον.

Τὸ πρῶτον αἰσθημα, ὅπερ ἡσθάνετο ὁ θεατής, ἦτο ἀπορία τις καὶ δυσυρόσκεια, ὅτι ἀνηγορεύθη οὕτως ἡμιτελὲς τὸ εὐμορφὸν ἐκεῖνο χειροτέχνημα, ἐνῶ ἡδύνατο εὐκόλως νὰ τελειωθῇ.

Τὴν ἰδέαν ταύτην ἀνεκοίνωσα εὐθὺς πρὸς τὸν φίλον μου, συνοδεύσας μὲ τὴν ἀδιάκριτον ἐρώτησιν:

— Ποῖος σοὶ τὸ ἐχόρισε;

— Μία κόρη.

— Λαίπν θὰ ἦτον ὀλίγον τεμπέλα.

— Γιατί;

— Γιατί τὸ ἀρτῆσε 'μισοτελειωμένον.

— Ἦτον ἀδύνατον νὰ τελειώσῃ.

— Ἀδύνατον; μήπως δὲν εὗρεται μετὰ;

— Μὴ τὰ παύρη; ὅλα τὰ πράγματα εἶσι χωρὶς νὰ ζήσης, ἀπήντησεν ἐκεῖνος σοβαρῶς. Θέλεις νὰ μάθῃς τὴν ἱστορίαν τοῦ κεντήματος; Θὰ ἴδῃς ὅτι εἶχες ἀδικῶν ν' ἀρχίσῃς μὲ τὰς εἰρωνείας.

— Λέγε μου καὶ εἰμαι ἑτοιμος νὰ ὁμολογήσω μόνος τὸ ἀδικόν μου, ἂν μὲ πείσης.

Ἐκάθησα πλησίον του καὶ ἀνέμεινον. Ἐδίστασεν ἐκεῖνος ἐπὶ μικρόν, ἔτριψε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἤρριξεν εἰς χαμηλοφώνως ὥς ἵαν ἐπιθύμει μόνος ἐγὼ νὰ τὸν ἀκούσω καὶ σὺδαις ἄλλος:

— Ἀντικρὺ τοῦ παραθύρου μου, εἰς τὸ ἄλλο μου δωμάτιον, ἦτον ἕνα μικρὸ, χαμηλὸ σπιτάκι, καθὼς θὰ θυμάσαι. Εἰς αὐτὸ τὸ σπιτάκι κατοικοῦσαν δύο ἄνθρωποι, δύο γυναῖκες: μάννα καὶ κόρη. Ἦσαν καὶ ἡ δύο πτωχαῖς καὶ ἔξοισαν ξενοδολεῦσοντας· ἡ κόρη ἔρραπτε καὶ ἐκεντοῦσεν, ἡ μάννα ἰσιδέρωνεν. Ἐφαίνοντο καὶ ἡ δύο καλάς, πολὺ συμπαθητικαὶ καὶ μόνον λυπημέναις, σὺν νὰ εἶχαν κάποια μυστικὴ λύπη· ἡ κόρη μάλιστα ἦτο χλωμή-χλωμή. Ἀπὸ τὴν δευτέρην ἡμέραν ἔμαθα ἀπὸ τὴν σπιτονοικοκυρὰ μου τὴν αἰτία τῆς λύπης. Ἡ κόρη εἶχεν ἀρραβωνιασθῇ πρὸ δύο ἔτων μ' ἕνα βιβλιοδέτην. Εἶχε κάτι χρηματάρια συνάξει ἢ κακομοῖρα, τὰ πῆρε αὐτὸς νὰ τῆς τὰ τοκίσῃ τόξα καὶ τῆς τὰ ἔραγε καὶ τὴν παρότρυνε κι' ὅλα, ἔρημη καὶ χωρὶς λεπτὸ καὶ χωρὶς καμμιὰν ἐλπίδα πῶς θὰ κατορθώσῃ πλέον νὰ ἀποκατασταθῇ.

Ἐγὼ ἅμα ἤκουσα αὐτό, τὴν τῆς συμπαύσεως — καὶ ὡς μ' ἔχει· ἐσθίς πῶς εἰμαι ἐγωιστής καὶ δὲν συμπονῶ κανένα — ὥστε εἶπα τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου νὰ δίδῃ εἰς αὐταῖς νὰ σιδερώσουν τὰ ροχὰ μου, καὶ ἀρχίσαν νὰ τῆς βλέπω μὲ πολὺ συμπαθητικὸ μάτι. Ἡ κόρη — θαρρῶ πῶς τὴν εἶχες ἰδῆ διὰ-τρεῖς φοραὶς ἀντικρὺ, στὸ παράθυρό της — ἦτο πολὺ νόστιμη κοπέλλα· χλωμή μὲ μεγάλα γαλανὰ μάτια καὶ δύο ξανθαῖς κλειδαῖς, οἰκνύμεναι κάτω.

Κάθε πρωί, ἅμα ἤνοιγα τὸ παράθυρό μου, τὴν ἔβλεπα ἐκεῖ καὶ ἐκεντοῦσεν ἢ ἔρραπτεν.

‘Εγύριζε, μου έρωπτε μιά ματιά και πάλιν εκάρφωνε τὰ μάτια ‘ς τὴν δουλειά της. ‘Αν ἦτο καμμιὰ ἄλλη δά, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν θὰ τῆς ἔστηνα κουβέντα. Μ’ αὐτὴ ἦτο τόσο καλὴ, συμπαθητικὴ, λυπημένη, ποὺ μόλις ὕστερα ἀπὸ μίαν ἐβδομάδα ἐτόλμησα νὰ τῆς εἰπῶ μιά ἀθῶα καλημέρα.

Τὴν πρώτην ἡμέραν δὲν μ’ ἀπεκρίθηκεν, ὕστερα ὁμως, σὰν εἶδε πῶς δὲν εἶχα τίποτε κακὸ ‘στὸν νοῦν γι’ αὐτήν, μ’ ἐκαλημέριζε κι’ ἐκείνη μὲ χαμόγελο καὶ κάποτε μοῦ ἔλεγεν ἢ πῶς παρακοιμήθηκα ἢ πῶς ὁ καιρὸς εἶναι καλὸς — τὰ συνηθισμένα.

‘Επειτα μίαν ἄλλην ἡμέραν μ’ ἐρώτησεν ἂν ἔχω κανένα βιβλίον νὰ τῆς δώσω νὰ διαβάσῃ. Τῆς ἔστειλα τὸν *Μοντεχρίστον* καὶ ἔμεινε καταγοητευμένη.

Κάποτε πάλιν μοῦ ἔφερεν ἕνας περιβολάρης ἀπὸ τὰ Πατήσια γνωστός μου, δύο γλαστράκια μὲ ἀνθὴ. ‘Ανθὴ! ποῦ ἀδειάζα ἐγὼ νὰ τὰ ποτίζω καὶ νὰ τὰ περιποιούμαι! Τὰ ἔστειλα εἰς τὴν γειτονοπούλᾳ μου καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὰ εἶδα νὰ στολίζουν τὸ παράθυρό της. Μὴν ἐρωτᾷς καὶ τί εὐχαριστήσεις μοῦ ἔκανε...

Περίπατον δὲν ἐπῆγαινε ποτέ, αἰωνίως ἔμενε κλεισμένη στὸ σπίτι καὶ ἠὺχαριστοῦμην, ὅτι κατῶρθωνα νὰ τὴν διασκεδάσω ὀλίγον μὲ τέτοια πράγματα. Καὶ αὐτὴ μοῦ χρεωστοῦσε πολλὴν χάριν, γι’ αὐτὸ καὶ γιὰ νὰ τὴν ἐσπληρώσω...

— ‘Αρχισε νὰ σοῦ κεντᾷ αὐτὸ τὸ ἐργόχειρον...

— Ναί, γιὰ νὰ μοῦ τὸ χάρισῃ τὸ νέον ἔτος. Μὲ ὅλα αὐτὰ ἀρχίζει νὰ χειμωνιάζῃ. Πότε ἔβρεχε, πότε φυσοῦσε κρύος βορρᾶς καὶ πότε χιονίζε, ὥστε δὲν ἦτο πειὰ καιρὸς γιὰ παράθυρο ἀνοικτὸ. Καὶ πάλι ὁμως τὴν ἐκαλημέριζα ἀπὸ τὸ κλεισμένο της τζάμι καὶ ἔπειτα ἤρχιζα τὴν μελέτην μου κοντὰ στὸ παράθυρο γιὰ νὰ ἔχω φῶς. ‘Εκείνη ἀντικρὺ ἔκεντοῦσε κ’ ἔτσι ἔπερνούσαμε καὶ οἱ δύο μὲ συντροφιά τῆς ἡμέραις. Τί ὠραίες ἡμέραις!...

Εἶχα ἀποχωρισθῇ σχεδὸν ἀπὸ τὸν κόσμον. Μόνῃ μου εὐτυχία καὶ διασκεδάσις ἦτο νὰ εἰξεύρω, ὅτι εἶναι ἐκείνη ἀντικρὺ μου καὶ ἐργάζεται τότε ἐννοιωθῇ μιά φιλοτιμία, μιά ὁρεξὶ νὰ ἐργάζωμαι κ’ ἐγὼ, κ’ ἐμελετοῦσα, ἐμελετοῦσα ἀκούραστα.

Καὶ ὅσῳ περνοῦσεν ὁ καιρὸς, τόσο—δὲν ‘μπορῶ νὰ πῶ πῶς τὴν ἀγαποῦσα — τὴν συμπαθοῦσα περισσότερο. ‘Όταν τὴν ἔβλεπα, αὐτὴ ποῦ ζοῦσε πτωχικὰ-πτωχικὰ, αὐτὴ ποῦ

εἶχεν ἀνάγκην ἐλεημοσύνης, νὰ δίδῃ ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς τοῦ δρόμου, ὅταν τὴν ἔβλεπα πάλιν ψυχρά, ὑπερήφανη, νὰ μὴ δίδῃ καμμιὰ προσοχὴ εἰς τοὺς διαβάτας, ὅσοι ἐγύριζαν κ’ ἐκύνταζαν μὲ μάτια λαίμαργα τὴν ἔμμορφή της ὅμι, μοῦ ἐφαίνονταν σὰν νὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ παράθυράκι της ἐκεῖνο ἓν ἄρωμα καλοσύνης καὶ ἀρετῆς, καὶ ἦρχετο ὡς τὸ ἰδικό μου παράθυρο, καὶ τὸ ἀνέπνεα καὶ μοῦ μοσχοβολοῦσεν ἡ καρδιά μου.

Διέκοψε τὴν διήγησίν του εἰς ἄκρον συγκεκινημένος, ἔπειτα ἐξηκολούθησε πάλιν ἡρεμώτερος:

— Τὸ κέντημα αὐτὸ δὲν μοῦ εἶχεν εἰπεῖ πῶς τὸ κεντᾷ γιὰ νὰ μοῦ τὸ χάρισῃ, μόνον μοῦ τὸ ἐδειχνε κάποτε καὶ μ’ ἐρωτοῦσεν ἂν μ’ ἀρέσῃ.

‘Αλλὰ καὶ ἡ σπιτονοικοκυρά μου μοῦ τὰ ἐμαρτύρησεν ὅλα· ὅτι δά εἶναι καταυποχρεωμέναις καὶ μάννα καὶ κόρη ‘ς ἑμένα καὶ δὲν ξεύρουν πῶς νὰ μ’ εὐχαριστήσουν.

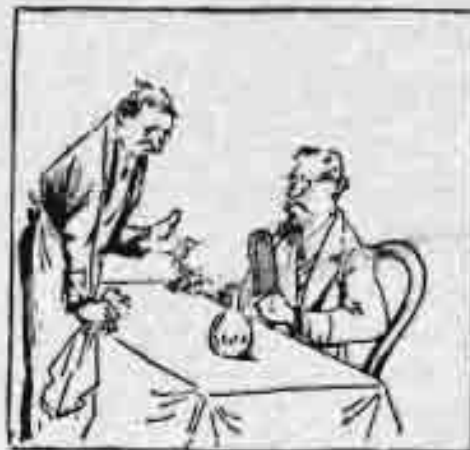
Μὲ ἄλλους λόγους μοῦ ἔδιδε νὰ καταλάβω τὸ γυναικάριον, ὅτι ‘μποροῦσα νὰ πηγαίνω ‘ς τὸ σπίτι τους. ‘Εγὼ τῆς ἀπεκρίθηκα πῶς ὁ κόσμος εἶναι κακός, αὐταὶ εἶναι δύο γυναικες μοναχαὶ καὶ δὲν θέλω νὰ βγοῦνε λόγια. Φαίνεται δὲ πῶς πῆγε καὶ τὰ εἶπεν αὐτῇ, γιὰτὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ κόρη, ἡ ‘Αννίτσα — δὲν σοῦ εἶπα ἀκόμη τὸ ὄνομά της — μ’ ἐκύνταζε μὲ γλυκύτερα μάτια καὶ ἡ μάννα της, ἡ κυρά Σταμάτα, ἕνα βράδυ ποῦ τὴν ἤυρα ‘ς τὸν δρόμον ἀπ’ ἐξω, μοῦ ἔδωκε τόσας εὐχαῖς...

Εἴμεθα εἰς τὰ μέσα Δεκεμβρίου· κρῖο καὶ χιόνι τότε, θυμάσαι. ‘Εξηφνα τὸ βράδυ ‘ς τὸ ξενοδοχεῖον λαμβάνω τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν μητέρα μου, ὅτι ὁ πατέρας ἀσθενεῖ καὶ νὰ φύγω ἀμέσως τὸ ἴδιον βράδυ μὲ τὸ ἀτμόπλοιο.

Εὐτυχῶς ὁ πατέρας ἔγεινε καλά, ἀλλ’ ἐπειδὴ ἐτύχαιναν καὶ αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων, δὲν μ’ ἄφιναν νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Χαλκίδα πρὶν περάσουν τὰ Φῶτα. ‘Εσυλλογιζόμουν κάποι’ ἐκεῖ τὸ πρωτοχρονιάτικον δῶρον τῆς ‘Αννίτσας, τὸ ὁποῖον θὰ μοῦ ἔδιδε κατόπιν, ὅταν ἐγύριζα καὶ ἀνυπομονοῦσα νὰ ἔλθω. Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν εἶχαμε τρικυμίαν δυνατὴν καὶ ἐφθάσαμεν νύκτα εἰς τὸν Πειραιᾶ. Ζαλισμένος, ἔλεινός, ἤλθω μόλις εἰς τὰς δέκα εἰς τὸ σπίτι καὶ ἀπὸ τὴν ἄμαξα εὐρέθηκα ‘ς τὸ κρεβάτι μου.

Πρῶτ-πρῶτ ἐξύπνησα ἀπὸ κρότους μαστόρων, οἱ ὁποῖοι ἐκρήμνιζαν τοίχους· τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποῦ ἀντίκρισα μόλις ἀνοιξαν τὰ μάτια μου, ἦτον αὐτὸ τὸ κέντημα, ὅπως τὸ βλέπεις, ἔτσι ‘μισοτελειωμένο, ἀλλὰ χωρὶς κορνίζα, ριχμένο ‘ς τὸ τραπέζι μου. Γιὰ μιά στιγμὴ θαρροῦσα πῶς εἰμαι ἀκόμη ζαλισμένος ἀπ’ τὴ θάλασσα. ‘Ετριψα τὰ μάτια κι’ ἐπῆγαν ‘ἀνοῖξω τὸ παράθυρον. ‘Ελεγα, ὅτι ἡ ‘Αννίτσα ἤθελε νὰ μ’ ἐρωτήσῃ ἴσως, ἂν μοῦ ἀρέσῃ ὅπως εἶναι, γι’ αὐτὸ τὸ εἶχε στείλει ἀτελείωτον... Κι’ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω τί ἔλεγα, ἀλλὰ μετ’ ὀλίγον, τέλος πάντων, θὰ μοῦ εἰπῇ ἡ ἰδία, ἀπὸ ‘κεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρό της...

Εὐθὺς ὁμως ἅμα ἤνοιξα τὰ παραθυρόφυλλα, σκόνη ἀπ’ ἀοβέσταις καὶ χῶμα μ’ ἐτύφλωσε καὶ μέσα στὸ σύννεφο αὐτὸ διέκρινα ἐργάτας, οἱ ὁποῖοι ἐκρήμνιζαν τὸ μικρὸν σπιτάκι τῆς ‘Αννίτσας, τὸ παράθυρον τῆς ἀκριβῆς... ‘Εμεινα ἀλαλος. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἡ σπιτονοικοκυρά μου ἤκουσε πῶς ἐσηκώθηκα

— Γκαρσόν, φέρε μου ἕνα κρασί, ποῦ νὰ μὲ κάμῃ νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα.

— Δὲν ‘μπορῶ νὰ σᾶς φέρω, κύριε, γιὰτὶ ὕστερα θὰ ξεχάσετε καὶ νὰ πληρώσετε.

καὶ ἤλθε νὰ μοῦ πῇ τὸ καλῶς ὥρισα. Πρώτη μου ἐρώτησις ἦτο:

— Καὶ ἡ ‘Αννίτσα;

— Ζωὴ ‘ς ἐλόγου σας! ἀπέθανε τὸ δυστυχισμένο τὸ κορίτσι.

— ‘Απέθανε! πότε καὶ ἀπὸ τί;

— ‘Ολίγαις ‘μέραις ἀφοῦ φύγατε, ἔπεσε ‘ς τὸ στρώμα καὶ δὲν ματασηκώθηκε πειὰ. ‘Ο γιατρός εἶπε πῶς ἐκφυλόγησε καὶ καθὼς εἶχεν ἀδύνατο τὸ στήθος, δὲν ‘μπόρεσε νὰ βασιτάξῃ. ‘Εκεῖνος ὁ φονιάς ποῦ τὴν ἐγέλασε τὴν ἐχτίκισσε τὴν ἀμοιρῇ!

— Κι’ ἡ μάννα της;

— Τί νὰ κάμῃ ἡ δύστυχη! ἔγινε δοῦλα σὺν ἔμεινεν ἔτσι ἔρημη. Τὸ σπιτάκι ποῦ κάθονταν τὸ κρεμνίζει ὁ νοικοκύρης, καθὼς βλέπετε, γιὰ νὰ τὸ κάμῃ μεγάλο, καινούριο.

— Κι’ αὐτὸ ἐδῶ τὸ κέντημα;

— Εἶναι τῆς εὐγενείας σας, γιὰ λόγου σας τὸ κεντοῦσεν ἡ καὶμένη ἡ ‘Αννίτσα, ποῦ ἦσαστε τόσο καλός, μὰ σὰν δὲν πρόφθασε νὰ τὸ τελειώσῃ κι’ ἐννοίωσεν πῶς δὲν ἔχει πολὺ ζωὴ, μ’ ἔκραξε μιά ‘μέρα καὶ μοῦ εἶπε μὲ μισοσβυστὴ φωνὴ πῶς λυπᾶται ποῦ δὲν σᾶς εἶδε νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσῃ καὶ πῶς νὰ σᾶς τὸ δώσω ἅμα θάρθῃτε καὶ νὰ σᾶς πῶ πῶς ἐλογάριαζε νὰ σᾶς τὸ χάρισῃ τὴν πρωτογρονιά τελειωμένο, μὰ δὲν ἐπρόφθασε... κι’ ἀκόμα τὰ λουλούδια πῶχει κεντήσῃ ἐπάνω θὰ εἰποῦν νὰ μὴ τὴν ξεχνᾶτε.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ εἰπῶ τώρα πῶς δὲν μὲ βαστοῦσαν ἡ καρδιά νὰ βλέπω κρημνισμένον ἀντίκρου μου τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο τῆς ‘Αννίτσας! ‘Όσο ἤκουα τὰ λιθάρια του νὰ κυλοῦν, νὰ πίπτουν, μοῦ φαίνονταν σὰν νὰ ἦσαν χῶματα ποῦ τάρριχναν γιὰ νὰ σκεπᾶσουν ἕνα μνήμα, τὸ μνήμα τῆς ‘Αννίτσας.

Τὴν ἰδίαν ὥρα ἐφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκεῖνο. ‘Εδιάλεξα τοῦτο γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ οὔτε ἄλλο σπίτι, οὔτε παράθυρο κανένα ἀντίκρου ‘ς τὸ παράθυρό μου, παρὰ μόνον τοίχους καὶ βράχους καὶ ἔρημιά.

‘Εσεῖς μὲ εἶχατε πῶς ἤμιον τρελλός καὶ ἀκαρδός· δὲν εἰμαι πειὰ τώρα!...

— ‘Όχι, ὄχι! Εἶσαι ἄνθρωπος τίμιος κι’ ἔχεις χρυσὴ καρδιά!

Καὶ τὸν ἐσφιγξα συγκεκινημένος εἰς τὴν ἀγκάλην μου καὶ τὸν ἐφίλησα πολὺ-πολύ... ὅπως τοῦ ἤξιζε.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

— Τί ἔκαμες αὐτοῦ, ἀόλβια;

— ‘Εσπασε, κύριε, τὸ σουρωτήρι καὶ ἔβαλα στὸν τόπο του μιά κάλτσά μου.

ΥΠΗΡΧΕ ποτε εποχή, καθ' ἣν τὸ Λονδίνον, παρ' ὅλην τὴν καὶ τότε ἀνεγνωρισμένην ἀπείραντον αὐτοῦ ἔκτασιν, εὐκόλως ἠδύνατο νὰ συγκεντρωθῇ ὑπὸ τὸν φακὸν περιγητοῦ, ὀλίγον δὲ πνεῦμα ἐπιχειρηματικὸν ἐπλήρει δια νὰ διασχίσῃ τις τὴν ἀγγλικὴν πρωτεύουσαν ἀπὸ τῆς νοτίου αὐτῆς ἄκρας μέχρι τῆς βορείου καὶ ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς μέχρι τῆς δυτικῆς, διερευνῶν ἐκάστην γωνίαν χωρὶς οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν του.

Ἡ εποχὴ ὅμως αὕτη φαίνεται ἀνήκουσα ἤδη εἰς τὸ παρελθόν, τὸ δὲ Λονδίνον, ὑπὸ τὴν τεραστίαν μορφήν, τὴν ὁποίαν νῦν προσέλαβε, κατέστη ἀχανὲς ὠκεανός, τοῦ ὁποίου τὰ ὄρια εἶναι ἀνεξιχνίαστα. Ὡς ἀχόρτατος καρχαρίας ἡ μεγαλούπολις αὕτη ἀπερρόφησεν ἀπάσας τὰς πέριξ αὐτῆς πόλεις καὶ κώμας, ὃ δὲ νῦν εἰς 7,500,000 περίπου ἀνερχόμενος πληθυσμὸς τῆς υπερβαίνει κατὰ πολὺ τὸν πληθυσμὸν ἀπᾶσης τῆς Ἀγγλίας ἐπὶ Βασιλείᾳς Ἑλισάβετ.

Τὸ Λονδίνον τῆς σήμερον εἶναι ἐντελὲς ἀγνωρίστον πρὸς τοὺς ἐκ τῶν παλαιῶν γενεῶν ἐπιζῶντας, οὐδεὶς δ' ἐκ τῶν ἐντοπίων γνωρίζει τὰς ἑκτὸς τῆς ἀμέσως περιφερείας τὸν ὁδόν, αἵτινες, ἐν παρόδῳ, πρὸς ἀλλήλας συνδεόμεναι, θὰ ἐκάλυπτον κατὰ τὰς στατιστικὰς τὴν μεταξὺ Ἰνδιῶν καὶ Μ. Βρετανίας ἀπόστασιν. Ἡ πόλις ὅλον ἐν ἀνανεοῦται καὶ ἐπεκτείνεται, νέα κτίρια ἀνοικοδομοῦνται, εὐρύτεραι ὁδοὶ διανοίγονται καὶ αἱ τελευταῖαι ἐφευρέσεις τίθενται εἰς ἐφαρμογὴν, ἐν γένει δὲ αἱ ἐκάστοτε ἐπιφερόμεναι μεταρρυθμίσεις ἐν τῇ ἀπειρῷ ἀφθονίᾳ τῶν οὔτε ἀρχὴν, θὰ ἐνόμιζέ τις ἔχουσιν, οὔτε τέλος. Ἐξετάζων τις τὰ τέσσαρα σημεῖα τῆς πυξίδος, θὰ παρατηρήσῃ, ὅτι οἱ ἐν τῷ νότῳ τῆς πόλεως ἐλάχιστοι γνωρίζουσι περὶ τῶν ἐν τῷ βορρᾷ καὶ ὅτι ἡ πενιχρὰ ἀνατολικὴ ἄκρα ἀποτελεῖ χώραν ὀλοτελῶς ἄγνωστον πρὸς τοὺς ἀριστοκράτας τῆς δυτικῆς.

Ἡ ἀγγλικὴ πρωτεύουσα, ἐκ χιλίων δύο διαφόρων ἀπόψεων ἐξεταζομένη, εἶναι πλήρης ἀντιθέσεων, τὰς ὁποίας μόνον φαντασία αὐτόπτον μάρτυρος δύναται ν' ἀφομοιώσῃ.

Εὐμεταβλητοτέραν, συνάμα δὲ περιεργότεραν ἀτμόσφαιραν οὐδαμοῦ τῆς γῆς ἀναγράφει ἡ ἐπιστήμη. Ὁ περίφημος καταστάς οὐρανὸς τοῦ Λονδίνου, τώρα μὲν εἶναι γαλανός, φαιδρός, ὑπενθυμίζων σοὶ τὰς Ἀθήνας, τώρα δὲ πένθιμος καὶ ἄγαν μελαγχολικός. Ἐντὸς ἡμῶν ὁ δείκτης τοῦ βαρομέτρου διατρέχει ἄνω καὶ κάτω ἅπαντας τοὺς ἐπὶ τῆς πλάκας βαθμούς, ὁμίχλη δὲ, βροχή, χιών, θύελλα καὶ καλοκαιρία διαδέχονται ἀτάκτως ἀλλήλας, οὐδένα προφανῶς ἀκολουθοῦσαι φυσικὸν νόμον.

Διὰ τοὺς ὄντας εἰς θέσιν ν' ἀπολαύωσι τῶν θελημάτων του, τὸ Λονδίνον εἶναι πῶλις διαρκοὺς λάμψεως καὶ αἴγλης, διὰ τοὺς ἐργαζομένους ὅμως εἰς τὰ βᾶθη αὐτοῦ, ὁ τόπος ἀποτελεῖ ἐστὶν φοβερὰν ἀενάου σκοτίας.

Διὰ τοὺς ὀλίγους προνομιούχους, αἱ ὁδοὶ τοῦ Λονδίνου εἶναι χρυσόστρωτοι, ἀφθονος δὲ θησαυρὸς τρέχει ὅπου καὶ ἂν στρέψωσιν οὗτοι τὰς χεῖρας των, διὰ τοὺς πολλοὺς ὅμως θνητούς, χάνδικες διανοίγονται εἰς ἕκαστον βῆμα, αἱ δὲ πλάκες τῶν πεζοδρομίων φαίνονται καυστικώτεραι καὶ τοῦ πυρὸς τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως.

Ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τοῦ Λονδίνου εἶναι, ὅτι κατακραίνει ἀδυσωπήτως τοὺς πάντας, ὥς ὁ θηριοδασατὴς τὸν λέοντα. Ἐν τῷ κριτηρίῳ τούτῳ τῆς ἀτομικῆς ὑπεροχῆς καὶ ἱκανότητος, μάταιαι ἐλπίδες διαψεύδονται καὶ φροῦδα ὄνειρα διαλύονται ὥς κινός. Τινὲς στέφονται ὑπὸ ἐπιτυχίας καὶ ἄλλοι ἀποτυχάνουσιν οἰκτρότατα. Εἰς δὲ τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀμελικτὸν ἀγῶνα τοῦτον, οἱ μὲν ἐπιτυγχάνοντες ὀφείλουσι νὰ ἐργάζωνται σκληρότερον, ἵνα μὴ ἀντιστραφῇ ὁ τροχὸς τῆς τύχης, οἱ δὲ ἀπόκληροι τῆς τύχης ὑποκύπτουσιν ἐν τέλει εἰς τὴν καταδίκην των, ἐνδίδοντες εἰς τὸν σκληρὸν νόμον τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ ἀρμοδιωτέρου.

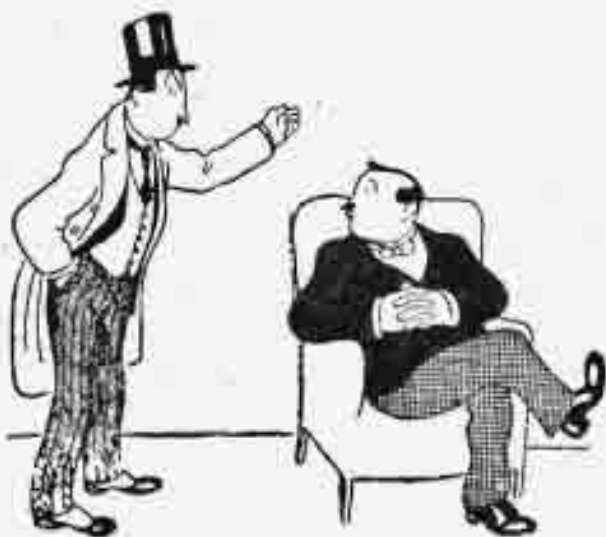

Τοιαύτην ἀντίθεσιν πλούτου καὶ πενίας, ἀσωτείας καὶ δυστυχίας, ἠθικῆς ἐξάρσεως καὶ βορβορώδους καταπτώσεως, ἵνα μὴ ἀπαριθμήσωμεν ἄλλας παρομοίας, οὐδαμοῦ δύναται τις νὰ ἀπαντήσῃ τόσον, ὅσον ἐν Λονδίῳ.

Κονδύλιον 15,000 ἀγγλικῶν λιρῶν δυσκόλως ἐπαρκεῖ διὰ τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμὸν τῶν ἐνδυμασιῶν μιᾷς ὁπωσδήποτε γνωστῆς ἀριστοκρατίας, τὰ δὲ πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἐκκεντριότητων καὶ ἰδιωτροπιῶν ἐνίων ἐκφυλισμένων λόρδων σπαταλούμενα ποσὰ ἀνέρχονται εἰς ἑκατομμύρια. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἀναρίθμητοι ὑπάρξεις περιπλανῶνται ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, μὴ ἔχουσαι ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει καὶ πολυμεεῖς οἰκογένειαι νυχθημερόν ἐργαζόμεναι λιμώττουσι κυριολεκτικῶς.

Ὡς φυσικὴ τῆς τοιαύτης μεταξὺ πλούτου καὶ πενίας ἀπανθρώπου δυσαναλογίας συνέπεια, δύο ἀναβλαστάνουσι καρποί, ὅλας ὅμως ἀντιθέτου γεύσεως πρὸς ἀλλήλους—ὁ πρῶτος εἶναι γλυκύτατος, ὁ δεύτερος δηλητηριώδης. Ἀφθονία χρημάτων ἐνδυναμοῖ τὰς χεῖρας

Εὐκαιρία χαμένη.

— Ἐχες νὰ με δανείσῃς μὴ λίρα;
— Ὁχι.
— Ἀλλὰ χάνεις μὴ καλὴν ἐκκαιρίαν.
— Ποιὰ;
— Νὰ, θὰ σ' ἐπλάκωνα μ' αὐτὴν τὰ σπράντα γρόσια, ποῦ μ' ἐδάνεισες πρὸ 25 μηνῶν.

τῶν καλῶν Σαμαριτῶν, φιλανθρωπικά δὲ καθιδρύματα, μὲ ποικίλην μὲν ἀποστολήν, ἅπαντα ὁμῶς ἐπιδιώκοντα τὴν ἐξυψώσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀνεγείρονται καθ' ἐκάστην οὐκ ὀλίγα. Τὸ κινὸν ὁμῶς εἶναι ἀχανές, δυσπλήρωτον, συνεπῶς δὲ τὸ ἔργον τῆς φιλανθρωπίας μένει καὶ ὑπὸ τὴν παρούσαν κατάστασιν τῆς κοινωνίας θὰ μένῃ δυστυχῶς ἡμιτελές.

Τὴν ἀνίατον ταύτην γάγγραιναν τῆς πενίας, τὴν ὁποίαν οὔτε ἡ γενναϊόδωρος φιλανθρωπία, οὔτε αἱ ὑπεράνθρωποι θυσίαι τῶν πενομένων δύναται νὰ θεραπεύσωσιν, ἐν τῇ ἄκρᾳ τῆς ἀπελπισίας προσπαθεῖ ἡ δυστυχὴς μήτηρ, σύζυγος ἡ θυγάτηρ στιγμιαίως νὰ ἐπουλώσῃ, θυσιάζουσα καὶ τὸ ὕστατον κειμήλιον, ὅπερ τῇ ὑπολείπεται: τὴν τιμὴν τῆς. Καὶ ἰδοὺ ἐνταῦθα ἀρχεται ἡ τραγωδία ἐν ὅλῃ τῇ σπαραξικαρδίᾳ αὐτῆς ἐξελίσσει, καὶ τότε βλέπει τις μέχρι ποίου βαθμοῦ καταπίπτει καὶ ἀποκτηροῦται ὁ ἄνθρωπος.

Εἰς ἐκάστην λιμώττουσαν οἰκογένειαν εὐρὺ διανοίγεται στάδιον διὰ τοὺς σωματεμπόρους, οἵτινες, ἐξάγοντες ἐντεῦθεν παρθένους, κορηνύουσιν τὴν ἀσελγῆ Εὐρώπην. Νεαραὶ ὑπάρξεις, προῶς δοκιμαζόμεναι, φθάνουσιν εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας των, ἀπέναντι δὲ ἀντιτίμου ξηροῦ ἄρτου, πολλάκις γονεῖς ἀναγκάζονται νὰ ὀδηγήσωσιν ἰδιοχείρως τὰς θυγατέρας των εἰς τὸν Λιβύρινθον τῆς διαφθορᾶς, ὅπόθεν ἡ ἐξοδος καθίσταται πλέον ἀδύνατος. Λεγεῶνες ὅλαι γυναικῶν, μετερχομένων τὸ ἀρχαιότερον τῶν ἐπαγγελμάτων, ἔρχονται καὶ παρέρχονται ὥς ἐν στρατιωτικῇ παρατάξει καθ' ἐκάστην στιγμὴν πρὸ τοῦ διαβάτου, εἰς δὲ τοὺς ἀπεσβεσμένους καὶ βεβυθισμένους ὀφθαλμοὺς ἐκάστης, ἀναγινώσκει τις ἱστορίας σπαραξικαρδίους.

Πιστὴν προσπαθῆσαι νὰ δώσω εἰκόνα τοῦ χάους τοῦ Λονδίνου καὶ ἐπωφελοῦμενος τῆς εὐκαιρίας, μίαν ἀπευθύνω συμβουλὴν πρὸς τοὺς τυχόν ἐξ Ἀνατολῆς στρέφοντας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν Βασιλισσαν τῶν Μεγαλοπόλεων δι' ἀναζήτησιν τύχης.

Πολυδάπανος εἶναι ὁ ἐνταῦθα βίος, μέγας ὁ συναγωνισμὸς καὶ ἀμελικτός ὁ ὑπὲρ ὑπάρξεως ἀγῶν. Ἐπικράτησις ἐπὶ ἀντιπάλων στοιχείων εἶναι ἀφαντίστως δυσχερὴς καὶ διὰ τοὺς πολλοὺς ἡ ἀποτυχία εἶναι ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλισμένη. Πρὸς τούτοις πειρασμοὶ περικυκλοῦσι τὸν ξένον πανταχοῦ, πολλάκις δὲ μετάνοια κατόπιν μικροῦ ἀμετρήτου βήματος εἶναι ἀνωφελής. Αἱ πιθανότητες ἀποτυχίας εἶναι διπλάσαι τῶν τῆς ἐπιτυχίας, ἐν περιπτώσει ὅμως ἐπιτυχίας, ἡ ἀμοιβὴ εἶναι παμμεγίστη, τὸ δὲ Λονδίνον ἐκ κολάσεως μεταμορφοῦται τότε εἰς ἐπίγειον παράδεισον. Σκέψις σοβαρὰ καὶ αὐτοπεποίθησις οὐ τυχούσα ἀπαιτοῦνται πρὶν ἢ λάβῃ τις τὴν πρὸς τὸ Λονδίνον ἀγούσαν, ἅπαξ δὲ ρίπτων τις τὸν κύβον, δέον νὰ κινήται ἀδιακόπως, ἔχων ὅμως πάντοτε ὑπ' ὄψιν, ὅτι οὐδόλως ἀλίθανον εἶναι νὰ εὕρῃ τὴν ἀπογοήτευσιν ἐν ὅλῃ τῇ γυμνότητι τις ἀκριβῶς ἐκεῖ, ἐνθα ἀνέμενε τὸν θρίαμβον.

Λονδίνον.

ΠΡΟΔΡ. Π. ΓΙΑΝΑΣΟΓΛΟΥΣ

Κυρίες, Δασκάλινες,

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΣΑΣ, ΤΟΥΣ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥΣ ΣΑΣ,

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΔΙΑ ΠΟΣΤΟΥΜ ΤΑΓΙΕΡ,

Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς προελεύσεως,
ὅλα τὰ εἶδη τῆς προικῆς

εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνὰς

Εἰς τὸ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

“ΝΕΣΤΕΡΕΝ,”

ΚΑΣΙΜ ΖΑΔΕ,

Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΣΑΙ

Πόλις, ὁδὸς Γενί Δζαμί,

Ἑσσεκῆ Χαμάμ, ἀριθμ. 15—19.

ΤΑ ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ ΣΑΣ

Εἰς τὸ Εἰαῖκον Καταστήμα

AUX 100,000 CHEMISES

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΥΠΟΚΑΜ'ΣΩΝ

ΚΑΙ

ΔΙΑΦΟΡΑΝ ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΑΥΤΟΡΡΟΥΧΩΝ

ΓΙΑΚΛΑΕΣ, ΛΑΙΜΟΔΙΕΤΑΙ, ΦΛΑΝΕΛΛΑΙ,
ΚΑΛΤΣΑΙ, ΜΑΝΔΗΛΑΙ, ΟΜΒΡΕΛΛΑΙ

ΚΑΠ., ΚΑΠ., ΚΑΠ.

ἅπαντα μετὰ περισσῆς φιλοκαλίας

καὶ εἰς τιμὰς ἀντεπιδέκτους συναγωνισμοῦ.

160—Μεγάλῃ Ὁδῷ τοῦ Πάρι-160

ἀπὸ τοῦ ὀνόματός τοῦ Ὑποκαμίν.

ΚΑΙ ΟΙ ΠΛΕΟΝ ΑΤΥΧΟΙ

ΚΕΡΑΙΖΟΥΝ

ἂν ἀγοράζουν

τὴν Σακολάτα καὶ τὸ Καμίν

DE VILLARD

— Θέλετε νὰ λογιονόμῃτε νὰ ἰδῇτε μὲν τὴν
κατασκευὴν τοῦ ποταμοῦ
— Ὅτι εἶναι περὶ τὸν, νὰ εἶδῃτε εἰς τὸν κατὰ
ματογραφίαν.

— Τὸ βιβλίον τὸν ποταμὸν
— Τὸ σέλιον τὸν ποταμὸν καὶ τὴν μὲν τὴν
κατασκευὴν τοῦ ποταμοῦ καὶ τὴν κατὰ τὴν

«ΑΓΘΡΑ ΚΑΡΑΚΙΘΙ»

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

Κεντρικὸν κατάστημα: Γαλλία, πλατεία Τούρ.
ὑποκαταστήματα: Παρίσι Καρόνι: 28 καὶ 42

ΑΠΟΘΗΚΗ ὑποκαμίνων, λαίμοδετων, μανδύων,
περικνημίδων, εἰδῶν μαρμελάδων, χρυσοποιῶν
ἐκ δερμάτος καὶ διαφανῶν. Κατασκευάζονται χρυσοποι-
αὶ, διακοσμητικὰ κεφάλια καὶ κεφάλια, γλά-
ναι ἐκ ἀγνῶν μετάλλων καὶ χρυσοποιῶν, μανδύων
καὶ διαφανῶν ἄλλα εἶδη.

— Θέλετε νὰ φωτογραφηθῇτε ἐπι-
τυχῶς καὶ εὐχρηστικῶς;

Γράψτε εἰς τὸ ἡμετέρον

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΙΡΙΣ»

Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πάρι.

Γενεὶ τὴν Γαλλικὴν Προφίτιαν.

ἔχον δυνάμει νὰ φωτογραφηθῇτε καὶ
νὰ λείψετε 12 φωτογραφίας καὶ μίαν μεγ. θύ-
σην (magnum) μόνον πρὸ 80 Γρ.

ΤΑΧΥΤΗΣ—ΕΥΘΗΝΙΑ—ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

— Χωρὶς νὰ προσθέσετε
οὐδ' ὀβολὸν εἰς τὰ ἐξοδά σας.

δυνασθε νὰ ἐλεήσετε.

— Πῶς;

— Καταναλίσκοντες μόνον
ΗΥΡΕΙΑ τῶν Ἐθν.

Φίλων. Καταστημάτων

μετὰ τὸ σῆμα **ΙΧΘΥΣ**

Ἐκδοτὴν τῆς Ἀποκαταστάσεως, ἀριθμ. 31, προϊόν, παράγον ἔχον ὡριότητα. Ἐκδοτὴν τῆς Ἀποκαταστάσεως
ἀριθμ. 29, προϊόν Ἰαπωνίας, παγκοσμίως γνωστὸ ὡς ὑγιεινότητα καὶ ἀβλαβήτητα κοσμητικῶν, δίδουσαν εἰς
τὰς παρθεῖας ἀποκαταστάσεως καὶ χάριν φυσικὴν (ἴδε σελίδα 359).

ΡΟΑΓΙΑΛ ΕΞΑΝΖΕ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΥΡΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
Ίδρυθεῖσα κατὰ τὸ ἔτος 1720.

Γενικοὶ Πρακτορες

I. B. ΟΥΪΤΑΛΛ ΚΑΙ Σ^ΑΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ
ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ.

Κενατζιὰν Χάν.—Κωνσταντινούπολις

Μία καλή διεύθυνσις

σᾶς σώζει ἀπὸ περιττὰ ἔξοδα
καὶ δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν καλαισθησίαν σας.

Λοιπὸν, λάβετε ὑπὸ σημείωσιν τὴν διεύθυνσιν :

P. ΣΟΦΙΑΝΟΣ ΚΑΙ Σ^Α

Γαλατᾶ, Ὁμέρ Ἀμπὲ Χάν

καὶ ἐν τῇ Μ. ὁδῷ τοῦ Γαλατᾶ, παραπλεύρως τοῦ λουτροῦ.

Ἐκεῖ

— Ἡμπορεῖτε νὰ συμπληρώσετε τὴν διακόσμησιν τοῦ σαλονιοῦ σας, τῆς τραπεζαρίας σας, τοῦ γραφείου σας μετὰ χιλίων εἰδῶν κομψοτεχνήματα ἐξ ἀργύρου, ἐκ χρυσοῦ, ἐκ κρυστάλλου. Καὶ ὅλ' αὐτὰ εὐθηνότατα.

— Θὰ εὑρετε τὸ κομψότερον καὶ τὸ ὠραιότερον κόσμημα ποῦ θὰ δώσετε ὡς πρωτοχρονιάτικο δῶρον εἰς τὴν γυναῖκά σας, εἰς τὴν κόρην σας, εἰς τὴν μνηστήν σας. Καὶ ὅλ' αὐτὰ χωρὶς νὰ ἐξοδεύσετε πολλὰ.

— Ὑπάρχουν τὰ καλλίτερα ὥρολόγια, τὰ ἀκριβέστερα χρονόμετρα, τὰ κομψότερα ἔκκερμη, τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς λέγουν πάντοτε τὴν ἀληθινὴν ὥραν, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ τιμῶνται ἀκριβῶς.

— Θὰ ἱκανοποιηθῇ τὸ γούστὸ σας, διότι θὰ εὑρετε τὴν ἀριστοκρατικὴν καρφίτσαν, ποῦ σᾶς λείπει ἀπὸ τὸν λαιμοδέτην, τὸ ἐντυπωτικὸν δακτυλίδι, τὴν χρυσὴν κομψὴν καδένα τοῦ ὥρολογιοῦ σας, χωρὶς νὰ δώσετε πολλὰ.

— Τέλος πηγαίνετε ὅταν θέλετε νὰ εὐχαριστηθῆτε, χωρὶς φόβον νὰ μετανοήσετε ποτέ !

ΚΥΚΛΑΔΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ
(ΣΥΡΟΥ)

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ : Πέμπτην, ὥραν 5 μ. μ., διὰ
Δαρδανέλλια, ΠΕΙΡΑΙΑ, Τήνον, Σύρον, Νάξον
καὶ Θήραν.

Διὰ Πύργον καὶ Βάρναν ἑκάστον Σάββατον, ὥραν 4 μ. μ.

Δέχεται ἐπιβάτας καὶ ἐμπορεύματα δι' ἅπασαν τὴν
Ἑλλάδα καὶ Ἀλβανίαν.

ΑΥΣΤΡΟ-ΑΜΕΡΙΚΑΝΑ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ
Στόλος 40 σκάφη (ὑπερωκεάνεια α' τάξεως).
Χωρητικότητα 14,000 τόννων.
ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ
ΜΕΧΡΙ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ ΗΜΕΡΑΙ 14.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ : Τετάρτην, Πέμπτην, Παρασκευὴν
(μέσῳ Πατρῶν) κατ' εὐθείαν διὰ Νέαν Ὑόρκην καὶ ἀπα-
σαν τὴν Ἀμερικὴν, Βόρειον, Νότιον καὶ Καναδᾶν.
ΝΑΥΛΟΙ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Θέσεις Α', Β', Γ'.

Ἡ Γ' θέσις περιλαμβάνει ἐπίσης κλίνην καὶ ἀφθονον
τροφὴν ἐλληνικῆς μαγειρικῆς.

ΑΧΑΪΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΡΑΜΜΗ ΑΡΧΙΠΕΛΑΓΟΥΣ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ἑκάστην Τετάρτην διὰ Καλλίπολιν, Δαρδανέλλια, Μυτιλήνην, Σμύρνην, Χίον καὶ Σάμον.
Ἄμεσος συγκοινωνία ἐν ΠΑΤΡΑΙΣ διὰ Νέαν Ὑόρκην μετὰ τὰ ἀτμόπλοια « Αὐστρο-Ἀμερικάνας ».

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ : ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ν. ΚΟΥΡΜΟΥΖΗΣ

Τσινελῆ Ριχτὴρ Χάν, Γαλατᾶ, Προκυμαία.

Τμήμα ἀποστολῶν. — Ὁ Οἶκος Θ. Ν. ΚΟΥΡΜΟΥΖΗ ἀναλαμβάνει τὴν παραλαβὴν, ἐκτελῶνισιν, ἀσφάλειαν καὶ ἀποστολὴν
εἰς ὅλους τοὺς τόπους τοῦ κόσμου ἐμπορευμάτων, δερμάτων, ἐπίπλων καὶ ἀποσκευῶν μετὰ ὅρους ἐκτὸς συναγωνισμοῦ. Ἐπίσης ἐκδίδει
εἰσιτήρια δι' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Πληροφορίαι δωρεάν. Ἀνταποκρίται πανταχοῦ.

TAN εἰ ἤλθομεν εἰς τὸν λιμένα καὶ ἠγκυροβόλησεν ἡ «Ἰωνία» τῆς Πανελληνίου, ἀνεγνώρισα μακρόθεν εἰς μίαν λέμβον τὸ ζεῦγος Χαρίτου μετὰ τὰ δύο παιδάκια των.

Ἦμην βεβαία, ὅτι θὰ με ἐπερίμεναν, ἀφ' οὗ τοῦ εἶχα τηλεγραφήσει, ὅτι

θὰ ἔμενα μαζί των 24 ὥρας.

Πορτοῦν νὰ περιγράψω πῶς με ὑπεδέχθησαν. Εἶχα τρία ἔτη νὰ ἰδῶ τὴν Φρόσω καὶ τὴν οἰκογένειάν της. Οἱ τίτλοι ἐπὶ τῆς ἀγάπης καὶ ἐκτιμῆσός μου ἦσαν πολλοί. Ἐξαδέλφη καὶ φίλη συγχρόνως, συνομήλικος καὶ πρῶην συμμαθήτρια με χαρακίτηρα ἀξιαγάπητον. Καὶ ὁ σύζυγός της Δημητρός ἀνοικτόκαρδος με δύο μάτια γεμάτα καλωσύνην καὶ με τόνον φωνῆς εἰλικρινῆ καὶ προκαλοῦντα συμπάθειαν.

Τὰς ἀποσκευάς μου ἔστειλα κατ' εὐθείαν εἰς Πειραιᾶ, ἐγὼ δὲ ἐπῆρα τὸν μικρὸν δερμάτινόν μου σάκκον καὶ ἀπεβίβάσθην. Μικρὰ καὶ κομψή ἡ πόλις, τὴν διεσχίσασμεν σχεδὸν ὅλην ἐφ' ἡμέρας ἐντὸς 25 λεπτῶν μόλις. Αἱ οἰκίαι ὅλαι ἔμπρὸς με κηπάρια τῶν νεωτέρων συνοικιῶν ὅλαι εἶχον καὶ ἐκατέρωθεν κήπους, ὡς μικραὶ ἐπαύλεις. Ἡ τελευταία ἐπὶ ὁδοῦ λοφίσκου πρὸς τὴν ἐξοχὴν ἦτο ἡ τῆς οἰκογενείας Χαρίτου.

Ἀπέναντι ἡ βρύσις τῆς συνοικίας. Μία κόρη δεκαεξαετίας, γυμνάσιου με ξύλινα πέδιλα καὶ δύο πλεξίδας ξανθῆς καὶ χονδρᾶς, ἐγέμιζε τὴν στάμναν της καὶ ἕνας ἡλικιωμένος βρακοφόρος ἐπερίμενε νὰ ποτίσῃ τὸν ὄνον του. Ὁ Ἐλιέζερ καὶ ἡ Ρεβέκκα, ἐσκέφθησαν, καὶ ἡ φαντασία μου μετέφερεν ὁλόκληρον ἐκεῖνο τὸ ποίημα διὰ τὰ ἴθι τῆς ἀφελούς ἐκείνης ἐπαχῆς εἰς τὴν σύγχρονον.

Χαριτωμένον καὶ τὸ σπιτάκι τῶν φίλων μου. Φαντασθῆτε πρόγευμα εἰς εὐρύχωρον τραπεζαρίαν, ἔχουσαν ἀπὸ τρία μέρη πορταῖνα πρὸς τὸν κήπον. Ἐπιπλοσκευὴ ἀπλουσιότη. Κλασσικὸς τούρκικος σοφᾶς, κατέχων ὅλον τὸ πλάτος τοῦ δωματίου, ἱκανὸς νὰ περιβάλλῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του χωρὶς καμμίαν στενοχωρίαν πέντε ἕως ἑξ ἄνθρωποι. Παραπιδάσματα ἀπὸ ὑφασμα διαφανὲς καὶ λεπτὸν ἐντόπιον, τὰς στόρας ἀντικαθίστων παυλῶναι καὶ ἐν κάλυπτοι ἔωθεν. Ὁ ἥλιος διὰ τῶν σπειόμενων φύλλων ἐξωγράφιζε χρυσὰ σχέδια, κυματίζοντα ἐπὶ τῶν προσώπων μας, ἐπὶ τοῦ χιονώδους τραπεζομανδύλου, ἐπὶ ὁδοῦ ἀνθοδέσμης καὶ ἐπὶ τῶν κρυσταλλίνων καὶ ἀργυρῶν σκευῶν. Εἰς τὸν μπουρὲ καὶ τὰς ἐταῖρας ὁδοῖς πρασινάδες, ποῦ θὰ ἐξέλειεν ὁ

Σακουντζάκης καὶ ὅλοι οἱ ἀνθοκόμοι τῆς πρωτευούσης μας. Καὶ τέλος τὸ πολυτιμώτερον: ἀνατολικὴ φιλοξενία, ποῦ με ἔκαμε νὰ λυποῦμαι, διότι μοὶ ἦτο ἀδύνατον, με ὅλας τὰς παρακλήσεις των, νὰ παρατείνω τὴν διαμονήν μου ἐκεῖ διὰ μίαν τοῦλάχιστον ἐβδομάδα.

Εἰς τὰ ὁραῖα διηγηματάκιά τοῦ Δροσίνου ὁ ἀνεγνώστης περιγραφὰς ἀπαραμύλλους ἐξοχῶν ἐπομένως ἔχετε μίαν ἰδέαν τῶν τοποθεσιῶν, τὰς ὁποίας ἐπισκέφθημεν.

Ἐλλείπει μουσικῶν καὶ ἀρχαιοτήτων, τὰ ὁποῖα εὗρεται κανεὶς εἰς τὰς μεγαλοπόλεις, εἶδομεν χωρικὰ καφενεῖα με βρακοφόρους ὑπηρέτας, ἔν βενετικὸν φρούριον μισοκατεστραμμένον, καὶ κάτω, παρὰ τὴν θάλασσαν, παμμέγιστον βράχον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὰ κύματα φυ-

σικοὶ καλλιτέχνη εἶχον σκαλίσαι διὰ τῆς ἀλατούχου σμίλης των διάφορα μικρὰ σπήλαια ἀξιοθαυμάστου καλαισθησίας.

Ὁ Δημητρός, ὅστις καταγίνεται δασκίς εὐκαιρεῖ εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ γράφει ἀρθρὰ εἰς τὸ περιοδικὸν τῆς νήσου των, με ἐξέθετε τὰς κρίσεις του, ἡ δὲ Φρόσω, ἥτις εἶχεν ἀπουσιάσει ὀλίγην ὥραν διὰ νὰ δώσῃ ὁδηγίαν εἰς τὴν ὑπηρέτριαν, με εἶπεν ὅταν με ὠδήγει εἰς τὸ δωματίόν μου:

— Τὸ πρῶν, φιλήτη μου, εἴμπορεῖς νὰ κοιμᾷσαι ἕως τὰς δέκα. Ἐπίτηδες μετέτρεψα τὸ πρὸς τὸν δρόμον σαλονάκι μας εἰς κοιτῶνα, διὰ νὰ ἔχῃς τὴν ἡσυχίαν σου. Ἐχω ἓνα δωμάτιον *μουσαφίρικο*, ἀλλὰ εἶναι πλοῖ εἰς τῶν παιδιῶν. Αὐτὰ ξυπνοῦν πολὺ πρῶν, ἀρχίζουσιν

Πῶς νὰ γελάτε.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω μετὰ τῶν μαιμάτων τὰ ἐπ' ἀριθμὸν 1 καὶ 3. Τὰ λοιπὰ ἀποφεύγετε.

τρέλλαις καὶ παιγνίδια καὶ θὰ σὲ ἐνοχλοῦν ἀπὸ τὰς πέντε.

Δὲν διεμαρτυρήθην εἰς τὰ λεγόμενά της μήτε εὗρον περιττὴν τόσῃν περιποίησιν. Ἡὐχαρίστησα μόνον θερμῶς, διότι ἦμην κατὰ σκοπὸν καὶ εἶχον ἀνάγκην πολυώρου ἀναπαύσεως. Εἰς τὰς κλῖνας τῆς «Ἰωνίας» βεβαίως δὲν κινδυνεύει κανεὶς νὰ καταντήσῃ μαλθακὸς καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ πολὺ τὸν πρωϊνὸν ὕπνον. Ἐπλάγιασα. Ἀνοπαυτικὴ κλίνη, τὰ σινδόνια ἐμύριζαν γαῖαις καὶ ἐνθυμήθην τὴν καλὴν μου μητέρα καὶ τὴν νεανικὴν μου ζωὴν ἀπεκοιμήθην δὲ γλυκύτατα, ἐνῶ μὲ ἐνανούριζεν εὐχάριστος ἤχος νεοῦ σιγὰ-σιγὰ ρέοντος καὶ γεμίζοντος κάδου. Ὁ ὕπνος μου μόλις διήρκεσεν ἡμίσειαν ὥραν καὶ ἐξύπνησα μὲ ἓνα θόρυβον τενεκέδων πετρελαίου, μὲ ὁμίλιας γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν καὶ μικρὸς φιλονεικίας :

— Ἡ σειρά μου !

— Ὅχι, ἡ δική μου σειρά εἶναι !

— Τραβήξου, μωρή !

— Τράβα σὺ τὴ γλῶσσά σου !

Καὶ ἐξηκολούθουν διαπληκτισμοὶ μὲ διαλόγους ἐκφραστικωτέρους.

Ἐνύστασα, ὁ ὕπνος ἐκάλυπτε τὰ βλέφαρά μου, ἀλλ' ὁ θόρυβος δὲν ἔπαυεν.

Ἠγέρθην ἀγανακτημένη, μέσα ἀπὸ τὸ ξύλινον παντζούρι — τὸ παράθυρον τὸ εἶχα ἀνοικτὸν — προσεκόλλησα σχεδὸν τὰ χεῖλη μου εἰς τὸ ἀνοιγμα τῶν μικρῶν χαρακωμάτων καὶ μὲ ὄσσην δύναμιν εἶχα ἐπρόφερα ἓνα : — Σσας ! Ἐσιώπησαν ὅλοι διὰ μιᾶς.

— Ποιὸς νῆναι ! εἰπε μετ' ὀλίγον φωνὴ γραΐας γυναικὸς.

— Ποιὸς θῆναι ! Καμμιὰ μέσ' ἀπ' τὸ σπῆτι. Γιὰ ἡ κυρὰ Φρόσω, γιὰ καμμιὰ δοῦλα.

— Σωπάστε, βρὲ κοπέλλες ! εἶπεν ἡ γραΐα, δὲν ἀφίνουμε τὸν κόσμον νὰ κοιμηθῇ.

— Χαρὰς το ! Αὐταῖς στὰ μαλακὰ κρεβάτια κ' ἐμεῖς νὰ φιλάγουμε κόμπο-κόμπο τὸ νερό γιὰ τὴν πλύσι. Ἄς ξεγυρνήσουμε καὶ κοιμάτι. Σκοτοῦρά μου, βλέπεις.

— Νῆναι καὶ ξένες ! Νᾶτανε πιά ντόπιες, στήν εὐχή !

Καὶ ἡ φλυαρία ἤρχισε πάλιν ὡς βόμβος σιμήνους μελισσῶν καὶ σφηκῶν.

— Τί καλὰ νὰ ἐκοιμώμην εἰς τὸ πλοῖνὸ δωμάτιον τῶν παιδιῶν ! ἔσκέφθην αἱ πρωῒναι φωναὶ τῶν θὰ μὲ ἐφαίνοντο ὡς ἄσμα ἀγγέλων.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἤκουα ἓν ἐκκρεμές νὰ σημαίνῃ τὰς ὄρας : Μία . . . , δύο . . . , τρεῖς . . .

Μετὰ τὰς τρεῖς, εἰς τὴν βρῦσιν ἔγεινεν ὀλίγη ἡσυχία. Ἐστενοχωρούμην τρομερὰ καὶ ἤρχισα νὰ προσέχω εἰς τὴν συνδιάλεξιν. Αἱ φωναὶ τώρα ἦσαν γεροντικαὶ γυναικεῖαι.

— Κατ' ἀργὰ ἐμεινες, Στασοῦ !

— Ἀμ' εἰμωνα στῆς Παληγοῦς, Ρηνέλι μου. Πάει πιά τὸ μωρό της, ξεψύχησε, ζωὴ σὲ λόγου σου !

— Ζωὴ νῆχης ! Μὰ ἀπὸ τί πέθανε, τῆς κακομοίρας ; Εἶδα χθὲς ποῦ φέρανε καὶ τὸ γιατρό τὸν Πιττακό.

— Καὶ τί νοιόνουνε οἱ γιατροὶ σ' αὐτά ; Νὰ μὴ σώσῃ κανεὶς νὸ πέσῃ στὰ νύχια τους. Ἔσκασε τὸ μωρό ἀπὸ μᾶτι. Ἀμὲ πῶς νὰ μὴ βασκαθῇ ! Παιδί ἦτανε γιὰ παλαῖς ! Τὸ μᾶτι φάνηκε ἀπ' τὰ τινάγματα ποῦ εἶχε. Καὶ νὰ τῆς λέγῃ ὁ Πιττακὸς πῶς εἶναι στομάχι καὶ νὰ μὴ τὸ δίνῃ συχνὰ νὰ τρώῃ καὶ σάλια-μπάλια κοροφέζαλα. Ποῦ τὸ εἶχε συνειθιμένο στὸ φαγὶ μὰ χαρὰ ἡ καὶ μὲν τριῶν μηνῶν παιδί νὰ μασσᾷ καὶ νὰ τοῦ βάζῃ στὸ στόμα ὅ,τι μαγεῖρεμα εἶχανε !

— Αἱ ! τόσαις ἦτανε ἡ μέραις του ἀπ' τὸ Θεό. Τί νὰ κάνῃ ;

— Καλὴ σας μέρα !

— Καλῶς τὸ Μαργέλι !

— Τὸ Μαργέλι ! τὸ Μαργέλι τὸ πομονετικό, τὸ Μαργέλι, ποῦ μὲ κλέβουνε τῆς ὀρνιθίας καὶ δὲν μιλῶ. Πῆγα τώρα στὸ κουμάσι νὰ δῶ ἡ μαυροῦλά μου δὲν εἶναι μέσα. Ἀνὸ μέραις τὴν ἔχω χαμένη. Κακοχράουνε ! Ποιὰ τῶκανε μέσ' στὴ γειτονιά κ' ἄς εἴξω ! Κοιτᾷ μου πουλάδα Μαρτιάτικη νὰ μὲ τὴν κλέψουνε ! Ὅσαις βουκλαῖς τὴν κάνανε, τόσαις φοραῖς νὰ τῆς πνίξῃ ξερόβηχας !

— Σώπαινε, μωρή Μαργέλι, κ' εἰν' ἁμαρτία.

— Μὴ μὲ φουρκίξῃς, γειτόνισσα, καὶ καταλαβαίνω ποιὰ τῶκανε.

— Ποιὰ πάλι !

— Νά ! . . . Στ' ἀγγόνι σου ἔχω ὑποψία, στὸ Διαμάντι τοῦ Δράκου.

— Οὐ ! κακογλωσσοῦ !

Καὶ ἰδοὺ φωναὶ, ὕβρεις, σωστὸ πανδαμόνιον γυναικῶν. Ἐξημέρωσε πλέον ἤλθαν καὶ ἄνδρες καὶ παιδιά, ἐξηκολούθουν δὲ ἀκόμη ὅταν ἤνοιξα τὰ παραθυρόφυλλα καὶ εἰσῆλθεν ὁ ζωογόνος ἥλιος. Παραδόξως μὲ ὄλην τὴν αὐπνίαν δὲν ἠσθανόμην πολλὴν κόπωσιν. Ἐνεδύθην καὶ ἐπῆγα εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου ἦρα συνηγμένην ὄλην τὴν οἰκογένειαν καὶ μὲ ἐπερίμεναν διὰ τὸ πρόγευμα.

— Πιστεύω νὰ ἐκοιμήθῃς καλὰ, εἶπεν ὁ Δημητρός, αἶμα μὲ εἶδεν.

— ὦ ! ἔβαλσα ! ἀπήντησα μετὰ φροσύνης.

— Καὶ ἡ νύκτα, ὡς καλὸς σύμβουλος, θὰ σὲ παρεκίνησε νὰ μείνης βέβαια ὀλίγας ἡμέρας ἀκόμη.

— Ἀπὸ τὸν πολὺν ὕπνον δὲν ἦρα καιρὸν νὰ τῆς ζητήσω συμβουλὴν καὶ ἐπομένως ἀναχωρῶ σήμερον, Δημητρώ μου.

— Τί κρίμα ! εἶπεν ἡ Φρόσω, μόλις σὲ εἶδαμεν, μᾶς φεύγεις. Ἄν ἔμενες ὀλίγας ἡμέρας νὰ ἰδῇς τὸ νησίκι μας καλὰ, ἴσως θὰ σὲ ἤρκετο καμμιὰ ἐμπνευσις νὰ μᾶς γράψῃς κάτι τι καλὸν εἰς τὴν «Σαπφώ», τὸ περιοδικόν μας.

— Καὶ πάλιν θὰ σᾶς γράψω. Ἄν ὄχι κάτι καλόν, κάτι ἀληθὲς ὅμως, μίαν ἡθογραφίαν τοῦ τόπου. Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

Καὶ ἔγραψα τὰ «Λόγια τῆς Βρύσης».

ΕΥΑ

Ἡ βασίλισσα τῶν καπέλλων δις Ραυμόνδῃ Ἐριάλ.

ΤΟ ΞΥΛΟΝ

ΤΟ ΞΥΛΟΝ ἐβλάστησεν εἰς τὴν Ἑδέμ καὶ εἶναι καρπὸς τοῦ Παραδείσου.

Τοῦτο τοῦλάχιστον εἶναι ἀναντίρρητον, ἀφοῦ τὸ ἐπιβεβαιῶσι καὶ ἡ Γραφή.

Οἱ δοκιμάσαντες τὸν καρπὸν τοῦτον διατείνονται, ὅτι δὲν εἶναι γλυκύς. Ἀλλὰ μήπως ὅλοι οἱ καρποὶ εἶναι γλυκοί; Οὐδὲ διότι ἐβλάστησεν εἰς τὸν Παράδεισον εἶναι λόγος νὰ εἶναι γλυκός. Ἀκριβῶς δὲ διὰ τοῦτο καὶ ὁ Δημιουργὸς ἀπηγόρευσε τὴν γεῦσιν αὐτοῦ εἰς τοὺς Πρωτοπλάστους.

Ἀλλ' ἡ γυναικεία περιέργεια εἶναι δυνατόν νὰ συγκρατηθῇ ποτε; Ἡ Εὐα, δοκιμάσασα τὸν καρπὸν τοῦτον πρῶτη, τὸν προσφέρει καὶ εἰς τὸν Ἀδάμ. Καὶ τὸ ξύλον εἰσέρχεται τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν οἰκογένειαν. Ἄς μὴ παραπονῶνται λοιπὸν ὅσαι ἐκ τῶν ἀπογόνων τῆς Εὐας τρώγουσιν αὐτό, προσπερόμενον ἤδη, ἀντιθέτως, ὑπὸ τῶν συζύγων. Τὸ σφάλμα εἶναι τῆς προμήτορος.

Ἐν τούτοις τὸ ξύλον ἔπαιξε διὰ τὴν αἰώνων καὶ παίζει ἀκόμη τὸν ρόλον του, ὃν καὶ θὰ παίζει, ὡς φαίνεται, μέχρι τῆς συντελείας τοῦ κόσμου.

Οἱ λαοὶ τῆς ἀρχαιότητος τὸ εἶχον εἰς μεγάλην χρῆσιν. Οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν εἶχον τοὺς ραβδοῦχους τῶν, οἱ ὁποῖοι, κατὰ διαταγὴν αὐτῶν, ἐφιλοδῶρουν πλουσιοπαρόχως ὅλους ἐκείνους, ὅσοι ἐκρίνοντο ἄξιοι τοιοῦτου φιλοδαφήματος. Τὸ ξύλον ἔπιπεν ἀλύπτητα, ἐπέπρωτο δὲ, ὡς γνωρίζομεν, νὰ τὸ δοκιμάσῃ, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ξέρξου, καὶ ὁ ταλαίπωρος Ἑλλήσποντος, φαγὶν καὶ αὐτὸς παρά μίαν τεσσαράκοντα.

Οἱ Ἕλληνες, εἴαν δὲν ἐθεοποίησαν τὸ ξύλον, ἀλλὰ καὶ δὲν τὸ ἀπεκήρυξαν. Ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ, ὅτι τὸ ξύλον ἔπαιξε καὶ παρ' αὐτοῖς τὸν ρόλον του. Ποῖος ἀγνοεῖ τὸ πολυθρύλητον: «Πάταξον μὲν, ἀκουσον δέ»; Ἐπειτα, μήπως δὲν εἶχον καὶ οἱ Ἕλληνες

τοὺς ραβδοῦχους τῶν; Οἱ κριταὶ τῶν θεατρικῶν ἔργων ἔφερον ράβδους, ἐκρίνον δὲ τὰ ἔργα κατὰ τὴν παράστασιν. Ἀντὶ λοιπὸν τοῦ σημερινοῦ **μαξιλαρώματος** τῶν δυσμοίρων καὶ ἀθῶων ἡθοποιῶν, ἐπῆρχε τότε τὸ **στιλιάρισμα** τῶν συγγραφέων.

Καὶ εἰς τὸν Ἄδην δὲ ἀκόμη, κατὰ τοῖς ἀρχαίους Ἕλληνας, τὸ ξύλον δὲν εἶναι ἀγνωστον. Ὁ καυγᾶς τοῦ Χάρωνος καὶ τοῦ Μενίππου διὰ τὰ πορθμεῖα, μετὰ τὴν γενναίαν ἐκείνην τοῦ δευτέρου ἀπειλήν: «καὶ γὰρ τὸ ξύλον σου πατάξας, διαλῶσω τὸ κρανίον», κατέληξεν, ἄς μᾶς παραδίδει ὁ Λουκιανός, εἰς φοβερόν ξυλοκόπημα.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἄξιωμα: «ὅπου δὲν ἰσχύει ὁ λόγος, πίπτει ἡ ράβδος», δὲν εἶναι Ἑλληνικόν; Τὸ ἄξιωμα δὲ τοῦτο διетηρήθη διὰ τῶν αἰώνων καὶ ἐρημώσθη ἀπαρεγκλίτως. Καὶ σήμερον δὲ ἐφαρμόζεται καὶ θὰ ἐφαρμόζεται αἰωνίως.

Καὶ οἱ Ἑβραῖοι οἱ δὲν ἀπεδοκίμασαν τὸ ξύλον. Καὶ αὐτοὶ ραίνονται,

ὅτι τὸ εἶχον εἰς μεγάλην χρῆσιν. Εἰς τὴν ἄλλωζ ἐχρησίμευεν ἡ ράβδος τοῦ Μωυσέως καὶ ἡ τοῦ Ἀαρών;

Ἡ παιδαγωγία ἐθεώρησε τὸ ξύλον ὡς ἀναπόσπαστον αὐτῆς μέρος, ἐπιτρέψασα εἰς τοὺς διδασκάλους διαφιλιτὴν τὴν χρῆσιν του. Ποῖος δὲν γνωρίζει, εἴτε ἐκ πείρας—εἴαν εἶναι γέρων—εἴτε ἐξ ἀκοῆς, εἴτε ἐκ παραδόσεως, τὸν περιβόητον καὶ ἱστορικὸν **φάλαγγα**; Τελευταίως ὅμως, οὐκ οἶδαμεν τί παθοῦσα, ἀπεδοκίμασεν αὐτὸ ὡς ἀντιπαιδαγωγικὸν καὶ βάρβαρον.

Ἀλλ' εἴαν ἡ παιδαγωγία, ἡ ἐπὶ αἰῶνας χρησιμοποίησασα τὸ ξύλον καὶ τὰς πολιτίμους ὑπηρεσίας του, τὸ ἀποκηρύττῃ ἤδη, ἡ Ἐκκλησία ὅμως δὲν τὸ καταδικάζει «Διὰ ξύλου ὁ Ἀδάμ», ἀναερωνεῖ, καὶ οἱ διδασκαλοὶ ὡς σκεφθῶσιν, ὡς καλοὶ Χριστιανοί, εἴαν πρέπη νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὰς νεωτέρας παιδαγωγικὰς ἀρχὰς καὶ θεωρίας ἢ εἰς τὰ κελεύσματα τῆς Ἐκκλησίας.

ΑΝΤ... ΠΑΠ...

Πῶς οἱ Μανδαρίνοι καταπίνουσι τὸν Κινεζικὸν λαόν. (Κινεζικὴ γελοιογραφία).

ΗΜΗΝ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΟΣ...

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΛΟΣ πάντων τὸ ἀπόγευμα ἐκείνο ἡ κυρία Νίνα ἠυδόκησε νὰ μὲ δεχθῇ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν μικρὰν αἰθουσάν της καί, πρὸς μεγίστην μου ἐκπληξιν, μοὶ ἐπεδαψίλευσε τόσας περιποιήσεις καὶ τόσῳ δαυλῆς ὑπῆρξεν εἰς μειδιάματα καὶ βλέμματα, ὥστε, ὅτε κατηρχόμην μετὰ τινὰ

χρόνον τὴν κλίμακά της, ἡσθάνομην τὴν κεφαλὴν μου περιστρεφομένην, ὡς ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τρομερᾶς οἰνοποσίας καὶ τὸ ἔδαφος κλονούμενον ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

— Εἰσθε τυχεροί! . . . μοὶ εἶχε ψιθυρίσει τέλος μυστηριωδῶς, ἀφ' οὗ ἐξηντήσαμεν πάντα τὰ ἄλλα θέματα τῆς συνδιαλέξεώς μας καὶ εἶχον ἀρχίσει νὰ αἰσθάνωμαι τοὺς ὀφθαλμούς μου ὑγραιομένους ἐκ τῆς λαϊμάργου καὶ πολυώρου προσηλώσεως αὐτῶν ἐπὶ τοῦ θελκτικοῦ ἐκείνου συνόλου της, ὅπερ μόλις κατώρθον νὰ ἀποκρύπτῃ μετὰ τόσης φιλαρεσκείας ἡ διαφανὴς ἐκείνη οἰκιακὴ ἀμφίεσίς της.

— Ὁ σύζυγός μου, ἐξηκολούθησεν, ἀπόψε θὰ ὑπάγῃ ἔς τὸ Χαλάνδρι μὲ φίλους του. Εἶναι συνήθειά του κάθε χρόνο σὰν ἀπόψε, παραμονὴ τῆς Ἀποκριᾶς, ἀφ' οὗ κλείσῃ τὸ μαγαζί, νὰ πηγαίῃ μὲ φίλους ἔς τὸ Χαλάνδρι καὶ νὰ διασκεδάσῃ εἰς ἐνὸς κοιμπάρου του ἕως τὴν Καθαρὴν Δευτέρα. Λοιπόν, ἂν θέλετε . . ., εὐχαρίστως θὰ ἤθελα νὰ ἐκάναμε κανένα γύρο ἀπόψε εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ ἴδοῦμε τὴν κίνησιν. Θὰ φορέσουμε ντόμινα καὶ θὰ διασκεδάσουμε ὡραῖα . . . πιστεύω! . . . προσέειπε μειδιῶσα θελκτικῶς.

Ἐρυνθριῶν, μὴ δυνάμενος νὰ πιστεύσῃ ἔτι, ὅτι τὰ ὦτά του ἤκουον, ἐψέλλισα λέξεις τινὸς καὶ μετ' ὀλίγον ἀπῆλθον, ἀφ' οὗ ὠρίσαμεν τὴν ὥραν τῆς συναντήσεώς μας.

Ἡμῖν τότε μόλις δεκαεπταετὴς τὴν ἡλικίαν. Πρὸ τινος ἐγκαταλείψας τὰ γυμνασιακὰ θρόνια, μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐποίουν ἤδη τὰ πρῶτα ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ βήματα, προσληφθεὶς ὡς μεταφραστὴς πρωινῆς ἐφημερίδος. Ἀλλ' ἅπασα ἡ χαρὰ, ἡ ἡσθάνθη, ὅτε μεθ' ὑπερηφανείας εἰσῆλθον τὸ πρῶτον εἰς τὸ εὐρὸν ἐκείνο τῶν συντακτῶν γραφείων καὶ ἔλαβον κίγῳ θέσιν, ἀμύσταξ ἔτι μεῖραξ, μεταξὺ τῶν ἄλλων σεβαστῶν ἐτῶν ἐργατῶν τοῦ καλάμου, ὡς ἐκολακευόμην νὰ ἀποκαλῶ «συναδέλφους», ἐδιπλασιάσθη ταχέως, ὅτε μετὰ τινος ἡμέρας ἐσημείωσα τὴν εἰς τὴν ἑναντι ἀκριβῶς τῶν γραφείων μας οἰκίαν παρουσίαν ἐρασμιωτάτης νεαρᾶς κυρίας μὲ χεῖλη ἐπιχαρίτως ροδαλά καὶ μυστηριωδῶς, κατὰ σύμπτωσιν βεβαίως, διαστελλόμενα πάν-

τοτε εἰς αἰνιγματῶδες μειδίαμα καὶ μὲ ὀφθαλμούς τόσῳ ὁμοίους τῷ πτερώματι τοῦ κόρακος, ὅσῳ φιλοπαίγμονας καὶ οἰκτίρμονας. Καὶ τὸ αἶσθημα ἐκείνο τοῦ ἀπλοῦ θαυμασμοῦ πρὸς τὸ θελκτικὸν ἐκείνο σύνολον τῆς μορφῆς καὶ τοῦ σώματος, ὅπερ κατ' ἀρχὰς ἡσθάνθη πλημμυροῦν τὴν καρδίαν μου, μετετράπη εὐθύς εἰς βαθύτερόν τι αἶσθημα συμπαθείας καὶ οἴκτου, ὅτε ἐπληροφόρηθην, ὅτι ἡ χαρίεσσα καὶ ἀβρὰ ἐκείνη ὑπαρξίς εἶχε συνδέσει

τὸν βίον της «ἀρρήκτως», ὡς κοινῶς πιστεύουσι, μετὰ τινος παντοπώλου τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς, χυδαίου ἐξωτερικοῦ καὶ προγιάστο-

ρος, μὲ εἶνα σιμὴν δίκην κακῶς ἀποκεκομμένης τευτλίδος καὶ χεῖλη κατέρυνθρα ἐκ τῆς χρήσεως προφανῶς τοῦ οἰνοπνεύματος.

Καὶ τότε ὅλα τὰ ἰδεώδη καὶ τὰ χρυσᾶ ὄνειρα, ἅτινα ἡ εὐπλαστός φαντασία μου συνελάμβανε κατὰ τὰ ἔτη ἐκείνα, ἅπασαι αἱ ἀπατηλαὶ σκέψεις, αἵτινες ἀνεκυκλῶντο ἐν τῇ περιδινουμένῃ πρὸ τοῦ μυστηρίου τῆς ἀγνώστου ἐτι ζωῆς κεφαλῇ μου, συνεταυτίσθησαν τελείως μὲ τὸν δυσανάρμοστον ἐκείνον καὶ ἀνεπιτυχῇ γάμον, οὕτινος τὸ ἀτυχὲς θῦμα, ἐνόμιζον, ὅτι διακρίνω ἐν τῷ ἐρασμῷ προσώπῳ τῆς νεαρᾶς γείτονος μου. Καὶ ἀνελογίσθη τότε ὅλα τὰ νεανικὰ ὄνειρα, ἅτινα ἐπὶ ἔτη ἴσως εἶχον θερμάνει καὶ βαυκαλίσαι τὴν καρδίαν τῆς νεαρᾶς ἐκείνης ὑπάρξεως, ὅτε ἦτο νεᾶνις ἔτι συνεσταλμένη καὶ δειλὴ, ἀνεμέτρησα τὰς γλυκείας ἐλπίδας, αἵτινες εἶχον γαλουχήσει ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὴν ψυχὴν της καὶ συνελαμβάνοντο ἐν τῇ φαντασίᾳ της διὰ τὸ μέλλον, καὶ συνέκρινα κατόπιν τὴν σκληρὰν διάψευσιν τῶν ὠραιωτέρων αὐτῶν ὀνείρων τῆς ζωῆς της καὶ τὴν ὀδυνηρὰν ἀλογότηυσίν της, ὅτε, σκληρὰ ἴσως ἀνάγκη ὑπέκουσα, ἐδέχθη ἀγογγύστως τὴν χεῖρα τοῦ ἀξέστου ἐκείνου παχυδέρμου καὶ παρετήρησεν ἄνευ πλέον ἐλπίδος τινός, θυσιαζόμενα ἀνοικτιζόμενα τόσα ἰδεώδη της, ὠχρῶντα οἰκτρῶς καὶ σβεννύμενα πάντα ἀναλγήτως ἐντὸς μιᾶς ἀγκάλης χυδαίως διανοιγομένης αὐτῇ, ἐν ἣ, ἀντὶ τῶν μύρων τῶν ἀνθέων, αἵνα ἐφαντάζετο, ὅτι θὰ τὴν περιβάλλωσι, καὶ ἀντὶ τοῦ ποιητικοῦ ψιθύρου τῶν μόλις ἀκουομένων ἐρωτικῶν φράσεων, φρικῶσα ἡσθάνθη ἴσως τὴν ὑπολανθάνουσαν δσμήν ἀλιπαστοῦ ἀργύρης καὶ ἤκουσε πεζὰς τινας, πεζονάτας λέξεις, ἃ ὑπηγόρευεν οὐχὶ πλέον εὐγενὲς τι αἶσθημα, ἀλλ' ἐν ἀγροῖκον πάθος.

Καὶ ἔκτοτε, ὅσῃν ἀπέχθειαν καὶ μῖσος ἡσθάνθη πρὸς τὸν πτωχὸν αὐτὸν συζυγον, ὅστις, χωρὶς οὐδὲ κἂν νὰ μὲ γνωρίζῃ, κατέστη οὕτω θανάσιμος ἐχθρὸς μου, τὴν αὐτὴν συμπάθειαν ἡσθάνθη γεννωμένη ἐν ἐμοὶ πρὸς τὸ καλλιπάρειον ἡμισὺ του, ὅπερ ἐθεώρουν αὐτόχρομα θῦμα τῶν σκληρῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν καὶ οὕτινος ἐπεθύμουν ἔκτοτε νὰ καταστῶ ἡ ζῶσα ἀνακούφισις καὶ παρηγορία τῆς πεζότητος ἐκείνης, εἰς τὴν ἐφανταζόμην, ὅτι κατεδικάσθη νὰ διέλθῃ τὴν ὑπαρξίν του ἅπασαν.

Τὰ πρῶτα διαβήματά μου, ἅτινα, ὡς ἐννοεῖ τις, ἐγένοντο ἐκ τοῦ παραθύρου τῶν γραφείων μας, ἵνα τῇ ἐκφράσω τὴν θλίψίν μου ἐπὶ τῇ σκληρᾷ τῇ ἐκείνῃ καταδίκῃ καὶ τὴν στερεὰν ἀπόφασίν μου, ὅπως πάσῃ θυσίᾳ τῇ ἐπιδαψιλεύσω τὸ ποιητικὸν τοῦ γάμου μέρος, ὅπερ ἡδυνάτει νὰ εὕρῃ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἡκιστα ποιητικοῦ της συζύγου, μὲ ἐνεθάρρουναν μεγάλως, καθ' ὅσον εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐπέισθη, ὅτι αἱ σκέψεις μας ἀπὸ πάσης ἀπόψεως συν-

εταντίζοντο τελείως. Τὰ πρῶτα θερμὰ βλέμματα ἀντικατέστησαν μετ' οὐ πολὺ σιωπηροὶ χαιρετισμοὶ καὶ τούτους μετὰ μικρὸν χρόνον μακραὶ συνομιλίας, καθ' ἃς ὥρας παρέμενον μόνος ἐν τῷ γραφείῳ, ἀναμένων τὴν ἀφίξιν τῶν πρὸς μετάφρασιν τηλεγραφημάτων, ἅτινα, Κύριος μόνον οἶδε, πῶς μεταφραζόμενα, ἀνεγινώσκοντο τὴν προίαν ὑπὸ τοῦ ἀτυχοῦς δημοσίου, λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν τῆς ψυχικῆς μου καταστάσεως, καθ' ὃν χρόνον ἐγίνετο ἡ μετάφρασις τῶν.

Τὰ πράγματα ἔβαινον οὕτω μέχρι τοῦ Σαββάτου ἐκείνου τῶν Ἀπόκρεω, καθ' ἃ, χάρις εἰς τὰς τριημέρους σπονδὰς τῷ Βάκχῳ, ἃς τὸ κινητὸν ἐκεῖνο ὑδροβυτίον εἶχε συνήθειαν νὰ προσφέρῃ ἐτησίως εἰς τὸ γραφικὸν Χαλάνδριον, ἠδύοκησεν ἡ κυρία Νίνα νὰ με δεχθῇ, καὶ δὴ, πρὸς κορυφῶσιν τῆς εὐτυχίας μου, νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν συνοδεύσω τὸ ἑσπέρας εἰς περίπατον ἀνὰ τὴν διασκεδάσαν πόλιν.

Ἡ πρώτη σκέψις μου, μόλις ἐξῆλθον τῆς οἰκίας τῆς, ἦτο νὰ ξετάσω τὴν περιουσίαν μου, ἥτις, μετὰ ταχέαν τῶν θυλακίων μου ἔρευναν, δὲν ἀνῆρχετο ἢ εἰς τέσσαρας μόνον δραχμὰς καὶ τινὰ κερμάτια. Ἄλλῃ λοιπὸν ἐλπίς δὲν μοὶ ὑπελείπετο ἢ ἡ εἰς τὸν Ταμίαν ἐπιδρομὴ μου, ὅστις καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐδέχετο τὴν ὅλως ἀπρόοπτον ἐπίσκεψίν μου.

Ὁ μὴν ἐμέσον μόλις καὶ ἠναγκάσθην νὰ χρησιμοποιήσω ἅπασαν τὴν εὐγλωττίαν μου καὶ νὰ ἀνατρέξω εἰς μυριάς ὅσας ἀποχρώσας καὶ ἀπρόοπτους οἰκογενειακὰς μου στενοχωρίας, ἵνα ἐπιτύχω προκαταβολὴν τινὰ, οὕτως ὥστε, μετὰ πολὺν ἄγῳνα, ἐκεῖνος μᾶλλον, ἵνα ἀπαλλαγῇ τῶν ἱκεσιῶν μου ἢ δοῦς πίστιν εἰς τοὺς λόγους μου, ἐπισταμένως ἀνερευνήσας τὸ ταμεῖόν του, μοὶ ἐμάτησε δραχμὰς ἐξήκοντα, εἰς πάντα τὰ εἶδη τῶν ἐφθαρμένων χαρτονομισμάτων τῶν ἐν Ἑλλάδι τότε ὑφισταμένων Τραπεζῶν καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ποσοῦ ἀναγκασθεὶς νὰ με ἐφοδιάσῃ διὰ τριῶν βαρέων κυλίνδρων χαλκῶν κερματίων, μεταξύ τῶν ὁποίων ἐν ἀπογοητεύσει ἀνεκάλυψα καὶ τινὰ τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας, ὣν ἡ κυκλοφορία εἶχεν αὐστηρῶς ἀπαγορευθῇ.

Οὕτως ἐφοδιασθεὶς καὶ ἰδιαιτέραν ἐπιμέλειαν καταβαλὼν περὶ τὸν καλλωπισμὸν μου, ἔκρουον δειλῶς, πολὺ πρὸ τῆς συμπεφωνημένης ὥρας, τὴν θύραν τῆς κυρίας Νίνας, ἥτις μόλις με παρετήρησεν εἰσπρόχρονον ὑπὸ τὸ ἐκ μελαίνης μεταξὺ κομπονὸν δόμινόν μου, ὅπερ κατόπιν μυριάων παρακλήσεων εἶχον τέλος ἐπιτύχει νὰ δανεισθῶ διὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην παρὰ τῆς οἰκοκυρᾶς μου, ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως:

— Ἀλλὰ τόσο ἐνωρίς! . . . ἀνέκραξεν. Ἀκόμη δὲν ἔδειπνησα . . .

— Ἐσκέψθην, ἀπήντησα δειλῶς, ὅτι, ἐὰν ἠθέλατε, ἠμπορούσαμεν νὰ δειπνήσωμεν ἔξω . . . Εἶναι τόσο ὥραϊα! . . . προσέθηκα χαμαὶ νεύων.

Μὲ παρετήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σκεπτομένη καὶ αἰφνης, ὡς ἐὰν ἔλαβεν ἀπόφασιν τινὰ:

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπε. Κι' ἐμένα μοῦ ἀρέσει τόσο πολὺ νὰ τρώγω ἔξω! . . .

Ἐξηφανίσθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ ἐπανήλθε μετ' οὐ πολὺ περιβεβλημένη κομπονὸν ὑποκυάνου χροῖας δόμινον, ὅπερ ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς ἐκ μέλανος λειοσηρικῆς μικρᾶς

— Ἀγάπη μου, ἄφες με νὰ σ' ἀνοίξω τὴν καρδιά μου.

— Προτιμῶ νὰ μ' ἀνοίξης τὴν τσέπη σου, γιατί ἡ ράπτρα μου . . .

προσωπίδος τῆς, ἀπετέλουν τὸ ἁρμονικώτερον σύνολον, ὅπερ ἠδυνάτουν ποτὲ νὰ φαντασθῶ.

Ἐξῆλθον μετ' ἡν στιγμὴν ἠνάπτοντο οἱ φανοὶ τῶν ὁδῶν καὶ μετ' οὐ πολὺ εὐρέθημεν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου μέσῳ τοῦ συνωστισμένου πλήθους, ὅπερ εὐθυμον καὶ θορυβοῦν ἀνῆρχετο καὶ κατήρχετο τὴν εὐρείαν καὶ φωτόλουστον λεωφόρον. Μέσῳ τοῦ θορυβοῦντος ἐκείνου καὶ ἀεικινήτου ἀνθρωπίνου ρεύματος ἔλαβον τόσον θάρρος, ὥστε ἀσυναίσθητως ἠπλώσα τὴν χεῖρά μου καὶ ἔλαβον τὸν ἄβρον βραχίονα τῆς συνοδοῦ μου, ἥτις οὐδεμίαν ἀντίρρησην μοὶ ἔφερε. Καὶ οὕτω με συμπεπλεγμένους στενῶς τοὺς βραχίονας περιπατήσαμεν ἐπὶ τινὰ χρόνον, μέχρις οὗ ἐκείνη πρώτη, διακόπτουσα τὴν μεταξύ ἡμῶν βασιλεύουσαν σιγὴν:

— Καὶ ποῦ θὰ δειπνήσωμεν; . . . με ἠρώτησεν.

— Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ποῦ τρώγω συνήθως . . ., τῇ ἀπήντησα ἀφελῶς.

— Ποῦ; . . . ἔδω; . . . Ἀ! ὄχι! . . . ἀνέκραξε, ποιούσα μορφασμὸν δυσαρρεσκείας. Δὲν μοῦ ἀρέσει. Θὰ ἐκροτιμοῦσα νὰ ἐπιγαίναμεν

εἰς τὰ Πατήσια . . . Ἐκεῖ εἶναι ξενοδοχεῖα μὲ ἰδιαιτέρα διαμερίσματα. Δὲν θὰ εἶναι πολὺς κόσμος καὶ θὰ εἴμεθα ἀσφαλέστεροι . . .

Ἐπὶ τῇ σκέψει τῶν ἐξόδων τῆς ἀμάξης, ἥτις θὰ μᾶς μετέφερε μέχρι Πατησίων καὶ θὰ μᾶς ἐπανέφερεν ἐκεῖθεν, προσεπάθησα νὰ διαμαρτυρηθῶ:

— Ἀλλὰ τὰ φαγητὰ τῶν ξενοδοχείων ἐκείνων . . ., παρετήρησα, εἶναι πάντοτε ὑπόπτου καθαριότητος, καὶ πιθανὸν νὰ σᾶς βλάψουν . . ., σᾶς ποῦ δὲν εἰσθε συνειδησμένη εἰς τὰ φαγητὰ τῶν ξενοδοχείων . . .

Ἐκείνη ἐξερράγη εἰς γέλωτας.

— Τί λέγετε! . . . ἀνέκραξεν. Ἐμὲ νὰ βλάψουν! . . . Ἐγὼ ἔνα στομάχι θαυμάσιον! . . . καὶ μίαν ὄρεξιν ἀπόψε! . . . Ἐκεῖ θέλω! . . . προσέθηκα ἐπιμόνας.

Ὁ κύβος εἶχε ριφθῇ καὶ ἐκὼν ἄκων ὤφειλον νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν φορὰν τῶν πραγμάτων. Ἐπέβημεν μὲς ἀμάξης καὶ μετ' ὅλην τὴν ἀφαίμαξιν, εἰς ἣν ὁ ἀλιτῆριος ἀμαξηλάτης, ἐπωφελοῦμενος τῆς εὐκαιρίας προφανῶς, μὲ ἐπέβαλεν, ἐσιώπησα, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ φανῶ φιλάργυρος εἰς τὴν συνο-

δόν μου' μετά τινα δὲ χρόνον κατη-
χόμεθα πρὸ ὥραίου ξενοδοχείου ἐν Πατη-
σίοις, ἐν τῇ παμφώτῃ αἰθούσῃ τοῦ ὁποίου
πολλὰ ζεύγη μεσημεριάζουσιν, ὑπόπτου ὥς
ἡμεῖς προελεύσεως, ὡς τοῦλάχιστον κατεταί-
νετο ἐκ τῶν μὴ ἀνασευρμένων προσωπιδῶν
τον, ἐδείκνυν εὐθύμως.

Ἀπευρέθημεν εἰς ἰδιαίτερον μικρὸν δωμά-
τιον καὶ ἐλάβομεν ἑναντι ἀλλήλων θέσιν.

— Θὰ μὲ ἀφήσης νὰ παραγγείλω ἐγὼ τὰ
φαγητά μας, μοῦ εἶπεν ἡ κυρία Νίνα. Θὰ
ἴδῃς πόσον θὰ μείνης εὐχαριστημένος.

Ἐγὼ ὅμως ἀπὸ τινος εἶχον ἀπολέσει ἅπα-
σαν τὴν χαρὰν καὶ εὐδαιμονίαν μου, εὐρισκό-
μενος εἰς τοιαύτην ἀγωνιώδη κατάστασιν,
ὀφιστάμενος τοιοῦτον μαρτύριον, ὥστε ἡσθα-
νόμην τὸ μέτωπόν μου ὑγρανόμενον ὑπὸ
ψυχροῦ ἰδρώτος. Τὸ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ
ἐστιατορίου ἐκλεκτὸν ἐκεῖνο πλῆθος, ἡ πολυ-
τέλειά του ἐν πᾶσιν, ὃ τὰς διαταγὰς μας ἀνα-
μένων μετὰ τύσης εὐγενείας φρακοφόρος
ὕπηρετης, πάντα ταῦτα μὲ ἀπασχολοῦν ἤδη
σοβαρῶς, καθ' ὅσον σαφῶς κατενόουν, ὅτι
αἱ ἐπιδαμνησόμεναι περιποιήσεις καὶ ἡ πολυ-
τέλεια τοῦ θελκτικοῦ ἐκεῖνου περιβάλλοντος,
θὰ εἶχον ἀπαισίας συνεπειάς, ἀμέσως ἀφο-
ρώσας τὸ ἰσχνόν μου βαλάντιον. Ἐπὶ πλέον
δὲ τὸ εἰς τὸν ἀλιτήριον ἐκεῖνον ἀμαξηλάτην
καταβληθὲν ποσὸν καὶ ἐκεῖνο, ὅπερ ὀφειλον
νὰ καταβάλω ἐπὶ πρὸς ἐπάνοδόν μας εἰς τὴν
πόλιν, κονδυλίον, ὅπερ οὐδόλως εἶχον προί-
δει, συνετέλεσαν, ὥστε νὰ ἀπορροφήσωσιν
ὀλοσχερῶς τὰς σκέψεις μου καὶ νὰ φυγαδεύ-
σωσιν, ὥς διὰ μαγείας, ἅπασαν τὴν εὐτυχίαν,
ἣν ὑπέθετον, ὅτι θὰ ἀπῆλτατον εὐρισκόμενος
πλησίον τοῦ τόσῳ ὀνειροποληθέντος θελκτι-
κοῦ ἐκεῖνου πλάσματος.

Ἐὰν δὲ μοὶ ὑπελείπετο ἐλπίς τις, καὶ αὕτη
ἀπέτη ταχέως, μετὰ τὸν καθαρισμὸν ὑπὸ
τῆς κυρίας Νίνας τοῦ ἐδεσματολογίου μας,
ὅπερ ἀπετέλεσε δι' ἐμὲ ἀληθῆ ψυχρολουσίαν,
πρὸ τῆς ὁποίας παρέμεινα ἀναυδος, ἀδυνα-
τῶν νὰ ἀρθρώσω λέξιν καὶ συγκεντρώσω τὰς
σκέψεις μου. Τότε σκληρῶς κατενόησα, ὅτι
ὁ χυδαῖος ἐκεῖνος σύζυγός της, ἐὰν δὲν κατώρ-
θωσεν νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς
καρδίας τῆς συζύγου του, ἐπέτυχεν ὅμως νὰ
ἀνταποκριθῇ πλήρως εἰς τὰς τοῦ στομάχου
της, διαφθείρας τελείως αὐτόν, οὕτως ὥστε
οὐδέποτε ἦτο δυνατόν ἐγὼ ὁ πτωχὸς νὰ
φραντασθῶ, ὅτι ὑπὸ τὴν σφηκοειδῆ ἐκείνην
καὶ περικομψὴν δοφύν, ὑπεκρύπτετό ποτε
στόμαχος μετὰ τοιούτων λουκουλεῖων δια-
θέσεων!...

Προδείπνια καὶ παραδείπνια ποικίλα καὶ
πολυώνυμα, ἄγνωστα τελείως εἰς τὸν λιτο-
δίαιτον στόμαχόν μου, καρκεύματα καὶ φα-
γητὰ παρεσκευασμένα κατὰ τὰς αὐστηρὰς
ἀπαιτήσεις τοῦ γαλλικοῦ μαγειρείου μὲ ξενικά
ὀνόματα καὶ ὑπολτα τὴν θέαν, εὐγευστα ἐπι-
δόρπια, σακχαρόπηκτα πλακούντια καὶ γλυ-
κύτατα τῆς Αἰγύπτου ὀπωρὰι, ἀπετέλεσαν τὸ
δειπνόν μας, πρὸς ἐπισφράγισιν τοῦ ὁποίου,
τέλος, μετὰ φρίκης ἤκουσα τὴν κυρίαν Νίναν
νὰ διατάσῃ φιλήν ἀφρώδους καμπανίτου.

— Ἀλλά, φιλάττη μου, ἐτόλμησα νὰ τῇ
παρατηρήσω δειλῶς, θὰ σὲ βλάβῃ ἡ σαμ-
πάνια!.. Δὲν σκέπτεσαι ἂν ζαλισθῇς;...

— Τί λέγετε; ἀνέκραξεν εἰρωνικῶς γελῶ-
σα. Ἐγὼ νὰ ζαλισθῶ! Εἰς τὸ σπῆτι κάθε
Κυριακὴ ἀνοίγομεν μιὰ σαμπάνια καὶ ἐγὼ
πίνω τὴν περισσώτερη... Καὶ ἡξεύρετε;...
Ἐχομε κατὰ ὥραιαις σαμπάνιας ἔς τὸ κατά-
στημα!...

Κατέβαλλον μυρίας προσπαθείας, ἵνα συγ-
κρατήσω τὴν ἀγωνίαν μου καὶ τὸν χεῖμαρρον
τῶν ἀρῶν καὶ ὕβρεων, ὅστις ἀνῆλθεν εἰς τὰ
χεῖλη μου κατὰ τοῦ ἀχρείου ἐκεῖνου, ὅστις,
ὡς φαίνεται, εἶχεν ἀπόφασιν νὰ μεταβάλῃ
τὴν λεπτοφυῆ ἐκείνην ὕταρξιν εἰς ἀνταξίαν
αὐτοῦ σύντροφον. Οὐ μόνον οὐδεμίαν ὕρεξιν
ἡσθανόμην, ἀλλὰ, τοῦναντίον, ἡσθανόμην τὴν
κεφαλὴν μου περιστρεφομένην καὶ τὸν στό-
μαχόν μου δυσπαρέστως ἀνακινούμενον. Κατὰ
τινα σατανικὴν σύμπτωσιν, ὅσάκις ἀπεπειρώ-
μην νὰ ὑπολογίσω καθ' ὑπόθεσιν τὰς δαπάνας
τοῦ κατηραμένου ἐκεῖνου δείπνου, πάντοτε τὸ
ἄθροισμα, ὅπερ ἐξῆγον, ὑπερέβαινε τὸ τῶν
προηγούμενων ὑπολογισμῶν μου. Καὶ ὅτε
φρικτῶν ἐσκεπτόμην τὴν διακωμῶδησιν, ἥτις
μὲ ἀνέμενε, καθ' ἣν στιγμὴν ἀναποφεύκτως
πλέον θὰ ἀτεδεικνυόμην, ὅτι δὲν θὰ ἦμην εἰς
θέσιν νὰ ἐξοφλήσω τὸν λογαριασμὸν μας, εἰς
ἀπαίσιον διέτρεχε τὰ μέλη μου καὶ μοὶ ἐφαί-
νετο, ὅτι ἀντήχουν ἤδη εἰς τὰ ὦτά μου αἱ
ὑβρεῖς τοῦ καταστηματοάρχου καὶ τῶν θαμώ-
νων οἱ σαρκασμοὶ, καὶ ὅτι διέκρινα προση-
λούμενα ἐπ' ἐμοῦ τόσα εἰρωνικά βλήματα καὶ
σκληρότερον πάντων τὸ τῆς κυρίας Νίνας.

Τὴν αἰφνιδίαν μου ταύτην δυσθυμίαν καὶ
κατήφειαν διέκρινεν ἐν τούτοις εὐθύς ἐξ ἀρχῆς
ἡ κυρία Νίνα καὶ προσεπάθησε νὰ μοὶ τὴν
διασκεδάσῃ. Μάτην ἐτόλμησε νὰ ἀνασύρῃ
ὀλίγον τὴν προσωπίδα της, μάτην μὲ
περιέβαλλε διὰ τοσοῦτον θερμῶν καὶ ἐκ-
φραστικῶν βλεμμάτων, ἅτινα εἰς οἰανδήποτε
ἄλλην περίστασιν θὰ μὲ καθίστων τόσο εὐ-
τυχῇ, εἰς μάτην, τέλος, ἡσθανόμην τὸν μικρὸν
της πόδα πιέζοντα ἐνίοτε τὸν ἰδικόν μου καὶ
τοσοῦτον ἐγγλῶττος ὁμιλοῦντά μοι ὑπὸ τὴν
τράπεζαν... Ἐγὼ, ὑπὸ τὸ ἄγχος τῶν σκέψεων
μου, παρέμενον διαρκῶς ἀπαθής, ψυχρὸς ἐν
τῷ μαρτυρίῳ μου, ὥς εὐρισκόμενος ἐν τῇ κο-
λάσει ἢ κατήμενος ἐπὶ αἰχμηρῶν ἀκανθῶν.

— Τί κρίμα!... εἶπε τέλος εἰς τόνον ὀργί-
λον πως. Φαίνεται πῶς δὲν σὲ εὐχαριστεῖ ἡ
συντροφία μου... Καὶ ἐγὼ ὑπέθετον, ὅτι θὰ
ἤθελες συχνὰ νὰ τρώγωμεν ἐδῶ...

Πρὸ τῆς φρίκης, ἣν ἡσθάνθην πρὸ τῶν λέ-
ξεων ἐκεῖνων, ἤνοιξα ἀσυναίσθητως τὰ χεῖλη
μου καὶ χωρὶς ἀκριβῶς νὰ γνωρίζω τί λέγω:

— Ἀ!... πόσον ἤθελα!.. ἐνιθύρισα, βάλ-
λων βαθὺν στεναγμόν. Ἀλλά...

— Ἀλλά τί;... μὲ διέκοιπεν ἐκείνη
ζωηρῶς.

— 33 —

Ἀξιόπιστοι μάρτυρες.

Ὁ μνηστήρ. — Θὰ μοὶ εἶσαι πιστὴ;
Ἡ μνηστή. — Ἄν δὲ πῶμαι; Ἀὐτὰ εἰμπορὸν νὰ
τὰ μαρτυρήσαν τόσος καὶ τόσοι!...

Καὶ ἀντὶ νὰ τῇ ἐκφράσω τὴν εἰλικρινῆ
θλίψιν μου ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν θὰ ἡδυνάμην νὰ
ἐπαναλάβω τὴν ἐκδρομὴν ἐκείνην, ἥ τὰ οἰκο-
νομικά μου καὶ τὰ μεμετρημένα ἐξοδά μου δὲν
μοὶ ἐπέτρετον, ἀντὶ νὰ τῇ ἐκφράσω τὴν ἀπο-
γοήτευσίν μου, τὴν δι' ἡμεῶν τόσων ἐλπίδων
μου, ἃ, εἶχον στηρίξει ἐπὶ τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ,
εὐρεθεῖς οὕτως ἀπροσδοκῆτως πρὸ τῆς ἀνα-
ποδράστου ἀνάγκης νὰ ἀπαντήσω, προσέ-
θηκα ἀφηρημένως χωρὶς νὰ τὴν παρατηρῶ:

— Νά, ... σκέπτομαι, ὅτι αὐτὸ ποῦ ἐκάμα-
μεν ἀπὸψε δὲν εἶναι καλὸ... καὶ αἰσθάνομαι
ἤδη τύψεις συνειδήτος, διότι σὲ παρέσυρα
ἐδῶ... ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ συζύγου σου..., διότι
ἐκάμα μίαν κακὴν πράξιν!...

Δὲν μοὶ ἀπήντησεν, ἐντελῶς ἀρκεσθεῖσα νὰ
μὲ περιβάλῃ δι' ἐνὸς περιφρονητικοῦ βλέμ-
ματος, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐσκήρτησα ἀκουσίως.

Μετά τινα χρόνον ἡγέρθη τῆς θέσεώς της
καὶ μοὶ ἐξέφρασεν ἁπλῶς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ
ἀναχωρήσωμεν. Ἐσήμανα τὸν κώδωνα καὶ
διέταξα τὸν ἐμφανισθέντα ὑπηρετὴν νὰ μοὶ
φέρῃ τὸν λογαριασμὸν. Ἡ ἀγωνία μου καὶ
τὸ μαρτύριόν μου εἶχον ἐξιχθῇ εἰς τὸ κατα-
κόρυφον καὶ οὐδέποτε κατηγορούμενος θὰ
ἀνέμενε νὰ ἀκούσῃ προφερομένην τὴν κατα-
δίκην του μετὰ περισσοτέρων παλμῶν. Τέλος
ὁ ὑπηρετὴς ἐπανῆλθε καὶ ἀνήγγειλε μεγα-
λοφώνως:

— Τριάκοντα δύο δραχμαὶ!...

Τὸν παρετήρησα μὲ βλέμμα ἡλίθιον καὶ
ἐδέησε νὰ παρέλθουν στιγμαὶ τινες προτοῦ
συνέλθω ἐντελῶς. Ἐνόμισα, ὅτι δὲν εἶχον
ἀκούσει καλῶς καὶ τὸν ἠρώτησα ἐκ νέου,
ἐν ᾧ βαθὺς στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξήρχε-
το τοῦ στήθους μου:

— Πόσα εἶπες;... Μὴν ἔχῃς λάθος;...

— Ὅχι, κύριε..., μοὶ ἀπήντησε. Τριάκον-
τα δύο δραχμαὶ!... Δὲν εἶναι ἀκριβὰ, μοὶ
φαίνεται, διὰ τὸ ξενοδοχείόν μας...

Τότε καὶ μόνον κατενόησα τὸ μέγα σφάλ-
μα περὶ τοὺς ὑπολογισμούς μου, τότε ὑπελό-
γισα τὴν ἀπειρίαν μου ἅπασαν καὶ διείδον
τὴν εὐτυχίαν μου, ἣν τόσῳ εἶχον πλησιάσει
καὶ ἡ ὁποία, κατόπιν τῆς ἀκατανοήτου συμπε-
ριφορᾶς μου, μοὶ διέφευγεν ἤδη δραπέτις
καὶ εἰρων.

Ἀπεπειράθην νὰ προτείνω εἰς τὴν κυρίαν
Νίναν νὰ παραμείνωμεν ἀκόμη ἐκεῖ, ἐσκέ-
φθην νὰ ἐπανορθώσω τὴν πρὸς αὐτὴν παρά-
δοξον διαγωγὴν μου, ἀλλ' ἐκείνη, ἐτοίμη ἤδη
παρὰ τὴν θύραν, εἶχεν ἀρχίσει νὰ κατέρχεται
τὴν κλίμακα. Ἐν τῇ ἀμάξῃ, ἥς ἐπέβημεν ἵνα
ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πόλιν, δὲν ἀντηλλάξα-
μεν ἢ ἐλάχιστας λέξεις, τῆς κυρίας Νίνας
μὴ ἀπαντήσης εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου ἢ ψυ-
χρῶς καὶ διὰ μονοσυλλάβων λέξεων.

Καὶ ὅτε, ἀπορηνίσσης πλέον ἐκείνης κατη-
γορηματικῶς πᾶσαν ἐπὶ πλέον πρότασίν μου,
τὴν συνώδευσα μέχρι τῆς θύρας τῆς οἰκίας της
καὶ μετὰ πολλῆς δειλίας ἐτόλμησα νὰ τὴν
ἐρωτήσω, ἐὰν ἔκρεε νὰ ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἐλη-
σμονεῖ ποτὲ ὅτι τῇ εἶχον εἶπει, καὶ ὅτι θὰ
ἐδέχετο καὶ ἄλλοτε νὰ τὴν συνοδεύσω καὶ συμ-
φάγωμεν, ἐκείνη, ἐξαφανιζομένη ἐν τῇ οἰκίᾳ
της, ἀνέσυρε τὴν προσωπίδα της καὶ εἰς τό-
νον πλήρη δητικῆς εἰρωνείας καὶ σαρκασμοῦ
μοὶ ἐνηθύρισε ὡς ἥστατον ἀποχαιρετισμὸν
μας καὶ σκληράν μου καταδίκην:

— Ἐκαμα λάθος, κύριε... Εἶσθε πολὺ
μικρὸς ἀκόμη διὰ νὰ ἐκφράζετε τὰ αἰσθή-
ματά σας!...

N. E. BABEAS

ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ 42

(ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΝ ΜΙΑΝ)

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΩΣΤΑΣ ΦΕΛΤΗΣ . . . δρῶματ. συγγραφεύς.
ΡΙΤΑ ΦΕΛΤΗ . . . σύζυγός του.
ΚΑΡΙΚΑ ΤΕΡΕΝΤΗ . . . ἡθοποιός.
ΠΑΥΛΟΣ ΓΡΕΝΝΟΣ.
ΙΟΥΛΙΑ ΡΕΚΑΝΤΗ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΕΣΤΡΟΦΟΣ.
ΒΕΡΓΗΣ . . . ὑπηρετὸς τοῦ Φέλτη.

(Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις).

[Αἰθουσα ὑποδοχῆς μεθ' ὅραν εἰς τὸ βάθος. Δεξιὰ θύρα φέρουσα εἰς τὰ διαμέτια τῆς Ρίτας. Ἀριστερὰ ἡ θύρα τοῦ γραφείου τοῦ Φέλτη].

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΓΡΕΝΝΟΣ καὶ ΒΕΡΓΗΣ

Βεργῆς (ἀδελφὸν εἰς τὴν αἶθουσαν τὸν Γρέννο). — Περύστε, κύριε Γρέννε.

Γρέννος (ἐισερχόμενος καὶ μὴ βλέπων κανένα εἰς τὴν αἶθουσαν). — Μὰ πῶς, δὲν ἦλθε κανεὶς ἀκόμη;

Βεργῆς. — Τί; περιμένετε καὶ ἄλλους;

Γρέννος. — Μὰ, κατὰ τὰ συνειθισμένα, πάντοτε μετὰ μίαν πρώτην παράστασιν, ἔρχονται πολλοὶ καὶ συγχαιροῦνται τὸν κύριόν σου.

Βεργῆς. — Θὰ πέρασέ, φαίνεται, αὐτὴ ἡ συνήθεια . . .

Γρέννος. — Δὲν πιστεύω, ἀλλ' ἐγὼ θὰ ἦλθα πολὺ ἔντρος.

Βεργῆς. — Καὶ αὐτὸ μπορεῖ . . . (Γελῶν). Παθὸν μάλιστα νὰ τὸ κάνετε κ' ἐξαίτερες.

Γρέννος. — Πῶς σοὶ κατέβη αὐτὸ πάλι;

Βεργῆς. — Εἶναι καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὰ συνειθισμένα!

Γρέννος. — Δηλαδή;

Βεργῆς. — Δηλαδή, θὰ θέλατε νὰ βρῆτε μόνην τὴν κυρίαν γὰ νὰ τὴν συγχαρῆτε ἰδιαιτέρως.

Γρέννος. — Μὰ, δὲν πιστεύω νὰ συνειργάσθῃ καὶ ἡ κυρία σου διὰ νὰ τὴν συγχαρῶ . . . ὅπως, ἄλλως τε, δὲν συνεργάζεται εἰς τίποτε μετ' ὅν κύριόν σου.

Βεργῆς. — Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Τρεῖς χρόνια τώρα ποὺ εἶμαι ἐδῶ, εἶναι βέβαιον πῶς τραβοῦν τὸν ἴδιον δρόμον, ἀλλὰ ποτὲ δὲν γνωρίζει ὁ ἕνας νὰ ἴδῃ τὸν ἄλλον.

Γρέννος. — Δηλαδή, συμβαδίζουν παραλλήλως καί, ὅπως λέγουν οἱ μαθηματικοί, οὐδέποτε συναντῶνται.

Βεργῆς. — Δὲν ξέρω τί λένε οἱ μαθηματικοί, ξέρω μόνο τί λένε οἱ γείτονες . . .

Γρέννος. — Σὲν τί;

Βεργῆς. — Μὰ . . .

Γρέννος. — Γλωσσολόγῃ ἐπαφες; (τῷ δίδει τὴν τάληρον). Νά, πάρε αὐτὸ τὸ χάρι νὰ σοὺ περάσῃ.

Βεργῆς. — Εὐχαριστῶ . . . Συνήθως δὲν παίρνει

γιατρικὰ, ἀλλὰ γὰ νὰ μὴ σὰς χαλάσω τὸ χατήρι, τὸ 'δικό σας τὸ παίρνω . . . Λοικόν, ποὺ λέτε, οἱ

γείτονες μέσα 'ς τὰ ἴδια ποὺ λένε, ἔχουν νὰ κάνω καὶ μιτὶ σας.

Γρέννος. — Μὰ!

Βεργῆς. — Βεβαίως. Λένε τάχατες πῶς . . .

Γρέννος. — Πάλιν γλωσσολόγῃς σ' ἐπίασε; . . . Δεύτερο χάρι δὲν μπορεῖς νὰ πάρῃς, παρὰ κάθε ὥραν ἓνα, ὥστε . . . λέγε.

Βεργῆς. — Θὰ μείνετε πολλὰς ὥραις;

Γρέννος. — Ἐλα, λέγε.

Βεργῆς. — Λοικόν ποὺ λέτε . . . Λένε τάχατες, πῶς τοῦ λόγου σας εἶσθε περισσότερο φίλος τῆς κυρίας, παρὰ τοῦ κυρίου.

Γρέννος. — Ἄν λένε αὐτὸ μόνον, δὲν ἔχουν ἄδικον, διότι μετὰ τὴν κυρίαν σου γνωρίζομεθα πρό πολλῶν χρόνων, ἐν τὸν κύριον Φέλτην τὸν ἐγνώρισα μετὰ τὸν γάμον σου.

Βεργῆς (γελῶν). — Ναί, μὰ λένε τάχατες πῶς ἡ γνωριμία σας δὲν εἶναι σκετὴ . . . ἔχει, λένε, καὶ γαρνιτούρες . . ., μὲ καταλαβαίνετε, πιστεύω . . .

Γρέννος. — Καὶ δὲν μοῦ λές, μὲ ποῖο δικαίωμα ἀνακατεῖνται αὐτοὶ εἰς κύριον γείτονες εἰς τὰ εἰκογενειακά τοῦ ἄλλου;

Βεργῆς. — Μὰ δὲν ξέρετε πῶς κάθε ἀνθρώπος ποὺ ἐνοικιάζει σπίτι, τὸ ἐνοικιάζει μὲ τὸ δικαίωμα ν' ἀνακατεῖται εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν γειτόνων του; . . . Ἄν τύχῃ μάλιστα καὶ δὲν εὖρη, καθὼς λέτε σεις οἱ γραμματιζόμενοι, κατάλληλον ἔδαφος κακογλωσσίας, ἀλλάζει ἀμέσως σπίτι.

Γρέννος (ἐξοικνῶν). — Νά μου ἐπιτρέψῃς, ἀξιότιμε κύριε Βεργῆ, νὰ σοὶ συμπληρώσω ἐγὼ τὰς παρατηρήσεις σου . . . Ὁ γείτονας ποὺ θέλει νὰ καυσκουσουρεῖ, ἀλλάζει συνήθως σπίτι, ὅχι διότι δὲν εὐρίσκει, καθὼς εἶπες, κατάλληλον ἔδαφος κακογλωσσίας, ἀλλὰ διότι δὲν εὐρίσκει τοὺς ὑπηρετὰς τῶν γειτόνων του φλυαροὺς σὰν καὶ σένα . . ., κατάλαβες;

Βεργῆς. — Ὡστε νομίζετε πῶς ἐγὼ; . . .

Γρέννος. — Αὐτὸ ποὺ σοὺ λέω ἐγὼ! . . .

Βεργῆς. — Σωπῆτε, γιατί ἔρχεται ἡ κυρία.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οἱ ΑΝΩΤΕΡΩ καὶ ΡΙΤΑ

Ρίτα (ἐρχομένη ἐκ τῶν διαμετῶν τῆς). — Ἄ! σεις εἶσθε, κύριε Γρέννε! . . . Κ' ἐγὼ δὲν 'μπόρεσα νὰ καταλάβω μὲ πειὼν ὁμιλεῖ τὴν ὥραν ὁ Βεργῆς.

Γρέννος. — Ναί, ἐγὼ εἶμαι, κυρία μου. Κ' ἐν πρώτοις σὰς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε μίαν «καλὴ μέρα» καὶ κατόπιν τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὴν χεσπινὴν ἐπιτυχίαν τοῦ συζύγου σας.

Ρίτα. — Σὰς εὐχαριστῶ (τῷ Βεργῆ). Ἐσὺ, Βεργῆ, πῆγαίνε.

Βεργῆς. — Ἐὼν ἔλθῃ κανεὶς ἄλλος;

Ρίτα. — Νά τὸν φέρῃς ἐδῶ, ὅπως ἔφερες καὶ τὸν κύριον Γρέννον.

Βεργῆς. — Πολὺ καλὰ. (Ἐξέρχεται διὰ τοῦ βάθους).

Γρέννος. — Δὲν σὰς εἶδα χθὲς τὸ βράδυ εἰς τὸ θέατρον, κ' ἐνόμισα, ὅτι ἔλαπτε νὰ ἔλθῃ νὰ σὰς συγχαρῶ ἐδῶ.

Τὰ παράπονα τῆς νύμφης.

Γ. Κεῖβελλης

— Μά, ὁ ἐγωισμὸς τοῦ υἱοῦ σας εἶναι ἀνυπόφορος! φαντασθῆτε, ποῦ ὅταν κάμῃ κανένα φίλον, ἐννοεῖ καὶ καλὰ νὰ τὸν ἔχῃ μόνος του...

Ρίτα. — Εἰσθε πολὺ καλός. Ἀλλὰ γιατί στέκεσθε ὁρθός; ... Δὲν κάθεσθε;

Γρέννος (ἀποῦ καθήσῃ). — Μερεῖ.

Ρίτα (καθημένη). — Καὶ ἦτο πραγματικῶς εὐμορφον τὸ ἔργον τοῦ Κώστα;

Γρέννος. — Ὁραιότατον. Ἰδίως ἡ δευτέρα καὶ τρίτη πρᾶξις ἐξετράλλαναν τὸν κόσμον.

Ρίτα. — Ἀλήθεια;

Γρέννος. — Σὰς βεβαιῶ ... Μά, σεῖς δὲν τὴν ξεύρετε καθόλου τὴν κωμωδίαν αὐτήν;

Ρίτα. — Ἐγώ; ... Ἄν τὴν ἤξεύρω;

Γρέννος. — Μὲ συγχωρεῖτε ... Ἐλθμονόησα πῶς ὁ σύζυγός σας δὲν ἀνακίνοῖ ποτὲ εἰς κανένα ὁ,τι γράφει.

Ρίτα (ἀνασιτνάουσα). — Εἰς κανένα ἀπολύτως... Ἀλήθεια, καὶ αἱ ἐφημερίδες τί γράφουν;

Γρέννος. — Τί σὰς μέλει τί γράφουν αἱ ἐφημερίδες, ἀποῦ ὅλος ὁ κόσμος, ποῦ ἐπλημύρισε χθὲς τὸ θέατρον, κατεχειροκρότησε τὸ ἔργον;

Ρίτα. — Ὅπωςδὴποτε καὶ ἡ γνώμη τῶν κριτικῶν...

Γρέννος. — Μά, ἂν ἐξαιρέσετε, κυρία μου, δύο-τρεῖς ἀμαρολήπτους, οἱ ἄλλοι ὅλοι ἐννοοῦν εἰς κάθε ἐμφάνισιν νέου ἔργου νὰ λύσουν τὰς προσωπικὰς τῶν διαφορὰς μὲ τὸν συγγραφέα... Αὐτὸ ἀκρι-

βῶς συνέβη καὶ μὲ τὸ ἔργον τοῦ συζύγου σας... ὅλοι οἱ ἀμαρολήπτοι κριτικοὶ γράφουν ἐνθουσιασμῶς περὶ αὐτοῦ.

Ρίτα. — Καὶ οἱ ἄλλοι;

Γρέννος. — Οἱ ἄλλοι... ἐξεπαθίσαν κυριολεκτικῶς κατὰ τοῦ ἔργου. Ἐνθυμεῖσθε τὸν μαλλιάρων ἐκεῖνον ποιητὴν ποῦ μᾶς ἀνέγνωσε πρὸ μηνῶν εἰς τῆς κυρίας Κατραντῆ μίαν κωμωδίαν του; ... Αὐτῶς λοιπὸν εὗρίσκει σήμερον τὸ ἔργον τοῦ συζύγου σας οἰκτρόν καὶ ξεύρετε διατί; Διότι, ἀποῦ περιέφερε τὴν σαχλαμάραν του ἐκεῖνην εἰς ὅλους τοὺς θιασοὺς Ἀθηνῶν καὶ περιχώρων καὶ ἀπερρίφθη μετ' ἐπαίνων, ἐσχημάτισε τὴν πεποιθισιν, ὅτι τὸ πάθημά του αὐτὸ ὀφείλεται εἰς ἀντιζηλίαν τοῦ συζύγου σας... Ἐνας ἄλλος κριτικός, μὲ φρουστάνια αὐτός, συμπεριζέται κατ' ὅλην τὴν γραμμὴν τὴν γνώμην τοῦ μαλλιάρου ποιητοῦ, ὅχι ἐκ συναδελφότητος πρὸς τὴν κοιτίδα, τὴν ὁποίαν καὶ οἱ δύο φέρουν, ἀλλὰ διότι ἄλλοτε ὁ σύζυγός σας ἐτόλμησε νὰ τῆς συστήσῃ, ὅτι προτιμότερον εἶναι νὰ λευκαίνῃ τ' ἀσπρόδερμον τοῦ μπαμπᾶ της, παρὰ νὰ μουντζουρώνῃ τὸ χαρτί!

Ρίτα. — Μά, ὁ κόσμος ποῦ διαβάσει τὰς κρίσεις αὐτάς, δὲν γνωρίζει καὶ τὰ αἴτια...

Γρέννος. — Γνωρίζει ὅμως αὐτοὺς ποῦ τὰς γράφουν καὶ διασκεδάζει μαζὺ τους.

Ρίτα. — Ὡστε φρονεῖτε, ὅτι τὸ ἔργον τοῦ συζύγου μου...

Γρέννος. — Εἶχε ζηλευτὴν ἐπιτυχίαν καὶ θὰ κάμῃ σειρὰν παραστάσεων, ὅπως, ἄλλως τε, συνέβη καὶ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα ἔργα του... Μά, σεῖς ἀλήθεια, πῶς δὲν εἰσθε εἰς τὴν παράστασιν;

Ρίτα. — Μὲ ποιὸν νὰ ἔλθω; ... Μόνη; Δὲν τὸ βρῖσκω σωστόν... Ἄλλως τε, ἀρκεῖ ὅτι τὸ ἔργον ἐπέτυχε καὶ εἰμαι εὐχαριστημένη.

Γρέννος. — Εὐλακρινῶς;

Ρίτα. — Τί θὰ εἰπῇ; εὐλακρινῶς... Ἐάν δὲν εἰμαι ἐγὼ εὐχαριστημένη, ποιὸς ἄλλος θέλετε νὰ εἶναι; Δὲν ξεύρετε, πῶς αἱ ἐπιτυχίαι τοῦ συζύγου μου μὲ ἐνθουσιάζουν... καὶ ὅτι ἡ δόξα του ἀντανακλᾷ καὶ ἐπ' ἐμοῦ;

Γρέννος. — Ναί, ἀλλὰ νὰ μὴν ἀπολαμβάνετε καὶ σεῖς;...

Ρίτα. — Σὰς παρακαλῶ... Ἀποῦ ὁ σύζυγός μου τὸ θέλει ἔτσι, θὰ εἰπῇ, ὅτι κοί ἔτσι πρέπει νὰ γίνεται... Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ τόσο, ὥστε ὅ,τι καὶ ἂν κάνῃ, τὸ εὗρίσκω καλόν.

Γρέννος. — Τὰ λέτε μὲ τὴν καρδιά σας αὐτή;

Ρίτα (μὲ κάποιαν ἐπιπληξιν). — Μά, γιὰ νὰ σὰς πῶ... μοῦ φαίνεται, πῶς σήμερα ἤλθιτε ἐδῶ μ' ἐχθρικός διαθέσεις.

Γρέννος. — Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα, μὲ πολὺ φιλικὰς... φιλικωτάτας. Κοί ἀποδείξτε, ὅτι ἐρχομαι νὰ σὰς ὑποδείξω, ὅτι εἶναι καιρὸς π' ἔον νὰ ἐπαναστατήσετε.

Ρίτα (ἐκπληκτος). — Μπα! καὶ ἐναντίον τίνος;

Γρέννος. — Τοῦ τυράννου! Ἡ ἐποχὴ μῖς σήμερον δὲν ἀναγνωρίζει τυραννίας.

Ρίτα (ἀλλάζουσα ὁμιλίαν). — Καὶ ἦτο πολὺς κόσμος εἰς τὴν παράστασιν;

Γρέννος. — Πάρα πολὺς. Μόνον σεῖς ἐλείπατε... καὶ ἡ ἔλλειψίς σας πυρετηρήθη, ἐσκολιάσθη μάλιστα... Ἐγὼ, ἐννοεῖται, ἀνέλαβα τὴν ὑπεράσπισίν σας...

Ρίτα. — Σὰς εὐχαριστῶ, ἀλλ' ἦτο ὅπως διόλου περιττόν, διότι εἰς τὸ θέατρον ἤμπορεῖ νὰ ἐρχομαι ὅταν θέλω, καὶ νὰ μὴν ἐρχομαι ὅταν δὲν θέλω!

Γρέννος. — Ναί, δὲν σὰς λέγω, ἀλλ' ὁ κόσμος, βλέπετε, ἔχει διαφορετικὴν γνώμην... ἀκριβῶς δι' αὐτὸ ἀνέλαβα τὴν ὑπεράσπισίν σας.

Ρίτα (μὲ κάποιαν δυσφορίαν). — Ἐπαναλαμβάνω ὅτι σὰς εὐχαριστῶ... Ἀλλὰ δὲν ἤμπορῶ νὰ καταλάβω, διατί ὁ κόσμος νὰ ἀσχοληθῇ περὶ ἐμοῦ, ἐνῷ εἶχε τόσα νὰ εἰπῇ διὰ τὸ ἔργον, διὰ τὸν συγγραφέα, διὰ τὴν παράστασιν...

Γρέννος. — Μά, καὶ διὰ τὸν συγγραφέα εἶπε πολλὰ... ὅπως, ἄλλως τε, ἦτο καὶ δίκαιον, διότι δὲν ἔπρεπε νὰ σὰς ἀπαγορεύσῃ νὰ ἔλθετε εἰς τὴν πρώτην τοῦ ἔργου του.

Ρίτα (μὲ θυμόν). — Καὶ ποιὸς σὰς εἶπεν, ὅτι μοῦ ἀπηγόρευσε ποτὲ τίποτε; ... Ὅ,τι κάμνω, τὸ κάμνω διότι τὸ θέλω ἐγώ... καὶ ὅ,τι θέλω ἐγώ, τὸ θέλει καὶ ὁ σύζυγός μου... (Μὲ περισσύτερον θυμόν). Καὶ παρακαλῶ τὸν κόσμον νὰ μὴν ἀσχολῇται μῆτε δι' ἐμὲ, μῆτε διὰ τὸν σύζυγόν μου.

Γρέννος. — Αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν... διότι τὰ ἔργα τοῦ συζύγου σας, ἐννοεῖτε;... τὰ ἔργα, λέγω, τὰ ἔργα τοῦ συζύγου σας παρέχουν αὐτὸ τὸ δικαίωμα εἰς τὸν κόσμον.

Ρίτα. — Εἶναι πολὺ περίεργος αὐτὸς ὁ κόσμος καὶ θὰ τὸν παρακαλέσω ν' ἀφήσῃ κατὰ μέρος αὐτὴν τὴν περιέργειαν.

Γρέννος. — Δὲν τὸ νομίζω εὐχολον τὸ πρᾶγμα... Εὐκολώτερον θὰ ἦτο νὰ ἐπαύατε σεῖς νὰ δίδετε ἀφορμὴν εἰς σχόλια.

Ρίτα. — Δηλαδή;

Γρέννος. — Δηλαδή... Μίαν φορὴν ποῦ ὁ σύζυγός σας δὲν φροντίζει γιὰ σὰς, νὰ παύσετε καὶ σεῖς νὰ φροντίζετε δι' αὐτόν... Ἀρχεῖ, νομίζομεν, πῶς ἐτυραννήθητε.

Ρίτα. — Αὐτὸ τὸ «νομίζομεν» δὲν τὸ ἐννοῶ καθόλου.

Γρέννος. — Δηλαδή, κ' ἐγὼ καὶ ὁ κόσμος ὅλος νομίζομεν, ἐννοεῖτε;

Ρίτα. — Εἰσθε λοιπὸν ἡπατημένος καὶ σεῖς καὶ ὁ κόσμος ὅλος.

Γρέννος. — Μήπως σεῖς δὲν συμπεριλαμβάνετε εἰς τὸν κόσμον ὅλον;

Ρίτα. — Ἐννοεῖται.

Γρέννος. — Λοιπὸν εἰσθε καὶ σεῖς ἡπατημένη, ἢ μᾶλλον ἡ μόνη ἡπατημένη... καὶ δυστυχῶς ἐν γνώσει σας... Διότι, γιατί νὰ τὰ κρύβωμεν; Ξεύρετε πολὺ καλὰ, ὅτι ὁ σύζυγός σας, ἐξῆ ἀπὸ τὸ θέατρον, τῆς κωμωδίας καὶ τῆς θεατρίνης, δὲν ἀσχολεῖται διὰ τίποτε ἄλλο... μὰ, διὰ τίποτε

- Θέλῃτε νὰ κερδίσατε χρόνον καὶ χρήματα
- Θέλῃτε ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ γραφείου σας νὰ ταλαιωῖσθε ὅλως τὰς ὑποθέσεις σας
- Θέλῃτε χωρὶς νὰ κινηθῇτε διόλου, νὰ ἐπικοινωνήτε μὲ ὅλην τὴν Κωνσταντινουπόλιν καὶ τὰ προάστειά της

Ἐγγραφῆτε εἰς τὸ **ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ**, τὸ ὅποῦν προσαχῶς ὁ ἄρχισι νὰ λειτουργῇ καὶ εἰς τὴν πόλιν μας. Οἱ ὅροι τῆς ἐγγραφῆς εἶναι εὐνοϊκώτατοι καὶ συγκρατητικοί. Ὅ,τι θὰ δώσατε, θὰ τὸ ἐξαγοράσατε χιλιάκις περισσώτερον, διότι θὰ ἔχετε ἐξησφλησμένην

→ **ΤΑΧΥΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΧΕΜΥΘΕΙΑΝ** ←

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Η ΑΥΤΗ"
ΙΩΑΝΝΟΥ Α. ΑΛΕΥΡΙΔΟΥ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ
Λεωφόρος Ὑψηλῆς Πύλης, ἀριθμ. 25.

Ὁ πελάτης θὰ εὕρῃ ἐν ταύτῃ: *ἐργασίαν καλλιτεχνικὴν, ἀπαράμιλλον καὶ ἐπιμεμελημένην.*

ΤΙΜΑΙ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

12 φωτογραφίαι cabinet Platine	Γρ. 70.—
1 φωτογραφία agrandissement μεγέθους 40 X 50	» 70 —
	Γρ. 140.—
Ἐν συνδυασμῷ ἀμφότερα	Λ. Τ. 1
6 φωτογραφίαι cabinet Platine	Γρ. 40.—
1 φωτογραφία agrandissement μεγέθους 30 X 40	» 45.—
	85.—
Τὰ δύο ὁμοῦ	Γρ. 70.—
10 δελτάρια φωτογραφικά	» 15.—

Τὸ πλεόν οικονομικὸν καὶ πρόθυμον εἰς εὐκολίας
ὁμογενὲς κινῆσιμα τῆς πόλεώς μας.

ΣΠΥΡΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΓΑΛΑΤΑ — ΚΟΜΙΣΙΟΝ ΧΑΝ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΑ

ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΕΡΑ ΔΕΛΤΑΡΙΑ

ΚΡΑΙΓΙΟΝ διὰ τὰ χεῖλη, κραιγιὸν διὰ τὰ μάτια ὑγιεινὰ, ἡγγυημένα, ὅλων τῶν ἀποχερώσεων.
ΠΟΥΔΡΑΙ ὅλων τῶν χρωμάτων, ἔξοχοι, ἀδιόρατοι, θαυμασίως ἀρώματισμένοι καὶ ἀπολύτως ἀβλαβεῖς.
ΠΑΤ ΠΑΡΙΣΙΝΗ ἀριθ. 19, ἀντικαθιστᾷ τὴν σάπωνα *Καλλονῆς τῶν χειρῶν* ἀριθ. 80, εἶναι ἀπαράιτητος διὰ τὴν περιποίησιν τῶν χειρῶν.

Η ΜΟΝΗ ΟΜΟΓΕΝΗΣ ΚΥΡΙΑ ΟΔΟΝΤΟ-ΓΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΡΙΑ Κ. ΓΑΒΡΙΗΛ

Μεγάλη ὁδὸς Πέριν, 204. Ἀξερὸν χάν, 2 (ἐναντι τοῦ Λυκείου τοῦ Γαλατᾶ Σεραγίου)

Ὁδοντοϊατρεῖον μὲ τελειότατα ἐργαλεῖα, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν Εὐρωπαϊκῶν. Μέθοδος θεραπείας νεωτάτη, ἐφαρμοζομένη ὑπὸ τῆς κυρίας ὁδοντοϊατροῦ, ἥτις, παρακολουθήσασα τὰς τελευταίας προόδους τῆς Ἐπιστήμης εἰς τὴν Ecole Dentaire de Paris καὶ εἰς τὸ ἀνώτερον Laboratoire τῶν Παρισίων, θεραπεύει τελείως καὶ ὅλως ἀνωδύνως ὅλας τὰς παθήσεις τοῦ στόματος καὶ τῶν ὀδόντων.

Κατασκευάζει παντὸς εἶδους τεχνητοὺς ὀδόντας, τεχνητὰς στεφάνας (couronnes), γέφυρας (bridge — Work) χρυσοσφραγίσαις, βιδωτοὺς ὀδόντας (rivets) κλπ.

Ἡ ἐξαγωγή τῶν ὀδόντων γίνεται κυριολεκτικῶς ἀνωδύνως, ἡ δὲ θεραπεία εἶναι πάντοτε ριζική. — *Τιμαὶ προσिताί.*

'Ασ' Όλα

ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ο ΚΕΡΑΤΙΟΣ ΚΟΛΠΟΣ

10-ΟΔΟΣ ΧΑΡΑΤΗ - 10

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Ν. ΦΩΣΚΟΛΟΣ

ΖΥΘΟΙ

ΖΥΘΟΙ

ΖΥΘΟΙ

ΣΠΑΤΕΝ - DREHER - ΣΑΛΒΑΤΟΡ - ΝΕΚΤΑΡ - ΜΠΟΜΟΝΤΙ

ΣΤΡΕΪΔΙΑ ΝΩΠΟΤΑΤΑ

Εκλεκτός και πρωτοφανής
ποικιλία μεζεδών !!!

Ποτά διαφόρων

Ευρωπαϊκών προελεύσεων

ΚΕΝΤΡΟΝ ΑΝΑΨΥΧΗΣ

Περιποιήσεις πρόθυμος και ταχείας.

ΚΩΝΣΤ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

παντός είδους έργα χειρών.

ΚΕΝΤΗΤΑΣ και ΜΕΤΑΣΑΣ

Κωνσταντινούπολις.

Μεγάλη Άγορά,

Καλακτζηλάς πιαστή, αριθμ. 26.

— 'Ιδού τι σου προτείνω, κ'εγώ που δια ν'ά-
ποφεύγωμεν κάθε πλ'οστράϊον: Όταν ελθής
της ίδιας γνώμης, τότε, να θά'ρχης δοκιμὴν,
ἀλλως θά'χου ἔγος.

ΣΤΥΛ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μηχανικός Μεταλλείων.

ΔΙΔΑΣΚΑΤΟΥΡΧΟΣ

της ἐν Παρισίοις Ἀνωτέρας Σχολῆς
τῶν Μεταλλείων.Μελέτη, γνωμοδότησις, κατασκευαίς
χαρτῶν καὶ σχεδίων.

Γαλατῖα, Ἀμπήι Χάν, ἀριθμ. 31

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΚΑΛΜΙΝΗΝ,

μοναδικὴν φάρμακον κατὰ τῶν πυρετῶν καὶ νευραλγιῶν.

KALMINE

0.30 BOITE METAL
DE 1 CACHET
PHARMACIES IMPORTANTESΟι πόνοι
κατενικήθησαν.

Ἡ Καλμίνη
ἐστὶν τὸ μοναδικὸν
φάρμακον διὰ τὰ
καταπύδη τοῖς πό-
νοις ἀνεξαρτήτως
τῶν αἰτίων τῶν:
Ἡμικρανίας, Νευ-
ραλγίας, Κεφαλαλ-
γίας, Ὁδονταλγίας,
Ρευματισμοῦ, Πυ-
ρετοῦ. Όλα αὐτὰ
δὲν ἰσχύουσιν ἀπέ-
ναντι 2 κατὰ Κ α λ-
μίνης.

Εὐρίσκειται εἰς
ὅλα τὰ φαρμακεία.
Γενικὴ ἀποθήκη
διὰ τὰς χονδρικοὺς
πωλῆσεις: Πόλις,
Ἀγλιανάκχαν, 12.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Κυρίες,

Προμηθεύθητε ἕκαστὴν μοναδικὴν καταστήματα
αυτοῦ Σ. Δόντις

A LA MODE PARISIENNE

Πέραν, δίοδος Τσάνελ, ἀριθμ. 5,

Φόρμας Ἐσθραιοῦς εἰς ὅλα τὰ εἶδη καὶ ἑτοι-
μοὺς Ἐσθραιοῦς (model), ὅλα τὰ εἶδη καὶ καπέ-
λα, εἰς τὴν ἀριστοτέλειαν εὐθιγίας. Όλος ἰδιαι-
τος συνιστῶμεν τὰς γυναῖκας κομῆσεις (μαλλιά)
τοῦ ἰδίου καταστήματος, κατασκευαζομένης ὑπὸ ἐξο-
κού διπλωματούχου, ἀπορριπτόντας διὰ καθὲς Κυρίαν.

Ἀντιπρόσωπος Κ. Α. ΣΥΛΒΕΣΤΡΟΣ

ἀπολύτως... και αυτό από την επομένη σχεδόν του γάμου σας... Ἀπόδειξτε, ότι ἐξ χρόνια τώρα είσθε πανδρευμένοι και δὲν ἔχετε οὔτε ἓνα παιδί.

Ρίτα (θυμωμένη). — Σὰς παραφέρει και δὲν ξέρετε τί λέτε... ζηλεύετε τὸν σύζυγόν μου, διότι ἔχει μίαν γυναῖκα ποῦ τὸν ἀγαπᾷ τόσο.

Γρέννος (γελῶν). — Μίαν μόνον; Πῶς φαίνεται, ότι δὲν ἐκατήσατε ποτὲ εἰς τὰ παρασκήνια τοῦ θεάτρου!

Ρίτα. — Μίαν στιγμὴν, παρακαλῶ... Ἄν νομίζετε, ότι μὲ τὰς διαβολὰς θὰ μὲ κάμνετε νὰ ἀπιστήσω πρὸς τὸν σύζυγόν μου, ἀπατάσθε... και περισσότερον ἂν νομίζετε, ότι σεῖς θὰ είσθε ἐκεῖνος, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ ἐκδικηθῶ τὸν σύζυγόν μου... ἂν ὑποτεθῇ, ότι ἦτο δυνατόν ποτὲ νὰ μου περᾶση ἀπὸ τὸν νῦν μία τέτοια ἰδέα.

Γρέννος. — Κυρία μου, μὲ παρεγνώρισάτε...

Ρίτα. — Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια... Σὰς γνώρισα και σὰς παρεγνώρισα... Λοιπὸν, ματαιοπονεῖτε... Καὶ αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβετε πρὸ πολλοῦ καιροῦ... Ἄλλοι εἰς μίαν τετραετίαν παίρνουν διπλωμα, σεῖς ἔχετε δύο τετραετίαι ποῦ μὲ σπουδάζετε, κ' ἐν τούτοις πάντοτε ἀπορρίπτεσθε μετὰ πολλῶν ἐπαίνων... Καλὸν λοιπὸν νὰ ἐπιδοθῇτε εἰς ἄλλο ἐπάγγελμα και ἴσως ἐπιτύχετε περισσότερον...

Γρέννος. — Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὰς συμβουλὰς σας... δυστυχῶς ὁμῶς εἰς τὴν ἡλικίαν μου εἶναι πολὺ δύσκολον ν' ἀλλοξῶ ἐπάγγελμα και ἐπομένως θὰ ἐπιμείνω... θὰ ἐπιμείνω, διότι ἐγνώρισα πολὺ καλὰ τὰς γυναῖκας.

Ρίτα. — Τὰς γυναῖκας τῶν τριόδων.

Γρέννος. — Ἡ γυναῖκα, κυρία μου, ὅπουδήποτε και ἂν εὐρίσκηται, εἴτε εἰς τὰς τριόδους, εἴτε εἰς τὰς διόδους, εἴτε εἰς τὰ σαλόνια, εἶναι μία και ἡ αὐτή... Δὲν ἀνέχεται ποτὲ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ ἀνδρός... ἀργὰ δὲ ἡ γρήγορα, θὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

Ρίτα. — Θὰ ἐκδικηθῇ δηλαδὴ τὸν ἄνδρα, ὅχι ὁμῶς και τὸν ἄνδρα τῆς... ἐννοήσατε; Εἶπα τῆς... τὸν ἄνδρα τῆς, τὸν σύζυγόν τῆς.

Γρέννος. — Κυρία μου, ἐπιτρέματέ μου νὰ σὰς εἰπῶ, ότι ἀεροστατεῖτε και καλὰ θὰ κάμνετε νὰ σπενάσετε νὰ ζητήσετε προνόμιον εὐρεσιτεχνίας τῶν ἀεροπλάνων!

Ρίτα. — Βλέπω, ότι ἀρχίσατε νὰ πουλῆτε και πνεῦμα, δυστυχῶς θὰ ξεπουλήσατε γρήγορα, διότι τὸ κατὰστημά σας εἶναι πολὺ στενόν.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΒΕΡΓΗΣ και ΡΕΚΑΝΤΗ

Βεργῆς (ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ βάθου). — Ἡ κυρία Ρεκάντη.

Ρίτα. — Μά, δὲν σοῦ εἶπα ὁποῖος ἔλθῃ νὰ τὸν φέρῃς ἐδῶ; (Ὁ Βεργῆς ἀποσύρεται).

Γρέννος (μειδιῶν). — Ἐλησμονήσατε νὰ ἐρωτήσατε ἂν ἴναι μόνη, ἢ ἂν τὴν συνοδεύῃ κανεὶς ἄλλος.

Ρίτα. — Τέτοια ὦρα ποῖος θὰ τὴν συνοδεύῃ;... ὁ σύζυγός τῆς εἶναι εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Γρέννος. — Μά, μίαν κυρίαν δὲν τὴν συνοδεύει πάντοτε ὁ σύζυγός τῆς... (Μὲ ἰδιαίτερον τόνον). Μερικὰς, μάλιστα, δὲν τὰς συνοδεύουν ποτὲ οἱ σύζυγοι!

Ρίτα (ἐννοήσασα τὸν ὑπαινικμὸν). — Ἄλλ' οὔτε και κανεὶς ἄλλος.

Ρεκάντη (εἰσερχομένη). — Καλ' ἡμέρα, Ρίτα μου... ὦ! Κύριε Γρέννε, καλ' ἡμέρα σας.

Γρέννος (ἐγκριζόμενος και ὑποκλινόμενος). — Καλ' ἡμέρα σας.

Ρίτα. — Ἰουλία μου, καλ' ἡμέρα. (Ἀσπάζονται ἀλλήλας).

Ρεκάντη (ἀφοῦ καθίσῃ). — Ἐρχομαι ἐπίτηδες νὰ σὲ συγχαρῶ διὰ τὴν χθιστὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Κώστα... Τέλειος θριαμβὸς... τέλειος!

Ρίτα. — Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς.

Ρεκάντη. — Δὲν εἶναι ἔτσι, κύριε Γρέννε;

Γρέννος. — Ἀκριβῶς.

Ρεκάντη. — Καὶ ὁ Κώστας ποῦ εἶναι;

Ρίτα. — Μά, μέσα... θὰ ἐργάζεται.

Ρεκάντη. — Ἦθελα νὰ τὸν ἑβλεπα... γιατί χθὲς τὸ βράδυ δὲν τὸν εἶδα καθόλου.

Γρέννος. — Σὰν δύσκολον, μοῦ φαίνεται, νὰ τὸν ἴδῃτε... Δὲν συνειδίζει νὰ παρουσιάζεται εἰς ἀνθρώπους ποῦ δὲν ἔχουν ἄμεσον σχέσιν μὲ τὸ θέατρον... και δὲν φέρουν και μεσοφούστανον!

Ρίτα (μετὰ πείσματος). — Ἀπατάσθε! (κτυπᾷ τὸν κώδικα).

— Ἀχ! γιατί, ἀφοῦ μὲ γλύτωσες ἀπὸ μιὰ φωτιά, μ' ἀνάβεις ἄλλη;

Ρεκάντη. — Τὸ βέβαιον εἶναι, ότι τὸν ἀπερρόφησεν ὁλοῦς διόλου τὸ θέατρον και τὸν χάσαμε.

Γρέννος. — Τὸν ἦσαν ὁμῶς ἄλλιος!

Βεργῆς (ἐμφανιζόμενος εἰς τὴν θύραν τοῦ βάθου). — Διατάξατε.

Ρίτα (τῇ Βεργῇ). — Εἰπὲ εἰς τὸν κύριόν σου, ότι ἦλθεν ἡ κυρία Ρεκάντη νὰ τὸν συγχαρῇ και θέλει νὰ τὸν ἴδῃ.

Βεργῆς. — Ἀμέσως! (Προχωρεῖ και εἰσέρχεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Φέλη).

Ρεκάντη (τῇ Ρίτῃ). — Ἀλήθεια, ἐλησμόνησα νὰ σοῦ εἰπῶ, ότι, ὅπου κι' ἂν ἴναι, θὰ ἔλθῃ ὁ κύριος Πέστροφος νὰ σὰς συγχαρῇ... Τὸν συνήντησα εἰς τὸν δρόμον.

Γρέννος. — Ἐκ συμπτώσεως βεβαίως!

Ρεκάντη (πειραχθεῖσα). — Μάλιστα, κύριε Γρέννε.

Βεργῆς (ἐξερχόμενος τοῦ γραφείου τοῦ Φέλη). — Ὁ κύριος εὐχαριστεῖ πολὺ τὴν κυρίαν Ρεκάντη, ἀλλὰ νὰ τὸν συγχαρῇ, μοῦ εἶπα, διότι ἔχει πολλὴν ἐργασίαν και δὲν μπορεῖ νὰ τὴν διακόψῃ.

Ρεκάντη (πειραχθεῖσα). — Καλὰ!

(Ὁ Βεργῆς ἐξέρχεται διὰ τοῦ βάθου).

Γρέννος. — Δὲν σὰς εἶλεγα ἐγώ!

Ρίτα. — Μ' ἀφοῦ ἔχει τόσο πολλὴν ἐργασίαν;

Ρεκάντη. — Γράφει κανένα νέον ἔργον;

Γρέννος (γελῶν). — Ποῖον ρωτᾷτε;... Ἐμὲ ἢ τὴν κυρίαν;

Ρεκάντη. — Τὴν Ρίτα.

Γρέννος. — Θὰ δυσκολευθῇ νὰ σὰς ἀπαντήσῃ... Ἡ κυρία δὲν φροντίζει ποτὲ νὰ μάθῃ τί γράφει ὁ σύζυγός τῆς.

Ρίτα (ἀποτόμως). — Ἐχετε λῆθος!

Γρέννος (μὲ εἰρωνείαν). — Ἀ! ναὶ ἔχετε δίκαιον. (τῇ Ρεκάντῃ) Φροντίζει, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὸ μανθάνει, διότι ὁ σύζυγός τῆς... ποτὲ δὲν τῆς λέγει τίποτε.

Ρεκάντη. — Κ' αὐτὴ, βλέπετε, σκοτίστηκε!... Δὲν εἶναι ἔτσι, Ρίτα μου;

Ρίτα. — Ὅχι, δὲν εἶν' ἔτσι. Πρώτῃ ἐγὼ ἐνδιαφερόμαι δι' ὅτι κάμνει ὁ σύζυγός μου και πρώτῃ ἐγὼ τὸ μανθάνω...

Γρέννος. — Ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας!... Ὅσους δηλαδὴ ἔμπορὸν νὰ γράψουν αἱ ἐφημερίδες τί κάμνει ὁ σύζυγός σας, διότι εἶναι και (τονίζων) ἰδιαίτως τὰς τελευταίας του ἰδέαις) πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν γράφονται! (τῇ Ρεκάντῃ). Τί λέγε και σεῖς;

Ρεκάντη. — Ἐγώ, νομίζω, πῶς αὐτὴ ἡ ὁμιλία τὴν ἀπετοχοῦσε τὴν Ρίτα και καλλίτερα εἶναι νὰ τὴν ἀλλάξωμε.

Ρίτα. — Όχι, καθόλου... Άλλα πράγματα με στενοχωρούν έμένα, και δέν 'μπορώ νά έννοήσω πώς μερικοί άνθρωποι, ποῦ θέλουν νά κάμουν τόν άνθρωπον τοῦ κόσμου, δέν προσπαθοῦν νά τ' ἀποφύγουν.

Ρεκάντη (γελῶσα). — Δέν πιστεύω νά τά λέτε αὐτά διά τόν κ. Γρέννο.

Γρέννος. — Βεβαίως ὄχι... διότι ἐγώ τῆς εἶμαι ὁ πλέον εὐάρεστος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, καθόσον ὁμιλῶ πάντοτε περί τοῦ συζύγου τῆς... τοῦ συζύγου τῆς, τόν ὅποιον λατρεύει μέχρι τρέλλας... Δέν εἶναι ἔτσι;

Ρίτα. — Καί τοῦ ἀξίζει!

Ρεκάντη (γελῶσα). — Ἄν σᾶς ἤκουε κανεῖς πῶς ὁμιλεῖτε, ὠρισμένως θά ἐνόμιζε πῶς εἰσθε ἐρωτευμένοι.

Γρέννος. — Ἐγώ τουλάχιστον κάμνω ὅ,τι 'μπορῶ γιά νά μή φαίνομαι... Ἄν με καταλάβετε σεις, θά εἰπῇ ὅτι εἰσθε πολύ ἐξυπνη.

Ρεκάντη. — Όχι, πολύ ἐξυπνη δέν εἶμαι, ἀλλά, μοῦ φαίνεται, πῶς ἡ Ρίτα δέν σᾶς πολυνοστιμεύεται!

Ρίτα. — Αὐτό δά μοῦ εἰλεπε!

Γρέννος (τῇ Ρίτῃ). — Καί ὅμως δέν σᾶς εἶναι ἀπηγορευμένον!... Κάθε ἄλλο...

Ρίτα (ἰδίᾳ). — Κεῖνος!

(Κρούεται ἡ θύρα τοῦ βάρθους)

Ρίτα. — Ἐμπρός!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ καὶ ΠΕΣΤΡΟΦΟΣ

Πέτροφος (εἰσερχόμενος καί προχωρῶν πρὸς τὴν Ρίταν, ἥν χαιρετῇ διὰ χειραψίας). — Κυρία μου, τὰ συγχαρητήριά μου διά τόν χθεσινόν θρίαμβον.

Ρίτα. — Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ... (δινύουσα αὐτῷ κἀθίσμα). Καθῆσατε, παρακαλῶ.

Πέτροφος. — Merci (χαιρετῶν διὰ κλήσεως τῆς κεφαλῆς). Κυρία Ρεκάντη... κύριε Γρέννε...

(κάθηται τῇ Ρίτῃ). Καί ὁ θριαμβευτῆς τῆς χθεσινῆς βραδυᾶς τί γίνεται;

Ρίτα. — Ἐργάζεται.

Πέτροφος. — Μά, δέν κάθεται νά ξεκουρασθῇ καί ὀλίγο, ὁ εὐλογημένος!... Ἀκόμη εἶναι χλωρὸς ἢ χθεσινὸς δάφνης... θά πάθῃ.

Γρέννος. — Μά, δέν πιστεύω δά νά ἐργάζεται ὅσον φαίνεται... Ἐχει καί τῆς ὥρας του τῆς ἀναψυχῆς.

Πέτροφος. — Δέν τ' ἀφήντε τώρα αὐτά! (τῇ Ρίτῃ). Ἀλήθεια, κυρία Φέλτη, δέν θά μπορέσουμε νά ἰδοῦμε τόν εὐτυχῇ συγγραφέα;

Γρέννος. — Εἶναι ἀδύνατον!

Ρίτα. — Μά, ποῦ τὸ ξέρετε σεις, κύριε Γρέννε; (κτυπᾷ μετὰ πείσματος τὸν κώδωνα). Τώρα θά τὸν εἰδοποιήσω νά ἔλθῃ. (Πρὸς τὸν ἐμφανιζόμενον εἰς τὴν θύραν τοῦ βάρθους Βεργῆν) Εἰπέ εἰς τὸν κύριόν σου, ὅτι τὸν ζητοῦν εἰς τὴν σάλαν νά τὸν ἰδοῦν.

Βεργῆς. — Πολύ καλά, (εἰσέρχεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Φέλτη)

Ρεκάντη. — Νά σοῦ πῶ ὅμως, Ρίτα, ἂν ἔλθῃ τώρα, θά μοῦ κακοφανῇ πολύ.

Γρέννος. — Μείναιτε ἡσυχῇ καί δέν θά σᾶς κάμῃ αὐτὴν τὴν προσβολήν.

Πέτροφος. — Μά, ἂν ἐχῇ ἐργασίαν ὁ ἄνθρωπος, θά ἦτο ἄδικον νά τὸν διακόψωμεν.

Γρέννος. — Τί ἀπλοῖκοί ποῦ εἰσθε!...

Βεργῆς (ἐξερχόμενος τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου του). — Κυρία... νά σᾶς πῶ...

Ρίτα (μετὰ πείσματος, πρὸς τὸν Βεργῆν, ὅστις τῇ εἶπε καὶ τι ἰδιαιτέρας). — Καλά!... (πηγαίνει καί κάθεται εἰς τὴν θέσιν τῆς, ἐνῶ ὁ Βεργῆς ἐξέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βάρθους). Τὸν συγχαρεῖτε τὸν Κώστα...

Γρέννος. — Δέν σᾶς τᾶλεγα 'γώ!

Ρίτα. — Τί ἐλέγατε σεις!... Εἶναι μέσα ὁ... αὐτός... ὁ... ἡ πρωταγωνίστρια του καί έννοεῖται ὅτι δέν 'μπορεῖ νά τὴν ἀφήσῃ μόνην... (ἰδίᾳ) Οὐφ!...

Πέτροφος. — Τότε... (Ὁ Βεργῆς ἐμφανίζεται εἰς τὴν θύραν τοῦ βάρθους)

Ρίτα (τῷ Βεργῇ). — Τί εἶναι;

Βεργῆς. — Ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ θεάτρου ζητεῖ νά ἰδῇ τὸν κύριον.

(Ἡ Ρίτα ταράσσεται)

Γρέννος. — Δυστυχῶ καί ἀπροσδόκητος περιτέτεια!... Προξενεῖ, ἐν τούτοις, ἐντύπων εἰς τὸ ἀκροατήριον... (ἡ Ρεκάντη καί ὁ Πέτροφος μειδίουσιν) τὸ ὅποιον ὅμως δέν χειροκροτεῖ!...

Ρίτα (μετὰ θυμοῦ). — Νά τῆς εἰπῇ ὅτι ὁ κύριός σου δέν δέχεται... Δέν σοῦ εἶπεν ἔτσι;

Βεργῆς. — Δηλαδή...

Ρίτα. — Τι δηλαδή;

Βεργῆς. — Μοῦ εἶπε...

Ρίτα. — Καλά, καλά... Νά κάνῃς ὅ,τι σοῦ εἶπε... Καί οὔτε ἐπρεπε νά μ' ἐρωτήσῃς... Πήγαίνε... (ὁ Βεργῆς ἐξέρχεται) Ὡς νά μὴν ἤξευρεν ὁ ἀνόητος, ὅτι ἐγώ καί ὁ σύζυγός μου ἔχομεν μίαν θελήσιν.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ καὶ ΜΑΡΙΚΑ

Μαρίκα (ἰσταμένη παρὰ τὴν θύραν τοῦ βάρθους). — Ἐπιτρέπεται;

Ρίτα. — Παρακαλῶ... περάσατε.

Μαρίκα (ἀφοῦ χαιρετῇ διὰ κλισίως τῆς κεφαλῆς πάντας). — Κατόπιν τῆς χθεσινῆς ἐπιτυχίας, ἔρχομαι νά εὐχαριστήσω τὸν κ. Φέλτην καί διὰ τὸν ρόλον, τὸν ὅποιον εἶχε τὴν καλωσύνην νά μοῦ ἐμπιστευθῇ, καί διὰ τὰς πολυτίμους συμβουλὰς, τὰς ὁποίας σχετικῶς πρὸς αὐτὸν εὐχερεστήθῃ νά μοῦ δώσῃ.

Ρίτα. — Οὔτε ὁ σύζυγός μου, οὔτε ἐγώ εἰχομεν καμμίαν ἀμφβολίαν περί τῆς ἐπιτυχίας σας.

Μαρίκα. — Ἡ καλωσύνη σας.

Ρίτα (προσφέρονσα τῇ Μαρίκῃ κἀθίσμα). — Παρακαλῶ, δέν κάθεσθε;

Μαρίκα (καθήμενη). — Merci, καί ὁ κύριος Φέλτης;

Ρεκάντη. — Εἶναι πολύ ἀπασχολημένος καί δέν πιστεύω νά τὸν ἰδῇτε...

Μαρίκα. — Τί κρῖμα!...

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ καὶ ΦΕΛΤΗΣ

Φέλτης (ἐξερχόμενος βιαστικῶς τοῦ γραφείου του καί προχωρῶν ἐνθουσιωδῶς πρὸς τὴν Μαρίκαν). — Δεσποινίς, καί πάλιν σᾶς εὐχαριστῶ πολύ-πολύ... (λαμβάνει τὴν χεῖρά τῆς καί τὴν σφίγγει ἐνθουσιωδῶς διὰ τῶν δύο τῶν χειρῶν) Σᾶς εἶμαι εὐγνώμων.

Μαρίκα. — Όχι, δά... Ἐγώ σᾶς χρεωστῶ πολλά... μὰ πάρα πολλά...

Φέλτης (ἐνθουσιωδῶς). — Μά, τί λέτε, καλέ, τί λέτε!...

(Ἡ Ρίτα νύει πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, διι ὑπάρχον καί ἄλλα πρόσωπα ἐν τῇ αἰθούσῃ)

Φέλτης (τῇ Ρεκάντῃ). — Ὡ! κυρία μου, με συγχαρεῖτε, διότι πρὸ ὀλίγου δέν κατώρθωσα νά σπεύσω νά σᾶς εὐχαριστήσω... (πρὸς τὸν Πέτροπον)

Καί σᾶς, φίλτατε... Ἡ ἐργασία, βλέπετε, με εἶχεν ἀπορροφήσῃ καθ' ὅλην διάρκειαν... (τῷ Γρέννῳ) Ἄ! καί σὺ ἐδῶ, μπερμπαντάκο...

Γρέννος. — Ἀμ! λείπει ὁ Μάρτης ἀπ' τὴν σαρκωστική! (ἰδίᾳ) Καί τί σαρκωστική...; ὁκτώ βῆτων!

Φέλτης. — Σᾶς εὐχαριστῶ όλους... σᾶς εὐχαριστῶ... (χαιρετῇ πάντας διὰ χειραψίας) Σᾶς εὐχαριστῶ... (ἐπανέρχεται πρὸς τὴν Μαρίκαν, μεθ' ἧς συνομιλεῖ διαχτυκώματα).

Ρεκάντη (ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Πέτροπον). — Χαρᾶς τὸν τρόπο!

Πέτροφος (ἰδιαιτέρως πρὸς τὴν Ρεκάντην). — Δέν βαρύνεσθε! Ἄλλως τε, διατί νά βλέπωμε τὸ κάρφος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ πλησίον μας, ἐνῶ... (μειδιᾷ καί ἐξακολουθεῖ συνομιλῶν ἰδιαιτέρως μετ' τὴν Ρεκάντην)

Γρέννος (τῇ Ρίτῃ ἰδιαιτέρως). — Δέτε τον, πῶς ξεροσταλιάζει 'μπροστά τῆς!

Ρίτα. — Μά, ἂν δέν περιποιηθῇ τοὺς διερμηνεῖς τῶν ἔργων του, πικρὺς θέλετε νά περιποιηθῇ;

Γρέννος. — Λέτε;

Ρίτα. — Μάλιστα.

Γρέννος. — Τὸ φρονεῖτε;

Ρίτα. — Τέλος πάντων, δέν μπορεῖτε νά ξεκολήσετε ἀπὸ αὐτὸ τὸ ζήτημα;

Γρέννος. — Όχι.

Ρίτα. — Σᾶς λυποῖμαι.

Ρεκάντη (πρός τόν Πέτροφο). — Νομίζω πώς δεν έχομεν πλέον θέσιν έδώ και καιρός είναι να πηγαίνωμεν.

Πέτροφος. — “Α! βέβαια... ή αποστολή μας έληξε.

Ρεκάντη (έγειρομένη, τῇ Ρίτα). — Δουπόν, Ρίτα μου... Σε άφίνομεν να έντροφήσης εις τās οικoγενειακάς αὐτάς διαχύσεις.

Ρίτα (μελαγχολική). — Αη τανοίτ.

Πέτροφος (τῇ Ρίτα). — Κυρία Φέλιτ, και πάλιν τά συγχαρητήριά μου.

Ρίτα. — Merci, κύριε Πέτροφε, merci.

Φέλιτς (μέλις σιροφόμενος πρὸς τοὺς ἀναχωροῦντας). — “Α! φεύγετε;... Αη τανοίτ, αη τανοίτ... (τοὺς χαιρεῖ διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς και ἑξακολουθεῖ τὴν μετὰ τῆς Μαρίκας συνομιλίαν του).

Ρεκάντη (τῷ Γρέννε). — Αη τανοίτ, κύριε Γρέννε...

Γρέννε. — Δουλόξ σας, κυρία Ρεκάντη... (ἀντιχαιρεῖ καὶ τὸν Πέτροφο, ὅστις τὸν ἐχαιρετεῖ).

Ρεκάντη (ἐνῷ ἀπέχεται, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Πέτροφου). — Τί ἀνόητος αὐτὴ ή Ρίτα, τί ἀνόητος!...

Πέτροφος. — Μά, δὲν τὸ βλέπω... δὲν τὸ βλέπω... (ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΡΙΤΑ, ΜΑΡΙΚΑ, ΦΕΛΤΗΣ, ΓΡΕΝΝΟΣ

Μαρίκα (ιδιαιτέρως πρὸς τὸν Φέλιτ). — Νομίζω, πὼς αὐτοὶ ποὺ ἔφυγαν δὲν μ’ ἐχαιρετοῦσαν.

Φέλιτς. — Μά, δὲν βαρύνεται, νὰ κάθεται νὰ δίδῃς προσοχὴν ἔς αὐτοὺς τοὺς ἐλεεινοὺς θνητοὺς! (Ἐξακολουθοῦν συνομιλοῦντες).

Γρέννε (τῇ Ρίτα, δεικνύων τοὺς συνομιλοῦντας). — Ἐγὼ ἀρχίζω νὰ στενοχωροῦμαι και ἀναγκάζομαι μὲ πολλὴν μου λύπην νὰ σὰς ἀφήσω... μὲ τὴν ἐλπίδα ὅμως, ὅτι θὰ ἐπιστρέψω πολὺ γλήγορα εὐτυχέστερος.

Ρίτα (είρωνικῶς). — Λέτε;

Γρέννε. — Εἰμαι βέβαιος, διότι, καθὼς σὰς εἶπα, γνωρίζω κατὰ βάθος τὰς γυναῖκας, ἐκτός ἂν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ή φύσις ήπατήθη.

Ρίτα. — “Όλα εἶναι πιθανὰ ἔς αὐτὸν τὸν κόσμον!

Γρέννε. — Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε... Δουπόν αη τανοίτ... (τῇ Μαρίκα). Δεσποινίς, σὰς ἐχαιρετέσθαι...

Μαρίκα. — Χαίρετε, κύριε Γρέννε.

Γρέννε. — Ἀντίο, Κώστα.

Φέλιτς. — Ἀντίο (Ἐξακολουθεῖ τὴν μετὰ τῆς Μαρίκας συνομιλίαν του).

Γρέννε (τῇ Ρίτα). — Αη τανοίτ και πάλιν... και δυσπιστεῖτε εἰς τὰς ἐξαιρέσεις τῶν φυσικῶν κανόνων.

Ρίτα. — Χαίρετε (ὁ Γρέννε ἐξέρχόμενος διὰ τῆς θύρας τοῦ βάθους συναντᾷται μετὰ τοῦ Βιργῆ, μετ’ οὗ ἀπέχεται συνομιλῶν).

Μαρίκα (ἀντιληφθεῖσα ὅτι ἀνεχώρησαν πάντες οἱ ἐπισκέπται. Πρὸς τὴν Ρίταν). — Καὶ αἱ ἐντυπώσεις σας ἔκ τῆς χθεσινῆς παραστάσεως;

Ρίτα. — Δυστυχῶς δὲν κατώρθωσα νὰ ἔλθω, διότι ἤμουν ὀλίγον ἀδιάθετος.

Μαρίκα. — Τί κρίμα! ἔχασατε... Ἐλπίζω ὅτι ἀπὸψε θὰ μὰς κάμειτε τὴν τιμὴν...

Ρίτα. — Ἰσως.

Μαρίκα (έγειρομένη). — Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πηγαίνω...

Φέλιτς. — Μά, τί βία εἶναι;

Μαρίκα. — Ἐχομε νέες πρόβες πάλιν σήμερα... και σὲ μὴ σαχλαμάρα, ποὺ ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του... (τῇ Ρίτα). Κυρία μου, σὰς συγχαίρω και πάλιν και σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλόφρονα ὑποδοχὴν.

Ρίτα. — Τὸ σπῖτι μας εἶναι δικό σας.

Μαρίκα. — Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ... (χαριετώνται. Ὁ Φέλιτς τὴν συνοδεύει μέχρι τῆς θύρας τοῦ βάθους. Τῷ Φέλιτ). Τὸ βράδυ δὲν πιστεύω νὰ λείψετε, αἱ;

Φέλιτς. — Πὼς γίνεται;

Μαρίκα. — Αη τανοίτ και merci (ἐξέρχεται).

Φέλιτς. — Αη τανοίτ, αη τανοίτ.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩ

ΡΙΤΑ καὶ ΦΕΛΤΗΣ

[Ὁ Φέλιτς, χωρὶς νὰ σιναρῇ καθόλου πρὸς τὴν σύζυγόν του, μεταβαίνει γαργῶ τῇ βήματι ἀπὸ τῆς θύρας τῆς ἐξόδου πρὸς τὴν θύραν τοῦ γραφείου του. Ἡ Ρίτα τὸν παρακολουθεῖ μὲ ὕψος περιλυπὸν και μὲ ἀπόφασιν νὰ μὴ τοῦ ἐμιλήσῃ, ἀλλὰ τὴν

τελευταίαν στιγμὴν, καθ’ ἣν ὁ σύζυγός της ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ γραφείου του, τὸν καλεῖ μὲ κάποιον παράπονον μᾶλλον ἢ παράκλησιν].

Ρίτα. — Κώστα!

Φέλιτς (σιροφόμενος, ἀλλὰ χωρὶς ν’ ἀφήσῃ τὸ πόμολο τῆς θύρας). — Τ’ εἶναι;

Ρίτα. — “Όλος ὁ κόσμος σὲ συνεχάρη διὰ τὴν χθεσινὴν σου ἐπιτυχίαν.

Φέλιτς. — Αἱ, λοιπόν!

Ρίτα. — Δὲν θὰ δεχθῆς και τὰ δικὰ μου συγχαρητήρια;

Φέλιτς. — Ἰαεὶ ὅχι... Τόσῳ μᾶλλον, καθ’ ὅσον τὰ δικὰ σου θὰ εἶνε και τὰ εὐκρινέστερα.

Ρίτα. — Ἐννοεῖται.

Φέλιτς. — Τὰ δέχομαι λοιπόν και σ’ εὐχαριστῶ.

Ρίτα. — Τόσο μόνον;

Φέλιτς. — Ἀλλὰ τί ἄλλο;

Ρίτα. — Ἐνα ξερὸ ξερὸ εὐχαριστῶ νομίζεις πὼς εἶνε ἀρκετόν;

Φέλιτς. — Εἰμαι πρόθυμος νὰ τὸ μαλακώσω, ἀρκεῖ νὰ μοῦ ὑποδείξῃς τὸν τρόπον.

Ρίτα. — “Α! νὰ σοῦ ὑποδείξω ἐγὼ;

Φέλιτς. — Περιμένω.

Ρίτα (μετὰ τινος διαπαύσεως). — “Αν σοῦ ζητοῦσα νὰ μὲ φιλήσῃς;

Φέλιτς (μετ’ ἀδιαφορίας). — Δὲν θὰ δυσκολευόμουν καθόλου νὰ τὸ κάνω... ἀλλὰ δὲν νομίζεις πὼς ὁ’ ἀρχίσωμε ἑναμωράματα;

Ρίτα. — Τὸ “ξανά” αὐτὸ σημαίνει πὼς εἶχαμεν ἀρχίσει και ἄλλοτε, ἐνῷ δὲν μοῦ φαίνεται νὰ συνέβῃ τέτοιο πρᾶγμα.

Φέλιτς. — Σημαίνει ὅμως; πὼς δὲν μοιάζομε τοὺς κοινούς θνητοὺς.

Ρίτα. — Ἐοὺ ἐνδεχόμενον νὰ μὴ μοιάζῃς... ἐγὼ ὅμως εἰμαι ἀπὸ τοὺς κοινούς θνητοὺς... Εἰμαι γυναῖκα... ἀπλὴ γυναῖκα και σὲ ἀγαπῶ... (προχωροῦσα πρὸς αὐτόν). Σε ἀγαπῶ, Κώστα μου, σὲ ἀγαπῶ...

Φέλιτς. — Σ’ εὐχαριστῶ, και δι’ αὐτὸ και πηγαίνω νὰ ἐργασθῶ μὲ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν... Merci! (κινεῖται πρὸς ἐξίτην).

Ρίτα (παραμβαίνουσα μετὰ τῷ τοῦ ἀναγματοῦ τῆς θύρας και τοῦ συζύγου της). — Κώστα!

Φέλιτς (ἀποθῶν ἑλαφρῶς αὐτήν). — Αἱ, μὰ παιδιαρίζεις!

Ρίτα. — Κώστα, δὲν θὰ ἐργασθῇς σήμερα... θ’ ἀφαιρώσης τὴν ἡμέραν σου σ’ ἐμένα... Εἰμαι ἡ γυναῖκά σου... ἡ γυναικοῦλά σου...

Φέλιτς. — Δὲν εἶσαι ἔς τὰ καλά σου.

Ρίτα. — “Όχι, δὲν εἰμαι... ὑποφέρω, πάσχω... μῆνες, χρόνια... χρόνια δόλκληρα.

Φέλιτς. — Αἱ! ἀνδρείε!... Μιλεῖς σάν νὰ ἦσουν δέκα ἔτην κοριτσάκι.

Ρίτα. — “Όχι, δὲν μιλῶ σάν κοριτσάκι... Ὁμιλῶ σάν γυναῖκα ἐγκαταλειμμένη... σάν γυναῖκα περιφρονημένη... σάν γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷ χωρὶς νὰ τὴν ἀγαποῦν... Ἀφοῦ ἦσουν τόσον ἀφωσιωμένος εἰς τὸ θέατρον και τῆς θεατρίνης, δὲν ἔπρεπε νὰ παντρευθῇς... δὲν ἔπρεπε μέσα ἔς τῆς τόσας ψευτικὰς γυναῖκας ποὺ δημιοῦργήσας γιὰ τὴν σκηνήν, νὰ δημιοῦργήσῃς και μίαν ἀληθινὰ δυστυχῆ... ἐκτός ἂν δὲν ἀντιλαμβάνεσαι τὴν δυστυχίαν μου, και τότε εἶσαι ὅχι μόνον κακὸς σύζυγος, ἀλλὰ και κακὸς συγγραφεὺς... Ναι, εἶσαι κακὸς συγγραφεὺς... δὲν ἔχεις ἀντιληψιν τοῦ πῶς εἰς κόσμον!

Φέλιτς (ἀποθῶν αὐτήν). — Αἱ! ἐφορτάσθαι με!

Ρίτα. — Κώστα, πρόσδε... πρόσδε καλά!... Ἐχω κ’ ἐγὼ αἷμα μέσα μου!... ἔχω κ’ ἐγὼ νεύρα...

Φέλιτς. — Καὶ;

Ρίτα. — Ἡ περιφρόνησίς σου αὐτὴ θὰ μὲ φέρῃ εἰς θέσιν νά...

Φέλιτς. — Χάχ! ἄχι! ἄ!... Τὰς γνωρίζω καλά αὐτάς τὰς ἀπειλάς... Τῆς μετεχειρίσθηκα πολλὰς φορὰς εἰς τὰ ἔργα μου και μὲ ἐπιτυχίαν μάλιστα...

Ρίτα. — Κώστα!

Φέλιτς. — Θι μ’ ἀπατήσης!... Πές το λοιπόν, τί κάθεται... Θὰ μ’ ἀπατήσης... Θὰ παραδοθῇς εἰς τὸν πρῶτον τυχάντα διὰ νὰ μ’ ἐκδικηθῇς... Ἐμπρός, λοιπόν, πές το, μὴ κάθεται... Θέλω νὰ τὴν ἰδῶ ἐκ τοῦ φυσικοῦ αὐτὴν τὴν σκηνήν... Περιμένω!

Ρίτα. — “Α! μὲ περιπαίζεις!... “Όστε δὲν ἀρκεῖ ἡ περιφρόνησίς και ἡ ἀδιαφορία σου... Ἔστω! Ἄλλ’ ἐξανίσταμαι πλέον... Θὰ ἐκδικηθῶ... και θὰ ἐκδικηθῶ τρομερά...

Φέλιτς. — Ἐμπρός, πές το... πές το...

Ρίτα. — Ναι, θὰ ἐκδικηθῶ, παρὰ τὰς ἀρχάς μου, παρὰ τὰς πεποιθήσεις μου... ἀλλὰ πρέπει... πρέπει, ἀφοῦ μὲ βιάζεις εἰς αὐτὸ... ἀφοῦ μὲ δθτεῖς, σὺ ὁ σύζυγός μου, ὁ ἀνδρας μου.

Φέλιτς. — Κάμει ὅ,τι θέλεις... ἀλλ’ ἐγὼ δὲν σὲ βιάζω εἰς τίποτε... ἀπλῶς σοῦ ὑπέμνησα, ὅτι τὰς γνωρίζω αὐτάς τὰς ἀπειλάς... και αἱ γυναῖκες ποὺ τὰς ἐκτομίζουν εἶναι... πόρνοι! “Ακουσες; Πόρνοι!...

(Ἐισέρχεται εἰς τὸ γραφεῖόν του)

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΡΙΤΑ καὶ ΓΡΕΝΝΟΣ

Ρίτα. — “Αθλίε!... (πίπτει ἐπὶ τοῦ καναπέ δολιεύουσα).

Γρέννε (εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας τοῦ βάθους). — Μὲ συγχωρεῖτε... Χωρὶς νὰ θέλω ἤκουσα ὀλην τὴν σκηνήν... Ἐλησμόνησα τὸ μπιστοῦνί μου και ἡσχόμην νὰ τὸ πάρω...

Ρίτα (ὀρπύουσα περιφρονητικὸν βλέμμα πρὸς αὐτόν). — Νὰ τὸ πάραιτε... Ἐκεῖ εἶναι...

Γρέννε. — Καὶ νὰ φύγω;

Ρίτα (ἀνατινασσόμενη ὡς πληγείσα λέαινα). — Ἀλλά;

Γρέννε. — Ἐνόμιζε, διὰ συνέπεια τῆς μετὰ τοῦ συζύγου σας σκηνῆς; θὰ ἦτο...

Ρίτα. — Τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ πεισθῶ, ὅτι ὁ σύζυγός μου εἶναι ἑνας ἀθλίος.

Γρέννε. — Τὸν ὁποῖον και θὰ ἐκδικηθῇς... Εἶγε! Βλέπετε λοιπόν, διὰ εἷχα δικαίον νὰ μὴ θέλω νὰ ἀλλάξω ἐπάγγελμα, ὥς μὲ συμβουλευάτε;

Ρίτα. — Ναι, ἀλλὰ θ’ ἀλλάξω ἐγὼ διαγωγὴν...

Γρέννε. — Τὸ περίμενα!

Ρίτα. — Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ποῦ ἐννόησα, ὅτι δὲν ἔχω πλέον σύζυγον, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κόμω ἐγὼ διὰ τὸν αὐτόν μου ὅ,τι δὲν ἔκαμεν ἐκεῖνος...

Γρέννε. — “Όχι;

Ρίτα. — “Όστε, θὰ σῆς παρακαλέσω νὰ φύγετε ἀμέσως ἀπ’ αὐτὸ τὸ σπῖτι και νὰ μὴ ξαναπατήσετε ποτὲ πλέον!

Γρέννε. — Τί ἄσχημα ποῦ ὑποκρίνεσθε! Γνωρίζετε τὸ πάθος μου και...

Ρίτα. — Νὰ φύγετε, σὰς εἶπα, ἀμέσως.

Γρέννε. — Ὑποκρίτρια!

Ρίτα. — Δὲν φεύγετε;... Νά! λοιπόν! (τὸν ραπίζει).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ καὶ ΦΕΛΤΗΣ

Φέλιτς (ἐξέρχόμενος τοῦ γραφείου του μὲ γραφίδα εἰς τὴν χεῖρά). — Μά, ἐπὶ τέλους, χρειάζεται και λίγη διάκρισις!... Μὲ τῆς φωνές σας δὲν μ’ ἀφήνετε νὰ ἐργασθῶ...

Γρέννε. — Ἐγκαίρως ἔρχεσαι... ἐπέστην ἀπὸ τὴν γυναῖκά σου τὴν ἐσχάτην τῶν ὀβριων και ὀφείλεις νὰ μοὶ δώσῃς λόγον!

Φέλιτς. — Δηλαδή;

Ρίτα (τῷ συζύγῳ της). — Παρακαλῶ, παρακαλῶ... Δὲν ἔχεις ν’ ἀνακατευθῇς εἰς τίποτε... Ὑπερησιόσθην τὴν ὑπόληψίν μου και ἀπέδειξα εἰς τὸν κύριον, ὅτι εἰμαι σύζυγος ἐνὸς ἀθλίου... Πήγαινε τώρα νὰ ἐργασθῇς μὲ ἡσυχίαν... (τῷ Γρέννε). Καὶ σὺ, κύριε... (τῷ δεικνύει τὴν θύραν τοῦ βάθους).

Φέλιτς (τῷ Γρέννε). — “Αθλίε!

Ρίτα. — Τώρα ἐγίναιτε ζευγάρι! (ἀπέχεται ὀργιστικῶς πρὸς τὰ δωμάτιά της).

ΑΥΛΑΙΑ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΠΟ τὸν μεσημβρινὸν ἥλιον, ὁ Σακκά-Μουσταφάς, φορτωμένος τὴν μεγάλην λαγίνα του γεμάτη νερό, ἐγύριζεν ἀπὸ τὴν πηγὴν.

Ἡ δουλειά του ἦτο αὕτη:

Κάθε μέρα ἐπαίρνε τὴν λαγίνα του, ἐβγαίνειν ἐξ αὐτῆς τὸν πόλιν — τὴν Βαγδάτην — ἐπῆγαινε στὴν περὶφηρητὴ πηγὴ Τεκέ Μπουναρ, ποῦ εἶχεν ὠραίο καὶ καθαρό νερό, καὶ ἀφοῦ τὴν ἐγέμιζεν, ἐπῆγαινε στὴν ἀγορὰ τῆς Βαγδάτης, πωλώντας τὸ νερό ποτήρι-ποτήρι. Μὲ

ὅ,τι ἐκέρδιζεν ἀπ' αὐτῆς τῆς δουλειᾶς, ἐξοῦσεν αὐτὸς καὶ ἡ Φατμά χανούμ, ἡ γυναῖκά του.

Μὰ φαίνεται, ὅτι δὲν ἐκέρδιζε μεγάλη πρᾶγμα, γιατί πρώτ' ἀπ' ὅλα ὁ ἴδιος ἦταν κακοφορεμένος: Ἐνας μισοτριμμένος ἀμπαρ ἦταν τὸ φόρεμά του, καὶ ἡ γυναῖκά του τὸ ἴδιο, ἐπειτα ἐμεναν σ' ἓνα σπιτάκι, ποῦ ἐμοιαζε περισσότερο μὲ καλύβη ζῶν, παρὰ σπιτὶ γιὰ νὰ κάθονται ἄνθρωποι.

Ὁ Μουσταφάς ἦταν ὑπομονητικὸς ἄνθρωπος, μὰ σὰν ἐβλεπεν, ὅτι περνοῦσαν τὰ χρόνια καὶ καμμιὰ προκοπὴ δὲν ἐβλεπεν, ἀρχίζε νὰ παραπονιέται μὲ τὴν τύχη του.

— Τί κατάστασις εἶναι αὕτη, ἔλεγε μονάχος του: μιά φορὰ μὲ τὸ νερό 'μποροῦσα κ' ἐβγάλα ἓνα κομμάτι ξερό ψωμί, τώρα κ' αὐτὸ δύσκολα βγαίνει. Τὰ χρόνια μὲ πῆραν, ἡ γυναῖκά μου γεράσε καὶ ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος κάτι ἔχει γιὰ νὰ ζήσει, ἐγὼ μονάχα εἶμαι ἐρημὸς καὶ θεόφτωχος. Ἄ! ὁ Θεὸς εἶναι πολὺ ἀδίκος.

Τὰ ἴδια αὐτὰ λόγια ἔλεγε τὸ μεσημέρι ἐκεῖνο μέσα στὴν ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ ἀποσταμένος καθὼς ἦταν, κατέβαινε τὴν λαγίνα ἀπὸ τὸν ὄμο του καὶ ἐγύρε τὸ κεφάλι κάτω ἀπ' τὴν σκιὰν ἐνὸς δένδρου.

Γρήγορα τὸν ἐπῆρεν ὁ ὕπνος καὶ ὁ Σακκά-Μουσταφάς ἀπεκοιμήθηκε γλυκά. Εἶδε μάλιστα καὶ ἓνα ὄνειρο:

Μιά ὁμορφὴ καὶ λυγρὴ κοπέλλα παρουσιάσθηκε καὶ τοῦ λέγει:

— Σακκά-Μουσταφά, σ' ἀκουσα ποῦ παραπονιῶσυνα γιὰ τὴν τύχη σου. Ὁ Θεὸς σ' ἐλυπήθηκε καὶ ἀπεφάσισε νὰ σοῦ δώσῃ ὅ,τι γυρέψεις. Ἐδῶ ἀντικρὺ ποῦ κοιμᾶσαι, εἶναι μιά ὑψηλὴ λευκὴ. Ἀπὸ τὴν λευκὴ αὕτη κάθε ἓκατὸ χρόνια βγαίνει μιά Μάγισσα. Αὕτη δίδει ὅ,τι τῆς ζητήσουνε. Σήμερα ἀκριβῶς ἐγίναν ἓκατὸ χρόνια ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ ξαναβγήκεν ἡ Μάγισσα. Σήκω καὶ φώναξέ τὴν τρεῖς φορές, καὶ θὰ ἴδῃς πῶς ἡ τύχη σου θ' ἀλλάξῃ.

Μὲ τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τῆς κόρης ἐξύπνησε καὶ ὁ Μουσταφάς. Ἐγύρε τὰ μάτια του, ἐπέντωσε τὰ χέρια του καὶ τὸ πρῶτο ποῦ εἶδεν ἦτον ἡ λαγίνα του ποῦ γεμάτη τὸν ἐπερίμενε.

μένα; ἀκούσθηκε νὰ τὸν ἐρωτῇ μιά φωνή, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐμπρός του ἐφανερώνατο ἓνα πολὺ εὐμορφὸ πλάσμα μὲ χαρακτηριστικὰ παιδ' ὠραία ἀπὸ τὴν παιδ' εὐμορφὴ κοπέλλα τῆς Βαγδάτης.

Ὁ Σακκά-Μουσταφάς ἐξαλίσθηκε ἀπὸ τὴν καλλονὴν τῆς.

— Ἄκου με, τοῦ λέγει ἡ Μάγισσα. Γύρεψέ με κάτι καὶ ἀμέσως θὰ τὸ ἔχῃς. Τί θέλεις;

— Τί θέλω; ἠρώτησεν ὁ Μουσταφάς. Εἶμαι πτωχός, πᾶμπτωχος, μόλις μὲ τὸ νερό κερδίζω ἓνα κομμάτι ξερό ψωμί, καμμιὰ φορὰ μάλιστα καὶ ἐκεῖνο μοῦ λείπει. Δὲν εἶναι ἀρὰ γιὰ τὸν τρόπον νὰ γίνω πλούσιος; Νά, αὐτὸ θέλω.

— Πολὺ καλὰ, τοῦ ἀπεκρίθηκε ἡ Μάγισσα: ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὕτη μάθε, ὅτι θάχῃς πάντα ἓκατὸ λίρες. Θὰ ἐξοδεύῃς ὅσες θέλεις, μὰ αὐτὲς θὰ μένουν πάντα ἓκατὸ λίρες: καμμιὰ φορὰ δὲν θὰ γίνουν λιγώτερες. Ἐκατάλαβε;

— Πῶς ὄχι; ἀπήντησεν ἐκεῖνος καὶ ἔπεσε νὰ προσκυνῇ τὴν Μάγισσα.

Μὰ ἐκεῖνη τὸν ἐκράτησε.

— Στάσου, μὴ βιάζεσαι. Ὅλα αὐτὰ θὰ γίνουν, ἀφοῦ μοῦ δώσῃς πρώτα μιὰν ὑπόσχεσι.

— Τί ὑπόσχεσι;

— Θὰ μοῦ ὀρκισθῇς, ὅτι πάντα θὰ λὲς τὴν ἀλήθεια. Μπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς;

— Τόσο μόνο; Γυρεύεις ἓνα πολὺ εὐκολὸ πρᾶγμα. Δοκίμ' σου ὀρκίζομαι εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, ὅτι θάλέγω πάντα τὴν ἀλήθεια.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Μάγισσα ἐχάθηκεν. Ὁ Σακκά-Μουσταφάς βάζει τὸ χέρι στὴ τσέπη καὶ βρίσκει ἓνα μεταξωτὸ σακκουλάκι γεμάτο λίρες. Τῇ: μετρεῖ, ἦταν ἓκατὸ.

Τὰ λόγια τῆς Μάγισσας ἐβγήκαν ἀληθινὰ.

Καὶ τώρα:

Ὁ Σακκά-Μουσταφάς ἀφήνει κατὰ γῆς τὴν λαγίνα του καὶ τρέχει βιαστικά στὴν πόλιν. Πηγαίνει σ' ἓνα ἐμπορικὸ ποῦ πωλοῦσε φορεσιὰς καὶ ἀγοράζει μιά καινούρια καὶ ἀκριβὴ φορεσιά, καινούριο φέσι, καινούριο ἀμπαρ, καινούριο σαλβάρι. Ἐπῆρε καὶ γιὰ τὴν γυναῖκά του τὴν Φατμάν ἓνα μεταξωτὸ γιασμάκι καὶ ἓνα κατηφεδένιο σαλβάρι. Πληρώνει τὸν λογαριασμὸν τρεῖς χιλιάδες πεντακόσια γρόσια, μὰ ἡ ἓκατὸ λίρες ἦταν πάντα ἓκατὸ.

Ὁ Σακκά-Μουσταφάς, χαρούμενος γιὰ τὴν καινούρια τύχη του, ἔτρεχε γιὰ νὰ πάῃ σπῆτι του.

Στὸν δρόμον τὸν εἶδαν δύο παλαιοὶ τοῦ σύντροφου.

— Τί περίεργο πρᾶγμα, εἶπεν ὁ ἓνας, ὁ Ἰβραχίμ, δείχνοντας τὸν Σακκά-Μουσταφάν ἂν δὲν τὸν ἐβλεπα σήμερα τὸ πρωὶ μὲ τὴν λαγίνα του καὶ μὲ τὰ κουρελιασμένα του ρούχα, θάλεγα πῶς δὲν εἶνε αὐτὸς ποῦ τώρα περνᾷ καλοφορεμένος σὰν τραπεζίτης.

— Στάσου νὰ τὸν ἴδῃς καλλίτερα, μουρμούρισεν ὁ ἄλλος, ὁ Μεχμέτ. Καλέ, αὐτὸς εἶναι, δὲν κυτῆς τὴν μάση, τὴν ἀγρία ἐλῆρά, ποῦ ἔχει κάτω εἰς τὸ δεξιὸν τοῦ ματι;

— Ἐχεις δίκαιον, στάσου νὰ τὸν φωνάξωμε.

— Σακκά-Μουσταφά, Σακκά-Μουσταφά, ἐξέχασες λοιπὸν τοὺς συντρόφους σου καὶ κάνεις πῶς δὲν μᾶς γνωρίζεις;

Ὁ Σακκά-Μουσταφάς ἐπλησίασε.

— Τί; πῶς; σὲ βλέπομεν καινούριοφορεμένο. Τί τρέχει; πέτυχες καμμιὰ κληρονομιά, γιὰ... μήπως... Καὶ ὁ Ἰβραχίμ ἔκαμε μιά χαρακτηριστικὴ χειρονομία ποῦ ἐφανερώνατο:

— Γιὰ μήπως ἐγδύσῃς κανένα μαγαζί;

Ὁ Σακκά-Μουσταφάς ἐπρεπε ν' ἀπαντήσῃ. Νὰ πῇ ὅ,τι ἔγινε, δὲν ἠθέλε, γιατί δὲν ἠθέλε νὰ πρὸ δώσῃ τὸ μυστικὸν τοῦ ἐτοιμάσθηκε λοιπὸν νὰ πῇ ἓνα εὐκολὸ ψεῦμα. Μὰ ὁ ὄρκος του τὸν ἐκράτησε. Δὲν ἔπρεπε νὰ πῇ ψεῦμα, γιατί θὰ τᾶχανε μονομιᾶς.

— Τί σὰς νοιάζει ἐσὺς ποῦ τὰ ἡῶμα; δὲν σὰς τὸ λέγω.

— Δὲν μᾶς τὸ λὲς; Καὶ ποιός, βρέ, εἶσαι σύ;

— Κακοῦργε! κλέφτη! πρόστυχε!

Καὶ οἱ δύο φίλοι του ἔπεσαν κατ' ἐπάνω του καὶ τὸν ἐξυλοφόρτωσαν στὰ γερά. Ὁ Σακκά-Μουσταφάς εἶδε κ' ἐπαθε νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ χέρια των. Καὶ ἔτρεξε γιὰ νὰ πάῃ στὸ σπιτὶ του.

Ἐκεῖ, στὴ γυναῖκά του τὰ εἶπεν ὅλα, μὰ τὴν ὀρκισεν νὰ μὴ τὸ εἴπῃ σὲ κανένα τὸ μυστικὸν ἐπειτα τῆς ἴδωσεν τὸ μεταξωτὸ γιασμάκι καὶ τὸ κατηφεδένιο σαλβάρι.

Ἡ Φατμά τότε ἐπέταξε τὰ παληόρουχα ποῦ φοροῦσε, ἔπερασε τὰ καινούρια καὶ ἤρχισε νὰ περπατῇ μὲ τοιαῖα μέσα στὸ δωματίον των.

— Πέ μου, Μουσταφά, τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶμαι τώρα παιδ' εὐμορφὴ κ' ἀπ' τὴν γυναῖκα τοῦ καδὴ; Αὐτὸ τὸ σαλβάρι μοῦ πάει πολὺ ὠραία.

— Ναι, τὸ σαλβάρι εἶναι ὠραίο, ἀπήντησεν ὁ Μουσταφάς, μὰ ἀφοῦ θές νὰ μάθῃς ἀπὸ μένα τὴν ἀλήθεια, δὲν μπορεῖς νάσαι παιδ' εὐμορφὴ ἀπ' τὴν γυναῖκα τοῦ καδὴ, γιατί εἶσαι μιά γερὰ, ἀλλοίωθη καὶ κανένα στολίδι δὲν εἰμπορεῖ νὰ σὲ κάμῃ νέα. Ἄλλοτε...

Δὲν ἐπρόφθασεν ὁ Μουσταφάς νὰ τελειώσῃ.

— Γυῖδουρι! χωριάτη! θεότρελλε! ὥσαμε χθὲς ἦμουν γιὰ σένα τὸ «πουλί σου» καὶ ἡ «γυναῖκούλα σου», γιατί ἦσουν αὐτὸς πτωχός, τώρα ποῦ πλούτηνες, κ' αὐτὸ ἀπ' τὴ δική μου τύχη, τώρα δὲν μ' ὀρέγεσε. Στάσου νὰ σοῦ δείξω.

Κι' ὄρπάζει ἓνα σκουπόξυλο. Τὸ σπασε στὴ ράχι τοῦ Σακκά-Μουσταφά.

Ὁ Σακκά-Μουσταφάς τὰς ἐγεύθηκε χωρὶς νὰ παραπονεθῇ.

— Θὰ τῆς περάσῃ, ἐσκέφθηκε, καὶ ἄρχισε νὰ χρησιμοποιῇ τὸ χρέμα, ποῦ τοῦδωσεν ἡ Μάγισσα.

Ἀγόρευσε ἓνα πολὺ ὠραίο σπιτὶ, τὸ ἐγέμισεν ἀπὸ πλούσια ἐπιπλα — σοφάδες, χαλιά, μιντέρια — ἔτρωγε κ' ἔπινε σὰν ὁ πλουσιώτερος μέσας στὴν Βαγδάτη καὶ ἐπερνοῦσε γιὰ πρόκριτος, αὐτὸς ὁ χθεσινὸς πᾶμπτωχος.

Μὰ ὁ Σακκά-Μουσταφάς, ἂν καὶ εἶχεν ὅ,τι ἐγύρευε, μ' ὅλα ταῦτα εἶχε στὴ ψυχὴ του μιά στενοχωρία.

Ἐπεσαν κατ' ἐπάνω του καὶ τὸν ἐξυλοφόρτωσαν στὰ γερά.

— Εφένδημ, πρέπει να σου είπω την αλήθεια... —

— Σάν δεν δουλεύει κανείς, δεν ξέρει τί να κάνει, έλεγε με τον εαυτόν του, πρέπει ν' αρχίσω μιμνήδ δουλειά.

Αφού έσκέφθηκε κάμποσο, άπεφάσισε ν' άνοίξη ένα έμπορικό και να πουλή χαλιά.

Στην Βαγδάτη ήταν κι άλλοι έμποροι χαλιών. Τα έφερναν από το Τουρκεστάν που έκοιτιζαν φθηνότερα και τα πουλούσαν για περσικά χαλιά. Όλος ο κόσμος ένόμιζε, ότι άγόραζε περσικά χαλιά γνήσια.

Ο Σακκά-Μουσταφάς έκαμε το ίδιο, και επειδή έπωλούσε τα χαλιά φθηνότερα, είχε μεγάλη πελατεία.

Μιά μέρα κάποιος ήγόρασε πολλών λιρών χαλιά και ήτο έτοιμος να τα πάρη, ότε γυνή και έρωτή τον έμπορο :

— Λοιπόν τα χαλιά, που μου πουλήσατε είναι γνήσια περσικά χαλιά; τα φέρατε απ' την Περσία;

— Πές, Χασάν, λέγει ο Σακκά-Μουσταφάς στον πελάτην του, πές από που τα φέρνομε τα χαλιά.

— Σας όρκίζομαι, εφένδημ, ήρχισε να λέγη ο Χασάν, πως τα χαλιά που πήρατε είναι γνήσια περσικά; σας το όρκίζομαι στα μάτια μου και στο κεφάλι μου, έχω ο ίδιος συνάδευσα το καραβάνι που τάφερε...

— Μά έχω ήρώτησα τ' άφεντικό σου, δεν ήρώτησα σένα, άπηήτησεν ο πελάτης; γιατί δεν μιλείς του λόγου σου; έρωτή τον Σακκά Μουσταφάν, πές την αλήθεια, γιατί, μά τον Θεό...

Ο Σακκά-Μουσταφάς άμίλησεν :

— Εφένδημ, τα χαλιά που πήρατε είναι τακλήτι. Δέν τα φέρνομεν απ' την Περσία, καθώς δεν τα φέρνουν και οι άλλοι έμποροι. Από εκεί κοστίζουν πολύ, τα φέρνομεν απ' το Τουρκεστάν.

— Έτσι ε; και γελάτε λοιπόν τον κόσμο μ' αυτές της ψευταίς! Τώρα θα σας δείξω έχω.

Και μιά και δυό τρέχει στον δικαστή.

Λίγα λεπτά αργότερον ο δικαστής εφώναζε τον Σακκά-Μουσταφάν μ' ένα μουμπασίρη του δικαστηρίου.

— Απολογήσου, Σακκά-Μουσταφά, λέγει ο δικαστής, ο εφένδης απ' εδώ σε κατηγορεί, ότι έγύρεψες να του πουλήσης ψεύτικα χαλιά για περσικά και έβαλες τον δούλο σου να όρκισθ... Τι έχεις να ειπής;

— Εφένδημ, στην άγορά μας κανέναν απ' τους έμπόρους δεν φέρνει περσικά χαλιά; όσα πουλούμε τα φέρνομεν απ' το Τουρκεστάν, γιατίκοστίζουν

φθηνότερα, ώστε δεν βλέπω τί τάχα τον έγέλασε τον εφένδημ περισσότερο απ' τους άλλους.

— Φέρετέ μου εδώ όλους τους χαλιτζήδες, έπρόσταξεν ο δικαστής.

Οι έμποροι ήλθαν.

— Ο Σακκά-Μουσταφάς, ήρχισε να λέγη ο δικαστής, λέγει που όσα χαλιά φέρνετε δεν είναι απ' την Περσία. Τι έχεις να ειπής σ' αυτό;

— Εφένδημ, είναι μεγάλο ψέμμα, όρκίζομεθα στον Ουράνν και στο κεφάλι μας, πως τα χαλιά, που πουλούμε στα μαγαζιά μας, είναι γνήσια περσικά χαλιά, τα φέρνομε και εφθείαν απ' την Περσίαν.

— Το βλέπεις; έρωτά θυμωμένος ο δικαστής τον Σακκά-Μουσταφάν, οι τιμιοι αυτοί έμποροι όρκίζονται πως λένουν την αλήθεια. Σ' όλοιπόν είσαι άγύρτης και συκοφάντης. Θα σ' έτιμωροόσα άσχηρά, μά σου το συγχωρώ αν θα μου όρκισθής, ότι θα λές πάντοτε την αλήθεια.

— Το όρκίζομαι.

— Ειπέ λοιπόν τον όρκον αυτόν! Όρκίζομαι ένώπιον του μεγάλου Θεού και ένώπιον του σοφωτάτου και δικαιοτάτου δικαστού και ένώπιον των τιμίων αυτών προκρίτων της Βαγδάτης...

Ο Σακκά-Μουσταφάς δεν όρκιζετο.

— Γιατί δεν λές τον όρκον σου; τον έρωτά ο δικαστής, πές την αλήθεια.

— Εφένδημ, ο Θεός είναι μεγάλος, το πιστεύω και είμπορώ να όρκισθ σ' αυτόν, αλλά σε σένα, ότι είσαι σοφωτάτος και δικαιοτάτος, δεν είμπορώ.

— Πώς; ξέρεις ότι βλασφημείς;

— Δεν βλασφημώ, λέγω την αλήθεια, δεν θα ίδιδες δικαιο πτους έμπόρους αυτούς αν δεν έπαιρνες εκατό λίρες απ' τον καθένα; πως θές να σε πω δικαιοτάτο;

— Εφέντηδες, το άκούσατε; όβρισην, έβλασφήμισε την δικαιοσύνη του Θεού, του όποιου είμαι άντετροόσωπος. Πρέπει να κρεμασθ ή Σακκά-Μουσταφάς; είναι άθεος, είναι όβριστής.

Τρεις στρατιώται άρπαξαν άμέσως τον Σακκά-Μουσταφάν για να τον κρεμάσουν. Ήσαν ή διαταγή του θυμωμένου δικαστού.

Όταν είδεν ο Σακκά-Μουσταφάς που κατήντησε, σάν είδεν άντικρύ του στημένη την κρεμάλα, ήρχισε να φωνάζη και να ταραχιάζη:

— Πρίν με κρεμάσουν, θέλω να πω δυό λόγια στον δικαστή. Δυό λόγια μόνον.

Τον έλευτήθησαν και τον παρουσίασαν για τελευταία φορά στον δικαστή.

— Τι έχεις να μου ειπής; λέγε γρήγορα.

— Εφένδημ, πρέπει να σας είπω την αλήθεια, πρέπει να σου εξομολογηθώ πρίν με κρεμάσουν, ήρχισε να λέγη ο Σακκά-Μουσταφάς. Ήμουν ένας πτωχός άνθρωπος. Λίγες μέρες πρίν, παρουσιάσθηκε σε μένα ο Διάβολος και μουσε πως θα με κάμω πλούσιο με την συμφωνία να λέγω πάντα ψέμματα. Σάν πω και μιά αλήθεια, όλα τα πλούτη μου θα χαθούν μονομιάς. Έγω λοιπόν, για να μη χάσω ό,τι έχω, έλεγα πάντα ψέμματα. Είπα στον μουσερή μου πως τα χαλιά δεν είναι περσικά ψέμμα. Είπα πως οι άλλοι χαλιτζήδες πουλούν τακλήτικα χαλιά ψέμμα. Είπα που ή σοφολογιότης σου δεν είναι δικαίος; ψέμμα. Τώρα λέγω την αλήθεια και θα ίδητε που ο Διάβολος θα θυμώση και θα μου πόρη ό,τι έχω. Στείλατε σπίτι μου να ίδητε.

Ο δικαστής έστειλεν ανθρώπους να ίδουν το σπίτι του Σακκά-Μουσταφά. Το ήδραν — το ώρατο παλάτι — ένα χαμηλό καλυβάκι και μέσα μιά κουρελιασμένη γυνή — την γυναίκα του — το μαγαζιον ήταν τώρα όλος διόλου άδισανό. Και πρίν γυρίσουν οι άνθρωποι να ειπουν τί είδαν, ο ίδιος ο Σακκά Μουσταφάς ήλλαξεν εύθως. Τα ρούχά του έγιναν ξεσχισμένα και λερωμένα ρούχα ενός πτωχού ανθρώπου.

Ο δικαστής σάν είδεν αυτά έπασσε τα γένηα του με άπορία. Έσκέφθη κάμποσο και ειπε:

— Σακκά-Μουσταφά. Βλέπεις τί κακό προήγμα είναι να δαθ ή κανείς με τον Διάβολο και να λέγη ψέμματα; Η αλήθεια είναι το ωραιότερο προήγμα στον κόσμο. Με τα ψέμματά σου λίγο έλειψε να κρεμασθής. Πήγαινε, σε συγχωρώ, γιατί μου εξομολογήθης την αλήθεια και κύταξε άλλη φορά να μη το ξανακάμης.

Ο Σακκά-Μουσταφάς, ύδωπόλης πλέον αληθινός, έφυγεν απ' το δικαστήριο. Στην αύλή τον έπεριμεναν οι χαλιτζήδες, που είχαν άκούσει την τελευταία εξομολόγησι του Μουσταφά. Του έσφυγαν τα χέρια και του τα έφιλοσσαν.

— Για σου, Σακκά Μουσταφά! Έπάτησες τον Διάβολο και άφήκες τα ψέμματα κατά μέρος. Άκούς εκεί, να βρίσης το δικαστή μας, να πής πως πουλούμε ψεύτικα χαλιά! Τί σου λθε να πής τόσα ψέμματα;

— Μά τα είπα αυτά για να βαστώξω τα πλούτη μου. Τώρα... έχω πάλι πτωχός όπως ήμουν πρώτα, τί εκατάλαβα;

— Γι' αυτό λυπάσαι; Έννοια σου, καθέναν από μας θα βάλομεν από εκατό λίρας και θα σου άνοξωμεν ένα μαγαζι πλούσιο, σάν και κείνο, που είχες. Μά κύταξε να μη άρχίσης πάλι να λές ψέμματα.

Ο Σακκά-Μουσταφάς έκούνησε το κεφάλι του σάν νάλεγε:

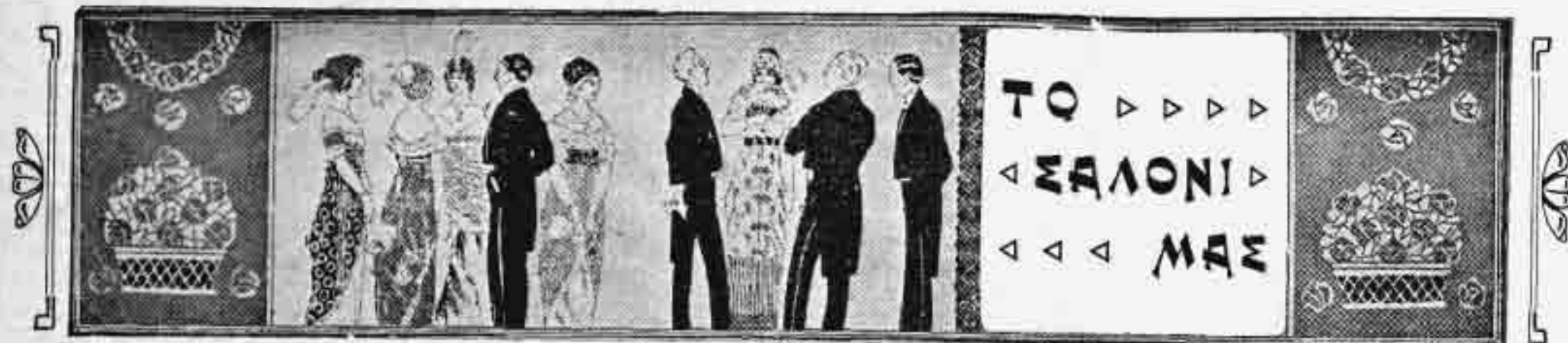
— Να μη λέγω ψέμματα! δηλαδή να μη πω ποτέ μου την αλήθεια! Καλλίτερα να μείνω ο άνόητος πτωχός όπως ήμωνα.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΦΡΙΜΜΕΛ

7 *

— ΦΩς άναγνώστη το΄Ημερολόγιου ‘Απ’ Όλα’, στρέψε την σελίδα, διότι ο άλλός είναι η ποικιλία σου.

ΤΙ ΝΑ ΚΑΜΝΕΤΕ

ΤΙ Ν'ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ

→ Κατὰ τὴν σύστασιν. ←

→ Ἡ χειραψία. ←

→ Εἰς τὸν χορόν. ←

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΤΟΥ 1913

Ὁ μαῦρος πλοῦτος.

Τὸ ζήτημα τοῦ μαύρου πλούτου ἢ γαιάν-
θρακος ἀπὸ πολλοῦ ἐπασχολεῖ ὅλον τὸν γεω-
λογικὸν κόσμον τῆς ὕψης, πρὸ πάντων δὲ
κατὰ τὸ τελευταῖον ἐν Τορόντῃ τοῦ Καναδᾶ
Διεθνὲς Συνέδριον τῆς Γεωλογίας, τὸ κύριον
θέμα ἦτο ἡ ἐξέτασις τῶν ἀνθρακοφόρων
μερῶν τοῦ κόσμου, ἣν ἐμελέτησαν ἐπὶ τέσ-
σαρα ἔτη οἱ μᾶλλον διακεκριμένοι γεωλόγοι
τῆς ὕψης.

Ἡ γενικὴ αὕτη ἐξέτασις ἐπὶ τῶν ἀποτα-
μιευμάτων τοῦ γαιάνθρακος εἰς τὰς διαφόρους
χώρας, ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τῶν ὀργανωτῶν τοῦ
ἐν Τορόντῃ Συνεδρίου εἰς τρεῖς ὀγκώδεις
τόμους, περιέχοντας σειρὰν μονογραφικῶν
ἐν ἑκάστην χώραν τοῦ κόσμου.

Οἱ εὐρεθέντες ἀριθμοὶ διὰ τὸ ὅλον τοῦ
ἀνθρακικοῦ πλούτου ὑπερβαίνουν πᾶσαν
φαντασίαν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι μέγα μέρος
τοῦ ἐκτιμηθέντος ἀνθρακος θὰ ἐξαχθῇ δυσ-
κόλως ἐκ τῶν ἀνθρακωρυχείων καὶ ὅτι ἡ
ἀπώλεια τοῦ μεταλλεύματος, ἕνεκα τῶν πτω-
χῶν καὶ ἀνεκμεταλλεύτων στρωμάτων, θὰ
εἶναι μεγάλη.

Οἱ γαιάνθρακες κατετάχθησαν εἰς τρεῖς
τάξεις, ἀνθρακῆτας καὶ λιπαροὺς γαιάνθρα-
κας, ἀσφαλτικούς γαιάνθρακας καὶ ξυλίας.

Αἱ δύο Ἀμερικαί, καὶ πρὸ πάντων ἡ
βόρειος, περιέχουν τὴν μεγαλειτέραν ποσό-
τητα τῶν ἀνθρακητικῶν κοιτασμάτων.

Οἱ γεωλόγοι ἀναριθμοῦν εἰς 5,105,528
ἐκατομμύρια τόννους τὸν ἐκμεταλλεύσιμον
ἀνθρακητικὸν ὄγκον τῆς Ἀμερικανικῆς ἡπεί-
ρου. Κατόπιν ἔρχεται ἡ Ἀσία μὲ 1,279,586
ἐκατομμ. μετρικῶν τόννων, πρὸ πάντων δὲ
ἡ Κίνα, ἣτις κατέχει τὴν πρώτην θέσιν
μεταξὺ τῶν παραγωγῶν τοῦ γαιάνθρακος.

Ἡ Εὐρώπη κατέχει τὴν τρίτην θέσιν μὲ
σεβαστὸν ἀριθμὸν 784,190 ἐκατομμ. τόννων.
Ἡ Ἀφρικὴ εἶναι ἡ μᾶλλον πτωχὴ μὲ 57
δισεκατομμύρια γαιάνθρακος καὶ ξυλίου
εἶναι ἀληθές, ὅτι πολλοὶ Ἀφρικανικαὶ χώραι
εἶναι ἀκόμη ἀγνωστοὶ ὑπὸ γεωλογικὴν ἐπεψιν.

Δι' ὅλον τὸν κόσμον αἱ ἀποταμιεύσεις τοῦ
γαιάνθρακος ἀνέρχονται εἰς τὸ ποσὸν τῶν
7,397,553 ἐκατομμ. τόννων. Ἐπὶ τῆς ἀνθρα-
κητικῆς ταύτης μάζης ἡ ἀναγνωρισθεῖσα
μέχρι τῆς σήμερον βεβαία ποσότης ἀνέρχεται
εἰς 716,154 ἐκατομμ. τόννους.

Ἡ ἐξαγωγή τοῦ γαιάνθρακος κατὰ τὰ
τελευταῖα ἔτη ἠκολούθησεν αὐξοῦσαν πορείαν.
Ἐνῷ κατὰ τὸ 1865 ἐξήγαγον ἐκ τῶν ἀνθρα-
κωρυχείων 182 ἐκατομμ. τόννους, ἡ ἐξαγωγή
ἐδιπλασιάζετο κατὰ τὸ 1885 μὲ 142 ἐκατομμ.
καὶ ἔφθανεν εἰς 928 ἐκατομμ. κατὰ τὸ 1905.
Κατὰ δὲ τὸ 1911 ὑπερέβαινε τὸ δισεκατομ-
μύριον, ἀνελθοῦσα εἰς 1143 ἐκατομμύρια.

Τὸ ὅλον τῆς στατιστικῆς ἀποτελεῖ τὸ
σπουδαιότατον τεκμήριον, τὸ δημοσιευθὲν
μέχρι τῆς σήμερον ἐπὶ τοῦ ζωτικοῦ τούτου
ζητήματος διὰ τὴν βιομηχανίαν καὶ ὅλον τὸν
ἐπιστημονικὸν κόσμον. Αἱ μέχρι τῆς σήμερον
ἀνακαλυφθεῖσαι ἀποταμιεύσεις τοῦ γαιάν-
θρακος θὰ ἀρκέσουν ἐπὶ ἐπὶ τῇ ὀκτῷ αἰῶ-
νι, κατὰ τὴν γνώμην τῶν μᾶλλον προνοη-
τικῶν σοφῶν, νὰ κινήσουν τὴν παγκόσμιον
μηχανήν.

Αἱ μέλλουσαι γενεαὶ δὲν θὰ ἀνησυχῶσιν
ἀκόμη ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοῦ γαιάνθρακος.

Ἀεροβασίαι τοῦ ἀεροπόρου Pégoud.

Γενικὴν ἐκπληξιν προκαλοῦν εἰς ὅλον τὸν
κόσμον τὰ πειράματα τοῦ ἡρώικοῦ ἀερο-
δότη, παρισταμένῳ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ
κάτω ἢ ἐκτελοῦντος τὸν ἀριθμὸν 8 (looping
the loop) εἰς ὕψ. ὑπερβαίνοντα τὰ 500
μέτρα.

Τὸ μηχανήμα, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ οὗ τολμηρὸς
ἀεροπόρος ἐπραγματοποίησε τὰ φανταστικά
τοῦ κατορθώματα, εἶναι μονοπλάνον τύπου
Bleriot, 50 ἵππων δυνάμεως, εἰς τὸ ὁποῖον
ἐπέφερεν ἀναγκαστικῶς μεταρρυθμίσεις τινάς,
συνισταμένας εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ συστή-
ματος τῶν ἐξαρτημάτων τῶν στερεῶν καὶ εἰς
τὴν ἀντικατάστασιν οὐρᾶς μᾶλλον πλατυτέ-
ρας ἀπὸ τῆς συνήθους τῶν ἀεροπλάνων.

Ὁ ἀεροπόρος ἔχει ἐπίσης νὰ λάβῃ εἰδικὰς
ὁλως προφυλάξεις. Δὲν ἦτο ἀρκετὸν μόνον
νὰ εἶναι προσηρμοσμένος ἐπὶ τοῦ πρὸς τοῦτον

κατασκευασθέντος καθίσματος· ἔπρεπε προσέτι
νὰ εἶναι δεμένος μετὰ τοῦ καθίσματος διὰ
στερεῶν τεραντῶν.

Πολλοὶ γινώμει ἐλέχθησαν διὰ τὰ πειρά-
ματα καὶ κατορθώματα ταῦτα τοῦ ἀεροπόρου
Pégoud· πολλοὶ λέγουσιν, ὅτι ταῦτα θὰ ἐπιφέ-
ρουν τελειοποίησιν εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν
ἀεροπλάνων ὅσον ἀφορᾷ τὴν σταθερότητα
καὶ τὴν εὐστάθειαν· μέχρι τῆς σήμερον
οὐδὲν τι θετικὸν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν πρὸ
τοῦ ἀποτελέσματος αὐτῶν. Τὸ ζήτημα τοῦτο
συνδέεται στενῶς μετ' ἄλλων μηχανημάτων,
ἀπερ μελετοῦν πολλοὶ σχετικῶς μὲ τὴν
εὐστάθειαν τῶν ἀεροπλάνων· κατ' αὐτοὺς τὸ
μόνον σταθερὸν ἀεροπλάνον, εἶναι τὸ μὴ
ἀνατρεπόμενον, τὸ μηχανήμα ἐκεῖνο, ὅπερ
αὐτομάτως θὰ κρατήσῃ τὴν ἀτμόσφαιραν!

Διῶρυξ τοῦ Παναμά.

Ἡ 16 Ὀκτωβρίου 1913 ὑπῆρξεν ἡμέρα
ἱστορικὴ· κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ Πρό-
εδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, πιέζων ἡλε-
κτρικὸν κομβίον ἐν τῇ ἐν Οὐάσιγκτον γρα-
φεῖᾳ του, κατέρριψε τὸν τελευταῖον φραγμὸν
τοῦ gamboa καὶ τὰ ὕδατα τοῦ Εἰρηνικοῦ
Ὠκεανοῦ ἠνέωθησαν μετὰ τῶν ὑδάτων τοῦ
Ἀτλαντικοῦ.

Ἡ διὰ τῆς τῆς διῶρυξ τοῦ Παναμά
εἶναι μέγα κοσμικὸν γεγονός, τὴν σπουδαιό-
τητα τοῦ ὁποῦ δὲν δύναται τις σήμερον
νὰ ὑπολογίσῃ· τὸ γεγονός τοῦτο βεβαίως τὴν
ἐκτέλεσιν ἑνὸς τῶν σπουδαιωτέρων ἔργων,
ἀπερ ποτὲ συνέλαβεν ἡ ἀνθρωπίνη ἰδιοψία.
Ἡ διῶρυξ τοῦ Παναμά ἀνοίγει νέον δρόμον
πέραν τοῦ κόσμου, δρόμον κυκλικόν, τοῦ
ὁποῦ αἱ ἀποδόχαι — Παναμά, Γιβραλτάρ,
Σουέζ, Σιγναπούρ, Παναμά — περικλείουν τὸν
πλανήτην μας.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβωμεν τὰς
πολυπληθεῖς περιπετείας, ἐνίοτε δυστυχεῖς,
αἵτινες ἐσημείωσαν διαφόρους φάσεις τῆς
κατασκευῆς τῆς διῶρυξ. Τὸ γιγάντιον
ἔργον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ σταματήσῃ διὰ
λόγους οἰκονομικοῦς.

Ἡ περατούμενη διῶρυξ διαφέρει οὕτω-
ς ἐκείνης, ἣν εἶχε προβλέψει κατὰ τὸ ἔτος
1880 ὁ μέγας Φερδινάνδος Λεσσέψ, ὅστις
ἠθέλησε νὰ κόψῃ τὸν ἰσθμὸν διὰ μίαν διῶρυ-
γος ὀριζοντίου, ἣτις θὰ ἐχρησίμευεν, ὅπως
τὸ Σουέζ, ὡς εὐθεία ὁδὸς, ἀνευ ἐμποδίων
μεταξὺ τῶν δύο Ὠκεανῶν. Ἡναγκάσθησαν
κατόπιν οἱ διάφοροι μηχανικοὶ νὰ ἀναγνωρί-
σουν, ὅτι ἡ τόσον ἀπλὴ ἀντίληψις τοῦ ἔργου,
παρουσιάζει ἀνυπερβλήτους δυσκολίας, καθότι
αἱ δύο διῶρυγες ἦσαν ὅλως διόλου διαφόρου
φύσεως· τῆς μὲν πρώτης ἡ ἐργασία συνί-
στατο εἰς τὴν ἐκδάθυσιν ἀμμόδους καὶ
χαμηλῆς χώρας ὑπεράνω τῆς θαλάσσης, ἐνῷ

Συγκατάβασις.

— Δάνεισέ με, Κόστα, μὴ ληστὰ καὶ δὲν πορᾷς,
μοῦ τὴν ἀποτρέφεις, θανὸν θὰ εἰμπορέσῃς.

➤ ΤΟ ΑΣΤΡΟ ✦

Έν αστρο ακολουθῶ καθὼς οἱ Μάγοι
ακολουθοῦσαν τὸ ἄστρο τοῦ Μεσσία...
Ὁλόγυρα σκοτάδι, ἀπαλπισία.
Κι' ὁ δρόμος, ποῦ πατῶ, πέτρες καὶ πάγοι.

— Σὲ ποιά καινούρια Βηθλεὲμ γεννᾶται
ὁ νέος Θεός, ἡ ἀλήθεια ἡ δοξαζομένη;
Πωτῶ, κι' ὁ κόσμος γύρω μου σπαίρνει
καὶ μὲ θωροῦν παράξενα οἱ διαδάται.

Βαδίζω καὶ πατῶ τ' ἀγκάθια χάμου,
κρατῶντας ὅσα θῶρα ὁ νοῦς μου βάνει
γιά σμόρνα, γιά χρυσάφι, γιά λιθάνι,
τὰ δάκρυα, τοὺς πόθους, τὰ ὄνειρά μου.

Παλάγγ' ἔμπρός, κρεμνοὶ καὶ βᾶτοι πίσω
κι' ἡ νύκτα ἡ ἀξημέρωτη σιμῶνει...
— Ὁ ἄστρο! τῆς ψυχῆς ἐλπίδα μόνη,
ποῦ μ' ὁδηγεῖς; καὶ ποῦ θὰ σταματήσω;

Μαζεύεται τῆς Μοίρας μου τὸ νῆμα,
λιγδοτεψέ ἡ πνοή του μέσ' στὰ στήθεα.
Ποῦ θὰ τὴν εἶρω τέλος τὴν ἀλήθεια;
Καὶ τ' ἄστρο μ' ἀποκρίνεται: — Στὸ μῆνιμα!

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

τὸ ὕψος τοῦ ὕδατος καὶ 30 μέτρων εἰς τὴν κορυφήν.

Υπολογίζουσι εἰς 200 ἑκατομμύρια κυβικῶν μέτρων τὸν ὄγκον τῶν ἐξαχθέντων ὀλικῶν καὶ εἰς 4,500,000 τόννους τὸ βάρος τῆς ἄμμοκονίας, ἣτις ἐχρησιμοποιήθη εἰς τὴν κατασκευὴν. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς δαπάνας Γαλλικῶν καὶ Ἀμερικανικῶν κεφαλαίων, ὑπερβαίνουν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ δύο καὶ ἡμισυ δισεκατομμύρια φράγκων.

Τὴν πρώτην Ἰανουαρίου 1915 ἐλπίζεται, ὅτι ἡ διώρυξ τοῦ Παναμᾶ θὰ δοθῇ εἰς τὴν παγκόσμιον ναυτιλίαν. Διὰ τὸν κόσμον ὅλον ἡ διώρυξ αὕτη θὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀνατροπὴν τῶν συγκοινωνιῶν, μεταβάλλουσα κατὰ πολὺ ὅλα σχεδὸν τὰ ὁρομολόγια τῶν διαφόρων ναυτικῶν ἐταιριῶν καὶ πρὸ πάντων τῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ περὶ σεισμῶν κοινοποίησις εἰς τὴν ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν.

Κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστου κατετέθη εἰς τὴν ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν ὑπόμνημα πρὸς ἐξήγησιν τοῦ κατὰ τὴν 27 Ἰουλίου 1912 συμβάντος σειμοῦ εἰς τὰ πέριξ τῶν Γανοχώρων καὶ τῆς Ραιδεστοῦ. Ὁ σεισμός οὗτος ἐμελετήθη ἐπιτοπῶς μὲ πολλὰς λεπτομερείας ὑπὸ τοῦ Macoulet, ὅστις, πρὸς ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου, ἐμελέτησε τὴν γεωλογίαν τοῦ ἐπικεντρικοῦ μέρους, ὅπερ ἠκολούθει γραμμὴν παράλληλον πρὸς τὴν θάλασσαν τοῦ Μαρμαρῶ, ὅπως ἐγράφη κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ἐκ Χώρας—Ραιδεστοῦ πρὸς τὴν Καλλιόποιν. Ἐπὶ μήκους 20 χιλιομέτρων, ὁ ἄξων οὗτος παρουσιάζει ἐκτοπισμὸν ἐπὶ τῶν γεωλογικῶν στρωμάτων τοῦ σαρμαντινοῦ ἐπὶ τοῦ νεογενοῦς. Δύναται τις νὰ συμπεράνῃ, ὅτι μία τεκτονικὴ γραμμὴ τοιαύτης σπουδαιότητος, ὥφειλε νὰ εἶναι ἡ κυρίᾳ ἀφορμὴ τοῦ σειμοῦ.

Ἐξ ὧν τῶν παρατηρήσεων οἱ σεισμολόγοι συμπεραίνουν, ὅτι ἡ γῆ, τύπος ἰσορροπίας διὰ πολλούς, εἶναι οὐσιωδῶς ἀσταθής· τὰ διάφορα αὐτῆς μέρη κινουνται ἀκαταπαύστως, τῶν κινήσεων ἀκολουθουμένων ἀπὸ

δονήσεις, προστριβὰς, καταπτώσεις· αὕτη εἶναι ἐν μέρει ἡ γένεσις τῶν σεισμῶν.

Ἐπὶ πολὺ τὰ φαινόμενα ταῦτα ἐθεωρήθησαν ὡς ἐξαρτώμενα ὑπὸ τῶν ἠφαιστειῶν· κυρίως ὁμῶς οὐδὲν τοιοῦτον συμβαίνει, διότι τὰ σεισμικὰ καὶ τὰ ἠφαιστειώδη φαινόμενα εἶναι ἀνεξάρτητα. Ὑπάρχουν βεβαίως σεισμοὶ τινες ἠφαιστειώδους γένεσεως, εἶναι ὁμῶς λίαν περιωρισμένοι.

Ὅταν ἐξετάσῃ τις τὴν διανομὴν τῶν σεισμικῶν κέντρων, παρατηρεῖ εὐκόλως, ὅτι τὰ κέντρα ταῦτα εἶναι διανεμημένα συμφώνως μὲ τινὰς λωρίδας τοῦ γηγένου φλοιοῦ, τὰς ὁποίας ἄλλαι θεωρίαι θεωροῦν ὡς ἀσθενεῖς ζώνας τοῦ φλοιοῦ τούτου. Οὕτως ἀνυψώθησαν, κατὰ τὴν τριτογενῆ ἐποχὴν, αἱ μεγάλαι ὀροσειραί, ὡς τῶν Ἀλπεων καὶ τῶν Ἰμαλαίων. Οἱ σεισμοὶ εἶναι ἐκεῖ πλέον συνηγεῖς, ἐνθα ἡ ἐξωτερικὴ ἀποτύπωσις εἶναι σπουδαιότερα καὶ νεωτέρα.

Οἱ περισσότεροι τῶν σεισμῶν συνδέονται μετὰ τῆς γένεσεως τῶν ὀρέων, τῶν ὁποίων ἀποδίδουν τὰ τελευταῖα ἀντικτυπήματα. Ἐπίσης αἱ κινήσεις εἶναι ὀλιγώτεροι εἰς τοὺς ἀρχαίους ὄγκους, ἐκτὸς πλέον ἐὰν οὗτοι δὲν καταπίπτουν ἀνὰ μέσῳ σειρᾶς ἐκτοπισμῶν, ὅπως συμβαίνει τοῦτο σήμερον εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ Ρήνου· ἂν καὶ οἱ σεισμοὶ εἶναι συνεχεῖς, δὲν εἶναι ὁμῶς ἐπικίνδυνοι.

Τὸ αὐτὸ ὁμῶς δὲν συμβαίνει διὰ τὰς νεωτέρας πτυχάς, τὰ δὲ Ἀπεννίνα εἶναι ὀροσειρὰ νέα ὑπὸ γεωλογικὴν ἐποψιν: δὲν ἐφθασεν ἀκόμῃ εἰς κατὰστασιν ἰσορροπίας καὶ ὑπάρχει κίνδυνος ὅπως ἐξακολουθήσῃ κινουμένη ἐπὶ τινα ἀκόμῃ καιρὸν, τὸν ὁποῖον ἀδύνατον νὰ προῖδῃ τις.

Εἰμεθα ὅμως διόλου ἀνίκανοι νὰ παλαίσωμεν ἐναντίον τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως· μᾶς ἐπιτρέπεται μόνον νὰ προφυλαττώμεθα ἐν μέρει ἀπὸ τὰ ὀλέθρια αὐτῆς ἀποτελέσματα, ἀποφεύγοντες τὴν ἐγκατάστασιν εἰς μέρη τινὰ ἰδιαιτέρως ἐπικίνδυνα, ἐνῷ ἄλλοι προσφέρουν σχετικὰς ἐγγυήσεις μὲ τρόπον κατασκευῆς τῶν οἰκοδομῶν, σύμφωνον μὲ τὰς σεισμικὰς συνθήκας τοῦ τόπου.

ΣΤΥΛ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
μηχανικὸς μεταλλείων.

.....
Ἀπὸ ποῦ θὰ τὸ μάθαινε.

— Κατὰ τὸ ταξίδι σας, κυρία, ἐπισκέφθηκε τὴν Φλωρεντίαν;

— Δὲν ξεύρω, κύριε, ὁ ἄνδρας μου ἀγοράζει πάντα τὰ εἰσιτήρια.

τοδωναντίον διὰ τὴν δευτέραν ἀπηγεῖτο διάτρυσις βουνώδους τόπου, ὅπως παρουσιάζεται ὁ ἱσθμὸς τοῦ Παναμᾶ. Θὰ κατωρθοῦτο βεβαίως τὸ ἔργον διὰ μυθωδῶν ἰσως δαπανῶν καὶ ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος, οὕτινος ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον νὰ προσδιορισθῇ ἡ διάρκεια.

Ἀπεφασίσθη ὅθεν, σχεδὸν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπιχειρήσεως, διὰ νὰ ἀποφύγουν πᾶσαν δυσχέρειαν, καὶ πρὸ πάντων διὰ νὰ δαπανήσουν ὀλιγώτερα κεφάλαια καὶ κερδίσουν χρόνον, νὰ κατασκευάσουν διώρυγα μὲ ὕδροφραγμούς. Τὸ νέον τοῦτο σχέδιον πολλὰς προῦκάλεσε συζητήσεις καὶ πλείστας ὑπέστη μεταβολάς, καὶ ἐπὶ τέλους ἐτέθη εἰς ἐκτέλεσιν.

Αἱ διάφοροι Γαλλικαὶ ἐργολαβίαι, αἵτινες διεδέχθησαν ἀλλήλας ἐν Παναμᾶ, ἐξετέλεσαν, πρέπει τις νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, μέγα μέρος τῆς ὅλης ἐπιχειρήσεως καὶ ἐνίκησαν πολλὰ προσκόμματα, ὅτε κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1904 οἱ Ἀμερικανοὶ ἀνέλαβον τὴν ἐξακολουθήσιν τῶν ἐργασιῶν.

Ἡ διώρυξ τοῦ Παναμᾶ, μήκους 80 χιλιομέτρων, πλάτους κατὰ τὰ μᾶλλον στενὰ μέρη 100 μέτρων καὶ βάθους ἐλαχίστου 14 μέτρων, θὰ ἔχῃ 12 ὕδροφραγμούς, ἐξ ὧν οἱ ἑξ εἶναι διπλοὶ. Θύραι μὲ δύο δικλίδας, στερεῶς κατασκευασθεῖσαι, θὰ κλείουν ἀσφαλῶς τὰς λεκάνας, διὰ νὰ ἀνθίστανται δὲ εἰς τὴν ὑπερογκον πίεσιν αἱ θύραι τῶν ὑψηλῶν ὕδροφραγμῶν, εἶναι κεκαλυμμέναι ἐκ χαλυδόνων πλακῶν καὶ σιδηροπαγοῦς σκιρροκονιάματος, πάχους 2 μέτρων. Οἱ πλάγιοι τοῖχοι, οἱ χωρίζοντες τὰ διαμερίσματα τῶν δύο ὕδροφραγμῶν, ἔχουν πάχος 19 μέτρων.

Ὁ φράκτης τοῦ Gatun ἀπῆτησεν ὑπερανθρώπους κόπους. Διὰ νὰ μεταβάλουν τὴν κοιλίαν ταύτην τοῦ Gatun εἰς λίμνην, τῆς ὁποίας τὰ ὕδατα ἐδρίσκοντο 26 μέτρα ὑπερὰν τοῦ ὕψους τῆς θαλάσσης, ἐγένετο ἀνάγκη νὰ κατασκευασθῇ κολοσιαιὸς φραγμός, ὅστις ὥφειλε νὰ συγκρατήσῃ τὸν ὄγκον τοῦ ὕδατος τῆς τεχνητῆς ταύτης λίμνης, ἐπιφανείας 16,576 στρεμμάτων. Ὁ φράκτης τοῦ Gatun ἔχει ὕψος 26 μέτρων, κατέχων τὴν κοιλίαν καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ μήκος, ἐπὶ 2,413 μέτρα. Τὸ πάχος τοῦ φράκτου εἶναι 805 μέτρων εἰς τὴν βάσιν, 120 μέτρων εἰς

Σκέψεις κυρίας φὲν δὲ σιέκλ.

— Εἰμπορεῖτε νὰ λέτε ὅτι δέλετε ἔν τούτοις ἡ γνώμη μου εἶναι: Ὅτιεν μία ἡμιὰ γυναῖκα παίρνῃ ἕνα ἑρασιμένο, πρέπει νὰ προσέχῃ πολὺ μὴπως αὐτὸς εἶναι καμμιὰς φίλης τῆς.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ

ΑΚΡΙΤΟΜΥΘΕΙΑΙ

Πώς τὰ 'κατάφερα.

Μου, τὸ εἶπαν ὑπὸ ἐχεμύθειαν, μὰ αὐτὸ δὲν μὲ ἐμποδίζει νὰ τὸ πῶ καὶ σὲ σὰς . . . πάλιν ὑπὸ ἐχεμύθειαν, καὶ σὲς πάλιν εἰμπορεύεσαι, μὰ . . . ὑπὸ ἐχεμύθειαν, παρακαλῶ. Λοιπὸν τὰς ἡμέρας αὐτὰς γίνονται οἱ γάμοι τῆς δεσποινίδος Ρ. Ζ. — περισσότερον δὲν εἰμπορεύ νὰ σὰς φανερώσω τὸ ὄνομα—μὲ τὸν κύριον Ἀν. . . Κ. — κα' αὐτὸ τόσο μόνον ἄλλως τε, σὲ 'λίγαις' μέραις θὰ ἴδῃτε τὰ ὀνόματα αὐτὰ τυπωμένα σὺν προσκλητήριον τῶν γάμων καὶ στὰς ἐφημερίδας. — 'Εως ἐδῶ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι περίεργον. Τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι ὁ κ. Ἀν., εἴτε διότι δὲν εἶναι ἀγαθός, εἴτε διότι δὲν ξέρω καὶ ἐγὼ γιατί, δὲν εἴκοσε τὰ βλέμματα τῶν κοριτσιῶν τῶν σαλονιῶν, ποὺ εὐχνοῦντο, καὶ μάλιστα τῆς δεσποινίδος Ρ., ποὺ τόσο ἐκείνος, μὰ κρυφά, ἀγαποῦσε.

Σὲ μιὰ τελευταία ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀν. ὁμοῦ, ἡ κόρη δὲν ἔμενεν ἀσυγκίνητη· μόλις τὸν εἶδε, τὰ μάτια

ἐφανέρωσαν κάποια συγκίνηση καὶ στρέφεται καὶ λέγει σὲ μιὰ παιδική της ε'λη :

— Καθ' ἡμέτην Εὐχή. Εἶδες τί συμπαθητικὸς νέος ποῦ εἶναι ὁ Ἀν. ! τί καλαιοθησίαν ποῦ ἔχει ! ἐξάπαντος ἔχει πολὺ καλὴν ψυχὴν.

'Όλα τὰ ἄλλα τὰ φαντάζεσθε· ἡ κόρη ὤμλησε στοὺς γονεῖς της. Οἱ γονεῖς της δὲν ἠρνήθησαν καὶ ὁ κύριος Ἀν. γίνεται σύζυγος τῆς δεσποινίδος Ρ. καὶ παίρνει ὡς προίκα δύο χιλιάδας λίρας.

'Αλλ' ἡ ἀποκάλυψις τοῦ μυστηρίου εἶναι πολὺ περισσότερον περίεργος καὶ ἐνδιαφέροντος. Ὁ κύριος Ἀν. ξέρει πῶς κατέφθινε νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδίαν τῆς κόρης ; Ἐλεῖν, ὅπως τυχαίως βεβαίαι, ἀγοράσῃ ἓνα θαυμασίον λαϊμοδέτην ἀπὸ τοῦ κατὰστημα Ρ. Σοφιστοῦ καὶ Σα., ὅς' ἐκείνους ποῦ κέρνει μὲ τόσο γοῦστο τὸ νέον ἄργυσσιον. Εἶχε βάλει ἀκόμη καὶ μιὰ ὥραία καρφίτσα, ἀγορασμένη ἀπ' τὸ ἴδιο κατὰστημα καὶ δι' αὐτὸ ἡ καλαιοθησία του ἔκαμνεν ἐντύπωση.

— Τί λέγετε σὲς, προκοπὴν ; θέλετε νὰ σὰς δώσω τὴν διεύθυνσιν τοῦ κατὰστηματος αὐτοῦ ; Εἶναι εἰς τὸ Πέραν, πλατεῖα Τοῦνελ, παραπλευρὸς τοῦ κατὰστηματος Τίγγι.

Ὁ Ἀκριτόμυθος.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΧΟΛΕΡΑΣ

Τὰ μόνα ἀντισηπτικά καὶ προφυλακτικά εἶναι τὰ Pastilles τοῦ Dr GUYOT, ἀνεγνωρισμένα παρὰ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων κτλ.

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία καὶ Φαρμακωπορεία.

Γενικὴ διανομήσονται καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολήν :

Γ. Κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ καὶ Σα

Γαλατῆ, Γαλιθῆς χάν, ἀρ. 1.

ΑΜΑΛΙΑ Δ. ΠΕΤΡΙΔΟΥ

Μαῖα.

Ἐν Ἀρναούτκιοῦ.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

(LIBRAIRIE DES ÉCOLES)

ΠΕΡΑΝ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΤΟΥΝΕΛ, 52B

Πλουσιότατον εἰς συλλογὰς διαφόρων βιβλίων διδακτικῶν Ἑλληνικῶν καὶ ὅλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, εἰς ἐπιστημονικά συγγράμματα παντὸς εἶδους, εἰς μυθιστορήματα, θεατρικὰ ἔργα, φιλολογικά, ἐπιστημονικά καὶ καλλιτεχνικά περιοδικά.

Ὅσαι αἱ Εὐρωπαϊκαὶ ἐκδόσεις. Ἐγγραφαὶ συνδρομητῶν εἰς Εὐρωπαϊκὰ περιοδικά. Παραγγελίαι βιβλίων. — Εἶδη χαρτοπωλείου.

Τὸ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ παρακαλοῦνται πρῶτον αὐτὸ ὅλας τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις τῶν διεθνῶν βιβλιοπωλείων.

Ἀπὸ τὰ παράξενα τῆς Μόδας.

— Σωτηρία, κυρία, μήπως εἶπες ἡ γυναῖκα μου ; Τόσες ὥρες εἶνε ποῦ τὴν γυροῦμαι μέσα σ' αὐτὴς τῆς γούνας ! . . .

Ζωγραφική.

Διδάσκει καθηγητὴς τῆς Ζωγραφικῆς ὁ κ. I. Βασιλόπουλος, Artiste-Peintre-Medailié, exposant τοῦ Salon τῶν Παρισίων, Laureat καὶ διπλωματούχος τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Μονάχου, διὰ τῆς ἰδιαιτέρας καὶ πρωτοτύπου μεθόδου τῆς διδασκαλίας του ἀναδεικνύει ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος τὰς μαθητρίδας καὶ τοὺς μαθητὰς του καλλιτέχνας εἰς τὸ atelier τῆς ὁδοῦ Χόδζα-ζαδέ, 15.

“Ο ΦΟΙΝΙΞ”

ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΥΡΚΑΪΑΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ
ΙΔΡΥΘΗΚΑ ΤΑ 1818
ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ, 38, ΟΔΟΣ ΑΛΦΑΓΕΤ
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ 433 ΕΚΑΤ. ΦΡ.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ :
ΑΝΤ. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΤΟΣ
28 - 28, Ἀμνὴν χάν, Γαλατῆ.

ΚΛΙΝΙΚΗ
ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΛΕΝΝΟΡΡΟΪΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ
ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ
Κ. ΣΤΟΥΓΙΑΝΝΙΔΟΥ

εἰδικῆς ἀπομόρφωσης ἐν Παρίσι· ἐν ταῖς κλινικαῖς
ΒΡΟΚΑ καὶ ΝΙΚΕΡ.

Πέραν, Σαλὶς Ἀγίας, ὁδὸς Ναντ, ἀρ. 20.

Ὅρα 10-11 1/2 π. μ.

Μεγάλη ὁδὸς Ἐντ. Πόλης, ἀπαιρ. Ὅρχαν βίη, 19-20.

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ : 12-6 π. μ.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ τυχευατῆ τῶν Γονιτιολογιῶν, Συφιλιδικῶν, Βλεννορροϊκῶν παθήσεων μεθ' ὅλων τῶν ἐπιπλοκῶν αὐτῶν. Θεραπεία παθήσεων Μήτρας (Αἰμορραγία, Δυσμηνόρροια καὶ Μητρίτις), Προστάτου, Σπινθίσεως καὶ Κύνσεως δι' ἡλεκτρικοῦ φωτός.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ διὰ τοῦ ἡλεκτρικοῦ τῆς Ἀνικανότητος, Σπέρματος, Σπινθίσεως καὶ Ρευματισμῶν.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ τῆς Βλεννορροίας ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν διὰ τῶν νεωτάτων θεραπευτικῶν μεθόδων.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ τῆς Συφιλίδος μετὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ αἵματος διὰ τῆς μεθόδου Βασερμαν. Θεραπεία ἐντελὴς διὰ τοῦ νεωτάτου φαρμάκου «Νεοσαλδόσαν», ἐπιτυχῶς ἀντικαταστήσαντος τὸ 606 εἰς ὅλας τὰς εἰδικὰς κλινικὰς τῶν Παρισίων.

Τὸ Sublime “ΒΟΤΟΤ”

Κατὰ τῆς πτώσεως τῶν τριχῶν.
Ἐπιτυχία πλήρης. Ἀναμφισβήτητα ἀποτελέσματα. Δοκιμάσατε.

Μόνος ἀποθηκάριος ἐν Τουρκίᾳ :

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

ἐν Γαλατῇ, ἐναντι τοῦ Τοῦνελ.

ΜΩΥΣΗΣ Μ. ΜΩΥΣΕΙΔΗΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

ἀκούσας εἰδικῶς ἐν Παρίσι, Γενεθῶ καὶ Παινήν

Ἀναλαμβάνει τοκετοὺς ἐκ' εὐθὺς τὸν καὶ θεραπεύει. Διὰ τὰ νοσήματα τῆς εἰδικότητός του κατὰ τὰς νεωτάτας μεθόδους.

Λέγεται ἀπὸ τὰς 2-5 π. μ. ἐν τῇ ΝΕΑ αὐτοῦ κατοικίᾳ, ἐν Πέραν, ὁδὸς Ἰμάμ, ἀρ. 10, ἀπαιρ. 1.

ΤΟ “SAUVEDENT”

Ἀριστον ἀντισηπτικὸν στόματος καὶ ὀδόντων.
Φιάλη μὲ ἐπιστόμιον σταγονομετρικὸν γρ. 5.

ΕΚΔΡΟΜΑΙ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟΝ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟΝ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ

ΟΡΓΑΝΩΤΗΣ: ΘΩΜΑΣ ΒΑΛΑΔΑΣ

Γαλατῆ, χάνιον Ἀγίου Πέτρου, 10.

ΔΩΡΕΑΝ ΣΧΕΔΩΝ

ΔΙΑ ΣΦΡΑΓΙΔΑΣ ΕΞ ΕΛΑΣΤΙΚΟΥ
ΑΠΟΤΑΧΤΕ

ΕΙΣ ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΟΜΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Κ. Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

606, ΓΙΟΥΚΤΕΝ-ΧΑΛΑΝΡΙΜ, 606 - ΚΟΜΠΟΛΙ

ΣΧΕΔΩΝ ΔΩΡΕΑΝ

ARCHIPELAGO AMERICAN STEAMSHIP COMPANY

REGISTERED IN PORTLAND, MAINE, U. S. A.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΑΡΧΙΠΕΛΑΓΟΥΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ

Ἀτμόπλοια: «Washington», «Indiana», «Virginia», «New-York», «Maine», «Florida», «Montana».

ΓΡΑΜΜΗ ΣΥΡΙΑΣ. — Καθ' ἑκάστην ΤΕΤΑΡΤΗΝ, ὥραν 5 μ. μ. ἐκ τῆς προκυ-
μαίας Πόλεως, διὰΚαλλιπόλιν, Λαρδανέλλαν, Μιτυλήνην, Χίον, Ρόδον, Μερσίναν, Βηρυττόν,
Ἰόανην, Κάϊραν, Τρίπολιν καὶ Ἀλεξανδρείαν.ΓΡΑΜΜΗ ΑΤΤΑΔΙΚΙΑΣ. — Καθ' ἑκάστην ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ὥραν 5 μ. μ. ἐκ τῆς
προκυμαίας Πόλεως, διὰΚαλλιπόλιν, Λαρδανέλλαν, Τένεδον, Μόλεβον, Κυθωνίαν, Μιτυλήνην,
Σάμωρον, Χίον, Τεσμέ, Καρλοβάσι, Βαθό, Νέαν Ἐφεσον, Τηγάνι,
Αἶρον (Κουλλοῦσι), Κάλυμνον, Κω (Βαυδροῦμι, Νίσυρον), Σύμην,
Ρόδον, Μάκρην καὶ Ἀντάλειαν.ΑΜΕΣΟΣ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΙΣ ἐν ΣΜΥΡΝΗ, διὰ ΛΗΜΝΟΝ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙ-
ΚΗΝ, ΚΑΒΑΛΑΝ καὶ ΔΕΔΕΑΓΑΤΣΔιὰ πλεονεκτήσας πληροφορίες ἀπευθύνεσθε εἰς τὸν Γενικὸν Πομπάρτ τῆς
Ἀμερικανικῆς κ. Ἀλέξ. Ε. Νικολαΐδου, ἐν Γαλατῇ ὁδῷ Καρὰ-Μουσταφᾶ, 23.

ΚΩΝΣΤ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΕΡΓΟΧΕΙΡΟΝ

ΚΕΝΤΗΤΑΣ καὶ ΜΕΤΑΣΑΣ

Πόλις, Μεγάλῃ Ἀγορᾷ, Καίπακιστὶδ-μπαση, ἀρ. 26.

— Ὑποφέρετε ἀκόμη;
— Μὴν τὰ ροσῆς, φίλε μου! ἔχω τρεῖς γύντες
νά κοιμηθῶ ἀπὸ τοὺς πόνους.
— Καὶ ὅμως θὰ ἦσαν τώρα καλὰ τὰ δόντια σου,
ἂν ἐπῆγαινες εἰς τὸ ὀδοντοιατρεῖον τῆς κυρίας
Γοβριῆλ.

Γ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

ΕΜΠΟΡΟΦΡΑΠΤΗΣ

Μεγάλῃ Ὁδῷ Πέραν, Ἀδελφὸς Ἀδελφῶν.

Ὑφάσματα ἀγγλικὰ, ὡπτικὴ ἐπιμελη-
μένη, Καλαισθητικὰ ἀπορρομῆς.

ΙΑΤΡΟΣ

Β. ΚΙΟΛΕΜΕΝΟΓΛΟΥ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ-ΣΥΦΙΛΙΔΟΛΟΓΟΣ

5 — ΠΕΡΑΝ, ΣΟΥ-ΤΕΡΑΖΗ — 5

ΕΝΕΚΤΙ ΤΟΝ ΤΟΚΥΤΑΙΟΝ

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ Χ' Ν. ΔΖΟΛΩΣΟΓΛΟΥ

ΑΪΔΙΝΤΙΟΝ

ΑΛΕΥΡΕΜΠΟΡΟΣ ΚΑΙ ΜΕΣΙΤΗΣ

Τηλεγραφικὴ διεύθυνσις: ΔΖΟΛΩΣ

— Δεσποινίς, ἐπετόχετε θαυμάσια ἱστοτελέσματα,
τὰ πρόσωπόν σας ἀπληγάς ἀπὸ τῆς ὀληφρῆς πανά-
δος, ἀφ' οὗτου μεταμορφώσατε τὴν κρέμαν καὶ
ποῦδραν Adzitari τοῦ Lyon.

ΝΕΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ

ΜΕ ΘΩΡΑΚΑ

ΑΡΙΘΜ. 5

ΟΛΙΒΕΡ

ΓΡΑΦΗ ΟΡΑΤΗ

ΣΧΕΔΙΟΝ ΜΕ ΘΩΡΑΚΑ

ΕΙΔΙΚΟΝ

ΔΙ' ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΑΡΙΘΜ. 6

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΘΕΙΣΑ ΩΣ Η ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΕΞ ΟΛΩΝ

ἐξ οὗ καὶ ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις, κατόπιν διαγωνισμοῦ, ἡγόρασε διὰ τὰ δημόσια γραφεῖα 756.

Ν. ΠΩΛΗΣΙΣ ΕΠΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙ Ν

ΜΟΝΟΙ ΑΠΟΘΗΚΑΡΙΟΙ: ALTENDORF WRIGHT & DARR, Σιγμεδζή, Ράλλη Χάν.

ΧΑΡ. ΔΙΒΑΔΑΣ, ἐπεδιορθωτῆς τῆς γραφομηχανῆς «Ὀλιβέρ».

ΕΥΚΑΙΡΙΑ! γραφομηχανῶν, καθὼς καὶ ὅλα τὰ σχετικὰ ἐξαρτήματα αὐτῶν εἰς τιμὰς συγκαταβατικωτάτας
εὐρίσκονται παρὰ τῷ κ. Χ. ΔΙΒΑΔΑ, Γαλατῇ, Κιονμουσλοῦ χάν, παραπλευρῶς τῆς Γερμανικῆς Τραπεζῆς.

Τὸ παρὸν Ἡμερολόγιον ἐξετυπώθη ἀπὸ τῆς 4^{ης} Νοεμβρίου μέχρι τῆς 15^{ης} Δεκεμβρίου ἐν τῷ
«Ἐμπορικῷ» Τυπολιθογραφείῳ Ἀριστοβοῦλου, Ἀναστασιάδου καὶ Σ^{ου}.

ΑΥΤΟΘΑΥΜΑΣΜΟΣ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΟΥ 'ΑΡΡΑΒΩΝΟΣ :

Πρὸ ἑξῆς
 καὶ ἡμεῖς
 εἰς τὸν καιρὸν
 τὸν ἀπαιτούμενον
 τὸν ἀπαιτούμενον
 τὸν ἀπαιτούμενον

Ο ΚΑΤΣΙΚΗΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΝΟΜΙΖΩ, ὅτι μία ἑλλη-
νική παροιμία λέγει,
ὅτι καὶ στὸν Παράδει-
σο ἂν εὐρεθῇ κανεὶς
μόνος του, θὰ στενο-
χωρηθῇ. Ἄγνοῶ κατὰ
πόσον ὑπάρχει παρά-
δεισος ἢ ὄχι. Τὸ βέ-
βαιον εἶναι, ὅτι ἂν
ὑπάρχῃ Παράδεισος,
ὅπου θὰ γίνῃ μεγαλο-
πρεπῶς κατὰ τὴν δευ-
τέραν παρουσίαν ἢ ἐγ-
κατάστασις τῶν καλῶν
ἀνθρώπων, ἔλαβον ἤδη
γνώσιν τοῦ Παραδεί-
σου, διότι τὸ Παρίσι

εἶναι ὁ σύγχρονος Παράδεισος.

Καὶ εὐτυχῶς δὲν ἦμην μόνος. Μὲ ἠκολού-
θησε διὰ δευτέραν φοράν ὁ συνεργάτης τοῦ
Ἄσ' Ὅλα κ. Μητρος Κατσίκης, ὁ *Ιπι-
λουχίας τοῦν Ιβζώνουν, τοῦν ἀνφάν τιρμπλ
τοῦν Ιρουτ'κὼν κύκλουν κὶ τοῦν ἀνφάν
γκατὲ τῆς Βιουλιέτ.*

Πρὶν ἀκόμη τὸ ἀτμόπλοιον ἀπάρῃ ἐκ τῶν
προκυμαιῶν Γαλατῶ, ὁ κ. Κατσίκης μὲ διε-
βεβαίωσεν:

— Ἰφένους θὰ τοῦ κάμουν τὸ Παρί-
σιον. Θὰ τρεῖς τοῦ Πιλικουδ'. Κὶ νὰ μὴ μὲ
λιένι Μητρος, ἂν δὲν σὲ κύνου νὰ χάσῃς τὴν
πούσ'λα!

— Τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς; τὸν ἠρώτησα.

— Μὴ εἰσι πιρίργους!... Πιρίμινι...
Κάμι ἀπομουνή. Θὰ ἱραρωῶσου ἀπαξ σφέ-
διουν, ποῦ θὰ μείν' Ιστουρ'κό. Ζιέρ'ς τί πιδὶ
εἰμ' ἰγώ;

— Καὶ εἰς τὸ σχέδιον αὐτὸ βεβαίως θὰ
λάβῃ μέρος καὶ ἡ Βιολέττα!

— Τί Βιουλιέτ κὶ ξ-βιουλιέτ, μὲ λῆς, οὐρὲ
πιδὶ μ'. Ἡ Βιουλιέτ σκούργιασιν πλιέουν γιὰ
τοῦ ἀτουμό μ'. Ἰγὼ θέλου κινούργιες γνουρι-
μῖς, νέουν μιγαλείουν, θέλου ἄλλου στάδιουν.

— Ὡστε λοιπὸν θὰ χαλάσῃς κόσμον σὺν νὰ
λέμε;

— Ἄμ' εἰ νὰ κάμουν;... Ἐργα τὸ
νευάτα μ' νὰ σιάξουν, νὰ διουρθώσου τὸν
κόσμον. Κὶ ἱπειδὴς βλιέπου πῶς ἀδίκους
ματιουπονῶ, ἀπουφάσισα νὰ χαλῶ τὸν
κόσμον!

Τὸ ἀτμόπλοιον ἀνεχώρησε καὶ μετὰ ἑξ
ἡμερῶν θαυμάσιον ταξιδίον ἐφθάσαμεν εἰς
Μασσαλίαν. Οὕτε ἂν ἠδυνάμην θὰ ἠθελον,
ἀλλ' οὕτε καὶ ἂν ἠθελον θὰ ἠδυνάμην νὰ

περιγράψω ἐνταῦθα τὰ τοῦ ταξιδίου. Τοῦτο
μόνον σὰς ἀναφέρω: Ὁ Κατσίκης κατὰ τὸν
πλοῦν ἐπεριποιεῖτο μέχρι σκανδάλου μίαν
Γαλλίδα συνταξιδιώτισσαν, ἡ ὁποία εἰς τὴν
τράπεζαν ἦτο γέλιων του. Ὅταν δὲ τὸν
ἠρώτησα:

— Μὰ τί κάμνεις; Ἡσχισες νὰ παρεξη-
γῇσαι!

Ἐκεῖνος μὲ ἀπήντησε:

— Σώπινι, οὐρὲ, κὶ μὴ λιὰς κουταμάρις.
Τί κάνου; Ἰραρωῶσου τὴν Ἰντουλή: «Ἀγάπα
τὴν πλησίον σ'!»

— Ἀγάπα τὸν πλησίον σου λέγει ἡ ἐντολὴ
καὶ ὄχι τὴν πλησίον σου!

— Κουλουκύθια στοῦ πάτριον. Εἶνι τυπου-
γραφ'κὸ λάθος ποῦ ἔκαμιν οὐ Μουῦσης δταν
τύπουνιν τῆς Ἰντουλιές.

Σὰς ἀνέφερα τὸ ἀνωτέρω ἐπεισόδιον διὰ
νὰ ἐννοήσῃτε, ὅτι ὁ Μητρος Κατσίκης πάν-
τοτε ἐννοεῖ νὰ διαγῇ ἐρωτικῶς, ὅπουδήποτε
καὶ ἂν εὐρίσκειται.

— Δὲν μπορῶ, οὐρὲ πιδὶ μ', μοὶ εἶπε πολ-
λάκις, δὲν μπορῶ νὰ ζήσου οὔτε λιπτὸ χοιρὶς
ἐρουτα! Ἐρους κὶ ἄγιους οὐ θιός. Αὐτοῦ-
νους μὲν' γιὰ σουβινίρ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον!

Ἐφθάσαμεν τέλος εἰς τὸ Παρίσι τὸ πολυ-
θύρυβον, τὸ πάντοτε ὡραῖον.

— Πουτὲ νὰ μὴ πιθάν'ς, οὐρὲ Παρίσιον!

Αὕτῃ ἦτο ἡ πρώτη ἀποστροφή του μόλις
ἐγκατεστάθημεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Οἱ διευ-
θύνται καὶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ξενοδοχείου,

Ὁ Κατσίκης χορεύων. Ταγκό.

ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ, οἱ ὅποιοι τὸν ἐγνώρι-
ζον ἀπὸ τοῦ προηγουμένου ἔτους, τὸν ὑπεδέ-
χθησαν μετὰ διαχύσεως:

— Σοαγιέ λὸ μπιέν βενιού, μουσιοῦ Κα-
τσικῆς.

— Μπιέν ἀριβέ, σιέρ Κατσικῆς.

— Μισοί, μισοί, ἀπὴντα μειδιῶν ἐκεῖνος.

— Κουμάν δβεβοῦ πασὲ ἂν βουαγιαῖς; τὸν
ἐρωτᾷ ἡ διευθύντρια.

— Μανιρίκ, ἱετραουντινέρ. Τρεῖς κουντάν!
ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

Παρήλθον τρεῖς ἡμέραι καὶ ἡ ὑπόσχεσίς
του διὰ τὴν ἐκπλήξιν ποῦ θὰ μὲ ἔκαμνε δὲν
ἐξεπληροῦτο.

Αἰφνης ὁμοῦς τὴν τετάρτην ἡμέραν τὸ
τηλέφωνον τοῦ ξενοδοχείου ἀπὸ πρωίας ἤσχο-
λεῖτο ἀποκλειστικῶς διὰ τὸν Κατσικῆν. Ἐπὶ
πλέον κατὰ δεκάδας εἰσέρχοντο εἰς τὸ ξενο-
δοχεῖον εὐστατεῖς Γαλλίδες, ζητοῦσαι ὁλαὶ
τὸν Κατσικῆν.

Περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, ἐπιστρέφων εἰς
τὸ ξενοδοχεῖον, βλέπω τὴν μεγάλην αἴθουσαν
τοῦ ξενοδοχείου πλήρη γυναικῶν, ἐν τῇ μέσῳ
τῶν ὁποίων ἴστατο καὶ ὠμίλει ὁ Κατσίκης,
ἐνῷ οἱ διευθύνοντες τὸ ξενοδοχεῖον διηρω-
τῶντο τί συνέβαινε.

— Τί τρέχει, Μητρο; Τί συμβαίνει; ἐρωτῶ.

— Οὐ θιός νὰ βάλ' τοῦ χέρι τ', οὐρὲ
Θουμᾶ. Ἰσὺ μοννάχα θὰ μὲ ξιλασπώσ'ς.

— Μὰ τί τρέχει;

— Ποῦ νὰ στὰ λῆσον, οὐρὲ πιδὶ μ'. Ἰχτὲς
κῆσιςα στὴν ἱσημερίδα κὶ ἔβαλα ριχλόμα πῶς
θέλου ἄκαξ κουρίτ' προὺς τιλειουποίησιν
τοῦν Γαλλ'κῶν γνώσιων μ' κὶ ἀντίς νδρθ'
ἀπαξ θηλ'κό, ἦρθαν ἀποξ ἱκατουμύριουν
τὰ θιουσκουτουμενα.

— Καὶ τώρα; Τί θὰ κάμῃς τώρα;

— Πρέπ' νὰ ἱεοικουνουμήσουμιν τοῦ προῶ-
μα. Πρέπ' νὰ μὲ βοηθήσ'ς.

— Πρέπει λοιπὸν, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, νὰ κρα-
τήσῃς μίαν καὶ νὰ φύγουν αἱ ἄλλαι.

— Β-βαίους, πουλὺ οὐρθόν. Θὰ κρατήσου
δύου κὶ νὰ φύγ'νι ἡ ἄλλις.

— Μὰ καλά, τί θὰ τὸς κάμῃς δύο;

— Πιρίργους εἰσι! Μπορεῖ αὐριου-μιθαί-
ριου νὰ ἀρουσθῇ ἡ μιά. Πρέπ' νάχου ριζέρβα.

— Πολὺ καλά.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὰς Γαλλίδας λέγει:
— Ματμαζιλίδια! Κὸμ ζιαβὲ μιτζουάν ντὶ
ἀπαξ θηλ'κό ποῦρ μὲ ξισκουλιζὲ ἀλὰ λάγκ
φρανσὲζ κὶ ποῦρ λῖξ ἱγκόλους ἱννουουμέν',
λυποῦμι πουλύ, πάρακε βουζὲτ μπουκοῦ ἱ
ἱμπονοῖμπλ ντὶ ἱβουζ'ξῖεσκουνουμιζὲ οὐλιες. Κὶ
κὸμ βουζὲτ οὐλιες οὐραῖς κὶ τρεῖς νου-σίμ',
δράττουμι ντὶ λὰ πιριστάς κὶ παίρνου δύο.

Καί ἀφοῦ ἐξέλεξε δύο, τὰς ὡραιότερας, αἱ λοιπαὶ ἀνεχώρησαν κατηφείς καὶ σκυθρωπαί.

**

— Πῶς σὶ φάν'κιν τοῦ σχεδίου; 'Αἶ; . . .
Μῶα ντί!

— Περιφνημον, θαυμάσιον.

— Ξιέρ'ς τί πιδὶ εἶμ' ἰγώ; . . . Κύνταξι
ἱκεῖ κουρμουστασιές, κύνταξι οὐριότ'ς, κύνταξι
ζουμιρότ'ς καὶ τρυφιρότ'ς! Θὰ τοῦ κάψουμε τοῦ
Παρίο' ἰφέτου.

Καὶ κατόπιν ἐπλησίασε τὰς δύο νέας:

— Κέλ εἰ βότρ νόμ, ματμαζιλίδιον;

— Ζιερμαίν, λέγει μετὰ χάριτος ἡ μία.

— Κι τοῦ βότρ, ματμαζιλίδιον;

— 'Ιλιέν'-'Αλῆς, σιδρ μουσιού.

— Τρεῖς κουντάντ ντί βότρ κουνισάνς, μα-
τμαζιλίδια! 'Αλλὸν μέντιναντ νὰ φάμι καὶ τοῦ
βράδ' ἀρχίζουμεν τοῦ μάθ'μα.

Καὶ πρῶτος ὁ Κατσίκης ἀνῆλθεν εἰς τὴν
αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου, ὁδηγῶν τὰς ὡραίας
Γαλλίδας.

**

'Η σεμνοτυφία, εἰς τὴν ὁποίαν ἀρέσκειται
ἡ κοινωνία μας, δὲν μοὶ ἐπιτρέπει νὰ ἐκθέσω
ἐνταῦθα τὰ λαβόντα χώραν κατὰ τὴν ἐσπέραν
ἐκείνην. Ὁ Κατσίκης ἐφαίνετο πολὺ εὐχαριστη-
μένος τὸ βράδν ἐκεῖνο, τόσον εὐχαριστημένος,
ὥστε ἐν τῇ χαρᾷ του ἐλησμόνησε νὰ ἔλθῃ εἰς
τὸ ξενοδοχεῖον. Οὕτε τὴν ἐπιστάσαν, οὕτε τὴν
μεθεπομένην τὸν εἶδον.

Περὶ τὰ ἐξημερώματα ὁμοῦ τῆς τρίτης ἡμέ-
ρας ἀκούω κρουομένην τὴν θύραν τοῦ δωμα-
τίου μου. 'Εμάντευσα ὅτι ἦτο ἐκεῖνος καὶ
ἔρωτῶ ὑποκρινόμενος:

— Ποιὸς εἶναι;

— Ἰγὼ εἶμι!

— Ποιὸς εἶσαι σὺ;

— Ἰγὼ οὐ Μῆτρους. Μπα! ποῦ νὰ σ' πάρ'
οὐ διόβουλους! Δὲν μὲ ἀναγνωρίζ'ς, οὐρὲ
χαντακουμένι;

— 'Ε, καλά! Καὶ τί θέλεις;

— 'Ανοῖξί!

— Νυστάζω ἀκόμη. 'Αφησέ με νὰ κοι-
μηθῶ.

— 'Ανοῖξί οἱ λιέου. 'Ανοῖξί, γιατί θὰ κάμου
ἐφουδουν καὶ θὰ σπάσου τὴν πόρτα.

Τὸν ἤνοιξα. 'Ἦτο χλωμός!

— Τί ἔγινες, βρεῖ παιδί; Ποῦ ἦσουν αὐτὴς
μέρες;

— 'Αμ' ξιέρου κ' ἰγὼ ποῦ ἦμ'να; Χαμπάρ'
δὲν ἔχον. Αὐτοῦνις ἡ ἀφ'λότ'μις ἡ Γαλλίδες
μὲ γυρίζαν ἀπ' Ἰντεῦθιν καὶ ἀπ' ἱκεῖθιν σάν
παπᾶς, ποῦ γυρίζ' τὸν Φώτουν.

— Κύνταξες τὰ μοῦτρά σου σιὸν καθρέφτη;

— Τί ἔχ'νι τὰ μοῦτρά μ'; Εἶμι ξινυχισμέ-
νους. Μάτ' δὲν σφάλλ'σα οὐ ταλαίπυρους.

— Μὰ ποῦ πήγατε;

— Κι ποῦ δὲν πήγαμι ρώτα μι! 'Όλου
τοῦ Παρίο' τοῦ κουσκινήσαμι. 'Αἶντι, οὐρὲ
Παναγιά μ', γλιέντ' ποῦ τοῦ κάναμ'! 'Αἶντι,
οὐρὲ μανούλά μ', γιατί νὰ μὴ μὲ κάμ'ς δίδυ-
μουν γιὰ νὰ γλιντάου δγιὸ φουρές!

— Γιὰ πές μου λοιπόν. Λέγε!

— Σάν φάγαμι τοῦ βράδ' μὲ λιέει ἡ Ζιερμαίν;

— Βουλιβοῦ ἀλλὸν προμινάντ;

— Βουλιβοῦ, λιέου ἰγὼ. Κι μὰ καὶ δγιὰ
σ'κουνόμασι καὶ μπαίνουμε στοῦ αὐτουκίνη-
τουν οὐτουμουμπλ.

— Καὶ ποῦ πήγατε;

Τὸ καρνέ της.

— Στὴ Μουντμάρτ'! 'Ἰκεῖ ποῦ εἶνι τοῦ
καταφύγιον τοὺν ἀπάχηδον. Μπαίνουμε τοῦ
λ'πὸν οἱ ἀπαξ καμπαρέ, ὅπρι ἦτου γιουμάτου
ἀπ' θηλ'κὰ ἱαφρῶν ἡθῶν καὶ ἰθίμων. Βλιέ-
που γυρουβουλιά μ' καὶ μὲ σ'κάνιτι ἡ τρέχα μ'!
Καθούμασι. 'Ἡ Ζιερμαίν, ποῦ μόλ'ς τὴν πιάσ'ς
στοῦ χέρ' γαργαλιέβιτι αὐτουμάτους, ἦτου δλου
μιράκ'! 'Ἡ 'Ιλιέν' βλιέπ' τὴν Ζιερμαίν ποῦ
κάμ' ἐφουδουν κατ' ἱπάνου μ' καὶ καταλαμβά-
νιτι ὑποῦ ξηλουτ'πίας. 'Αμέσους ἱπιμβαίνου
μὲ τὴν δραστηριότη μ' καὶ δίνου νὰ καταλάβ'νι
ἡ λιγάμινις πῶς τοῦ ἡμέτιρουν ἀτουμου ἱκεῖ-
νου τοῦ βράδ' ἦτου οὐδέτιρουν ἔδαφους καὶ δὲν
ἰδικιοῦτον ἡ μὰ νὰ ζ'λέβ' τὴν ἀλλ'να.

— 'Όστε ἡ 'Ελένη εἶνε ζηλιάρα;

— Τί λιές, οὐρὲ παιδί μ'; Ζηλιάρα μέχρ'
κόκαλον! Τὴν ἔκουσα ὁμοῦ τοὺν βήξ καὶ
τὴν ἔδουκα νὰ καταλάβ' πῶς εἶμι κοινουκτη-
μουσύν'. 'Επ'τα ἦρθιν ἀπαξ κουρίτσ'. Ἰφτρα-
φέστατον νὰ μᾶς σιρβίρ'. Μόλ'ς τοῦ εἶδον,
θυμήθ'κα τὴν Φρόσου ποῦ τὴν ἔμοιαζιν καὶ
ἀμέσους κάμνου χειρουτέχνημα στοῦ μάγου-
λό τ'ς.

— Κὲ βουλιβοῦ, μουσιού; μὲ λιέει τοῦ
θηλ'κό!

— Βουλιβοῦ μπύρα, λιέου ἰγὼ καὶ τρέχ'
ἱκεῖν' καὶ φέρν' μπύρις. Κι ἀρχινάει τοῦ γλιέντ'
καὶ ἀρχινάει ἡ ζιτσιπουσιὰ καὶ ἀρχινάει νὰ γαρ-
γαλιέβιτι ἡ Ζιερμαίν καὶ νὰ ζηλέβ' ἡ 'Ιλιέν'.
'Αἶντι, οὐρὲ πιδί μ' καὶ νᾶσουν αὐτὸ κανέν'
ἀπόκρυφον μέρους νὰ μὲ βλιέπ'ς! 'Ἡ μπύρις
πᾶνε καὶ ἔρχοντι, τοῦ γλιέντ' ἀνάφτ' περισσό-
τιρου καὶ ἰγὼ ἀρχίζου νὰ γίνουμε στουπὶ στοῦ
μιθῶ! Σουρεῖα γυναικῶν ἱπιπύτουν κατ'
ἱπάνου μ' καὶ ἀλλις μὲ χαϊδέβουνι, ἀλλις μὲ
φιλοῦνι, ἀλλις μὲ γαργαλιέβουνι στοὺν σβέρ-
κουν κατὰ τοῦ γαλλ'κό σχεδίου. Μιγαλεῖουν,
ζιτσιπουσιὰ καὶ τοῦ μέγα ἔλιους!

**

'Εν τῷ μεταξύ, ὁ Κατσίκης, ἀναμνησκό-
μενος τῆς διασκεδάσεως, ἐστένανε καὶ ἤναψε
σιγαρέτον διὰ νὰ πνίξῃ τὸν στεναγμὸν του.

— 'Εξακολουθεῖ, λοιπόν.

— Γλιντῶντις καὶ διασκιδᾶζοντις πιράσανι
τὰ μισάνυχτα καὶ ἀρχινάει οὐ χορός. Βλιέπου
τότινις ἀπαξ κουμπουπριπές θήλουν νὰ χου-
ρέβ' ἀλλουκότους καὶ πρωτουτύπους μὲ κάποιουν
κουμπιβόμινουν! Πρῶτ' φουρά ἐβλιπουν
τέτοιουν χορόν. 'Ἰκεῖνους διαν χόριβιν τὴν
ἀρπαζιν τὴν λιγάμινι ἀπ' τοὺν σβέρκουν καὶ
ἐξαναχόριβιν γιὰ νὰ βάλ' τοῦ πουνδάρ' ἀνάμισα
στὰ πουνδάργια τῆς λιγάμινις!

— Κέλ ντάνς εἰ σιλουί; λιέου στὴ Ζιερμαίν.

— Σὲ λὸυ Ταγκό! Σὲ λὰ νουβέλ ντάνς!
Κουμάντ λὸυ τρουβισοῦ; μὲ λιέει ἡ Ζιε-
ρμαίν.

— Μανιφί, λιέου ἰγὼ, καὶ ξηρουκαταπίνου!
Ντίτ μουᾶ, οὐρὲ Ζιερμαίν! Κουνισιβοῦ ντανσέ
τοιουτουτρόπους;

— Σερτινιμάντ, μὲ λιέει ἱκεῖν'. Βουλιβοῦ
ντανσέ;

— Βουλιβοῦ, λιέου ἰγὼ, καὶ σ'κουνόμασι
νὰ χουρέβουμε τοῦ Ταγκό, ὅπρι χουρέβ'νι
σάν οὐρακουτάγκ', καὶ ὅπρι ἦτου οὐρθότι-
ρουν νὰ τοὺν ὀνουμάσ'νι οὐρακουταγκό!

— 'Εχόρεψες Ταγκό;

— Βιβαῖους! Δὲν ἤξιρα, μὰ ξιέρ'ς τί πιδὶ
εἶμι ἰγὼ; 'Αμέσους μόλ'ς τοὺν εἶδον τοὺν
ἀπισιήθ'σα! 'Αρχινάει τοῦ λ'πὸν οὐ χορός
καὶ ἀρχίζω κ' ἰγὼ τὰ σκέρτσα μ'. 'Αἶντι, οὐρὲ
Κασσιανή μ', ποῦ νὰ μ' ἐβλιπῃς; Τοῦ ἀκρουα-
τήριουν τᾶχασιν!

— Μπράβου, μπράβου, φωνᾶζ'νι ἀειννάους
ἱκεῖ μέσα.

— Μισαί, λιέου ἰγὼ, καὶ δός του καὶ χορεύου
καὶ δός του καὶ βάζου τοῦ πουνδάρ' μ' ἀνάμισα
στὰ πουνδάργια τῆς Ζιερμαίν, ὅπρι τὴν ἔκαμιν
νὰ γαργαλιέβιτι περισσότιρουν.

— Γιὰ πές μου: Πῶς εἶνε αὐτὸς ὁ χορός;

— Πουλό πιρίργους! Εἶνι ἀδύνατον νὰ
στούν πιριγράφω. . . Νά! Οὐ ἀραιν'κός καὶ
τοῦ θηλ'κό προυσκολλοῦντι κουρμὶ μὲ κουρμὶ
καὶ στήθους μὲ στήθους. . . 'Επ'τα ἀρχ'νάει
οὐ χορός. . . 'Ἰκεῖ πρὸ χουρέβ'νι, τοῦ θηλ'κό
κάν' πῶς θὰ πές' ἀνάπουδα, ἦγουν ἀφίν' τοῦ
κιφάλ' νὰ πές' πρὸς τὰ ὀπισθιν καὶ μαζὶ μὲ
τοῦ κιφάλ' τιντώνιτι καὶ τοῦ στήθους τῆς λιγά-
μινις. Τότινις οὐ καβαλιέρους γιὰ νὰ μὴ
πές' δῆθιν ἡ λιγάμινι, τὴν πιάν' σκανδα-
λουδῶς καὶ γιὰ νὰ τὴν νταγιαντήσ' βάζ' τοῦ
ἀπαξ πουνδάρ' τ' ἀνάμεσα στὰ πουνδάρια τῆς
λιγάμινις. Τοῦ τοιοῦτον σχεδίου ἱπαναλαμ-
βάνιτι καὶ μὲ τὴν λιγάμινι, στοὺν λιγάμινου,
ἦγουν ἱκεῖν' τοὺν πιάν' νὰ μὴ πές' καὶ βάζ'
τοῦ πουνδάρ' τ'ς ἀνάμισα στὰ πουνδάργια
τοῦ λιγάμινου. . . Ζιτσιπουσιὰ καὶ τοῦ μέγα
ἔλιους, οὐρὲ πιδί μ', ὅπρι προῦμηνύει τὴν
καταστρουφήν τοὺν ἡθῶν καὶ ἰθίμων τῆς
κοινωνίας!

— 'Όστε λοιπὸν ἔμαθες καὶ τὸ Ταγκό;

— Τὴν κακή μ' καὶ τὴν ἀνάπουδή μ' ἔμαθα.
'Απαξ καὶ σ'κώθ'κα νὰ χουρέβου, χόριψα.
'Ανακάτιψα τοὺν Καλαματιανό, τοὺν Κασάπ-
κουν, τοὺν Τσιάμ'κου καὶ ἔτο' ἔγινιν τιλειότι-
ρους οὐ Ταγκός! Φαίνιτι ὁμοῦ πῶς ἔγινιν
μιγαλουπριπέςτιρους οὐ ἰν λόγου χορός, διότ'
μόλ'ς τιλείουσα, πέφτουν κατ' ἱπάνω μ' τὰ
γύνια γιὰ νὰ χορέβουνι μὲ τ' ἱμένα. 'Αλλ' μὲ
τραβοῦσιν τοῦ χέρ', ἀλλ' τοὺν γιακά, ἀλλ' τοῦ
μανίξ' καὶ ἀλλ' τοῦ πουνδάρ'!

— Αἶ; . . . Καὶ ἔπειτα;

— 'Επ'τα, ἱπειδὴς ἦτου ἀδύνατον νὰ
ἐμπιρδέβου, προυτείνου νὰ χουρέβουμε 'Όλι-
ν'κό Ταγκό, ἦγουν Κασάπ'κου! Δέχουντι τὰ
γύνια καὶ ἀρχίζ' οὐ χορός. Μπαίνου ἰγὼ

ΝΑ ΤΑ ΞΟΥΡΙΣΗΣ!...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΤΡΕΡΑΓΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Πράξις πρώτη.

Ἡ κυρία Μελλομένη με ὅλα της τὰ λούσα, μ' ἓνα καπέλλο τόσο δά, καπέλλο τεράστιο, ποῦ τῶπερνες γιὰ τζαπονέζικη τέντα, σεινάμενη κουνάμενη μπαίνει στο δωμάτιο.

Ὁ ἀντρας της, σκυμμένος στο τραπέζι της μέσης, ἔκανε λογαριασμούς σ' ἓνα μεγάλο τεφτέρι.

Νά σᾶς τὸν συστήσω: Ἐνας ὡμορφος παλληκαράς, μελαχροινούτσικος, με μουστάκια μακρὰ καὶ στρυμμένα πρὸς τὰ ἑπάνω, μουστάκια *ἀλλὰ Γκιγιώμ*, ἀπὸ κείνα ποῦ φοβερίζουν τὸν οὐρανό. Με λίγα λόγια: *«νέος κομψός, χαρίεις, θελκτικός»*, ὅπως θάγραφε ὁ μεταφραστής τοῦ *«Θανασίμου Ἀμαρτήματος»* τοῦ *«Ἀπ' Όλα»*, ποῦ μᾶς ξεθέωσε με τῆς ἐλληνοκοῦρές του...

Ἐπειδὴ ἦτο Κυριακή, «εἰργάζετο» στο σπίτι... Μὰ ξέχασα νὰ σᾶς πῶ τὸ ὄνομά του. Σᾶς παρουσιάσω λοιπὸν τὸν κύριον Ἀβράμ Χηνίδην.

Ὁ κύριος Ἀβράμ Χηνίδης ἦτο γραμματικός σ' ἓνα ἐμπορικὸ Γραφεῖο. Εἶχε καὶ ἄλλη, ἐξωτερικὴ, ἐργασία. Τὰς Κυριακάς, τὰς ἐορτάς «εἰργάζετο ἐπὶ ἐμπορικῶν βιβλίων» ἄλλων μικρεμπόρων, ποῦ δὲν μποροῦσαν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἔχουν ἰδιαίτερο γραμματικό. Καὶ κέρδιζε στὰ καλὰ ὁ Χηνίδης καὶ με ὑπόληψι ζοῦσε τὸ σπίτι του.

Δυὸ χρόνια ἦτο ποῦ παντρεύτηκε. Τὴν εἶδατε τὴν γυναῖκά του, τὴν κυρία Μελλομένη, ποῦ μπῆκε σεινάμενη κουνάμενη στο δωμάτιο. Μὰ εἶδατε μονάχα τὸ καπέλλο της τὸ μεγάλο. Ἐχω χρέος νὰ σᾶς τὴν παρουσιάσω με ὅλα της:

Ἡ κυρία Μελλομένη Χηνίδου, κόρη τῆς κυρίας Μαριώγκας Χατζῆ Σάββα, ἀπὸ τὰ Ψωμαδεῖα, ἦτο — με συμπάθειο — ἀσχημη γυναῖκα. Ἀψηλὴ, ὡς ἐκεῖ ἀπάνου, με λαμπρὸ μακρὸ-μακρὸ, σὰν λελέκι, καὶ μαύρη πίσσα. Πίσσα ποῦ σᾶς λέγω εἶν' ὑπερβολή, μὰ λόγος εἶνε καὶ λέγεται. Καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ, λυγνὴ, τσίρος. Σὰν μιλοῦσε, τσίτωνε τὸν λαμπρὸ της σὰν νὰ κάθησε ψαροκόκκαλο στο λαρύγγι της, καὶ γούρλωνε τὰ μάτια της. Εἶδα, καὶ εἶδατε, βέβαια, ἀσχημες γυναῖκες — ἄλλο τίποτα — μὰ ἔχουν καὶ κάτι, ἓνα *σίε*, ἓναν ἀέρα, *«ἐν ἀκαθόριστον καὶ μυστηριώδες θέλητρον»* — σὲ θυμήθηκα πάλι μεταφραστή τοῦ *«Θανασίμου Ἀμαρτήματος»*, ποῦ γιὰ τῆς ἀμαρτίας μας βάλθηκες νὰ μᾶς ξεθεάνης κάθε Σάββατο — ἔχουν, ποῦ λέτε, καὶ κάποια χάρι. Μὰ ἡ εὐλογημένη ἡ κυρία Μελλομένη τίποτε, μὰ τίποτε. Ἀσχημη πέρα-πέρα.

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ἀκοῦστε καὶ φρίζτε, καὶ φασκελώστε, ἂν θέλετε — με τὸ δι-

κησας — τὸν προκομμένο τὸν ἀντρα της. Ὁ κύριος Ἀβράμ Χηνίδης — ἡ χήνα — με ἀγάπη, με ἔρωτα, τὴν πῆρε τὴν γυναῖκά του! Τὴν εἶδε ἓνα βράδυ στὸν περίπατο, στὸν ἴσιο Δρόμο, μαγεύτηκε ἀπὸ τὰ κάλλη της, τῆς πῆρε τὸ κατόπι καὶ... — νὰ μὴ τὰ πολυλογούμε — σ' ἓνα μῆνα τὴν φορτώθηκε. Νά σᾶς πῶ καὶ τὸ φοβερότερο: Τὴν ἀγαποῦσε, τρελλὰ τὴν ἀγαποῦσε, κι' ἀφοῦ παντρεύτηκε!... Ἐδῶ σὲ θέλω!

Τὸ ν' ἀγαπήσῃ κανεὶς ἑμορφη γυναῖκα εἶνε φυσικὸ πρᾶμα — τὸ ἐπιτρέπει ἡ αἰσθητικὴ, ἡ ζωγραφικὴ, ἡ καλλιτεχνία, ἡ ψυχολογία καὶ ἡ χημεῖα ἀκόμη. Μὰ ν' ἀγαπήσῃ κανεὶς — ἑμορφος μάλιστα — μὴν ἀσχημη, ἓνα τέρας, ποιὸς διάβολος τὸ ἐπιτρέπει; Τί εἶδους μαγνητισμός εἶν' αὐτὸς τῆς ἀσχημης; Τί χημισμός; — θάλεγε ὁ Μωυσεΐδης ὁ γιατρός. — *Quelle attraction?* νὰ σᾶς τὸ πῶ καὶ φραντζέζικα. Μὰ καὶ κινέζικα νὰ σᾶς τὸ πῶ. Κινέζοι ἂν εἴστε, δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ νοιάσετε, κ' ἐγὼ ἄλλο τόσο. Βάλτε το κι' αὐτὸ στὰ ἀνεξήγητα μυστήρια, στοὺς γρίφους, στὰ αἰνίγματα, — ὄχι τοῦ *«Ἀπ' Όλα»* — στὰ ἀκατανόητα, στὰ ἀφάνταστα τοῦ κόσμου, σταυροκοπήθητε καὶ πῆτε: Ὁ μυστήρια τῶν μυστηρίων! Κ' ἔτσι λύεται — μπερδεύεται, ἂν θέλετε — τὸ ζήτημα, γιὰ νὰ μπορέσω κ' ἐγὼ νὰ προχωρήσω.

Καὶ προχωρῶ.

Ἡ κυρία Μελλομένη Χηνίδου, μόλις στεφανώθηκε, ἀρχισε νὰ παίρνῃ τὸν ἀέρα τῆς χήνας τοῦ ἀντρός της. Ὁ,τι πῆ αὐτὴ...

Τώρα δὲ εἶνε ποῦ θὰ τὰ μπλέξω. Ἦλθε ἡ ὥρα νὰ φέρω στὴ σκηνὴ αὐτοῦ τοῦ τρέρρομεροῦ δράματος νέο πρόσωπο, τὴν *πεθερά*, με συμπάθειο. Καὶ πρέπει νὰ λάβω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς τὴν παρουσιάσω. Ὁ! φρίκη!...

Φρίκη, ὄχι γιὰ τὴν πεθερά, ἀλλὰ γιὰ τὸν κύριον Θεόδωρον Καβαλιέρον Μαρκοῦζον, διευθυντὴν, ἀρχισυντακτάρχη καὶ ἐκ τῶν ἐκδοτῶν τῆς εἰκονογραφημένης ἐβδομαδιαίας κτλ. Ἐπιθεωρήσεως *«Ἀπ' Όλα»*, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς δε τῆς βίβλου, με ἄλλα λόγια, τοῦ ἀνὰ χεῖρας Ἡμερολογίου. Ὁ φίλτατος Θῆτα Κάπα Μῆ — γιὰ τὴν συντομία — με ὥρισε δυὸ μονάχα σελίδων ὑλικὸ νὰ τοῦ δώσω. Κ' ἐγὼ, με τὴν φόρα ποῦ πῆρα, καὶ γιὰ νὰ θελήσω ἀξιοπρεπῶς τὴν πεθερά νὰ σᾶς παρουσιάσω, ἔχω φόβο καὶ τρεῖς σελίδες νὰ περάσω. Καὶ τότε — ὦ! φρίκη! — τίποτα δὲν τῶχει ὁ Θῆτα Κάπα Μῆ, πρὸς ἐκδίκησι, νὰ με ἐξαναγκάσῃ τοῦ χρόνου νὰ τοῦ δώσω κανένα *Κόντε Ὁριαντάλ* μήκους καὶ πλάτους *πέντε* σελίδων.

Λοιπὸν, τί λέγαμε;... Γιὰ τὴν πεθερά. Ἡ πεθερά ἦτο — καὶ εἶνε ἀκόμα — παχειά, σὰν βαρέλα, μὰ ὡμορφογυναῖκα. Ἄλλο

πάλι μυστήριον τῶν μυστηρίων. Πῶς, ὡραία αὐτὴ γυναῖκα, ἔκανε ἀσχημο παιδί; θὰ ρωτήσετε... Ἀφήστε με, σᾶς παρακαλῶ, νὰ προχωρήσω, κι' ἂν ἔχετε διάθεσι, σῆς λύστε καὶ τῆς πεθερᾶς καὶ τῆς κόρης τὸ μυστήριον.

Ἡ πεθερά τὸ λοιπὸν — τετραπέρατη γυναῖκα — βλέποντας τὴν ἀδυναμία ποῦ ἔχει ὁ γαμπρός της στὴν μονάκριβή της κόρη, τὸ πῆρε ἑπάνω της, κ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τοῦ πῆρε τὸν ἀέρα. Ὁ,τι πῆ αὐτὴ. Μάνα καὶ κόρη *ἑορτίζινα* τὸν εἶχαν τὸν Χηνίδην. Ἐδῖνε ἡ μάνα τὴν διαταγή, τὴν ἄρπαζε ἡ κόρη χωρὶς ἀντιλογία, κι' ἀμέσως ἡ ἐκτελεσε. Ἦτανε, δὲν ἦτανε ὁ Χηνίδης, τὸ ἴδιο ἔκανε. Βουβὸ πρόσωπο. Ποῦ νάχη τὴν θέλῃσι, τὸ θάρρος, ὁ φουκαράς ὁ Χηνίδης νὰ πῇ κι' αὐτός, σὰν ἀντρας ποῦ ἦτανε, τὴν γνώμη του, ἢ νὰ κάνῃ πῶς δὲν δέχεται τὴν ἀπόφασιν τῆς διπλῆς συμμαχίας μάνας καὶ κόρης! Φουρτούνα στὰ μπατζάκια του. Ἀνοιγὰν τὸ στόμα, τοῦδγαζαν μὴ γλώσσα, μὰ γλώσσα, τόση δά. Ἀρχιζε ἡ μάνα, ἀποτελεῖωνε ἡ κόρη, καὶ πολὺ συχνὰ φώναζαν μαζωμέναις.

Εἶδε καὶ ἀποεῖδε ὁ Χηνίδης — ἡ χήνα — πῶς δὲν εἶνε βολετὸ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα, συνείθισε πᾶ νὰ ὑπακούῃ καὶ σ' ὅ,τι θέλουν, ὅ,τι ποῦν — ἡ χαριτωμένη ἡ γυναῖκά του, ἡ σεβαστὴ του πεθερά — νὰ σκύφτῃ τὸ κεφάλι καὶ νὰ λέγῃ: «Σὺ, Κύριε».

Πιστεύω πᾶ τώρα, ἔπειτα ἀπ' τὴν «εἰσαγωγή» ποῦ σᾶς ἔκανα, νὰ μπῶ στο «κύριον θέμα».

Ἡ κυρία Μελλομένη, μόλις μπῆκε στο δωμάτιο, ἔτρεξε στὸν καθρέπτη, χωρὶς νὰ καταδεχθῇ νὰ χαιρετήσῃ τὸν ἀντρα της, καὶ ἀρχισε νὰ ξεμπουλώνῃ τὸ καπέλλο της.

Ὁ Χηνίδης ἄφησε τὸ γράψιμο καὶ τὴν γλυκοκύτταζε.

Ἐξαφνα, χωρὶς νὰ στρέψῃ τὰ μάτια της ἀπ' τὸν καθρέπτη, τοῦ λέγει:

— Ἀκουσε, Τζῶν...

Τζῶν; Ἐμεῖς Ἀβράμ τὸν ξέρουμε. Naί, δίκηο ἔχετε, Ἀβράμ τὸν ἔδγαλε ὁ παππᾶς ποῦ τὸν βάπτισε, μὰ ἡ πεθερά του τὸν ξαναβάπτισε. Τζῶν τὸν ἤθελε — τὸ γιατί θὰ σᾶς τὸ πῶ παρακάτω — καὶ ὁ Ἀβράμ ἔγινε Τζῶν. Μὴ τὸ παραξενεύετε. Με πεθερά σὰν τὴν λεγόμενη, ὄχι τὸ ὄνομα μονάχα, μὰ καὶ τὴν πίστη του μπορεῖ κανεὶς ν' ἀλλάξῃ.

Καὶ εἶτε ἡ κυρία Μελλομένη:

— Ἀκουσε, Τζῶν...

— Λέγε, χρυσό μου.

— Νὰ τὰ ζουρίσῃς!

Ἀνοιξε ἐκεῖνος τὰ μάτια του καὶ τὴν κύτταζε με ἀπορία. Νὰ τὰ ζουρίσῃ!...

Θά παράκουσε χωρίς άλλο. Και την ρώτησε:

- Πώς είπες, χρυσό μου;
- Να τα ξουρίσης!
- Να τα... τί να ξουρίσω;
- Τα μουστάκια σου!

Χωρίς να τὸ θέλῃ, σήκωσε τὸ χέρι του ὁ Χηνίδης καὶ χάιδεψε τὰ μουστάκια του τὰ ὠραία, τὰ μουστάκια του τὰ ἀλά Γκιγιώμ, τὰ στρυμμένα ποῦ φοβερίζουν τὸν οὐρανό.

- Τα μουστάκια μου;...
- Ναί, τὰ μουστάκια σου. Μίλησα καθαρά νομίζω. Να ξουρίσης τὰ μουστάκια σου, πῶ καθαρά πῶς νὰ στὰ πῶ;
- Μὰ... μὰ γιατί;
- Ἐγύρισε ἀπὸ τὸν καθρέπτη, ἀκούμπησε στὴν καρτέλα, καὶ τὸν κύτταξε τώρα κ' αὐτὴ μὲ ἀπορία.
- Γιατί; τί θὰ πῇ γιατί;
- Ἐρωτῶ, γιατί;
- Διότι εἶσι τὸ θέλω. Ἐχουμε τώρα κ' ἐρωτήσεις! Διότι, κύριε, τὸ θέλω θέλω νὰ ξουρίσης τὰ μουστάκια σου! Τώνωσες τώρα;
- Ὁχι...

Τὸν καλοκύτταξε ἐκείνη, τσίπωσε τὸν μακρὸ της τὸν λαιμὸ πέρα-πέρα καὶ φώναξε:

- Θέλεις τὸ λοιπὸν ἐγγράφως νὰ σοῦ τὸ δώσω; Να τὰ ξουρίσης! Τὸ κατάλαβες;
- Θέλησε νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὴν θέσι του, μὰ δὲν εἶχε δυνάμεις, τόσο τὸν ζάλισε αὐτὴ ἡ κατακεφαλιά.

Νὰ ξουρίσῃ τὰ μουστάκια του! — Ἐλα σὺ. Κύριε, εἶπε μέσα του. Θὰ χωρατεύῃ τὸ χρυσό μου.

- Καὶ γέλασε.
- Τὸ γέλιο ἐκείνο ἐτάραξε τὰ νεῦρα τῆς κυρίας του — ὄνομα καὶ πράμα.
- Γελᾷ ὁ κύριος! εἶπε μὲ περιφρόνησι. Αὐτὸ τώρα μὰς ἔλειπε. Να τὸν μιλῶ σοβαρά, κ' ἐκεῖνος νὰ σπάνῃ στὰ χάχλανα. Σιωπῇ, παρακαλῶ. Μὲ ξέρεις πολὺ καλὰ ποῦ δὲν παίρνω ἐγὼ ἀπ' αὐτὰ... καὶ οὔτε σ' ἐπιτρέπω νὰ φέρῃς ἀντιλογίαν. Σὲ εἶπα νὰ τὰ ξουρίσης, θὰ τὰ ξουρίσης!

Κατάλαβε τώρα ὁ Χηνίδης ποῦ τὰ πράγματα γίνονται σοβαρά.

- Νὰ τὰ ξουρίσῃ! Τὰ μουστάκια του νὰ ξουρίσῃ τὰ ὠραία, τὰ μεγαλοπρεπῇ, ποῦ τὰ τρεφε τόσα χρόνια μὲ τὰ καλλίτερα κοσμητικά, τὰ μουστάκια του τ' ἀρεμάνια.
- Γλόκανε τὴν φωνή του καὶ τῆς εἶπε:
- Μὰ γιατί, χρυσό μου, νὰ μὲ κάνῃς αὐτὸ τὸ κακὸ; τί σ' ἐφταιξαν τὰ μουστάκια μου, ποῦ μὲ δίνουν μὰ χάρι, ἕνα ἀέρα στὸ πρόσωπο; ἄδικο δὲν εἶνε νὰ τὰ ξουρίσω;

- Αὐτὸ εἶνε δικός μου λογαριασμός.
- Ναί, δικός σου λογαριασμός εἶνε, μὰ... καὶ... δικός μου κομμάτι.

Τώρα πὰ γούρλωσαν σὰν ἀνοικτὰ στρείδια τὰ μάτια τῆς κυρίας Μελομένης.

- Ὁχι, κύριε, τὸν φώναξε κατάμουτρα, ὄχι, διόλου δὲν εἶνε δικός σου λογαριασμός, μονάχα δικός μου εἶνε. Σὲ θέλω χωρίς μουστάκια. Δὲν τὰ θέλω τὰ μουστάκια σου. Ποῦ βλέπεις τὸ ἄδικο, παρακαλῶ; Δικός μου δὲν εἶσαι; κτῆμά μου δὲν εἶσαι; σὲ κάνω ὅ,τι θέλω. Ἐγὼ σὲ ὀρίζω, δὲν τὸ κατάλαβες ἀκόρα;

— Τὸ κατάλαβα, γυναικούλα μου, τὸ παρακατάλαβα μάλιστα, ἀλλὰ ποιὸς ὁ λόγος νὰ γίνω σπανός;

- Ποιὸς ὁ λόγος;
- Ναί, χρυσό μου, ποιὸς ὁ λόγος;
- Καὶ ποιὸς σ' ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ μ' ἐξετάζῃς;
- Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα, τὸ ξέρω, μὰ πὲ με το, νὰ ζήσης.
- Σὲ κάνω αὐτὴ τὴ χάρι, γιὰ τελευταία φορά. Θὰ τὰ ξουρίσης τὰ μουστάκια σου διότι εἶνε τῆς μόδας.

- Τῆς μόδας;
- Μάλιστα, κύριε, τῆς μόδας. Στὸ Παρίσι ὅλοι οἱ κύριοι τὰ ξουρίζουν.
- Στὸ Παρίσι; μὰ ἐδῶ;

- Τί κουτὸς ποῦ εἶσαι, καὶ μένε! καὶ τί ἀπλοϊκός! σωστός Ἀνατολίτης. Τί Παρίσι, τί Πόλις! Καὶ ἀπὸ ποῦ μὰς ἐρχεται ἡ μόδα, παρακαλῶ, ἀπὸ ποῦ μὰς ἐρχονται οἱ τρόποι τοῦ φέρεσθαι; ὀρίστε;... Ἡ «Φέμινα»... Τὴν ξέρεις τὴν «Φέμινα»;
- Ποῦ νὰ τὴν ξέρω αὐτὴν τὴν κυρία; οὔτε δηλοκὴγάτα δὲν μ' ἀφίνεις νὰ βλέπω. Τὸν ἀλάτισε ἐκείνη μὲ τὰ δάκτυλα.

- Κουτεντές, πάντα κουτεντές, πάντα χίνα, καλὰ σὲ λέγει ἡ μαμά. Ἡ «Φέμινα», κύριε, δὲν εἶνε κυρία, εἶνε βιβλίο, ποῦ βγαίνει στὰ Παρίσια, καὶ γράφει γιὰ μόδες, γιὰ συμπεριφορὰ τῶν γυναικῶν, γιὰ χίλια δυό. Ἡ «Φέμινα» λοιπὸν γράφει πᾶς πρέπει ἡ γυναῖκες νὰ ξουρίζουν...
- Τί;...

- Τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ, νὰ τί! Να ξουρίζουν, κύριε, τὰ μουστάκια τῶν ἀντρῶν τους. Εἶνε τῆς μόδας, ἀλαγκλαί. Τάμαθα σήμερα, καὶ σήμερα τὸ βάζω εἰς ἐνέργειαν. Ἡμεθα σήμερα συναγμέναι εἰς τὴν μαδὰμ Βερζινῇ. Παιζαμε πόκερ, μόνο γυναῖκες. Διαβάσαμε κατόπι τὴν «Φέμινα», εἶδαμε τὴν τελευταία μόδα γιὰ τὸ ξούρισμα τῶν μουστακιῶν καὶ

ἀποφασίσσαμε ἡμεῖς πρώτες νὰ φέρουμε τὴν καινούργια μόδα στὴ Πόλι. Πιά πρώτη θ' ἀρχίσῃ; Ἡ μαδὰμ Βερζινῇ, ἐξυπνὴ γυναῖκα νὰ σὲ πῶ, ἔλυσε τὴν διαφορὰ. Ἐγραψέ τὰ ὀνόματά μας σὲ χαρτάκια καὶ τράβηξε κλῆρο. Τὸ ὄνομά μου βγήκε πρῶτο. Τάραβεξ τώρα;

Ἐστριβε τὸ μουστάκι του ὁ Χηνίδης καὶ κύτταζε τὴν γυναῖκά του σὰν βλάκας.

Ποῦ κατήντησαν οἱ σημερινοὶ οἱ ἀντρες! Να βάζουν ἡ γυναῖκες τῶν σὲ κλῆρο τὰ μουστάκια τῶν ἀντρῶν τους, πιά πρώτη νὰ τὰ ξουρίσῃ!

Ὁ τέμπορα, ὦ μοῦρες!

- Μὰ τὸ καλοσυλλογίστηκες αὐτό, χρυσό μου, εἶπε σὲ λίγο ὁ Χηνίδης, νὰ χάσω τὰ φαντακτερά μουστάκια μου, νὰ μὲ βλέπῃς σπανό; γιὰ φαντάσου το.

Καὶ δὸς του κύτταζε τὸ μουστάκι του.

- Εἶνε τῆς μόδας, τ' ἀκούς; εἶνε τῆς μόδας! Να ἡ ὠρα τώρα νὰ σκέπτεσαι καλλίτερα ἀπ' τὴν «Φέμινα».

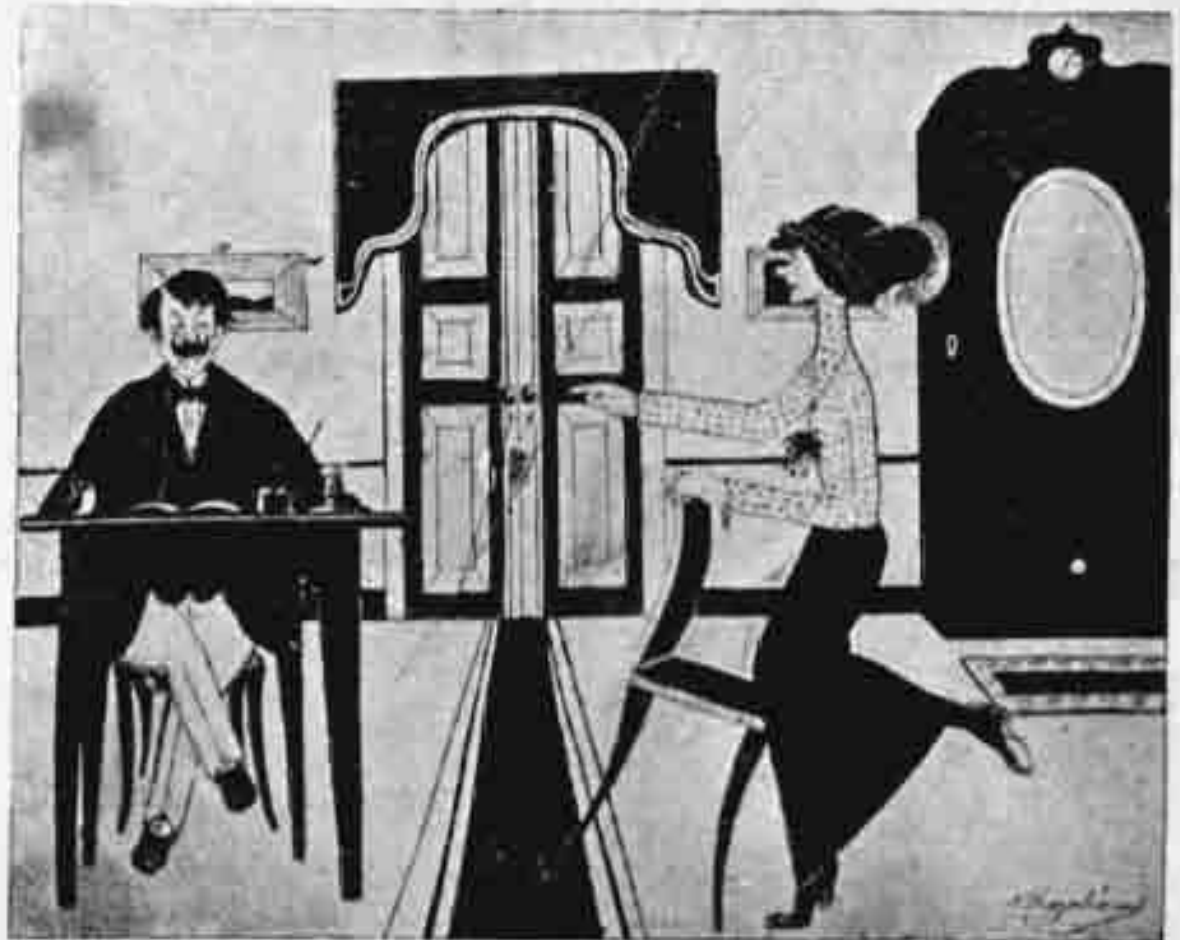
Σὲ τρεῖς φέρε!

- Ἀνάθεμά σε, «Φέμινα», κ' ἐκεῖνος ποῦ σὲ βγάζει, εἶπε μέσα του ὁ Χηνίδης.

- Να σὲ πῶ τώρα καὶ τοῦ στραβοῦ τὸ δίκιο, ἀφοῦ ξεπέφτω τόσο πιά γιὰ νὰ σὲ δίνω καὶ λόγο τῶν πράξεών μου; μάθε το κ' αὐτό: Στάς ἀρχίς, όταν ἔπεσε ὁ κλῆρος σὲ μένα, μὲ φάνηκε κρῶς πράμα νὰ σὲ τὰ ξουρίσω. Καὶ συλλογισμένη ἔφυγα ἀπὸ τῆς μαδὰμ Βερζινῇ. Περνοῦσα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μαμάς. Ἦτο στὸ μπαλκόνι. Μόλις μὲ εἶδε, ἀνοίξε τὸ παράθυρο καὶ φώναξε: — Ἀκουσε, παιδί μου, νὰ ξουρίσης τὸν Τζῶν!... Χωρὶς ἄλλο θὰ διάβασε καὶ ἡ μαμά τὴν «Φέμινα»... Κ' εἶσι, ἀφοῦ τὸ εἶπε ἡ μαμά, τελειώνει πᾶσα συζήτησις.

Μόλις τὰκουσε αὐτὰ ὁ Χηνίδης, τινάχθηκε στὰ πόδια.

- Αἱ; Τὸ εἶπε αὐτό ἡ μαμά; ρώτησε τρομαγμένος.

— Διότι, κύριε, τὸ θέλω θέλω νὰ τὰ ξουρίσης!...

— Ναι, σὲ λέγω, τὸ εἶπε ἡ μαμά.

— Τὸ εἶπε ἡ μαμά!

Τώρα πᾶς κατάλαβε ὁ φουκαρὰς ὁ Χηνίδης ποῦ τὰ μουστάκια του δὲν τὰ σώζει καμμιὰ δύναμις, οὔτε ὅλες αἱ Δυνάμεις μαζωμένες, ἡ Τριπλὴ Συνεννόησις καὶ ἡ Τριπλὴ Συμμαχία.

Τὸ εἶπε ἡ μαμά! Τὸ εἶπε, σάν νά λέμε, ὁ Πάπας, ὁ Γκρέϋ, ὁ Τσάρος.

Κι' ἀκόμη χειρότερα. Ὁ Πάπας, ὁ Γκρέϋ, ὁ Τσάρος, σάν ἄνθρωποι ποῦ εἶνε, παίρνουν κάποτε πίσω τὸν λόγο τους, τὴν διαταγὴ τους. Μὰ ἡ **μαμά**; Τὸ θηρίο αὐτὸ τὸ ἀνήμερο, νὰ δώσῃ διαταγὴ σταῦ γαμπροῦ της τὸ σπίτι καὶ νὰ μὴ ἐκτελεστῇ! Στά καλά σας εἶστε; Πιὸ εὐκὺλο εἶνε νὰ φαντασθῇτε ποῦ σταμάτησε ὁ ἥλιος, ποῦ παντρεύτηκε ὁ Ἀνδρεϊδης, ποῦ δὲν κρατᾷ τὴν τσάντα στὰ χέρια του ὁ Μυστακίδης, ποῦ ξουρίστηκε καλὸγερος ὁ Κατεΐκης, ποῦ ἀπαρνήθηκε τῆς προεδρείας Σωφρονιάδης ὁ Δημήτριος, ποῦ δὲν ὑπογράφει Μελισσόπουλος ὁ Δημήτριος χωρὶς τοὺς τίτλους του, παρὰ νὰ σὰς περάσῃ ἀπὸ τὸ νοῦ, π. ὅς μιά διαταγὴ τῆς **μαμάς** στὸ σπίτι τοῦ Χηνίδου δὲν ἐξετελέσθηκε.

Τὴν κότταξ' ἀκόμα τὴν γυναῖκά του μὲ μάτια τρομαγμένα ὁ Χηνίδης, ὅταν ἐξαφνὰ ἀκούστηκε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας.

Πρᾶξις δευτέρα.

Καλὰ ποῦ κτύπησε τὸ κοῦδούνι γιὰ νὰ ξεκουραστώ καὶ νὰ συλλογισθῶ πῶς δὰ τὰ καταφέρω νὰ σὰς τὰ περιγράψω τὰ πράματα κατὰ πῶς ἐγείναν στὴν δευτέρῃ αὐτῇ πράξῃ τοῦ τρῆραϊκοῦ δράματος.

Ἡ ὑπηρετρία ἔφερε μιὰ κάρτα στὴν κυρία της. Πῆρε τὴν κάρτα καὶ διάβασε ἡ κυρία Μελπομένη:

— «Ἀσὶλ Ἀσελίδης, κοῦφερ ἔ μπαπιέρ ποῦρ ὁμες ἔ ποῦρ φέμεζ. Τοῦλλέτ, Ποστίζ, Γράννὰ ροῦ δὲ Περά, νὸ σέντ τροίς, ἐν φὰς ἀπαρτεμέντ Κονστιτουτιόν».

Στὴν ἐντέλεια, βλέπετε, τᾶξερε τὰ γαλλικὰ ἡ κυρία Χηνίδου. Καὶ βέβαια, τοῦ κόσμου γυναῖκα!

— Ὁ μπερμπέρης! φώναζε ἀμέσως, ἄς ἔλθῃ.

— Ὁ μπερμπέρης; ρώτησε μ' ἓνα ὄφρος ἡλιθιο ὁ ἄντρας της.

— Μάλιστα, κύριε, περνώντας τὸν ἐκάλεσα νᾶλθῃ νὰ τελειώνουμε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα, πρὶν νᾶλθῃ ἡ μαμά.

Δὲν πρόφτασε νὰ πῇ τίποτε — καὶ τί νὰ πῇ ὁ ταλαίπωρος; — καὶ παρουσιάζεται ὁ Ἀσὶλ Ἀσελίδης, ὁ κουρεὺς. Μόλις μπῆκε, μὲ τὸ καπέλλο στὸ ἓνα χέρι καὶ μὲ τσάντα στὸ ἄλλο, χαιρέτησε μὲ μεγάλη εὐγένεια πρῶτα τὴν κυρία, ἔπειτα τὸν κύριο, μὲ ὑπόκλισις ἄς κάτω. Στὸ πλάϊ του ἦτο μιὰ γκαρδαρόπα. Νομίζοντας ποῦ ἦταν ἄνθρωπος, ἔστρεψε καὶ χαιρέτησε καὶ τὴν γκαρδαρόπα.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, μαδάμ, κύριε, εἶπε μὲ χαμόγελο εὐγενικό.

— Διὰ τὸν κύριο, εἶπε ἡ κυρία Μελπομένη.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, μαδάμ... Πιστεύω νὰ εὐχαριστηθῇ ὁ κύριος ἔχω ἐλαφρὰν, πολὺ ἐλαφρὰν χεῖρα, καὶ μὲ ἀντισηψὶ ἐξτρά. Ἐμεῖς ἡξεύρετε, οἱ κουαφὲρ πρῶτης τάξης, ἔχουμεν καθήκον ὅπως ἐν πάσῃ περιπτώσει, οὕτως ἢ ἄλλως, διὰ λόγους τῆς ὑγιεινῆς, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Παστέρ, ὅπως ἐν πάσῃ περιπτώσει, οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ ἀντισηψὶ ἐξετελεῖται μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης ἐντελειότητος, ἐν πάσῃ περιπτώσει... οὕτως ἢ ἄλλως, ὁ κύριος δὰ γίνῃ καὶ τακτικός ἀμπονέ...

— Βέβαια, βέβαια, τοῦ λέγει ἡ κυρία Μελπομένη, ποῦ τῆς ἦλθε νὰ πατήσῃ τῆς

φωναῖς μὲ τὴν φλυαρία τοῦ μπερμπέρη καὶ μὲ τὰ «οὕτως ἢ ἄλλως».

Εἰς τὸ ἀναμεταξύ αὐτὸ εἶδε ὁ κουαφὲρ «πρῶτης τάξης», ὅτι φρεσκοξουρισμένος ἦτο ὁ κύριος, καὶ ρώτησε:

— Διὰ τὴν κόμην τοῦ κυρίου... οὕτως ἢ ἄλλως...

— Ὁχι, διὰ ξουρίσμα, δὰ τὰ ξουρίσης.

— Μὲ τὸ παρδόν, μαδάμ, τί νὰ τοῦ ξουρίσω;

— Τὰ μουστάκια!

Ὁ κουρεὺς τᾶχασε. Ἐβλεπε μιὰ τὴν μαδάμ, μιὰ τὸν κύριο μὲ τὰ μεγάλα μουστάκια, καὶ τοῦ φάνηκε τόσο παράξενο νὰ θέλῃ νὰ τὰ ξουρίσῃ.

— Τοὺς μύστακάς σας θὰ ξυρίσετε, κύριε;...

Δὲν βάσταζε πᾶς ὁ Χηνίδης καὶ μίλησε:

— Μελπομένη μου, λυπήσου με, εἶπε μὲ λυπητερὴ φωνή.

— Μὰ ξέρεις ποῦ τὸ καταντάς πλέον ἀηδία!... Δὲν μὲ λές, κοῦκλες θὰ παίξουμε; Χόστο στὸ κεφάλι σου, δὰ τὰ ξουρίσης, θᾶλθῃ ἡ μαμά καὶ πρέπει νὰ σ' εὐρὴ ξουρισμένο, τώνουωσες!... Ἐμπρός, κύριε κουρέα.

Ὁ Χηνίδης κύτταζε τὸν κουρέα, σάν νὰ τοῦλεγε: Σώσέ με!

— Ἐμπρός, κύριε κουρέα! φώναζε ἡ Μελπομένη.

— Μὰ...

— Μὰ; τί μὰ;

— Μὰ... μὲ τὸ παρδόν, μαδάμ, σάν νὰ μοῦ ἀποφαίνεται, ἐν πάσῃ περιπτώσει, οὕτως ἢ ἄλλως, ὅτι ὁ κύριος ἀποτραβιέται διὰ τὸ ξύρισμα τῶν μυστάκων του, ἐν πάσῃ περιπτώσει...

— Δὲν μὲ συγχωρῶς, χριστιανέ μου, μὲ τὰ «ἐν πάσῃ περιπτώσει σου», κάνε τὴν δουλειά σου...

— Μὰ ἀφοῦ, οὕτως ἢ ἄλλως, δὲν θέλει ὁ κύριος;

— Ναι, δὲν θέλω, τόλμησε νὰ πῇ ὁ Χηνίδης. Λυπήσου με, Μελπομένη, λυπήσου με...

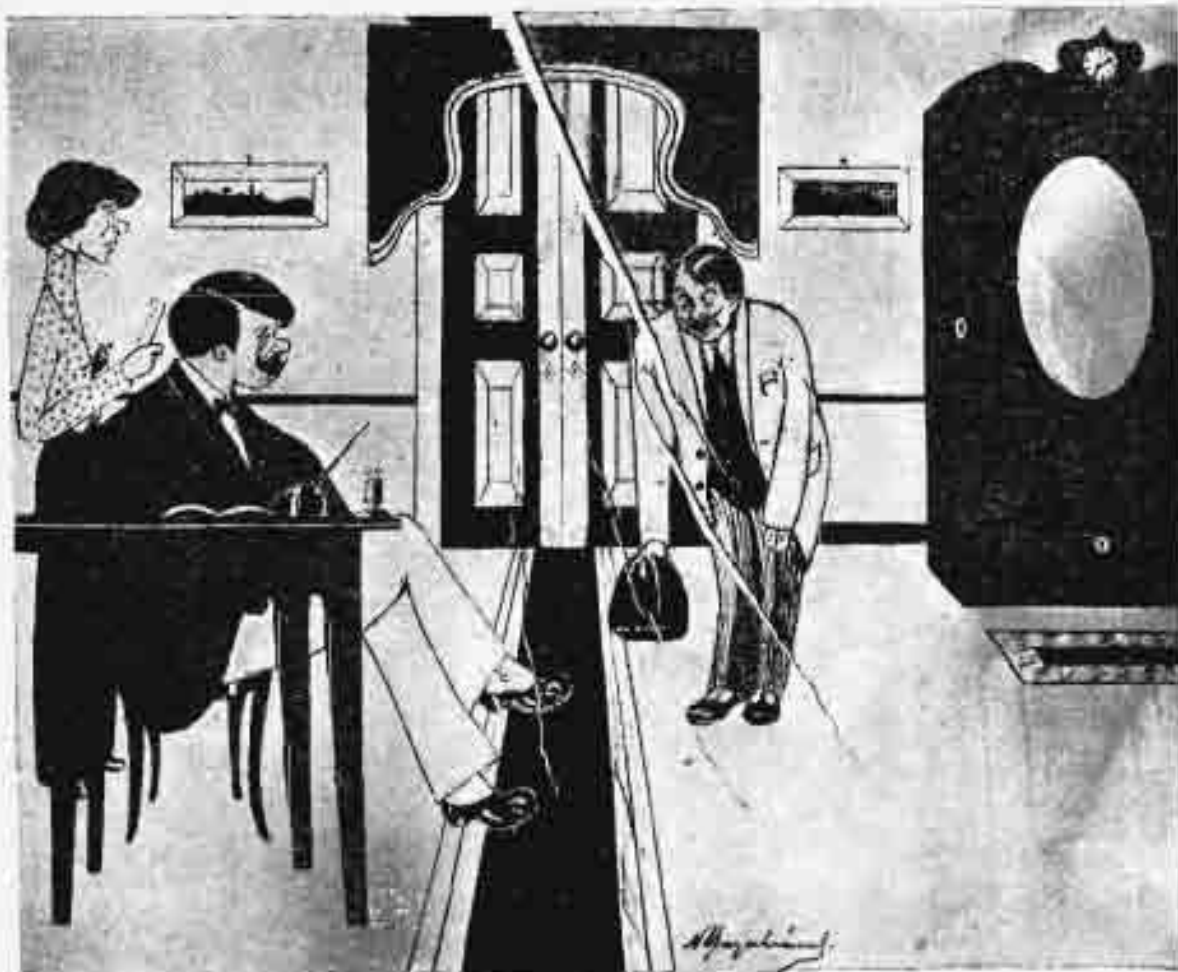
Ράγισε ἡ καρδιά τοῦ κουρέως.

— Μὲ τὸ παρδόν, μαδάμ, δὲν μὲ πίπτει λόγος, μὰ ἐρωτῶ τὴν εὐγένειά σας, διατί θέλετε νὰ ξυρίσῃ ὁ κύριος τοὺς μύστακάς του...

— Γιὰ τὸ κακό σου τὸν καιρὸ! ἔκανε νὰ πῇ ἡ Μελπομένη, μὰ τὸ κατάπιε.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μαδάμ — πῆρε φόρα ὁ κουρεὺς — ἡμεῖς οἱ ἄνδρες, ξέρετε, ἔχουμεν τοὺς μύστακας περὶ τιμῆς, καὶ οὕτως ἢ ἄλλως, διὰ νὰ σὰς τὸ ἀποδείξω τετραγωνικῶς, λέγουμεν μιὰν παροιμίαν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν, λέγουμεν: «Νὰ μὲ τὰ ξουρίσης», ἂν δὲν τὸ κάνω αὐτό, τοῦτο, ἐκεῖνο, τὸ ἄλλο. Ὅστε βλέπετε, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὅτι ἐννοοῦμεν τοὺς μύστακας καὶ τοὺς ἔχουμεν εἰς ὑπόληψιν, καὶ μάλιστα, οὕτως ἢ ἄλλως, καὶ δι' ὀλίγων λόγων, κυρία, ὅλαι αἱ δεσποινίδαι καὶ ὅλαι αἱ γυναῖκαι, μὲ τὸ παρδόν, ἔχουσιν τοὺς μύστακας εἰς μεγάλην ὑπόληψιν, καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον, οὕτως ἢ ἄλλως...

— Οὐφ! δὰ ξεφωνήσω! φώναζε ἡ κυρία Μελπομένη. Μὰ δὲν σ' ἐκάλεσα ἐδῶ, κύριε κουρέα, νὰ μᾶς βγάλῃς λόγο, οὔτε γιὰ δικηγόρο τοῦ λόγου του σὲ φώναξα...

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, μαδάμ, κύριε...

— Ναι, έχετε δίκαιον, μαμάμ, πολύ δίκαιον, έν πάση περιπτώσει...

Έπάνω στο έν πάση περιπτώσει τοῦ κουρέως, ακούσθηκε τὰ κουδούνι της έξω-πορτας.

— Η μαμά! φώναξε ή κυρία Μελομένη.

Πρώτες τρίτη.

Αρχίζει ή τρίτη πράξις. Τὰ πράγματα γίνονται τώρα σοβαρά και σὰς παρακαλώ, κύριοι, τώρα ποῦ μπαίνει ή **μαμά**, φέρτε πέφια, γιατί είνε ικανή, σάν θυμάση, και τὰ δικά σας και τὰ δικά μου νά βαλῃ νά τὰ ξουρίση πέρα-πέρα.

Παραησιάζεται ή κυρία Μαριόγκα. Ένας άγκυς άκατέργαστος, μιά βαρέλα, χοντρογυνάικα, μιά βασταγμένη ακόμη, Μπρός στή κόρη της, ‘Αφροδίτη. Τὸ λουσό της βαρύ, ἀλλ’ άκαλαιόδητο. Τὰ μαλλιά της φουντωμένα, κατάμυρα και γυαλιστερά, δίχως άλλο δὲ τὰδαρε τὰ μαλλιά της.

Μόλις μπήκε, έρριξε γύρω της ένα έξεταστικό βλέμμα, σάν στρατηγός ποῦ επιθεωρεῖ τὸ στράτευμά του. Είδε τὸν κουρέα και ρώτησε τῆς κόρης της:

— ‘Ο κύριος;
— ‘Ο μπερμπέρης.
— Έχω εύχαρίστησι.
— Έπίσης, μαδέρ, εἶπε ὁ κουρεὺς, άποκλινόμενος ὡς κάτω.

‘Ο Χηνίδης έτρεμε σάν τὸ ψάρι στή στεριά.

Η πεθερά ρώτησε πάλι, χωρίς νά καταδεχθῇ νά διῇ τὰ μούτρα τοῦ γαμπροῦ της:

— Λουπόν; τὸν ξουρίσατε;
— ‘Ω, μαμά μου, ποῦ νά σέ τὰ λέω, δὲν θέλει, άντιστέκεται ὁ προκορμένος.

Και έδειξε μὲ τὸ δάκτυλο τὸν άντιπὸ της.

Τὸν εἶδε τότε καλά τὸν γαμπρό της ή πεθερά και τοῦ έρριξε ένα βλέμμα. Μαχαίρι δίκου άπο εκείνο τὸ βλέμμα, άστροπέλεκκι, μπόμπα, κανονιά; ‘Ο,τι προτιμάτε.

— Δὲν θέλει; άντιστέκεται; φώναξε. ‘Ακούστε, κύριε, και ἀπὸ πότε, περικαλῶ, πὲ κάναμε κεχαγιά σὸ σπῖτι τῆς κόρης μου, σῖ; ἀπὸ πότε;

Μιλιά ὁ Χηνίδης.

— Και πὰς τόλμησες, κύριε, ν’ άντισταθῆς; Και τί μὲ κόπηκες ἐδῶ; Τὸ διάταξα ἐγώ, και τόλμης, άδεόφοβε, νά... Φτοῦ σου!

‘Ο μπερμπέρης κύτταξε δλους σάν χαζός...

— Μαμά μου, καλή μου μαμά, παρεκάλεσε ὁ Χηνίδης.

Δὲν βάσταξε πιά ὁ κουρεὺς.

— Μὲ τὸ παρδόν, μαδάρ, οὕτως ή άλλως, άφου δὲν θέλει ὁ νοικοκύρης, έν πάση περιπτώσει, σάν κρύο πράγμα δὲν σὰς φαίνεται νά ξουρίσῃ;

— ‘Οχι, κύριε, σὲ μένα φαίνεται πολὺ ξεστό, και σὰς περικαλῶ νά μὴ άνακατίναςθε στὰ οικογενειακά. **Σὲ τρέ φόρ!**

— Παρδόν, μαδάρ, παρδόν, εἶπα κ’ ἐγώ...

— Νά σὲ πῃ ὁ παπὰς σ’ αὐτί, κί ὁ διάκος σὸ κεφάλι! εἶπε μέσα της ή πεθερά. Λουπόν, περνᾷ ή ὥρα φέρτε τὸν

— Φτοῦ σου!

ἐδῶ. ‘Ετοιμάσου, κύριε κουρέα... Εἰμαι τῆς γνώμης νά τὸν δέσουμε.

Νά τὸν δέσουνε!

Ποῦ κατήντησες, καθμένα Χηνίδη! Νά σὲ δέσουνε, γιὰ νά σὲ τὰ ξουρίσουνε!

— Σπῖτι εἶν’ αὐτό, γιὰ θηριοτροφεία; Έλα σὺ, Κύριε! εἰλεγε μέσα του ὁ κουρεὺς. Κί αν δὲν εἶχε τὴν μοῖρα τῆς πεθεράς, θάκανε τὸν σταυρὸ του.

Τὰ πράματα ἦλθαν πρὸς τὸν κόμπο. Μά σάν ἐκεῖνος ὁ κατάδικος ποῦ πᾶν νά κρεμάσουν, έλπιζει στήν τελευταία στιγμή νά τοῦ χαρίσουν τὴ ζωή, έτσι και ὁ Χηνίδης έκοψε και τὴν τελευταία άπόπειρα.

— Μαιμά μου, τῆς εἶπε, τὰ χέρια σου νά φιλήσω!

Και ἦλθε κοντά της άρπάζει τὸ χέρι της και τὸ φιλεῖ.

Τὸν πῆρε πρὸς τὸ παράπονο και άρχισε νά κλαίη σάν μωρὸ παιδί.

Και ὁ μπερμπέρης παρ’ ὀλίγο νά κλάψῃ.

— ‘Ω γυναίκα! γυναίκα! Τέρατα! εἶπε. Μά δὲν ακούσθηκε.

Η πεθερά μὲ άπορία έδλαπε τὸν γαμπρό της.

— Μά τί τρέχει, περικαλῶ; γιατί τόσο ένδιαφέρον, τόση χολόσκαση;

— Τὰ λυποῦμαι, μαμά μου, τὰ λυποῦμαι...

— Τί λυπόσαι;

— Τὰ μουστάκια μου, μαμά μου!

— Τὰ μουστάκια σου!... ποιὸς τὰ πείραζε τὰ μουστάκια σου;

Η Μελομένη ἦλθε κοντά στή μαμά της.

— Δὲν μὲ εἶπες, μαμά, νά τὸν ξουρίσουμε!

Η πεθερά βλέπει μιά τὴν κόρη της, μιά τὸν γαμπρό, και εξαφνα τῆς πᾶναι ένα γέλιο, ένα γέλιο, ποῦ δὲν μποροῦσε νά τὸ σταματήσῃ.

‘Ολοι τώρα τὴν κυττάζανε σάν χαζοί.

— Ποιάνα δὲ ξουρίσατε; ρωτᾷ μὲς τὰ γέλια της ή κυρία Μαριόγκα.

— Τὸν Τζῶν, μαμά μου.

— Ποῖόν Τζῶν;

— Νά, καλέ, τὸν προκορμένο.

Κ’ έδειξε τὸν άντρα της.

Τῆς πῆραν πάλι τὰ γέλια τῆς πεθεράς.

— Στὰ καλά σου εἶσαι, κόρη μου;...

Τὸν Τζῶν τὸν σκόλο, εἶπα ἐγώ νά ξουρίσετε.

— Τὸν σκόλο; ρωτᾷ ὁ Χηνίδης.

— Τὸν σκόλο; ρωτᾷ ή Μελομένη.

— Τὸν σκόλο; ρωτᾷ ὁ κουρεὺς.

✱

‘Ανάγκη πᾶσα ν’ άνοίξω ἐδῶ μιά παρένθεση, γιὰ νά καταλάβετε τὰ διατρεχόμενα.

Στὸ σπῖτι τοῦ Χηνίδη υπήρχε ένας σκόλος μαλλιαρός, ὡς ἐκεῖ άπάνου. **Τζῶν** τὸν λέγανε.

Μιά μέρα, στὰ γενέθλια τῆς μαμάς, ὁ γαμπρός της τὴν φίλησε μιά μονάχα φορά στὰ μάγουλα, αντί νά τὴν φιλήσῃ δυὸ φορές. Θύμωσε ή πεθερά. Μὲ τὸ δίκιο της. Τὸ σωστό ἦτανε δυὸ φορές νά τὴν φιλήσῃ... Γιὰ νά ἐκδικηθῇ λοιπὸν τὸν κύριο γαμπρό της γιὰ τὸ κακοῦργημα ποῦ έκανε, γιὰ νά τὸν ἐξατελλήσῃ, εἶπε τῆς κόρης της:

— ‘Απὸ τώρα και σὸ ἐξῆς **Τζῶν** εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ άντρός σου.

Και ἦτανε γιὰ νά γελάτε, τὸ τί γινότανε. — Τζῶν! φώναξε ή πεθερά και στήν στιγμή σκόλος και γαμπρός τρέχανε μπροστά της νά παρουν διαταγή!

Και γελοῦσε ἀπὸ μέσα της ή πεθερά.

Καταλάβατε τώρα τί ἔγινε. Νά ξουρίσῃ τὸν Τζῶν, τὸν σκόλο, εἶχε διατάζει ή

πεθερά, γιατί γέμισε τσιμούρια τὸ σῶμά του. Νὰ ξουρίσω τὸν Τζών, τὸν ἀντρα της, τὸ πῆρε ἡ κόρη. Ἔτσι τᾶφερε ὁ Ἐξα πεδῶ. Νὰ γυρνᾷ ἡ κόρη ἀπὸ τὸ πόκερ, ποῦ διαβάστηκε ἡ «Φέμινα» γιὰ τὸ ζουρίσμα τῶν ἀντρῶν, νὰ βγῇ ὁ κλῆρος αὐτῇ νὰ τὰ πρωτοζουρίσει τοῦ ἀντρός της, καὶ νὰ λάβῃ σὲ λίγο τὴν προσταγὴ ἀπὸ τὴν μαμά της νὰ «ζουρίσῃ τὸν Τζών». Κ' ἐγὼ νάμουννα, καὶ σεῖς νάσαστε, γιὰ τὸν Τζών, τὸν ἀντρα, θὰ παίρναμε τὴν προσταγὴ, καὶ ὄχι γιὰ τὸν Τζών, τὸν σκύλο.

Καὶ τώρα ποῦ τὰ ἐξήγησα ὅλα μὲ τὸ νῆ καὶ μὲ τὸ σίμα, κλείω τὴν παρένθεσι.

✱

Γυρνοῦμε πίσω. Περιτριγυρίσανε κ' οἱ τρεῖς, ἀντρας, γυναῖκα, μπερμπέρης, τὴν πεθερά.

— Ὁ σκύλος λοιπὸν θὰ ζουρίστῃ, μαμά μου; ρωτᾷ ὁ Χηνίδης.

— Καὶ βέβαια ὁ σκύλος.

Τὴν ἀρπάζει ὁ γαμπρὸς καὶ τὴν φιλεῖ, μάτις, μοῦτις, στὰ μάγουλα. Ἡ πρώτη φορὰ θὰ ἦταν ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ πανιριώθηκε, ποῦ τὴν φιλοῦσε μὲ τὴν καρδιά του!...

— Σ' εὐχαριστῶ, κολὴ μου μαμά, σκλάβος σου πᾶ θὰ γενῶ!

Κ' ἀπ' τὴν χαρὰ του ὁ φουκαρὰς ἀρπάζει καὶ φιλεῖ τὴν γυναῖκά του, φιλεῖ καὶ τὸν μπερμπέρη.

— Καὶ τώρα φέρτε τὸν σκύλο, βγάζει διαταγὴ ἡ πεθερά.

— Ἀμέσως! μαμά μου, ἀμέσως! φωνάζει ὁ Χηνίδης καὶ τρέχει.

Καὶ στὴ βία του, στὸ τρεχιό του, ἀνα ποδογυρίζει τὸ τραπέζι. Πάρτα κάτω, τεφτέρια, μελάνη, χαρτιά. Πατοῦν τῆς φωναῖς μάννα καὶ κόρη.

Σὺν ἀστραπὴ βρέθηκε ἔξω ὁ Χηνίδης.

Ὁ Τζών, ὁ σκύλος, ἔλειπε ἀπ' τὸ σπίτι. Τὰ εἶχε ὁ ἀφιλότιμος μὲ τὴν Λιλή, τὴν πλατὴν τῆς σκύλας.

Τρέχει στὸ πλαῖνὸ τὸ σπίτι ὁ Χηνίδης καὶ γιὰ νὰ τὸν πιάσῃ τὸν Τζών μὴν τὰ ρωτᾷτε τί τράβηξε. Καὶ κρατώντάς τον σφικτὰ τὸν παρουσιάζει.

Ὁ σκύλος κάνει νὰ φύγῃ. Θυμήθηκε τὴν Λιλή.

— Θὰ μὲ ξεφύγῃ! φωνάζει ὁ Χηνίδης.

Μάννα καὶ κόρη τρέχουν καὶ κρατοῦν τώρα κ' οἱ τρεῖς τὸν Τζών.

— Κύριε μπερμπέρη, γλήγορα, φωνάζει ἡ πεθερά.

— Πῶς εἶπατε, μαδάμ; ρωτᾷ ὁ κουρεὺς.

— Νὰ τὸν ζουρίσῃς, χριστιανέ μου.

Ὁ μπερμπέρης τὴν κίτταξε μ' ἓνα μάτι ἀγριεμένο.

— Ἐγὼ νὰ τὸν ζουρίσω;

— Ἀμὲ ποιός; ἐγὼ;

— Λυποῦμαι, μὲ τὸ παρδόν, μαδάμ, λυποῦμαι, ποῦ φαίνεσθε μίαν μεγάλη καὶ καθὰς πρέπει κυρία... ἐγὼ, ὁ Ἀσίλ, ὁ κουαφὲρ πρώτης τάξης, νὰ ζουρίσω σκύλον; Ἐμένα, μαδάμ, ποῦ μὲ βλέπετε, ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶμαι κουρεὺς μὲ δί-

πλωμα, ποῦρ ὦμ ὁ ποῦρ φάμ, καὶ οὕτως ἢ ἄλλως ποτὲ δὲν ἐξεπιπῶ διὰ νὰ ζουρίσω ζῶα τετράποδα... Ἐμένα ποῦ μὲ βλέπετε, μαδάμ, μ' ἔχει τὸ αἰλάϊρ τοῦ Πέραν καὶ οὕτως ἢ ἄλλως ἐν πάσῃ περιπτώσει λυποῦμαι ποῦ δὲν ἐξετιμᾷτε τὴν παρουσία μου, ἡ ὁποία, ὅλος ὁ κόσμος τὸ μαρτυρεῖ καὶ τὸ ἐπιβεβαιώνει, δὲν ἀρμόζει, οὔτε εἶνε τοῦ πρέπον, καὶ οὕτως ἢ ἄλλως...

Φουρκισμένη ἡ πεθερά ἀπ' ὅσα ἔγειγαν, ἀποφουρκίστηκε τώρα μὲ τὰ κοῦτω ἢ ἄλλως τὸ μπερμπέρη καὶ θὰ τὸν ἔδερνε χωρὶς ἄλλο. Καὶ γιὰ νὰ μὴν τὸν δειρῇ, βγαίνει ἔξω ἀγριεμένη, καὶ σὲ λίγο ἐπιστρέφει, μὲ τὸ καπέλλο της στὸ κεφάλι, ἓνα κυπέλλο θεώρατο, μὲ λουλούδια

Ὁ Τζών.

χρωματιστὰ καὶ παρδαλὰ κοί μέσα τους πουλάκια.

— Πᾶν νὰ φέρω ἓνα κουρέα τῆς ἀνθρωπιάς, λέγει, καὶ σὺ, χριστιανέ μου, ἄμε στὸ καλὸ σου...

— Πῶς εἶπατε, μαδάμ;

— Ἄμε τότε στὸ διάολο! ἀφοῦ τὸ θέλεις, αὐτὸ εἶπα!

— Εὐγέ σας! Νὰ χαίρεστε τὴν ἀνατροφή σας. Ἐν πάσῃ περ...

Δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ.

Ἡ πεθερά σὺν ὄρνιθι πέφτει κατεπάνω τοῦ μπερμπέρη.

Ἡρᾶξις τελευταία.

Σαῖζπηρ — ἡ Μελισσοπούλου — πέννα πρέπει νὰ εἶχα γιὰ νὰ σᾶς περιγράψω μὲ ὕφος σπαρρακτικὸν τὴν τελευταία αὐτῇ πράξι.

Ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζει στὰ γερά ἡ τρῆραγική, ἐμφανίζεται εἰς ὅλους ΓΥΜΝΗ ἡ πραγματικότητα, ἀπάνταστος, ἀπαισία, κ' ἐρχεται τὸ φινάλε φρικιαστικόν, ποῦ διαχύνει ρίγη καὶ... φάσκελα.

Ἡ ἐσπερινὴ ἀμφιλύκη ἐξήπλου ἤδη τὸν ἀμαυρὸν αὐτῆς πέπλον ἐπὶ τοῦ δω-

ματίου ἐκείνου καὶ μία σκιερὰ ἀχλὺς ἐπεκάθητο ἐπὶ τῶν προσώπων τοῦ δράματος τούτου, τοῦ ἐξόχως κτλ. — ἐνοεῖτε ποίου ὕψος ἀπομιμοῦμαι — ἥποτε μὰ μεγάλη καὶ χοντρή σκιά — ἡ πεθερά — ὥρμησε κατ' ἐπάνω τοῦ μπερμπέρη.

Τὸν σπρώχνει μὲ ὁρμὴ γιὰ νὰ τὸν πετάξῃ ἔξω.

— Ἐξω, μασκαρά, φωνάζει μὲ πνιγμένη φωνή.

Ὁ μπερμπέρης, γιὰ νὰ βασταχθῇ, θέλει κάπου νὰ στηριχθῇ καὶ τὸ χέρι του ἀγκυλώνει τὸ καπέλλο τῆς χοντρῆς σκιάς — τῆς πεθεράς. — Τραβιέται ἐκείνη, καί... τὸ καπέλλο της βρίσκεται στὸ χέρι τοῦ μπερμπέρη, καὶ κάτω ἀπ' τὸ καπέλλο... ὦ! φρίκη! μὰ θεώρατῃ... περοῦκα!...

Καὶ τότε, ὦ! τότε, «ἡ ἀμαυρὰ σκιά τῆς ἐσπερινῆς ἀμφιλύκης ἐξαφανίζεται ὡς διὰ μαγείας» κ' ἓνα φῶς, φῶς Λούζ, φῶς ἀσετυλίνης, φῶς ἠλεκτρικόν, κάτασπρο, φῶς ἀπαστράπτον, ἀστράπτει καὶ φωτίζει πέρα-πέρα ὅλων τὰ πρόσωπα.

Τί συμβαίνει;... Ποθεν ἡ ἐστία τοῦ φωτός ἐκείνου τοῦ παρφαοῦς;...

Ἡ κεφαλὴ, ἡ κἀρα, τὸ κρανίον ὅλον τῆς κυρίας πεθεράς ἐμφανίζεται γυαλιστερό καὶ κάτασπρο. Τρίχα οὔτε γιὰ ὄρκο...

Τί ἦτο τὸ κρανίον ἐκεῖνο; Τί ἦτο ἡ τεραστία ἐκείνη φαλάκρα; Γλόμπος Λούζ; Μπίλια τοῦ μπιλιάδου; Μάρμαρο; Φεγγάρι; Καθρέπτης; Γανωμένος τέντζερης; Ἐσεῖς βρῆτέ το.

Καὶ στὴ στιγμὴ ὅλοι εὐρέθησαν ἀκίνητοι, γαμπρὸς, νύμφη, πεθερά, σκύλος καὶ μπερμπέρης, σὺν νὰ τοὺς πέρασε ὅλους ἠλεκτρικὸ ρεῖμα.

Καὶ καθ' ἑν στιγμὴν ὅλων τὰ μάτια γουρλωμένα — τῆς κόρης τῆς πρὸ πάντων, ἡ ὁποία γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ τῆς ἐδλεπε τὴν φαλάκρα τῆς σοφῆς κἀρας τῆς μαμάς της — καθ' ἑν στιγμὴν, λέγω, ὅλων τὰ μάτια γουρλωμένα ἦσαν καρφωμένα ἐπάνω στὸν τεράστιο ἐκεῖνο γλόμπο τοῦ Λούζ, ἐπάνω στὸ γανωμένο καζάνι, καθ' ἑν στιγμὴν, λέγω, ἓνα ὦ! βγαίνει ἀπὸ τὰ στόματα ὅλων καὶ ἓνα ἄγριο γὰβ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ σκύλου, καθ' ἑν στιγμὴν, λέγω, βλέπω ἀπειλητικούς νὰ ἐρχονται κατεπάνω μου τοὺς κυρίους Μαρκουῖζον Θεόδωρον, διευθυντὴν, Χρησιδὴν Ἀριστόβουλον, συνεκδότην καὶ ὑπεύθυνον, Σαραφόπουλον Βασίλειον, ἀρχιεργάτην τοῦ «Ἀπ' Όλα», καθ' ἑν στιγμὴν, λέγω, ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τρομαγμένου μπερμπέρη πέφτει ἡ περοῦκα, πέφτει συνάμα καὶ κατὰ ἄλλο, ἡ... αὐλαία!

Μ. ΣΩΦΡΟΝΙΑΔΗΣ

Telegrammes

"ATYCHIDES"

CONSTANTINOPLE

Telephone

PERA. N° 190

Stamboul, N° 1605.

ΠΕΡΣΟ-ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ

ΑΤΜΟΠΛΟΪΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Σ. ΑΤΥΧΙΔΟΥ ΚΑΙ Θ. Π. ΒΑΧΡΑΤΟΓΛΟΥ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΓΑΛΑΤΑ.

ὁδὸς Χαλκῆς πύλ., ἀρ. 12.

ΣΤΑΜΠΟΥΛ.

Βαλκὶδὲ γίν., ἀρ. 3.

Τακτικὴ εβδομαδιαία γραμμὴ με ἀνισχύστην ἐνταθὴν ἑκάστην ΤΕΤΑΡΤΗΝ, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς 5/18 Φεβρουαρίου 1914, μεταξὺ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ—ΒΑΤΟΥΜ, καὶ με προσηγύσεις εἰς Σαμψούντα, Κερασούντα καὶ Τραπεζούντα, περὶ ἧσαν διὰ τῆς Ἰνέπολιν κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν.

COMPTOIR C FRANÇAIS
DE L'ACÉTYLÈNE
GALATA CONSTANTINOPLE

Ἐν Γαλλίᾳ,
ὁδὸς Ἐξαρῶν,
ἀριθμ. 7.
παραπλευρῶς
Co-operative.

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΦΩΤΙΣΜΟΥ
ΔΙ' ΑΣΕΤΥΛΙΝΗΣ

Διευθυντὴς: ΑΔΕΣ ΤΕΛΕΙΟΥΔΗΣ

Φωτισμὸς τῶν πόλεων, ἐκδοχέων, θεάτρων, κεντρικῶν, ἰνδοσταλίων, ἐκαθίστων, σχολῶν, πηλοδοξακῶν κτιρίων, ἀποβαθρῶν, ἀμαρτωλῶν, δημοτικῶν κήπων, οἰκῶν κλπ.

Ὁ δι' Ἀσετυλίνης φωτισμὸς εἶναι ὁ μέντοις, ὅστις δύναιται καὶ ἀναπληρῶσαι διὰ τῆς ἐπαγγελματικῆς πώλης τοῦ φωτισμοῦ τῶν μεγαλοπόλεων, τοῦ ὁποῦ δὲν ἐπαρκεῖ εἰς τὰς ἰσχυρίας.

Ἀνθρακασβεστίων.
Ὄξυγόρον.

Ράμφη δι' Ἀσετυλίνης, εἰσὶν διὰ τοῦ ἀπορροῦντος τοῦ ὕδατος (ἀμείωνται) δι' ἡμῶν Ἀσετυλίνης. Ἀδριατικὴ φωνή, προβολαὶ, φῶς.

Αὐτογενὲς συγκόλλησις μετάλλων.

Ἡλκύνει ἐγκυκλίαντες μηχανήματα καὶ τῶν συγκολλήσεων (chalumeaux soudeurs καὶ coupeurs).

Τὸ φῶς τῆς Ἀσετυλίνης εἶναι ἀνεκτικόν, σταθερότατον, ὑγιεινότερον καὶ οικονομικότερον ὅσον τῶν ἄλλων εἰδῶν φωτισμοῦ. Ὁ δι' Ἀσετυλίνης φωτισμὸς εἶναι ὁ πλέον ἐκτετατός ὅσον.

Ζητοῦνται ἁπλοῦς πρᾶκτοι εἰς τὰς ἐπαρχίας.

Διὰ πάντα πληροφοροῦν περὶ τῶν σχετικῶν πρὸς τὸν ἑν λόγῳ φωτισμὸν, ἀπευθύνειν πρὸς τὸν Α. ΤΕΛΕΙΟΥΔΗ εἰς τὴν ἀνωθὶ διαθήκην.

Eclairage à L'ACÉTYLÈNE

Seul importateur du Carbone de Galetons
EN TURQUIE

SOUDURE AUTOGENE

Representant de L'OFFICE

Central de l'Acetylene de Paris.

STAIN

ΕΝ ΓΑΛΑΤΑ

ΕΝ ΠΟΛΕΙ

ΤΑ ΕΥΡΥΧΩΡΟΤΕΡΑ.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΚΑΙ

ΤΑ ΠΛΟΥΣΙΟΤΕΡΑ

ΓΕΝΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΕΝ

ΑΝΑΤΟΛΗ

ΠΩΛΩΝ

ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΙ

ΑΠΟΛΑΥΩΝ

ΠΛΗΡΟΥΣ

ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

ΕΝΔΥΜΑΤΑ δι' άνδρας, κυρίας και παιδιά. ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΕΞΟΧΟΣ.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ γνήσια αμερικανικά των ονομαστών εργοστασίων
WALK-OVER & STONE.

ΜΠΟΝΕΤΕΡΙ εκλεκτά των καλύτερων εργοστασίων αγγλικών και γαλλικών.

ΠΟΚΑΜΙΣΑ, ΚΑΠΕΛΛΑ, ΜΥΡΩΔΙΚΑ, ΜΑΡΟΚΙΝΕΡΙ, ΑΡΙΤΡΑ ΕΙΔΗ, ΕΙΔΗ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

και ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ, ΓΑΝΤΙΑ, ΜΑΝΔΗΛΙΑ, ΚΑΛΤΣΟΛΕΤΤΕΣ, ΤΙΡΑΝΤΕΣ,

ΣΑΡΙΕΣ, ΚΟΜΒΙΑ, ΟΜΒΡΕΛΛΕΣ, ΜΠΑΣΤΟΥΝΙΑ κτλ. κτλ. κτλ.

Εκτέλεις των εκ των επαρχιών παραγγελιών επιμεμελημένη έναντι προπληρωμής
ή άμα τη παραλαβή (remboursement).

➡ Αποστολή κατάλόγων εικονογραφημένων δωρεάν το αίτούντι. ➡